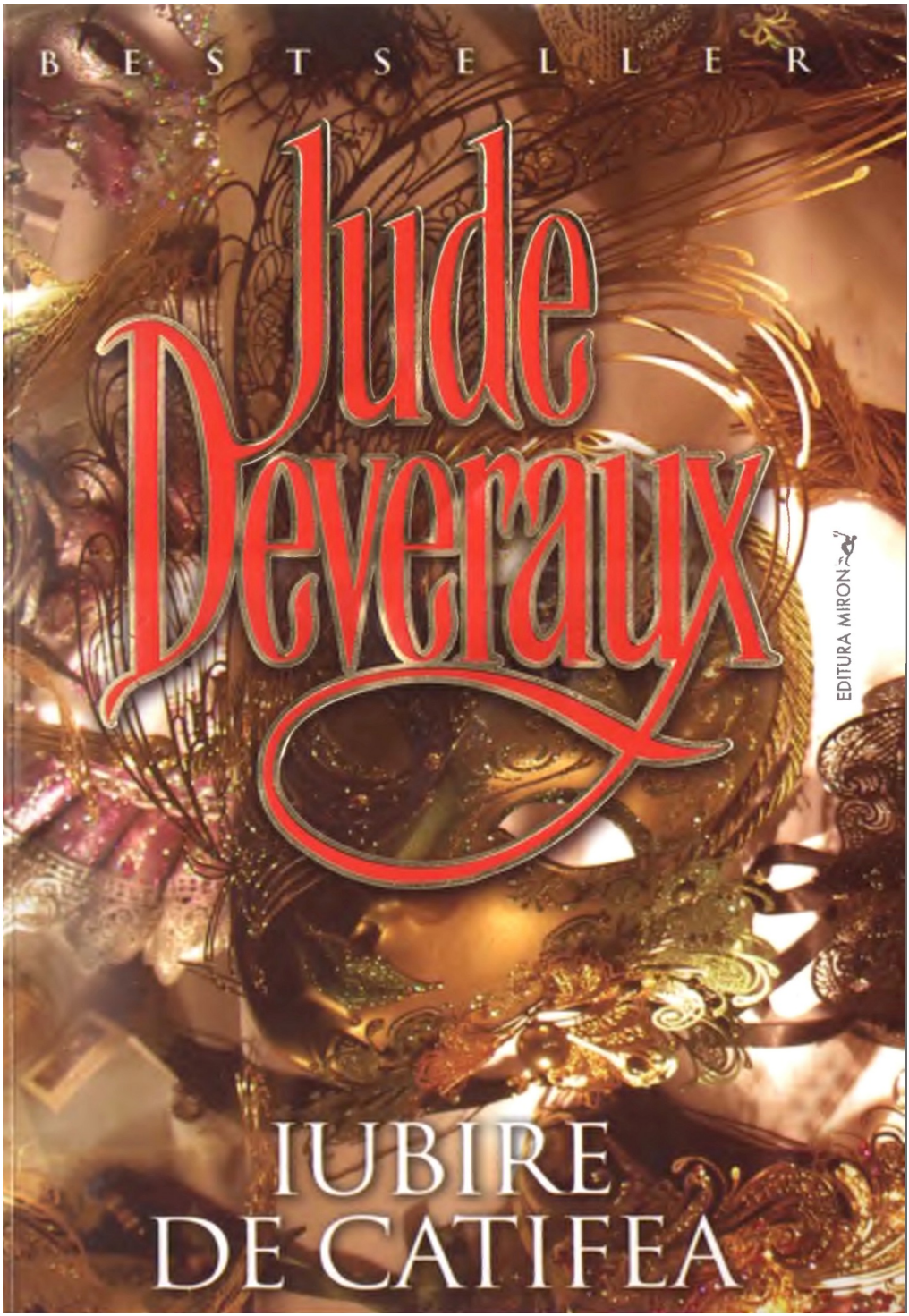
BESTSELLER
Jude Deveraux
EDITURA MIRON
IUBIRE DE CATIFEA

JUDE DEVERAUX
IUBIRE DE CATIFEA

Velvet Love by
Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii **MIRON**

Traducere:
Lucia Ostafi-lliescu

Editura
MIRON

Editura: MIRON

Stephen Montgomery şedea foarte drept pe cal, cu toate că stătuse în şa toată noaptea. Nu-i plăcea să se gândească la mireasa care îl aştepta la capătul călătoriei – care îl aştepta de trei zile. Cumnata lui, Judith, avusese câte e. Eva de zis despre un bărbat care nu se străduieşte să sosească la timp la propria lui nuntă şi nici nu face efortul să trimită un mesaj de scuze, pentru întârziere.

Dar în ciuda cuvintelor lui Judith şi a conştientizării jignirii pe care o aducea viitoarei lui soţii, nu-l trăgea inima să plece de pe domeniile regelui Henric. Stephen ezita să o părăsească pe cumnata lui. Judith, frumoasa soţie cu ochi de aur a fratelui său, Gavin, căzuse pe scări şi pierduse copilul atât de mult dorit, cu care era însărcinată. Zile întregi Judith s-a zbătut între viaţă şi moarte. Când şi-a revenit şi a aflat că bebeluşul nu mai era, unul din primele ei gânduri s-a îndreptat, tipic pentru ea, la altcineva, nu la ea. Stephen uitase data propriei lui nunţi şi nici nu s-a gândit la mireasa lui. Cu toată supărarea şi durerea ei, Judith i-a amintit care îi sunt îndatoririle şi de scoţiana cu care trebuia să se însoare.

Acum, cu trei zile mai târziu, Stephen îşi trecu degetele prin părul des şi blond închis. Ar fi vrut să rămână cu fratele lui, Gavin. Judith era mai mult decât furioasă pe acesta. Căderea ei nu fusese un accident, ci fusese cauzată de amanta lui Gavin, Alice Chatworth.

— Domnule! Stephen încetini pasul şi se întoarse spre scutierul lui. Căruţele au rămas departe în urmă. Nu pot ţine pasul cu noi.

Dădu din cap fără să scoată un cuvânt şi-şi mână calul spre pârâul îngust, ce curgea paralel cu drumul pietros. Descălecă, puse un genunchi în pământ şi-şi stropi faţa cu apă rece.

Mai existase un motiv: Stephen nu voia să meargă să-şi întâlnească mireasa, pe care n-o văzuse niciodată. Regele Henric a vrut să răsplătească familia Montgomery pentru serviciile ei credincioase de-a lungul anilor, aşa că i-a hărăzit celui de al doilea frate o mireasă scoţiană bogată. Stephen ştia că ar fi trebuit să-i fie recunoscător, dar nu după ceea ce auzise despre ea.

Era stăpâna moşiei şi a unui puternic clan scoţian, cu toate drepturile.

Privi pajiştea verde de dincolo de râu. La dracu' cu scoţienii, pentru convingerea lor absurdă că o femeie oarecare e suficient de inteligentă şi puternică pentru a-i conduce pe bărbaţi. Tatăl ei ar fi trebuit să aleagă un tânăr

drept moştenitor, nu o femeie.

Se strâmbă imaginând-şi ce fel de femeie a putut să-i inspire tatălui ei ideea de a o numi şeful clanului. Probabil că avea cel puţin patruzeci de ani, cu părul de culoarea oţelului şi un trup mai masiv decât al lui. În noaptea nunţii, fără îndoială că se vor lua la trântă, să vadă cine trebuia să fie deasupra… Şi el va pierde.

— Domnule, rosti băiatul. Nu arăţi bine. Poate că acest călărit îndelungat te-a îmbolnăvit.

— Nu călăritul mi-a întors stomacul pe dos. Stephen se ridică încet, cu uşurinţă, muşchii săi puternici mişcându-se sub haine. Era înalt, dominându-l pe scutierul lui şi, cu toate că avea un trup subţire, era plin de forţă de la anii îndelungaţi de antrenamente extenuante. Avea părul des, cu bucle transpirate pe ceafă, maxilar puternic, buze fin modelate. Totuşi acum avea umbre adânci, sub ochii de un albastru strălucitor. Hai să ne întoarcem la cai, reluă el. Căruţele pot să ne urmeze mai târziu. Nu vreau să-mi amân prea mult execuţia.

— Execuţia, domnule?

Stephen nu răspunse. Mai erau multe ore, până va ajunge la oroarea care îl aştepta, sub forma solidă şi mătăhăloasă a lui Bronwyn MacArran.

CAPITOLUL UNU
1501

Bronwyn MacArran stătea la fereastra conacului englezesc uitându-se la curtea de jos. Fereastra cu şipci verticale era deschisă, pentru a intra soarele cald de vară. Se aplecă uşor înainte, ca să prindă o undă de aer proaspăt. În acel moment, unul dintre soldaţii de jos îi rânji semnificativ.

Făcu repede un pas înapoi, apucă fereastra şi o trânti închizând-o. Se întoarse furioasă.

— Porcii de englezi! înjură Bronwyn în surdină. Vocea îi era catifelată, ca ierburile şi ceaţa din

Highlands.

Dincolo de uşă răsunară paşi grei şi îşi ţinu respiraţia, apoi când trecură mai departe expiră. Era prizonieră, ţinută captivă la graniţa de nord a Angliei, de către oamenii pe care îi urâse întotdeauna, oameni care acum zâmbeau şi îi făceau cu ochiul, de parcă ar fi împărţit cu ea cele mai intime gânduri.

Se îndreptă spre o măsuţă din mijlocul camerei lambrisată cu stejar. Se apucă de marginea ei şi strânse, până când lemnul îi intră în palme. Făcuse totul pentru a nu-i lăsa pe oamenii aceia să vadă ce simţea în sufletul ei. Englezii îi erau duşmani. Îi văzuse ucigându-i tatăl şi pe cei trei căpitani ai lui. Îl văzuse pe fratele ei alergând nebuneşte, în încercarea zadarnică de a le plăti englezilor cu aceeaşi monedă. Şi de când se ştia, a încercat să-şi hrănească şi să-şi îmbrace membrii clanului, după ce englezii distruseseră recoltele şi dăduseră foc caselor.

Acum o lună, englezii au luat-o prizonieră. Bronwyn zâmbi la amintirea rănilor pe care ea şi oamenii ei le provocaseră soldaţilor englezi. Mai târziu, patru dintre ei au murit.

Dar până la urmă a fost prinsă, la ordinul englezului Henric al VII-lea. Omul a spus că doreşte pace şi deci va numi un englez ca stăpân al clanului MacArran. Considera că poate face asta prin căsătoria lui Bronwyn cu unul din

cavalerii săi.

Zâmbi gândindu-se la ignoranţa regelui englez. Ea era conducătoarea clanului MacArran şi niciun bărbat nu-i va lua puterea. Prostul de rege credea că oamenii ei vor urma un străin, un englez, mai curând decât pe propriul lor şef, doar pentru că era femeie. Ce puţine ştia Henric despre scoţieni!

Se întoarse brusc, când Rab mârâi ameninţător. Era un câine-lup irlandez, cel mai mare câine din lume, ager, puternic şi cu părul ca oţelul. Tatăl ei i-l adusese acum patru ani, când s-a întors dintr-o călătorie în Irlanda. Jamie a fost de părere că trebuia dresat, pentru a deveni paznicul fetei lui, dar n-a fost nevoie. Rab şi Bronwyn s-au împrietenit imediat şi Rab a demonstrat deseori că şi-ar fi dat viaţa pentru iubita lui stăpână.

Muşchii lui Bronwyn se relaxară, când mârâitul lui Rab încetă – numai un prieten provoca o astfel de reacţie. Privi în sus, în aşteptare.

Morag fu cea care intră. Morag era o bătrână, scundă, butucănoasă, arătând mai mult ca un ciot întunecat de lemn, decât ca o fiinţă omenească. Ochii ei erau ca de sticlă, negri, sclipitori, pătrunzători, văzând la cineva mai multe, decât existau la suprafaţă, îşi folosea micul trup cu sprinteneală, ca pe un avantaj, strecurându-se adesea printre oameni

neobservată, cu ochii şi urechile la pândă.

Moran traversă tăcută camera şi deschise fereastra.

— Ei bine? întrebă Bronwyn nerăbdătoare.

— Am văzut că ai izbit fereastra. Râdeau şi spuneau că se vor ocupa ei de noaptea nunţii, pe care ai ratat-o. Bronwyn se întoarse cu spatele la bătrână. Le dai prea mult prilej de vorbă, continuă ea. Trebuie să-ţi ţii capul sus şi să-i ignori. Nu sunt decât nişte englezi, în timp ce tu eşti o MacArran.

Bronwyn se răsuci.

— N-am nevoie de nimeni să-mi spună cum să mă port, se repezi ea. Rab, conştient de supărarea stăpânei lui, veni şi se aşeză lângă ea. Îşi îngropă degetele în blana lui.

Morag îi zâmbi, apoi o privi, în timp ce fata se îndreptă spre scaunul de la fereastră. Fusese pusă în braţele lui Morag, când era încă udă de la naştere. Morag o ţinea în braţe, pe când mama ei murea. Şi tot Morag i-a găsit o dădacă, cea care i-a pus numele bunicii ei galeze şi care a avut grijă de ea, până ce s-a făcut de şase ani şi a fost predată în grija tatălui.

Morag îşi privi cu mândrie opera, care avea acum aproape douăzeci de ani. Bronwyn era înaltă, mai înaltă decât cei mai mulţi bărbaţi, şi la fel de dreaptă şi de suplă ca o trestie. Nu-şi acoperea părul ca englezoaicele, ci îl lăsa să

atârne pe spate, în cascadă. Era negru-corb şi aşa de des şi greu, încât era o minune că gâtul ei delicat putea să-i susţină greutatea. Era îmbrăcată cu o rochie de şaten, în stil englezesc. Era de culoarea untului vitelor din Highlands. Decolteul pătrat era adânc şi bine strâns pe trup, scoţând în evidenţă sânii ei tineri şi fermi. Se mula pe mijlocul subţire ca o piele, apoi cădea în falduri bogate. Broderia era împletită cu fir subţire de aur, în jurul decolteului şi al mijlocului şi cădea într-o cascadă complicată de-a lungul fustei.

— Corespund aprobării tale? întrebă aprigă Bronwyn, încă iritată de cearta lor privind straiele englezeşti. Prefera îmbrăcămintea din Highlands, dar Morag o convinsese să îmbrace haine englezeşti, pentru a nu le oferi duşmanilor niciun motiv de râs, văzând-o în ceea ce pentru ei erau nişte „haine barbare”.

Morag chicoti reţinut.

— M-am gândit ce păcat a fost, că niciun bărbat n-a scos rochia asta de pe tine azi noapte.

— Un englez! şuieră Bronwyn. Ai uitat aşa de repede? Roşul sângelui tatălui meu a pălit deja în ochii tăi?

— Ştii bine că nu, rosti Morag calmă.

Bronwyn se aşează greoi pe scaunul de la fereastră, cu satinul rochiei plutind în jur. Îşi plimbă un deget pe broderia grea. Rochia o

costase o mulţime, bani ce puteau fi cheltuiţi pentru nevoile clanului. Dar totodată, ştia că n-ar fi vrut să-i fie ruşine în faţa englezilor, aşa că îşi cumpărase o rochie ce ar fi putut să constituie mândria oricărei regine.

Trebuia să fie rochia ei de mireasă.

Smulse cu violenţă o bucată de fir de aur.

— Ei! strigă Morag. Nu distruge rochia, pentru că eşti furioasă pe englez. Probabil că omul a avut motive să întârzie, lipsind de la propria lui nuntă.

Bronwyn se ridică brusc făcându-l pe Rab să se lipească protector de ea.

— Crezi că sunt îngrijorată că s-ar putea să nu apară niciodată? Din contră, sper că i s-a tăiat gâtul şi zace putrezind în vreun şanţ.

Morag ridică din umeri.

— Nu vor face altceva decât să-ţi găsească alt soţ, aşa că, ce contează dacă ăsta moare sau nu? Cu cât te vei mărita mai curând cu englezul tău, cu atât mai repede vom putea să ne întoarcem în Highlands.

— Pentru tine e uşor de vorbit, o repezi Bronwyn. Nu tu eşti cea care trebuie să te măriţi cu el şi… Şi…

Ochişorii negri ai lui Morag jucau.

— Şi să mă culc cu el? Asta te îngrijorează? Aş schimba bucuroasă cu tine, dacă aş putea. Crezi că acest Stephen Montgomery ar observa că eu

sunt cea care dorm în patul lui?

— Ce ştiu eu despre Stephen Montgomery, cu excepţia faptului că nu are niciun fel de respect faţă de mine şi că m-a lăsat să aştept în rochia de mireasă? Spui că oamenii râd de mine. Cel care trebuia să fie soţul meu m-a expus ridicolului. Privi uşa chiorâş. Dacă ar intra acum aici, aş băga cuţitul în el cu plăcere.

Morag zâmbi. Jamie MacArran ar fi fost mândru de fiica lui. Cu toate că era ţinută prizonieră, îşi păstra mândria şi personalitatea. Acum ţinea bărbia în sus, aruncând din ochi săgeţi de cristale albastre de gheaţă.

Bronwyn era surprinzător de frumoasă. Părul îi era la fel de negru, ca miezul unei nopţi fără lună din munţii Scoţiei, ochii îi erau de un albastru profund, ca apa unui lac luminat de soare. Contrastul era izbitor. Era ceva neobişnuit pentru oameni, în special pentru bărbaţi, şi rămâneau muţi când o vedeau prima oară. Genele îi erau dese şi negre, pielea fină ca de fildeş.

Buzele de un roşu aprins erau aşezate deasupra bărbiei tatălui ei, puternică, pătrată şi uşor despicată.

— O să creadă că eşti laşă, dacă te ascunzi în camera asta. De ce i-ar fi frică unui scoţian de zâmbetele cu subînţeles ale englezilor?

Bronwyn îşi îndreptă spatele şi privi în jos la

fusta de culoare ivorie. Dimineaţa, când o îmbrăcase, a crezut că se va mărita în ea. Acum trecuseră ore bune de la ceremonia programată şi mirele nu apăruse încă şi nici nu trimisese mesaje de scuze sau de regrete.

— Ajută-mă să deschei obiectul ăsta, rosti Bronwyn. Rochia trebuia menţinută perfectă, până la nuntă. Dacă nu astăzi, în altă zi. Şi poate cu alt bărbat. Gândul o făcu să zâmbească.

— Ce plănuieşti? întrebă Morag cu mâinile pe spatele rochiei.. Arăţi ca o pisică mulţumită, care tocmai a primit o porţie de frişcă.

— Pui prea multe întrebări. Adu-mi rochia de brocart verde. Englezii n-au decât să creadă că sunt o mireasă în lacrimi, pentru că am fost făcută de ocară, dar în curând vor afla că scoţienii sunt făcuţi dintr-un material dur.

Cu toate că era prizonieră, şi asta de peste o lună, lui Bronwyn îi era permisă libertatea de mişcare în conacul lui Sir Thomas Crichton. Putea să se plimbe prin casă şi pe terenul din jur, însoţită de escortă. Proprietatea era păzită serios şi în permanenţă. Regele Henric spusese clanului lui Bronwyn că, dacă încearcă să o ajute să evadeze, va fi pedepsită. Nu i se va face rău, dar va pune un englez la conducerea clanului. Văzuseră recent moartea lui Jamie MacArran, ca şi a celor trei căpitani ai lui. Şi se deprinseseră să-şi vadă noul conducător captiv, dar plănuiau

ce vor face, când oamenii regelui vor îndrăzni să încerce să le poruncească.

Bronwyn coborî încet scările, până în holul de jos. Ştia că oamenii clanului aşteptau cu răbdare în imediata apropiere a moşiei, ascunzându-se în pădurea de la graniţa în permanenţă turbulentă dintre Anglia şi Scoţia.

Nu îi păsa dacă ar fi murit, mai curând decât să accepte un câine de englez în căsătorie, dar moartea ei ar fi cauzat rivalităţi în cadrul clanului. Jamie MacArran şi-a desemnat fiica drept succesor, urmând să se mărite cu unul dintre căpitanii care muriseră odată cu el. Dacă ar muri fără urmaşi, nu era nicio îndoială că se vor dezlănţui lupte sângeroase, legate de cel care va fi următorul şef.

— Aşa cum se ştie dintotdeauna, bărbaţii Montgomery sunt deştepţi, râse un om la câţiva metri de Bronwyn. O tapiserie groasă o ascundea de ochii lui. Uită-te la modul cum cel mai mare s-a însurat cu moştenitoarea domeniului Revedoune. De abia a ieşit din patul nupţial şi tatăl ei a fost ucis, iar soţul a moştenit titlul de conte.

— Şi acum Stephen e pe urmele fratelui. Nu numai că această Bronwyn e frumoasă, dar posedă sute de pogoane de pământ.

— Puteţi spune ce vreţi, zise al treilea. Mâneca lui era goală; îşi pierduse braţul. Dar eu nu-l

invidiez pe Stephen. Femeia e magnifică, dar cât de mult timp va putea el să se bucure de ea? Mi-am pierdut braţul luptând cu diavolii ăştia din Scoţia. Sunt numai pe jumătate oameni, vă spun eu. Cresc neînvăţând altceva decât să jefuiască şi să prade. Şi se luptă ca nişte animale, nu ca nişte oameni. Sunt cruzi şi sălbatici.

— Şi am auzit că femeile lor put până la cer, zise primul.

— Pentru Bronwyn cea cu părul negru aş învăţa să-mi ţin nasul.

Bronwyn făcu un pas înainte, cu un mârâit sălbatic pe buze. Când o mână o prinse de brat, se uită în sus, direct la faţa unui tânăr. Era frumos, cu ochi întunecaţi şi o gură fermă. Ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui.

— Permite-mi, doamna mea, rosti el blând. Făcu apoi un pas spre grupul de bărbaţi. Picioarele lui puternice erau îmbrăcate în pantaloni strâmţi, jacheta de catifea scotea în evidenţă lăţimea umerilor. Nu aveţi nimic mai bun de făcut, decât să bârfiţi ca nişte babe? vorbiţi despre lucruri de care nu ştiţi nimic. Vocea lui era poruncitoare.

Cei trei bărbaţi arătau speriaţi.

— De ce, Roger, ce nu e în regulă cu tine? întrebă unul, apoi privi peste umărul lui Roger şi o văzu pe Bronwyn cu ochii sclipind de o furtună furioasă.

— Cred că Stephen ar trebui să vină mai repede, să-şi păzească proprietatea, zise alt bărbat râzând.

— Plecaţi de aici! ordonă Roger. Ori îmi scot sabia, ca să vă atrag atenţia?

— Scuteşte-mă de sângele tău tânăr şi fierbinte, zise un bărbat plictisit. Du-te la ea. Haide, afară e mai răcoare. Pasiunile au mai mult loc să se desfăşoare dincoace de uşi.

Când oamenii au plecat, Roger se întoarse spre Bronwyn.

— Dă-mi voie să mă scuz pentru comportamentul concetăţenilor mei! Grosolănia lor e cauzată de ignoranţă. Nu au vrut să te rănească.

Bronwyn îl privi.

— Mi-e teamă că tu eşti ignorant. Pentru că asta au intenţionat, să-mi facă rău, sau consideri că a omorî scoţieni nu e un păcat?

— Protestez! Nu eşti dreaptă cu mine. Am ucis câţiva oameni în viaţa mea, dar niciun scoţian. Făcu o pauză. Pot să mă recomand? Sunt Roger Chatworth.

Îşi scoase bereta de catifea şi se aplecă adânc în faţa ei.

— Iar eu, domnule, sunt Bronwyn MacArran, prizoniera englezilor şi de curând o mireasă abandonată.

— Lady Bronwyn, vrei să te plimbi cu mine prin

grădină? Poate că razele soarelui vor atenua nefericirea pe care ţi-a provocat-o Stephen.

Ea se întoarse şi păşi alături de el. Cel puţin putea să facă gărzile să nu-i mai adreseze glume grosolane. Odată ce ieşiră afară, ea i se adresă:

— Ai pronunţat numele Montgomery, ca şi cum l-ai cunoaşte.

— Tu nu l-ai întâlnit?

Bronwyn se întoarse spre el.

— De când mi-a arătat vreo amabilitate regele vostru englez? Tatăl meu a avut o părere destul de bună despre mine, ca să mă numească seniorul clanului MacArran, dar regele vostru a considerat că nu sunt în stare să-mi aleg propriul soţ. Nu, nu l-am întâlnit pe acest Stephen Montgomery şi nici nu ştiu nimic despre el. Într-o dimineaţă mi s-a spus că mă voi mărita cu el. De atunci, n-a făcut nimic ca să mă cunoască.

Roger ridică spre ea o sprânceană frumoasă. Ostilitatea făcea ca ochii ei să strălucească precum nişte diamante albastre.

— Sunt sigur că trebuie să existe o scuză pentru întârzierea lui.

— Poate că scuza este că intenţionează să-şi afirme cu forţă autoritatea asupra tuturor scoţienilor. Ne va arăta el cine e stăpânul.

Roger rămase tăcut pentru o clipă, ca şi cum reflecta la vorbele ei.

— Sunt unii care îi consideră pe Montgomery

aroganţi.

— Spui că îl cunoşti pe acest Stephen Montgomery. Cum arată? Nu ştiu dacă e scund sau înalt, bătrân sau tânăr.

Roger ridică din umeri, ca şi cum mintea lui era în altă parte.

— E un om obişnuit. Părea că se codeşte să continue. Lady Bronwyn, mâine vrei să-mi faci onoarea să călăreşti alături de mine prin parc? Există un pârâu care curge pe pământurile lui Sir Thomas şi poate luăm cu noi şi nişte mâncare.

— Nu ţi-e frică că voi face ceva împotriva vieţii tale? Nu mi s-a permis să ies pe domeniu, de peste o lună.

El zâmbi.

— Aş dori să afli că există şi englezi mai manieraţi, decât cei care abandonează o femeie în ziua nunţii ei.

Bronwyn înţepeni când i se aminti umilinţa la care o supusese Stephen Montgomery.

— Mi-ar plăcea foarte mult să călăresc alături de tine.

Roger Chatworth zâmbi şi îi făcu semn unui om care trecea pe lângă ei, pe cărarea îngustă din grădină. Mintea lui lucra rapid.

Trei ore mai târziu, Roger se întoarse în apartamentul lui din aripa de est a casei lui Sir Thomas Crichton. Sosise aici cu două săptămâni

înainte, ca să vorbească cu Sir Thomas despre recrutarea unor tineri din regiunea aceasta. Sir Thomas fusese prea ocupat cu problemele moştenirii scoţienilor, pentru a vorbi cu oricine altcineva. Acum Roger începuse să creadă că destinul îl adusese aici.

Dădu un picior scaunului, pe care scutierul lui adormit îşi pusese picioarele.

— Am ceva de lucru pentru tine, ordonă el în timp ce-şi scotea jacheta de catifea şi o arunca pe pat. Există un scoţian bătrân cu numele Angus, care zace pe undeva pe aici. Caută-i şi adu-l la mine. Probabil că-l vei găsi acolo unde băutura curge în valuri. Aşa că adu-mi şi o jumătate de butoiaş de bere. M-ai înţeles?

— Da, domnule, zise băiatul retrăgându-se cu spatele spre uşă şi frecându-se la ochii somnoroşi.

Când Angus apăru în uşă, era pe jumătate beat. Lucra câte ceva pentru Sir Thomas, dar în general făcea prea puţin, cu excepţia băutului. Părul îi era murdar şi îi atârna pe umeri, după moda scoţiană. Purta o cămaşă lungă de pânză, încinsă peste mijloc, iar genunchii şi picioarele îi erau goale.

Roger se uită la om şi la hainele lui oribile, cu o privire scurtă de dezgust.

— M-ai chemat, domnule? întrebă Angus cu voce hârâită. Ochii lui urmăriră butoiaşul de

bere, pe care scutierul lui Roger îl căra în cameră.

Chatworth îl concedie pe băiat, turnă el însuşi berea, se aşeză şi îi făcu semn lui Angus să facă la fel. Când omul cel murdar fu aşezat, Roger începu:

— Aş vrea să ştiu câte ceva despre Scoţia.

Angus ridică sprâncenele zburlite.

— Vrei să spui, unde este ascuns aurul? Suntem o ţară săracă, domnule, şi…

— Nu vreau să aud niciuna din lecţiile tale de morală! Păstrează-ţi minciunile pentru altcineva. Vreau să ştiu ce trebuie să afle un om, care se însoară cu şefa unui clan.

Angus privi greoi o clipă, apoi îşi închise gura cu cana de bere.

— Un *eponymus*, nu? mormăi el în galeză. Nu e uşor să fii acceptat de membrii clanului.

Roger făcu un pas lung traversând camera şi îi luă cana din mână.

— N-am cerut să aflu ce crezi tu. Îmi răspunzi doar la întrebări, sau te arunc afară pe scări.

Angus privea cana rece cu ochi disperaţi.

— Trebuie să devii un MacArran. Se uită la Roger. Luând tot ce trebuie de la clanul acela. Roger făcu un scurt semn din cap. Trebuie să iei numele şefului clanului, sau oamenii nu te vor accepta. Trebuie să te îmbraci ca scoţienii, sau ei vor râde de tine. Trebuie să iubeşti pământul şi

pe scoţieni.

Roger puse berea jos.

— Dar ce spui de femeie? Ce trebuie să fac pentru a fi a mea?

— Lui Bronwyn îi pasă prea puţin de orice altceva, în afară de poporul ei. Ar fi putut să se sinucidă, pentru a nu se mărita cu un englez, dar ştia că moartea ei va cauza lupte în interiorul clanului. Dacă o faci pe femeie să-şi dea seama că gândeşti numai bine pentru poporul ei, atunci o vei avea.

Roger îi dădu omului berea.

— Vreau să ştiu mai multe. Ce e un clan? De ce a fost făcută stăpână o femeie? Cine sunt duşmanii clanului MacArran?

— Să vorbeşti, e o treabă care provoacă sete.

— Vei avea cât vei putea duce, atât timp cât îmi vei spune ce vreau să ştiu.

A doua zi dimineaţă, Bronwyn se întâlni cu Roger Chatworth. În ciuda bunelor ei intenţii, era aşa de emoţionată de perspectiva călăritului prin pădure, că de-abia putuse să doarmă. Morag o ajută să se îmbrace cu o rochie de catifea cafenie deschis, emiţând avertismente teribile privind comportamentul englezilor.

— Eu nu vreau nimic, decât să călăresc, rosti Bronwyn îndărătnică.

— Da, dar ce nimic vrea acest Chatworth? Ştie că trebuie să te măriţi cu altul.

— Oare? o repezi Bronwyn. Atunci unde e mirele? Ar trebui să stau în rochia de mireasă încă o zi întreagă, să-l aştept?

— Ar fi poate mai bine, decât să alergi după un conte tânăr, cu sânge fierbinte.

— Un conte? Roger Chatworth e conte englez?

Morag refuză să răspundă, dar mai netezi o dată rochia, înainte de a o împinge afară din cameră.

Acum, că se afla pe spinarea calului, cu Rab alergând alături, Bronwyn simţea că trăieşte, pentru prima oară în ultimile săptămâni.

— Bujorii ţi-au revenit în obraji, zise Roger râzând.

Ca răspuns, îi zâmbi şi zâmbetul îi rotunji bărbia şi îi lumină ochii. Dădu pinteni calului, să meargă mai repede. Rab, cu salturile lui lungi, putea să ţină ritmul.

Roger se întoarse o clipă, să se uite la oamenii care îi urmau. Erau trei din garda lui personală, doi scutieri şi un cal de povară încărcat cu mâncare şi veselă. Se răsuci şi privi înainte, spre Bronwyn, încruntându-se când ea îşi aruncă ochii peste umăr şi dădu pinteni calului, să prindă viteză. Era o călăreaţă excelentă şi fără îndoială, pădurea era plină de bărbaţi din clanul ei, toţi nerăbdători şi dornici să o ajute să evadeze.

Ridică mâna şi le făcu semn oamenilor lui să înainteze, în timp ce dădea şi el pinteni calului.

Bronwyn îşi făcu calul aproape să zboare. Vântul în părul ei, senzaţia de libertate, erau antrenante. Când ajunse la râu, era în plină viteză. Nu avea idee dacă acest cal sărise vreodată peste obstacole, dar îl îndemnă să o facă, fără să-i pese de risc. Sări peste apă, parcă avea aripi. Mai departe, în partea cealaltă, îl opri şi se întoarse pentru a se uita înapoi.

Roger şi oamenii lui tocmai se apropiau de pârâu.

— Lady Bronwyn! strigă el. Eşti bine?

— Sigur că da, râse ea, apoi îşi conduse calul înapoi prin apă, spre locul unde aştepta Roger. Se aplecă şi bătu cu palma gâtul calului. E un animal bun. Sare bine.

Roger descălecă şi se îndreptă spre ea.

— M-ai speriat teribil. Ai fi putut să fii rănită.

Ea râse fericită.

— O scoţiană nu poate fi rănită, când se află pe spinarea unui cal.

Roger întinse braţele să o ajute să descalece.

Brusc, Rab sări între ei şi rânji arătându-şi colţii lungi şi ascuţiţi. Mârâia ameninţător. Instinctiv, Roger se retrase.

— Rab! Câinele se supuse imediat chemării lui Bronwyn. Se depărtă, dar ochii lui, aruncând semnale de avertisment, nu-l părăseau pe Roger. Intenţionează să mă apere, explică ea, nu-i place să fiu atinsă de nimeni.

— Am să ţin minte asta pe viitor, rosti Roger prudent, ajutând-o să coboare de pe cal. Poate că ţi-ar plăcea să te odihneşti, după această cavalcadă, sugeră el. Pocni din degete şi scutierii lui aduseră două scaune tapiţate cu catifea roşie. Doamnă! îi oferi el unul.

Ea zâmbi la vederea scaunelor acelora, în pădure. Iarba de sub picioarele lor era ca un covor de catifea. Pârâul îşi intona melodiile şi chiar când se gândea la asta, unul din oamenii lui Roger începu să zdrăngăne o lăută. Închise o clipă ochii.

— Ţi-e dor de casă, doamnă? întrebă Roger.

Ea oftă.

— Nici nu poţi să-ţi închipui. Nimeni, care nu e din Highlands, nu poate şti ce înseamnă pentru un scoţian.

— Bunica mea a fost scoţiană, aşa că probabil că sunt în stare să înţeleg câte ceva din sentimentele voastre.

Ea ridică imediat capul.

— Bunica ta? Cum o chema?

— Era o MacPherson din MacAlpin.

Bronwyn zâmbi. Era plăcut chiar şi să auzi nişte nume familiare.

— Macalpin. E un clan bun.

— Da. Am petrecut multe seri pe genunchii bunicii ascultând poveşti.

— Şi ce fel de poveşti îţi spunea? întrebă

Bronwyn precaută.

— Era măritată cu un englez şi adesea compara culturile celor două ţări. Spunea că scoţienii erau mai ospitalieri, că bărbaţii nu le înghesuiau pe femei într-o cameră şi pretindea că nu înţelege de ce fac englezii asta. Spunea că scoţienii le tratează pe femei ca pe nişte egali.

— Da, fu de acord Bronwyn calmă. Tatăl meu m-a numit conducător. Făcu o pauză. Cum a tratat-o bunicul tău englez pe soţia lui scoţiană?

Roger chicoti ca de o glumă personală.

— Bunicul meu trăia în Scoţia de o vreme şi ştia că bunica e o femeie inteligentă. A apreciat-o toată viaţa. Nu exista nicio hotărâre, care să nu fi fost luată împreună.

— Şi tu ai petrecut o vreme cu bunicii tăi?

— Cea mai mare parte din viaţă. Părinţii mei au murit când eram foarte tânăr.

— Şi ce gândeşti despre acest mod neenglezesc de a trata femeile? Sigur, acum că eşti mai mare, ai învăţat că femeile sunt de folos doar în pat, pentru a procrea şi a naşte copii!

Roger râse tare.

— Dacă vreodată aş avea un astfel de gând, fantoma bunicii mele mi-ar da una peste urechi. Nu, continuă serios, eram menit să mă însor cu fiica unui văr de al ei, dar copila a murit înainte de căsătorie. Am crescut considerându-mă un Macalpin.

— Cum? tresări ea.

Roger arăta surprins.

— În contractul de căsătorie era prevăzut să devin un Macalpin, pentru a face plăcere clanului ei.

— Şi ai fi făcut aşa ceva? l-am spus lui Sir Thomas că soţul meu trebuie să devină un MacArran, dar el a spus că e imposibil, pentru că niciun englez nu-şi va abandona frumosul lui. Nume străvechi, pentru un nume scoţian păgân.

Ochii lui Roger străluciră cu furie.

— Ei nu înţeleg! La dracu' cu englezii! Ei cred că numai modul lor de trai e corect. De ce, chiar şi francezii…

— Francezii sunt prietenii noştri, îl întrerupse Bronwyn. Ne vizitează ţara şi noi pe a lor. Ei nu ne distrug recoltele şi nici nu ne fură vitele, aşa cum fac englezii.

— Vitele! Roger zâmbi. Lată un subiect interesant. Spune-mi, MacGregorii tot mai cresc animalele acelea grase?

Bronwyn respiră zgomotos.

— Clanul MacGregor e duşmanul nostru.

— Adevărat, zâmbi el, dar nu crezi că o friptură de vită MacGregor e mai suculentă decât oricare alta? Nu putea decât să-l privească fix. MacGregorii fuseseră duşmanii clanului MacArras timp de secole. Desigur, lucrurile s-au putut schimba de pe vremea când buni ca mea a

fost fată în Highlands, continuă Roger. Apoi sportul favorit al tinerilor a devenit un raid rapid la furat de vite, în lumina lunii.

Bronwyn zâmbi.

— Nimic nu s-a schimbat.

Roger se întoarse şi pocni din degete.

— Nu ţi-ar plăcea să mănânci ceva, doamnă? Sir Thomas are un bucătar francez care ne-a pregătit un festin. Spune-mi, ai mâncat vreodată rodii?

Clătină doar din cap şi-l privi, minunându-se în timp ce coşurile cu alimente erau descărcate şi scutierul lui servi mâncarea pe farfurii de argint. Pentru prima oară în viaţă îi trecu prin cap că şi un englez poate fi uman, că poate să înveţe şi să dorească să înveţe care e felul de a fi al scoţienilor. Luă o bucată de pateu modelat sub formă de trandafir şi o puse pe un biscuit. Evenimentele zilei erau o revelaţie pentru ea.

— Spune-mi, lord Roger, ce crezi despre modul de viaţă al clanurilor noastre?

Roger scutură firmiturile de pe jiletca de brocart auriu şi zâmbi în sinea lui. Era pregătit pentru toate întrebările ei.

Bronwyn stătea în camera, în care petrecuse aşa de mult timp în ultima lună. Obrajii îi erau tot îmbujoraţi şi ochii tot strălucitori, de la călăritul rapid de dimineaţă.

— Nu e ca ceilalţi bărbaţi, i se adresă lui

Morag. Să ştii, am petrecut ore întregi împreună şi n-am încetat să vorbim. Cunoaşte chiar şi câtva cuvinte galeze.

— Nu e greu să ciupeşti câte ceva de ici, de colo. Chiar şi Lowlanderii cunosc galeza. Era cea mai îngrozitoare insultă proferată de Morag. Pentru ea, Lowlanderii erau scoţieni trădători, mai mult englezi decât scoţieni.

— Atunci cum explici celelalte lucruri pe care le-a spus? Bunica lui era scoţiană. Ar fi trebuit să-i asculţi ideile! A spus că a înaintat o petiţie regelui Henric, să-i oprească pe englezi să mai facă incursiuni pe pământurile noastre şi că asta ar aduce mai multă pace, decât practica de a răpi scoţiene şi a le forţa să se mărite, împotriva voinţei lor.

Faţa întunecată şi ridată a lui Morag se strânse, parcă era coajă de nucă.

— Ai plecat de aici dimineaţă urându-i pe toţi englezii şi te-ai întors îngenunchiată la picioarele unuia. Tot ce am auzit din partea lui sunt vorbe. Nu am văzut nicio acţiune. Cum a reuşit omul ăsta să te facă să-l crezi?

Bronwyn se aşează greoi pe scaunul de la fereastră.

— Nu poţi să vezi că doresc doar ce e mai bun pentru poporul meu? Sunt forţată să mă mărit cu un englez, aşa că de ce n-ar fi unul care în parte e scoţian, atât la minte, cât şi în sânge?

— Nu ne alegem noi soţii! afirmă Morag cu violenţă. Nu poţi să vezi că nu suntem decât un mare premiu? Tinerii pot spune orice, pentru a se strecura sub fustele unei femei frumoase. Şi dacă fustele acestea sunt şi acoperite cu perle, se vor ucide unii pe alţii pentru a le avea.

— Vrei să spui că minte?

— De unde să ştiu eu? Eu l-am văzut doar pe acest om. Pe Stephen Montgomery nu l-am văzut încă. S-ar putea să afli că mama lui e scoţiană. Poate că va apărea cu tartanul pe umăr şi cu pumnalul la centură.

— Nu pot să sper chiar atât de mult. Bronwyn oftă. Chiar dacă aş cunoaşte mii de englezi, niciunul nu mi-ar înţelege clanul aşa ca Roger Chatworth. Se ridică. Dar ai dreptate. Voi avea răbdare. Poate că

Montgomery acesta e unic, un om înţelegător care crede în scoţieni.

— Sper să nu te aştepţi la prea mult, rosti Morag. Sper că Chatworth nu te-a făcut să te aştepţi la prea mult.

CAPITOLUL DOI

Stephen călări în viteză şi din greu toată ziua şi o bună parte din noapte, înainte de a ajunge la casa lui Sir Thomas, de la graniţă. De mult timp lăsase în urmă căruţele şi servitorii. Numai

garda lui personală reuşise să rămână alături de el. Cu câteva ore în urmă dăduseră peste o furtună şi un râu gata să se reverse peste maluri. Stephen înaintase cu greu prin noroi. Astfel încât, când intrară în curte, el şi oamenii lui erau complet acoperiţi de pământ şi nămol. O creangă îl lovise peste faţă şi sângele se uscase, făcându-l să arate umflat şi grotesc.

Descălecă repede şi aruncă frâul scutierului său epuizat. Marele conac era luminat de mii de lumânări şi muzica plutea în aer.

Stephen rămase o clipă în uşă, pentru a le permite ochilor să se adapteze luminii.

— Stephen! exclamă Sir Thomas şi îi ieşi în întâmpinare şontăcăind. Am fost îngrijoraţi din cauza ta! Dimineaţă, intenţionam să trimit oameni în căutarea ta.

Sosi un om şi se opri în spatele bătrânului cavaler, lovit de gută.

— Deci acesta e mirele dispărut, zâmbi el privindu-l pe Stephen de sus până jos şi observându-i murdăria şi hainele sfâşiate. Nu chiar toată lumea a fost îngrijorată, Sir Thomas.

— Aşa e, râse altul. Tânărul Chatworth pare că s-a descurcat foarte bine, în absenţa mirelui întârziat.

Sir Thomas puse mâna pe umărul lui Stephen şi îl conduse spre o cameră, dincolo de hol.

— Vino înăuntru, băiete. Avem nevoie de timp,

să stăm de vorbă.

Era o cameră mare, lambrisată cu stejar sculptat cu un model de falduri de pânză. Pe unul din pereţi se afla un rând de cărţi, deasupra unei mese demontabile. În completarea puţinului mobilier se aflau patru scaune în faţa unui cămin mare, unde flăcări mici ardeau vesele.

— Ce e cu acest Chatworth? întrebă imediat Stephen.

— Întâi stai jos. Arăţi epuizat. Vrei ceva de mâncare? Nişte vin?

Stephen dădu jos o pernă pe pe scaunul din lemn de nuc şi se aşează recunoscător. Luă vinul oferit de Sir Thomas.

— Regret că am întârziat. Cumnata mea a căzut şi a pierdut bebeluşul cu care era însărcinată. Şi aproape a murit din cauza asta. Mi-e teamă că nu am reţinut data nunţii şi am realizat asta după ce eram deja cu trei zile în întârziere. Am călărit cât de am putut de repede, pentru a ajunge aici. Luă o bucată de noroi uscat de pe ceafă şi o aruncă în foc.

Sir Thomas dădu din cap.

— E clar, după felul cum arăţi. Dacă cineva nu mi-ar fi spus că te apropii ducând un steag cu leoparzii Montgomery, nu te-aş fi recunoscut niciodată. Tăietura aia de deasupra ochiului e chiar aşa de rea cum arată?

Absent, Stephen pipăi locul.

— E mai mult sânge uscat. Am alergat prea repede pentru a putea să se scurgă pe faţă, glumi el.

Sir Thomas râse şi se aşeză.

— Ce bine că te văd. Ce fac fraţii tăi?

— Gavin s-a însurat cu fiica lui Robert Revedoune.

— Revedoune? Există mulţi bani în partida asta.

Stephen zâmbi şi reflectă că ultimul lucru de care îi păsa lui Gavin erau banii soţiei lui.

— Raine încă mai vorbeşte de ideile lui absurde privind tratamentul şerbilor.

— Şi Miles?

Stephen îşi termină vinul din cupă.

— Miles ni s-a prezentat săptămâna trecută cu încă unul din bastarzii lui. Cu ăsta sunt trei, sau patru, le-am pierdut socoteala. Dacă ar fi armăsar, ne-am îmbogăţi.

Sir Thomas râse şi umplu din nou ambele pocale din metal.

Stephen se uită la bărbatul mai vârstnic, în timp ce ridica din nou cupa. Şir Thomas fusese prietenul tatălui său, un fel de unchi onorific, care le aducea băieţilor cadouri din nenumăratele lui călătorii în străinătate şi fusese şi naşul de botez al lui Stephen, cu douăzeci şi şase de ani în urmă.

— Acum că am ajuns, rosti Stephen încet,

poată că ai să-mi spui ce îmi ascunzi.

Sir Thomas chicoti, un sunet blând, profund şi gutural.

— Ce bine mă cunoşti! în realitate nu e nimic; puţin cam neplăcut, dar nimic serios.

Roger Chatworth a petrecut o mulţime de timp cu mireasa ta, asta e tot.

Ridicându-se încet, Stephen se îndreptă spre cămin. Când se mişca, bucăţi de noroi cădeau de pe haine. Sir Thomas nu avea de unde să ştie ce însemna pentru Stephen numele Chatworth. Alice Valence a fost amanta fratelui său ani de zile. De nenumărate ori, Gavin a cerut-o în căsătorie. Ea a refuzat şi a preferat să se mărite cu bogatul Edmund Chatworth. Curând după căsătorie, Edmund a fost asasinat şi Alice a revenit în viaţa lui Gavin. Era o femeie perfidă. S-a urcat în patul lui Gavin când acesta era beat şi somnoros, după ce aranjase ca Judith să-i surprindă împreună. În disperarea ei, Judith a căzut pe scări şi a pierdut copilul, pierzându-şi aproape viaţa.

Roger Chatworth era cumnatul lui Alice şi chiar menţionarea numelui îl făcu pe Stephen să scrâşnească din dinţi.

— Trebuie că e ceva mai mult decât atât, rosti Stephen în final.

— Bronwyn a insinuat aseară că ar fi mai încântată de Roger ca soţ, decât de unul care e

aşa de… Prost crescut.

Stephen zâmbi şi se întoarse la scaunul lui.

— Şi cum a primit Roger asta?

— Părea supus. A călărit cu ea în fiecare dimineaţă, a însoţit-o seara la cină, şi-a petrecut timpul cu ea în grădină.

Stephen bău ce-i mai rămăsese din vin şi începu să se relaxeze.

— E bine cunoscut că cei din familia Chatworth sunt o adunătură lacomă, dar nu am ştiut în ce grad. Trebuie că e foarte flămând, pentru a îndura compania femeii aceleia.

— Să o îndure? întrebă Sir Thomas surprins.

— Nu e nevoie să fii nesincer cu mine. Am auzit cum a luptat, ca un bărbat, când a fost înconjurată şi, mai mult, că propriul ei tată a considerat-o suficient de bărbată pentru a o numi succesoarea lui. Aproape că îmi pare rău pentru Roger. L-ar servi foarte bine, dacă l-aş lăsa să o aibă pe femeia asta oribilă.

Sir Thomas se ridică cu gura căscată, apoi încet, ochii lui începură să scânteieze.

— Aşa e, oribilă? chicoti el.

— Cum altfel ar putea fi? Nu uita că am petrecut ceva vreme în Scoţia. Un grup de oameni mai sălbatic n-am văzut niciodată. Dar ce puteam să-i spun regelui Henric? El crede că mă răsplăteşte. Dacă m-aş da de-o parte şi l-aş lăsa pe Roger să o aibă, mi-ar rămâne dator pentru

totdeauna. Apoi eu aş putea să mă însor cu o femeiuşcă dulce şi frumoasă, care n-ar încerca să-mi împrumute armura. Da, zâmbi el, este chiar ceea ce cred că voi face.

— Sunt de acord cu tine, zise Sir Thomas ferm. Bronwyn e cu adevărat o femeie oribilă. Sunt sigur că Roger e interesat doar de pământurile ei. Dar, tocmai pentru a-i putea spune «regelui Henric cât de corect eşti, de ce să nu o întâlneşti mai întâi? Sunt sigur că îţi va arunca doar o privire, murdar cum eşti, şi va refuza să se mărite cu tine.

— Da, rânji Stephen, dinţii lui albi făcându-l să pară şi mai murdar, prin contrast. Atunci mâine, atât femeia cât şi eu, putem să-i comunicăm lui Roger hotărârea noastră. Şi eu pot să plec acasă. Da, Sir Thomas, e o idee splendidă.

Ochii lui Sir Thomas străluceau ca ai unui băiat; pur şi simplu îi jucau în cap.

— Demonstrezi o înţelepciune neobişnuită pentru un bărbat aşa tânăr. Aşteaptă aici, şi am să o aduc jos pe scările din spatele acestei camere.

Stephen scoase un fluierat uşor.

— Pe scările din spate, nu-i aşa? Trebuie că arată mai rău decât mi-am imaginat.

— Ai să vezi, băiete. Ai să vezi, rosti Sir Thomas şi părăsi camera.

Bronwyn stătea scufundată până la bărbie în

cada aburindă cu apă fierbinte. Ţinea ochii închişi şi se gândea la plecarea acasă. Roger va fi cu ea şi împreună vor conduce clanul. Era o imagine pe care începuse să o invoce din ce în ce mai des, în ultimile câteva zile. Roger era un englez pe care putea să-l înţeleagă. În fiecare zi părea că ştie mai multe despre scoţieni.

Când Morag năvăli în cameră, deschise ochii.

— E aici, anunţă bătrâna.

— Cine? întrebă Bronwyn iritată, ştiind exact despre cine vorbea Morag.

Aceasta îi ignoră întrebarea.

— Vorbeşte cu Sir Thomas, dar sunt sigură că în câteva minute vei fi chemată, aşa că ieşi din apa aia şi îmbracă-te, mieluşico. Îmbracă rochia albastră.

Bronwyn îşi dădu capul pe spate.

— N-am terminat baia şi nici nu am intenţia să-l întâlnesc, pentru că s-a milostivit să apară. M-a făcut să-l aştept patru zile, aşa că am să-l fac şi eu să aştepte cinci.

— Eşti copilăroasă, după cum bine ştii. Băiatul de la grajduri spune că bidivii omului au alergat, aproape să cadă morţi de oboseală. Poţi să-ţi dai seama că a încercat să ajungă, cât de repede a putut.

— Sau poate că şi-a tratat prost caii.

— Nu eşti destul de mare, pentru a încasa şi tu un bici! Ieşi afară din cada aia, sau îţi arunc o

găleată de apă rece în cap.

Înainte ca Morag să-şi pună ameninţarea în practică, uşa fu brusc smulsă de două dintre gărzi.

— Cum îndrăzniţi! ţipă Bronwyn scufundându-se şi mai adânc sub apă.

Imediat Rab se ridică de pe locul de la picioarele băii, gata să atace.

Oamenii de-abia putură să o zărească pe Bronwyn, înainte de a fi dezechilibraţi şi trântiţi la pământ de greutatea de 60 de kilograme, a câinelui care-şi arăta colţii ascuţiţi.

Morag luă cămaşa lui Bronwyn de pânză subţire şi o aruncă peste ea. Stând în cadă, o trase imediat peste trupul ud, iar tivul îi căzu în apă. Apoi luă un tartan de lână de la Morag şi ieşi din baie.

— Linişteşte-te, Rab! porunci ea. Câinele se supuse imediat şi veni lângă ea.

Soldaţii se ridicară încet, masându-şi încheieturile mâinilor şi umerii, unde îi încolţise Rab. Nu ştiau că ucidea doar la porunca directă a lui Bronwyn; altfel o proteja, fără să provoace prea mari stricăciuni. Oamenii văzuseră când a fost dusă cada în camera ei şi o auziseră bălăcindu-se. Dar au folosit ordinele lui Sir Thomas, ca o invitaţie să o vadă în baie. Acum însă era înfăşurată din cap până în picioare în pledul scoţian. Nu i se vedea nici măcar o curbă

a trupului, doar faţa şi ochii ce străluceau ghiduş.

— Ce vreţi? întrebă ea cu voce veselă.

— Trebuie să vii în biroul lui Sir Thomas, rosti ursuz unul dintre soldaţi. Şi dacă câinele ăsta va mai încerca vreodată…

Ea i-o reteză scurt.

— Dacă vei mai încerca vreodată să intri în camera mea, fără permisiunea mea, îi voi da voie lui Rab să-ţi sfâşie gâtul. Acum, faceţi loc.

Priviră de la Bronwyn la marele câine-lup, apoi se întoarseră să plece. Bronwyn îşi ţinu capul sus, în timp ce îi urmă pe scări în jos. Nu va permite nimănui să vadă cât de furioasă e, din cauza modului în care a tratat-o Stephen Montgomery. Să întârzie patru zile la nunta lui, apoi în momentul în care soseşte, să fie cărată în faţa lui ca o slujnică pripăşită pe aici.

Când Bronwyn ajunse în bibliotecă, privi de la Sir Thomas la omul care stătea lângă şemineu. Era înalt, dar murdar, dincolo de orice închipuire. Iar despre figura lui nu putea să spună nimic. Părea că e umflat într-o parte şi se întreba dacă nu cumva era o deformaţie permanentă.

Deodată, unul dintre soldaţi întrezări modul de a o pedepsi pentru felul cum s-a purtat cu el. Apucând de capătul ce atârna al tartanului, îi dădu lui Bronwyn un brânci puternic. Ea căzu

înainte, iar paznicul smulse pledul de pe ea.

— Tu! urlă Sir Thomas. Piei din ochii mei! Cum îndrăzneşti să tratezi în felul acesta o doamnă? Dacă mâine dimineaţă te mai găseşti, la mai puţin de o sută de kilometri de aici, am să pun să te spânzure!

Amândoi paznicii se întoarseră şi părăsiră în grabă încăperea, în timp ce Sir Thomas se aplecă şi recuperă îmbrăcămintea.

Doar pentru o clipă ameţită, Bronwyn se ridică repede în genunchi, apoi în picioare. Cămaşa subţire se lipise de trupul ei încă ud, de parcă ar fi fost goală, încercă să se acopere cu mâinile, până când ridică ochii la Stephen. Nu mai stătea sprijinit nepăsător de cămin, ci părea că se trezise şi o privea cu gura căscată de neîncredere. Ochii îi erau larg deschişi, i se vedea tot albul din jurul pupilelor, iar gura îi era atât de căscată, încât aproape că era gata să-i cadă limba afară.

Ea îşi curbă buza spre el, dar n-o observă. Tot ce putea să vadă, era ceea ce se afla mai jos de gât. Ea îşi lăsă braţele în jos, pe lângă trup, şi-l privi.

Păru că a trecut o perioadă extraordinar de lungă, înainte ca Sir Thomas să-i pună lui Bronwyn cu blândeţe pledul pe umeri. Ea şi-l înfăşură strâns în jurul trupului.

— Ei bine, Stephen, n-ar trebui să-ţi saluţi

mireasa?

Stephen clipi de mai multe ori, înainte de a-şi reveni. Încet se îndreptă spre ea. Bronwyn era o femeie înaltă, dar trebui să se uite în sus pentru a întâlni privirea lui. Arăta rău în lumina slabă. Lumânările păreau că aştern umbre sinistre pe noroiul şi sângele uscat de pe faţa lui.

Ridicând o buclă de pe pieptul ei, o simţi sub degete.

— N-ai făcut nicio greşeală, Sir Thomas? întrebă el calm, fără să o părăsească o clipă din ochi. Ea e stăpâna clanului MacArran?

Bronwyn făcu un pas înapoi.

— Am şi eu limbă şi creier. Nu e nevoie să vorbeşti ca şi cum n-aş fi de faţă. Sunt MacArran din MacArran şi jur să-i urăsc pe toţi englezii, mai ales pe cel care-mi insultă clanul şi pe mine, apărând în faţa mea cu întârziere şi nespălat. Se-întoarse spre Sir Thomas. Constat că sunt grozav de obosită. Aş dori să mă scuzi, dacă poţi să îndeplineşti cererea mea.

Sir Thomas se încruntă.

— Stephen e acum stăpânul tău. Ea se răsuci pentru a-i face faţă şi aruncându-i o privire nimicitoare părăsi camera, fără permisiunea lui. Sir Thomas se întoarse spre Stephen: mi-e teamă că îi lipsesc manierele, i se adresă. Aceşti scoţieni trebuie să le ţină mai ferm în mână pe femeile lor. Dar, în ciuda limbii ascuţite, încă mai

crezi că e oribilă?

Stephen nu putea decât să se holbeze la uşa pe unde tocmai ieşise Bronwyn. Viziunea ei încă îi mai dansa în faţa ochilor – un trup care crezuse că nu există decât în vis, păr negru şi ochi de safir. Îşi ridicase bărbia spre el, încât era mort după o sărutare. Pieptul era plin şi greu sub materialul ud ce se lipea; mijlocul subţire şi ferm; şoldurile şi coapsele rotunde, impudice, ispititoare.

— Stephen?

Aproape căzu de pe scaun.

— Dacă aş fi ştiut, şopti el, dacă aş fi avut măcar o idee, aş fi venit acum câteva săptămâni, când regele Henric mi-a hărăzit-o.

— Atunci, înseamnă că a primit aprobarea ta?

El îşi trecu mâna peste ochi.

— Cred că visez. În mod sigur, nicio femeie nu poate să arate aşa şi să trăiască. Trebuie că mi s-a jucat un renghi. Nu cumva plănuieşti să o înlocuieşti cu adevărata Bronwyn MacArran, în ziua nunţii, aşa e?

— Te asigur că e reală. De ce-ţi închipui că am păzit-o cu atâta străşnicie? Oamenii mei sunt ca nişte câini, gata să se bată pentru ea, în orice clipă. Au stat pe aici şi şi-au repetat unul altuia poveşti despre scoţienii trădători, dar adevărul este că individual, fiecare dintre ei s-ar fi oferit cu generozitate să-ţi ia locul în patul fetei.

La asta, Stephen îşi curbă buzele.

— Dar i-ai ţinut departe de ea.

— N-a fost uşor.

— Ce spui de Chatworth? Mi-a luat locul lângă soţia mea?

Sir Thomas chicoti.

— Se pare că eşti gelos, deşi acum o clipă voiai să i-o dai lui. Nu, Roger n-a petrecut niciun moment cu ea singur, fără însoţitori. E o călăreaţă excelentă şi n-a călărit singur cu ea, de frică că va fugi ia scoţienii ei.

Stephen respiră zgomotos, în bătaie de joc.

— Mai mult pentru că numele Chatworth are prea mulţi duşmani, pentru a-şi permite să călărească singur. Se ridică. Ar fi trebuit să o încui în camera ei şi să n-o laşi să se plimbe cu niciun bărbat.

— Nu sunt chiar aşa de bătrân, încât să pot rezista unei figuri ca a Lady-ei Bronwyn. Era suficient să-mi ceară ceva şi eu îi dădeam.

— Acum e responsabilitatea mea. O să primesc din nou camera din sud-est? Poţi să-mi trimiţi acolo o cadă cu apă şi nişte mâncare? Mâine nu se va mai simţi insultată de aspectul meu.

Sir Thomas zâmbi de calmul şi siguranţa lui Stephen. Se pare că mâine va fi o zi plină de emoţii.

În timp ce razele soarelui matinal traversau camera, Bronwyn stătea la masă, cu o notiţă în

mână şi cu fruntea brăzdată de o cută. Mânecile bufante erau despicate şi voalul de mătase verde deschis ieşea prin tăieturi. Partea din faţă a fustei era de asemenea despicată, pentru a se vedea şi mai mult din voalul verde.

Se întoarse spre Morag.

— Îmi cere să mă întâlnesc cu el în grădină.

— Arăţi destul de prezentabil.

Bronwyn mototoli în mână notiţa. Era încă furioasă pe felul cum poruncise să-i fie prezentată noaptea trecută. În această dimineaţă nu se scuzase şi nici nu i-a dat o explicaţie pentru comportamentul şi întârzierea lui. Mai curând a cerut ca ea să facă exact ce voia şi când voia el.

Se uită la servitoarea care aştepta răspunsul.

— Spune-i lordului Stephen că nu mă voi întâlni cu el.

— Nu, doamnă? Nu te simţi bine?

— Sunt foarte bine. Transmite-i mesajul pe care ţi l-am dat, apoi du-te la Roger Chatworth şi spune-i că mă voi întâlni cu el în grădină, în zece minute.

Fata făcu ochii mari, apoi părăsi camera.

— Ai face bine să faci pace cu soţul tău, rosti Morag. Nu vei câştiga nimic, dacă îl înfurii.

— Soţul meu! Soţul meu! Numai asta aud. Nu e încă soţul meu. Trebuie să alerg la chemarea lui, după ce m-a ignorat atâtea zile? Din cauza lui,

am fost de râsul tuturor de la conac, dar trebuie să-i cad la picioare ca o soţie supusă, în clipa în care se hotărăşte să apară. Nu vreau să-şi închipuie că sunt o femeie supusă şi laşă. Vreau să ştie că-l urăsc, pe el şi tot ce-i seamănă.

— Dar ce spui de tânărul Chatworth? Şi el e englez.

Bronwyn zâmbi.

— Cel puţin are şi o latură de scoţian. Poate că pot să-l duc în Highlands şi să fac din el un scoţian întreg. Vino, Rab, avem o întâlnire.

— Bună dimineaţa, Stephen, strigă Sir Thomas. Era o dimineaţă frumoasă, soarele strălucea, aerul era proaspăt, după ploaia scurtă de noaptea trecută. În aer plutea parfumul trandafirilor. În mod cert, arăţi mai bine decât ieri.

Stephen purta o jachetă scurtă din lână cafenie închis. Aceasta îi sublinia lăţimea umerilor şi amploarea pieptului. Picioarele îi erau strânse în ciorapi lungi, ce îi scoteau în evidenţă fiecare curbă a muşchilor coapselor puternice. Părul blond închis se revărsa în bucle peste guler, ochii străluceau deasupra maxilarului puternic. Era extraordinar de frumos.

— A refuzat să mă vadă, afirmă el.

— Ţi-am spus că acţiunile ei sunt aprige.

Stephen îşi ridică brusc capul. Bronwyn venea spre ei. La început nu-l văzu pe Roger alături de

ea. Ochii lui erau fixaţi doar pe ea. Părul greu şi des unduia de-a lungul spatelui, liber şi neacoperit. Razele soarelui sclipeau pe el, făcându-l să lucească asemeni unor fire de praf de aur. Albastrul rochiei repeta albastrul ochilor ei. Bărbia îi era la fel de dârză ziua, cum fusese şi noaptea.

— Bună dimineaţa, rosti Roger liniştit, amândoi oprindu-se o clipă.

Bronwyn îi făcu semn lui Sir Thomas, apoi ochii i se îndreptară spre Stephen. Nu-l recunoscu. Dar reflectă că nu văzuse niciodată un bărbat cu astfel de ochi. Păreau să vadă prin ea. L-a fost greu să se uite în altă parte şi să-şi continue drumul.

Când Stephen îşi reveni suficient, pentru ca în final să realizeze că Roger Chatworth mergea alături de femeia cu care trebuia să se însoare, mârâi gâtuit şi făcu un pas înainte.

Sir Thomas îl apucă de braţ.

— Nu te duce după ei. Sunt sigur că Roger nu vrea nimic altceva decât să se bată. Şi la urma urmei tot asta vrea şi Bronwyn.

— Aş putea să le arăt eu, la amândoi!

— Stephen! Ascultă-mă. Ai jignit-o pe fată. Ai întârziat şi nu i-ai trimis nicio vorbă. E o femeie mândră, mai mândră decât are dreptul o femeie să fie. Tatăl ei a făcut-o aşa, când a desemnat-o succesoarea lui. Dă-i puţin timp. Mâine ia-o într-

o cavalcadă şi vorbeşte cu ea. E o femeie inteligentă.

Stephen se relaxă şi îşi luă mâna de pe mânerul spadei.

— Să vorbesc cu ea? Cum pot să vorbesc cu o femeie care arată în felul ăsta? Noaptea trecută de-abia am putut să dorm, din cauza imaginii ei, care mă urmărea. Dar am să o iau la plimbare călare, deşi poate că nu la felul de călărie la care te-ai referit tu.

— Căsătoria ta e programată pentru poimâine. Lasă-o să rămână virgină până atunci.

Stephen ridică din umeri.

— Ea mea. Fac ce vreau cu ea.

Sir Thomas clătină din cap de aroganţa tânărului.

— Vino, hai să-mi vezi şoimii cei noi.

— Cumnata mea, Judith, i-a dat lui Gavin o nouă momeală pentru şoimi. Cred că ţi-ar plăcea să o vezi.

Părăsiră grădina şi se îndreptară spre grajduri.

În timp ce se plimba cu Roger, Bronwyn continua să se uite prin grădină, după omul pe care îl întâlnise în noaptea trecută. Dar singurul străin pe care îl văzu fu bărbatul care era cu Sir Thomas. Restul oamenilor erau aceiaşi, privind-o şi râzând în bătaie de joc când trecea.

Dar niciunul din ei nu semăna cu omul urât şi murdar, în faţa căruia fusese târâtă. O dată îşi

aruncă ochii peste umăr, spre locul unde fusese Sir Thomas. Atât el cât şi străinul plecaseră. Ochii bărbatului o urmăreau. O făceau să dorească să fugă de lângă el şi în acelaşi timp o reţineau. Clipi pentru a-şi clarifica vederea şi se întoarse spre cineva mai sigur – Roger. Ochii lui zâmbeau şi părea nederanjat, de nimeni şi nimic.

— Spune-mi, lord Roger, ce altceva trebuie să ştiu despre Stephen Montgomery, în afară de faptul că e un om urât?

Roger fu mirat de întrebarea ei. Nu s-ar fi gândit niciodată că o femeie care-l cunoştea pe Stephen l-ar fi putut considera urât. Chatworth zâmbi.

— Odată familia Montgomery era bogată, dar aroganţa lor a displăcut regelui şi le-a confiscat averea.

Ea se încruntă.

— Deci acum trebuie să se însoare cu femei bogate.

— Cu cea mai bogată femeie, pe care o pot găsi, afirmă el.

Bronwyn se gândi la oamenii care au murit împreună cu tatăl ei. Ar fi trebuit să-l aleagă pe unul dintre ei drept soţ şi astfel s-ar fi măritat cu un bărbat care o iubea, care voia şi altceva în afară de pământurile ei.

În timp ce Morag scotea o găleată cu apă din fântână, ochii ei nu-l părăseau pe tânărul care

stătea sprijinit de zidul grădinii. În ultimile zile, Morag nu fusese niciodată prea departe de Bronwyn, deşi fata nu era întotdeauna conştientă de prezenţa ei. Nu-i plăcea modul în care Bronwyn flirta cu acest Roger Chatworth. Şi nici de însuşi Chatworth, care curta o femeie, cu câteva zile înainte de a se mărita cu altul.

Morag ascultase aiurelile lui Bronwyn, în noaptea când s-a întors de la întâlnirea cu Stephen Montgomery. Aflase ce idiot pofticios şi imbecil a fost. Bronwyn a ţipat că niciodată nu se va mărita cu el, că e rău şi că îi face silă.

Morag puse găleata cu apă jos. De aproximativ o oră îl vedea pe bărbatul acela cu ochi albaştri uitându-se la Bronwyn, în timp ce aceasta îl acompania pe Roger, care cânta la lăută. Străinul aproape că nici nu clipise. Stătea doar şi o privea.

— Deci tu eşti cel cu care se mărită, rosti Morag tare.

Lui Stephen îi veni greu să-şi mute privirea. Se uită la femeia noduroasă şi zâmbi.

— De unde ştii?

— După felul în care te uiţi la ea, ca şi cum ai stăpâni-o deja. Stephen râse. A spus că eşti cel mai urât bărbat care există.

Ochii lui sclipiră.

— Şi tu ce crezi?

Morag mormăi.

— Nu încerca să-mi smulgi complimente.

— Acum, că am fost pus la punct, poate o să-mi spui cine eşti. Luându-mă după accentul tău gândesc că eşti scoţiană, ca Bronwyn a mea.

— Sunt Morag de MacArran.

— Slujnica lui Bronwyn?

Spatele lui Morag înţepeni.

— Să faci bine să înveţi că în Scoţia suntem oameni liberi. Fac ce pot pentru a-mi câştiga pâinea. De ce ai întârziat de la propria ta nuntă?

Stephen îşi întoarse din nou privirea spre Bronwyn.

— Cumnata mea a fost foarte bolnavă. N-am putut să plec, până nu am fost convins că va supravieţui.

— Şi n-ai putut să trimiţi o vorbă?

Stephen îi aruncă o privire spăşită.

— Am uitat. Eram atât de îngrijorat de Judith, încât am uitat.

Morag râse pe înfundate. Putea să simtă cum o farmecă acest cavaler înalt.

— Eşti un om bun, atât de îngrijorat de soarta altcuiva, încât să-şi uite propriile interese.

Ochii lui Stephen scăpărară.

— Adevărul e că pe atunci n-aveam idee cum arată stăpâna ta.

Femeia râse din nou.

— Eşti băiat bun şi cinstit… Pentru un englez. Vino înăuntru să bei nişte whiskey cu mine. Nu

ţi-e teamă de puţin whiskey, aşa devreme?

El îi întinse braţul.

— Poate voi putea să te îmbăt eu şi să te chinui punându-ţi întrebări despre Bronwyn.

Hohotul înfundat al lui Morag răsună prin grădină.

— A existat o vreme, tinere, când bărbaţii voiau să mă îmbete pentru cu totul alte scopuri. Intrară împreună în casă.

Bronwyn se încruntase auzind hohotul ei de râs. Fusese perfect conştientă de omul care o privea şi găsi asta ciudat de tulburător. Din când în când îi aruncase şi ea o privire şi îi sesiză graţia, puterea şi forţa, ţinute cu uşurinţă sub control. Conversaţia mult prea intimă cu Morag o răscolise. De obicei bătrâna nu le dădea atenţie bărbaţilor, în special englezilor şi Bronwyn se minuna, de felul cum a putut acest bărbat să o farmece aşa uşor.

— Cine e omul acela, cu Morag?

Roger se încruntă.

— Am crezut că l-ai întâlnit. E Stephen.

Se uită la silueta care se depărta şi văzu cum i-a oferit braţul femeii aceleia zbârcite. Capul lui Morag de abia putea să ajungă deasupra cotului lui Stephen.

Deodată Bronwyn se simţi extrem de jignită. Ce fel de bărbat e acela, care stătea acolo, în timp ce altul îi curta femeia cu care trebuia să se

însoare? Fusese doar la câţiva paşi depărtare şi nici măcar nu şi-a bătut capul să vorbească cu ea.

— Lady Bronwyn, te-a supărat ceva? întrebă Roger privind-o de aproape.

— Nu, zâmbi ea. Absolut nimic. Te rog, continuă să cânţi.

Se făcuse aproape seară, când Bronwyn o văzu din nou pe Morag. Soarele ce apunea adusese întunericul în casă. Rab stătea lipit de stăpâna lui, în timp ce ea îi pieptăna părul lung.

— Am văzut că ai avut un musafir în după-amiaza asta, rosti ea ca despre ceva lipsit de importanţă. Morag ridică din umeri. Aţi vorbit despre ceva interesant? Morag ridică din nou din umeri. Bronwyn puse pieptănul jos şi se duse la scaunul de la fereastră, unde stătea Morag. Nu-mi răspunzi!

— Ce gălăgioasă eşti. De când trebuie să-ţi vorbesc despre întrevederile mele particulare?

— Ai băut din nou după-amiază. Pot să simt mirosul.

Morag rânji.

— Băiatul ăla poate să ţină bine la băutură. Pariez că poate bea până bagă un scoţian sub masă.

— Cine? întrebă Bronwyn.

Morag îi aruncă o privire vicleană

— Cine? Soţul tău, desigur. Despre cine

altcineva mi-ai fi pus întrebări?

— Nu am...! Bronwyn se calmă. Nu e soţul meu. Nu s-a obosit nici măcar să-mi vorbească şi cu atât mai puţin să apară la nunta lui.

— Deci asta te supără pe tine. Mi-am dat seama că ne-ai văzut împreună. Ai plănuit să-l umileşti rămânând la braţul tânărului Chatworth? Bronwyn nu răspunse. Mi-am închipuit eu! Lasă-mă să-ţi spun ceva. Stephen Montgomery nu e obişnuit să fie umilit de nicio femeie şi, dacă hotărăşte să se mai însoare cu tine, după felul cum te-ai purtat cu Chatworth, ar trebui să te consideri norocoasă.

— Norocoasă! Bronwyn de abia reuşea să respire. Era tot ce putea să spună. Încă un cuvânt de la Morag şi ar fi fost în stare să-i sucească gâtuţul ăla sfrijit. Haide, Rab! porunci ea şi părăsi camera.

Coborî în grabă scările spre grădina de jos. Se făcuse întuneric, dar luna strălucea luminând copacii şi gardurile vii. Merse o vreme pe nişte cărări, apoi se aşeză pe o bancă de piatră de lângă zidul scund. Cât de mult dorea să meargă acasă! Să plece de lângă aceşti străini, să scape de aceste haine străine, de aceşti bărbaţi care o priveau doar ca pe o pradă de război.

Deodată, Rab se ridică şi scoase un mârâit înfundat de avertisment.

— Cine e acolo? întrebă ea.

Omul făcu un pas înainte.

— Stephen Montgomery, rosti calm. Arăta mai înalt în lumina lunii, dominând-o. Pot să stau cu tine?

— De ce nu? De ce să admit că am probleme în privinţa englezilor?

Stephen se aşeză lângă ea şi o privi, în timp ce ea îl potoli pe Rab cu un singur gest. Se sprijinise de perete, cu picioarele lui lungi întinse în faţă. Bronwyn se trase mai aproape de capătul băncii, departe de el.

— Dacă te duci mai departe, ai să cazi.

Ea înţepeni.

— Spune ce vrei şi gata.

— Nu am nimic de spus, rosti el cu uşurinţă.

— În mod cert, părea că nu ai avut „nimic” să-i spui nici lui Morag.

El zâmbi, lumina lunii făcând ca dinţii strălucitori să pară şi mai albi.

— Femeia aia a încercat să mă îmbete.

— Şi a reuşit?

— Nu creşti alături de trei fraţi, fără să înveţi să bei.

— Doar aţi băut, nu aţi stat de vorbă?

Stephen rămase tăcut pentru o clipă.

— De ce eşti aşa ostilă cu mine?

Se ridică repede.

— Te aşteptai să te primesc cu braţele deschise? Am stat îmbrăcată în rochia de

mireasă şase ore aşteptându-te să vii. Mi-am văzut toată familia măcelărită de englezi, după care mi s-a spus că trebuie să mă mărit cu unul din ei. Apoi am fost neglijată, ca şi cum n-aş fi existat. Şi acum nici nu-ţi ceri scuze, ci mă întrebi de ce sunt ostilă.

Se întoarse şi se îndreptă spre casă.

El o apucă de braţ şi o trase înapoi, să se uite la el. Nu era obişnuită cu un bărbat aşa de mult mai înalt decât ea.

— Dacă ţi-aş fi oferit scuzele mele, le-ai fi acceptat? Vocea lui era calmă, profundă, ca argintul lichid al lunii. Era pentru prima oară că o atingea şi se afla aşa aproape. El o prinse de încheieturi, apoi îşi plimbă mâinile în sus pe braţe, simţindu-i carnea de sub mătase şi catifea. Regele Henric nu vrea decât pace, continuă el. Crede că dacă trimite un englez în mijlocul scoţienilor, aceştia vor vedea că nu suntem chiar aşa răi.

Bronwyn se uită la el. Inima îi bătea cu putere. Voia să plece de lângă el, dar trupul i se împotrivea.

— Vanitatea ta e alarmantă. Judecând după lipsa ta de maniere, scoţienii mei şi-ar da seama că englezii sunt chiar mai răi decât le era lor teamă.

Stephen râse uşor, dar era evident că mintea lui nu era la ce-i spusese. Îşi duse mâna stângă

la gâtul ei.

Bronwyn încercă să se smulgă din strânsoare.

— Dă-mi drumul! Nu ai dreptul să pui mâna pe mine… sau să-ţi baţi joc de mine.

Stephen nu făcu nicio mişcare pentru a o elibera.

— Eşti o fiinţă delicioasă. Nu pot să mă gândesc decât că sunt fericit că n-am ratat nunta. Aş putea să te duc în camera mea, chiar în această clipă. Poate că ţi-ar plăcea să uiţi că m-ai aşteptat şi să mergi cu mine acum?

Ea se sufoca oripilată, făcându-l pe Rab să mârâie la Stephen ameninţător. Apoi se răsuci repede din mâinile lui. Rab se băgă între stăpâna lui şi omul care o atinsese.

— Cum îndrăzneşti? rosti printre dinţii încleştaţi. Fii mulţumit că nu-l asmut pe Rab pe tine, pentru această jignire.

Stephen râse surprins.

— Câinele îşi datorează viaţa lui însuşi. Făcu un pas mai aproape şi Rab mârâi şi mai tare.

— Nu te apropia mai mult, îl avertiză Bronwyn.

Stephen o privi încurcat. Apoi ridică mâinile în semn de rugă.

— Bronwyn, n-am vrut să te jignesc. Eu…

— Lady Bronwyn, pot să te ajut cu ceva? întrebă Roger Chatworth ieşind din umbra gardurilor vii.

— În ultimul timp, obişnuieşti să stai ascuns în

umbră, Chatworth? îl repezi Stephen.

Roger era calm şi zâmbea.

— Prefer să cred despre mine că salvez doamnele în primejdie. Se întoarse spre Bronwyn cu braţele întinse. Nu doreşti să te însoţesc spre casă?

— Chatworth, fii atent!

— Opriţi-vă! Amândoi! rosti Bronwyn dezgustată de cearta lor copilărească. Roger, mulţumesc pentru amabilitate, dar Rab va fi singura escortă de care am nevoie. Se întoarse spre Stephen şi îi aruncă o privire de gheaţă. Iar în ce te priveşte, domnule, sunt încântată că am o scuză pentru a părăsi tovărăşia ta neplăcută. Se întoarse cu spatele la ei şi Rab o urmă îndeaproape, în timp ce se îndrepta spre casă.

Roger şi Stephen se uitară lung după ea, apoi, fără să se privească, se despărţiră.

Bronwyn avea dificultăţi cu somnul. Stephen Montgomery o răscolise foarte tare. Apropierea lui a fost tulburătoare şi aseară nu fusese în stare să gândească corect, în timp ce o atingea. Acesta era omul, pe care trebuia să-l prezinte clanului ei drept stăpân? Părea că nu există nici măcar un os serios în trupul lui.

Când a reuşit să adoarmă, a avut nişte visuri sângeroase. Îi vedea pe oamenii din clanul ei urmând steagul englez şi unul câte unul erau măcelăriţi. Stephen Montgomery stătea în

picioare ţinând flamura şi ignorând moartea scoţienilor, în timp ce încerca să-şi strecoare mâna sub rochia ei.

Dimineaţa, dispoziţia nu i se amelioră, datorită invitaţiei lui Stephen, care o ruga să meargă să călărească împreună cu el. Mototoli notiţa şi îi spuse lui Morag că nu va merge. Dar aceasta avea un fel de a cicăli, încât întotdeauna determina pe oricine să facă ce voia ea. Bătrâna se apucă să-i spună lui Bronwyn de ce e aşa furioasă pe Stephen. Respiră zgomotos:

— E un tânăr sănătos şi ţi-a cerut să petreci noaptea cu el. Îmi amintesc că şi alţi bărbaţi ţi-au cerut-o şi nu ai fost deloc jignită. Bronwyn era tăcută, gândind că englezul a pus capăt zilelor ei de libertate şi de distracţie. Morag nu permise ca tăcerea ei să o deranjeze. Voia ceva şi nu se va opri, până când nu-l va avea. Ţi-a cerut să petreci ziua cu el, continuă ea. La urma urmei căsătoria ta e stabilită pentru mâine.

— De unde ştii aşa de multe? N-am auzit nimic despre noua dată.

— Stephen mi-a spus în dimineaţa asta, afirmă Morag nerăbdătoare.

— Aşa! L-ai văzut din nou! Ce ai găsit la el, că te interesează atât? Există şi alţi bărbaţi, chiar englezi, care sunt mai buni.

Morag pufni.

— Niciunul pe care l-am cunoscut eu.

— Roger Chatworth e un bărbat amabil, inteligent şi are o vână puternică de sânge scoţian.

— El ţi-a spus asta? o repezi Morag. Poate că prin asta înţelegea că îi place pământul scoţienilor. Cred că lui Roger Chatworth i-ar plăcea să pună mâna pe pământul pe care îl posezi.

Ochii lui Bronwyn străluciră furioşi.

— Nu asta e ce vor toţi aceşti englezi? Chiar dacă aş fi grasă şi bătrână, tot m-ar voi.

Morag scutură din cap dezgustată.

— O clipă îl condamni pe Stephen pentru ardoarea lui, şi în următoarea te plângi că oamenii vor doar bogăţia şi nu persoana ta. Dă-i o şansă să se reabiliteze. Vorbeşte cu el, petrece o zi cu el, întreabă-l de ce a întârziat.

Bronwyn se încruntă. Nu voia să-l mai vadă pe Stephen, niciodată, dacă ar fi fost posibil. Şi-l putea imagina pe Roger călărind alături de ea, dar nu şi-l putea imagina pe Stephen făcând altceva decât ceea ce voia el, fără să-i pese de dorinţele ei. Ridică ochii spre Morag.

— Am să încerc să vorbesc cu el… dacă va putea să-şi ţină mâinile liniştite, destul de mult timp pentru a vorbi.

Morag chicoti.

— Cred că aud speranţă în vocea ta.

CAPITOLUL TREI

În ciuda repulsiei de a petrece ziua cu logodnicul ei, Bronwyn se îmbrăcă cu grijă. Îşi puse o rochie simplă de lână de culoarea vinului roşu. Era brodată cu perle mici în jurul decolteului adânc şi pătrat. Mânecile erau strâmte, urmând curbura braţelor ei.

În timp ce cobora scările, cu Rab aproape lipit de călcâie, îşi ţinea capul sus. Plănuise să-i dea lui Stephen Montgomery şansa să arate că are intenţii bune faţă de ea şi de poporul ei. Poate că îl judecase fără să gândească prea mult şi în realitate ce voia el era numai bine pentru clanul ei. Ar putea să-l ierte că a întârziat la nunta lor. La urma urmei, ce conta insatisfacţia ei personală? Importantă era atitudinea lui Stephen faţă de clanul ei şi dacă aceştia puteau să-l accepte sau nu. Voia pace între scoţieni şi englezi, tot atât de mult ca regele Henric – şi chiar mai mult, de când membrii familiei ei fuseseră omorâţi.

Se opri la picioarele scării şi se uită afară, la grădina însorită. Stephen stătea sprijinit de zidul scund de piatră, aşteptând-o. Trebuia să admită că era un bărbat frumos şi atracţia pe care o simţea faţă de el era extraordinară, dar nu putea să lase sentimentele ei personale – fie dragoste, fie ură – să stea înaintea nevoilor clanului ei.

— Bună dimineaţa, rosti calmă, în timp ce se îndrepta spre el. Se uită la ea cu o intensitate arzătoare. Apoi, cu un gest familiar, îl luă o buclă de pe umăr.

— Obiceiul scoţiencelor e să nu-şi acopere părul? îşi înfăşură bucla mătăsoasă pe deget.

— Până când o femeie nu dă naştere unui copil, îşi lasă de obicei părul liber. În afară de momentul când îşi pune tartanul, adăugă ea, privindu-l să vadă dacă face vreun comentariu, sau arată vreun semn de recunoaştere.

— Un copil, zâmbi Stephen. O să vedem ce putem face în legătură cu asta. Făcu un semn spre capătul mai depărtat al grădinii. Am doi cai care aşteaptă. Eşti gata?

Îşi suci capul, pentru ca să-i dea drumul la păr.

— O scoţiană este întotdeauna gata să călărească, îşi ridică fusta lungă şi fugi înaintea lui, ignorând chicotitul lui amuzat.

O iapă neagră frumoasă aştepta alături de armăsarul lui dereş. Iapa se cabra, ridicându-se pe picioarele din spate, emoţionată de perspectiva plecării. Înainte ca Stephen să o poată ajuta, Bronwyn sări în şa. Fusta grea şi lungă o incomoda şi înjură de sute de ori moda englezească. Era încântată că Stephen nu-i pregătise una din şeile acelea absurde, pe care se călărea pe o parte, aşa cum făcuse Roger.

Înainte ca Stephen să fi încălecat şi el, ea îşi

îmboldi calul să o ia înainte. Era un animal ager, tot atât de nerăbdător să alerge ca şi Bronwyn. Îşi îndrumă calul cu toată viteza spre cărarea pe care i-o arătase Roger. Se aplecă în şa, bucurându-se de curentul ce-i răcorea faţa şi gâtul.

Deodată, văzu cu coada ochiului o mişcare. Întorcându-se, observă că Stephen se afla foarte aproape în spatele ei, gata să o ajungă. Râse tare. Niciun englez nu putea să întreacă o scoţiană călare! îi spuse ceva iepei şi îi dădu o mică lovitură peste coapsă. Calul făcu un salt înainte, parcă avea aripi. Senzaţia puterii şi bucuria vibrau în sângele lui Bronwyn.

Aruncându-şi ochii peste umăr, se încruntă văzându-l pe Stephen şi mai aproape. În faţă cărarea se îngusta, prea strâmtă pentru doi cai, unul lângă altul. Dacă voia să o depăşească, trebuia să părăsească drumul, să între în pădure şi să rişte ca picioarele calului să nimerească într-o gaură de iepure, sau să se izbească de un copac. Îşi îndreptă iapa spre mijlocul cărării. Ştia ce ar fi făcut un scoţian, dacă i s-ar fi blocat cărarea, dar englezii ăştia erau fiinţe slabe, le lipsea îndrăzneala şi rezistenţa.

Iapa galopa în plină viteză. Acum, Stephen era aproape de ea şi Bronwyn zâmbi triumfătoare, când văzu ce confuz părea. Când Bronwyn încercă să ţină cu toată puterea iapa pe loc,

aceasta încetini uşor şi nechează. Armăsarul lui Stephen, antrenat pentru lupte, o muşcă de crupă înghesuindu-se în ea.

Bronwyn luptă din răsputeri să o stăpânească înjurându-l pe englez, că nu i-a dat calul ei obişnuit. Acest animal îi era străin şi nu prea receptiv la ordinele ei.

Iapa nechează din nou, când armăsarul o muşcă a doua oară, apoi, împotriva ordinelor lui Bronwyn, se trase deoparte şi Stephen trecu vâjâind pe alături. Privirea pe care i-o aruncă, o făcu să rostească o oribilă înjurătură galeză. Trase de frâu şi conduse iapa înapoi spre mijlocul cărării.

Şi pe parcursul întregii curse, Bronwyn nu-i mai permise iepei să încetinească. Datorită afinităţii ei extraordinare faţă de cai, a putut să controleze animalul, când a intrat în pădure, departe de armăsarul cel rău.

Ajungând la râu îl sări, dar Stephen era deja acolo aşteptând-o. Descălecase şi stătea calm alături de calul ce se adăpa.

— N-a fost rău. Zâmbi spre ea. Ai tendinţa să tragi de frâul drept mai mult decât de cel stâng, dar ai putea să ajungi foarte bună, cu puţin antrenament.

Ochii lui Bronwyn trimiteau flăcări albastre. Antrenament! Avusese propriul ei ponei de când avea patru ani şi călărise cu tatăl ei la adunarea

vitelor, de când avea opt. Călărise noaptea printre mlaştini şi în sus, pe stâncile de la malul mării... Iar el spune că are nevoie de antrenament!

Stephen râse.

— Nu arăta aşa enervată. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că eşti cea mai bună călăreaţă pe care am văzut-o vreodată. Ai putea să le dai lecţii celor mai multe englezoaice.

— Femei! Reuşi să-şi tragă sufletul. Aş putea să le dau lecţii tuturor englezilor!

— De pe locul unde mă aflu, îmi dau seama că tocmai ai pierdut întrecerea cu un englez. Acum coboară de pe calul ăla şi masează-l. Nu poţi lăsa un cal să zacă în propria lui sudoare.

Îndrăznea să-i spună şi cum să se ocupe de calul ei! îi zâmbi batjocoritoare, ridică biciul şi se aplecă să-l lovească. Stephen evită cu uşurinţă manevra, apoi îi răsuci cu putere şi dureros încheietura şi biciul îi căzu din mână. Din cauza mişcării neaşteptate, Bronwyn îşi pierdu echilibrul. Rochia grea englezească i se înfăşură în jurul piciorului ce se afla în scara şeii pierzându-şi astfel reazimul, după care se clătină gata să cadă.

Se apucă de oblânc şi şi-ar fi revenit singură, dar mâinile lui Stephen se aflau deja pe mijlocul ei. O trase spre el, dar ea îl împinse. Pentru o clipă puterile lor se confruntară, dar ceea ce o

înfurie mai mult era că Stephen părea că se distrează grozav de umilirea ei. Se juca cu ea, lăsând-o să pară că-l învinge, înainte de a o trage din nou spre el.

Râdea când o smuci puternic şi o scoase din şa, ridicând-o în sus, deasupra capului.

— Ştiai că gropiţa aia din bărbie se adânceşte când eşti furioasă?

— Gropiţa! gâfâi ea şi-şi trase piciorul înapoi, pentru a-i da un şut.

Având în vedere că picioarele îi erau cam la un metru deasupra pământului şi că singurul ei sprijin erau mâinile lui Stephen pe mijlocul ei, nu a fost o mişcare prea înţeleaptă. Iar el râse din nou, o aruncă în aer şi, în timp ce ea se lupta să-şi recapete echilibrul, o prinse în braţe. O strânse la piept şi îi sărută cu zgomot urechea.

— Întotdeauna eşti aşa de amuzantă? râse el.

Refuză să se uite la el, cu toate că o ţinea aşa.

Braţele îi erau strânse lângă trup, altfel l-ar fi pocnit.

— Întotdeauna eşti aşa neruşinat? replică ea. Nu ai niciodată alt gând, decât să le pipăi pe femei?

El îşi frecă faţa de obrazul ei moale.

— Miroşi bine. Apoi se uită din nou la ea. Admit că eşti prima femeie care m-a făcut să mă simt în felul acesta. Dar eşti şi prima soţie pe care o am, o femeie care e cu desăvârşire şi în totalitate a

mea.

Înţepeni şi mai tare în braţele lui, dacă asta era fiziceşte posibil.

— Asta este tot ce e o femeie pentru tine? Obiect de stăpânit?

Clătină din cap şi o puse jos, cu mâinile pe umerii ei.

— Sigur că da. La ce altceva e bună o femeie? Acum rupe nişte iarbă şi şterge sudoarea de pe calul ăla al tău.

Se întoarse, încântată că scapă de el. N-au vorbit în timp ce au scos şeile de pe cai şi au început să-i maseze. Stephen nu făcuse nicio încercare să o ajute cu şaua cea grea, ceea ei îi plăcuse, pentru că oricum l-ar fi refuzat. Poate că era femeie, dar nu era nici pe departe aşa de neajutorată cum părea că-şi închipuie el.

Când animalele au fost legate, ea se întoarse spre el.

— Cel puţin ştii câte ceva despre cai, rosti el. Râse privindu-i expresia, apoi se duse să stea lângă ea. Îşi plimbă mâna pe braţul ei şi faţa îi deveni serioasă.

— Te rog, nu începe iar, îl repezi ea şi se trase mai departe. Nu te gândeşti niciodată la altceva?

Ochii lui sclipiră.

— Nu, când te afli în preajma mea. Cred că m-ai fermecat. Ţi-aş face altă propunere, dar ultima te-a înfuriat prea tare.

Menţionarea scenei din grădină o făcu pe Bronwyn să se uite în jur. Rab stătea liniştit lângă pârâu. Era ciudat că nu mai mârâia la Stephen, când o atingea. Totuşi, pe Roger îl mârâia, când se apropia prea mult.

— Unde îţi sunt oamenii?

— Cu Sir Thomas, bănuiesc.

— N-ai nevoie să te păzească? Ce zici de scoţienii mei? Nu ştii că aşteaptă în pădure, gata să mă salveze?

Stephen o luă de mână şi o trase spre nişte bolovani mari. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul. Apoi o făcu să şadă jos, alături de el, după care se întinse lângă ea, cu capul în mâini. Aparent, părea că nu se gândeşte că întrebările ei ar merita un răspuns. În loc de asta, privi în sus, printre copaci, la cerul albastru, strălucitor.

— De ce te-a numit pe tine tatăl tău şef al clanului său?

Bronwyn îl privi o clipă, apoi zâmbi. Asta voia ea, să-i vorbească despre ceea ce era cel mai important lucru din lume – poporul ei.

— Trebuia să mă mărit cu unul din cei trei bărbaţi, fapt care făcea din oricare un conducător excelent. Niciunul dintre aceşti tineri nu avea un grad de rudenie cu noi, pentru a fi ales şef. Aşa că, tatăl meu m-a numit pe mine următorul MacArran, înţelegând că mă voi

mărita cu unul din aceşti bărbaţi.

— Şi ei?

Gura lui Bronwyn se strâmbă furioasă.

— Au fos ucişi, odată cu tatăl meu. De englezi!

Stephen nu părea dornic să dea o replică, cu excepţia unei uşoare încruntări a sprâncenelor.

— Aşa că acum, oricine se însoară cu tine devine stăpân?

— Eu sunt stăpâna clanului MacArran, declară ea ferm şi fu gata să se ridice.

Dar el o apucă de mână şi o trase înapoi pe piatră.

— Aş vrea să încetezi să mai fii furioasă tot timpul pe mine. Cum se presupune că am să te înţeleg, dacă fugi mereu de mine?

— Nu fug de tine! îşi smulse mâna, deoarece el începuse să-i sărute vârful degetelor. Bronwyn se făcu că ignoră senzaţiile ce-i furnicau prin braţ, urcând până la ureche.

Stephen oftă şi se aşeză din nou.

— Mi-e teamă că nu pot să mă uit la tine şi în acelaşi timp să şi vorbesc. Făcu o pauză. În mod sigur, tatăl tău trebuie că avea şi altă rudă, care putea să-l moştenească.

Bronwyn se calmă. Ştia exact ce voia să spună acest englez prost. Înţelegea prin asta că, în mod sigur, orice bărbat putea fi mai bun decât o femeie. Dar nu-i spuse de fratele ei mai mare, Davey.

— Scoţienii sunt convinşi că femeile sunt inteligente şi cu forţă de caracter. Nu se aşteaptă să fim doar mame de copii şi nimic altceva.

Ca răspuns, Stephen mormăi şi Bronwyn avu viziunea delicioasă, cum i-ar fi dat una în cap cu un pietroi. Zâmbi la acest gând. Ca şi cum ar fi înţeles-o, Rab îşi înălţă capul lui mare şi o privi întrebător.

Stephen nu păru conştient de schimbul de priviri de lângă el.

— Care ar fi îndatoririle mele în calitate de şef?

Ea scrâşni din dinţi şi încercă să aibă răbdare.

— Eu sunt MacArran şi oamenii mei pe mine mă ascultă. Vor trebui să te accepte, înainte de a ţi se supune.

— Să mă accepte? întrebă el şi se întoarse spre ea, dar pieptul din decolteul tivit cu perle îi distrase atât de mult atenţia, că nu se putu uita în altă parte, pentru a se linişti. Eu cred că ar fi mai bine să-i accept eu pe ei.

— Vorbeşti ca un adevărat englez! râse ea ironică. Crezi că circumstanţele locului tău de naştere sunt mai presus de orice altceva. Crezi că metodele şi ideile voastre vă fac mai buni decât aceşti bieţi scoţieni. Fără îndoială, ne crezi mai cruzi şi mai sălbatici, în comparaţie cu tine. Dar noi nu vă răpim femeile şi nu le forţăm să se mărite cu scoţienii noştri, deşi ar fi nişte soţi mai

buni decât oricare englez.

Stephen nu păru ofensat de izbucnirea ei. Mai curând ridică din umeri.

— Sunt sigur că fiecare om crede că patria lui e cea mai bună. De fapt, ştiu atât de puţine despre Scoţia şi poporul său! Am petrecut mai mult timp în Lowlands, dar nu cred că seamănă cu Highlands.

— Lowlanderii sunt mai mult englezi decât scoţieni!

Rămase tăcut un moment.

— Se pare că fiind şeful unui clan – scuză-mă, zise el cu un mic chicotit amuzat – că fiind soţul unui şef atrage după sine unele responsabilităţi. Ce trebuie să fac pentru a fi acceptat?

Bronwyn îşi relaxă umerii. Când el nu o privea, avea timp să-l privească ea. Era aşa de înalt, mai înalt decât cei mai mulţi dintre bărbaţii întâlniţi de ea. Trupul lui prelung era întins în faţa ei şi era foarte conştientă de apropierea lui. În ciuda cuvintelor, ar fi vrut să stea lângă el, să se bucure privindu-i picioarele puternice, pieptul bombat, buclele blond-închis de pe guler. Îi plăcea că îmbrăcămintea îi era mai discretă, nu bătătoare la ochi ca a atâtor englezi. Se întreba cum ar arăta cu tartanul scoţian, cu picioarele goale de la jumătatea coapsei până mai jos de genunchi.

— Trebuie să te îmbraci ca un scoţian, rosti ea

calmă. Oamenii vor fi întotdeauna conştienţi că eşti unul dintre duşmani, dacă nu vei purta pledul.

Stephen se încruntă.

— Vrei să spui că trebuie să umblu pe aici cu picioarele descoperite? Am auzit că în Highlands e destul de frig.

— Sigur că da, dacă nu eşti suficient de bărbat… Privirea lui arogantă o opri.

— Şi altceva?

— Trebuie să devii un MacArran, să fii un MacArran. MacGregorii vor fi duşmanii tăi, dacă numele tău va deveni MacArran. Vei…

— Ce? rosti Stephen sărind în picioare şi dominând-o. Să-mi schimb numele! Vrei să spui că eu, un bărbat, trebuie să iau numele soţiei mele? Se întoarse cu spatele la ea. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Ştii cine sunt eu? Sunt un Montgomery! Montgomery au trecut prin sute de războaie, au rezistat sub mulţi regi. Alte familii s-au ridicat şi au decăzut, dar Montgomery au supravieţuit. Familia mea stăpâneşte aceleaşi pământuri de peste patru sute de ani. Se întoarse din nou spre ea şi îşi trecu mâna prin păr. Şi acum te aştepţi să las numele Montgomery, pentru cel al nevestei mele? făcu o pauză, apoi chicoti. Fraţii mei ar râde de mine, până în iad şi înapoi, dacă va trebui să iau în consideraţie o astfel de treabă.

Bronwyn se ridică încet, lăsând ca vorbele lui să rămână fără efect.

— Ai fraţi care să ducă mai departe numele familiei. Ştii ce s-ar întâmplă, dacă ar trebui să duc acasă un englez, care nici măcar nu încearcă să înţeleagă felul nostru de viaţă? în primul rând oamenii mei l-ar ucide, apoi eu ar trebui să aleg alt soţ. Ştii ce conflict ar stârni asta? Sunt o mulţime de tineri cărora le-ar plăcea să devină soţii mei. Se vor da lupte.

— Aşa! Deci trebuie să-mi lepăd numele, pentru ca tu să poţi deţine controlul asupra oamenilor tăi? Şi ce se întâmplă dacă nici aşa nu mă vor accepta! Poate că ar trebui să-mi vopsesc părul, sau să-mi tai o mână, pentru a le fi pe plac. Nu! Mi se vor supune, sau vor simţi asta! îşi scoase spada din teaca de la şold.

Bronwyn îl privi. Vorbea despre omorârea poporului ei, a prietenilor, a rudelor, oameni ale căror vieţi le ţinea în mâinile ei. Nu putea să se înapoieze în Scoţia cu nebunul ăsta!

— Nu pot să mă mărit cu tine, rosti ea calmă, cu o privire grea şi mortal de serioasă.

— Nu cred că ai de ales, replică în timp ce-şi punea spada înapoi în teacă. Nu intenţionase să se înfurie aşa, dar femeia asta avea nevoie să ştie de la început cine era la cârmă... Şi la fel şi scoţienii, pe care ea îi numea oamenii „ei”. Sunt englez, rosti el apoi, şi voi rămâne englez,

indiferent unde mă voi duce. Trebuie să înţelegi asta, pentru că nu cred că intenţionezi să schimbi modul de trai al scoţienilor tăi.

Îşi simţi trupul rece, în ciuda zilei calde de toamnă.

— Nu e acelaşi lucru. Vei trăi alături de poporul meu, zi de zi, an de an. Dar nu poţi să-ţi dai seama că ei nu te pot accepta, dacă umbli ţanţoş pe acolo în îmbrăcămintea ta frumoasă englezească şi cu vechiul tău nume englezesc? De fiecare dată când te vor vedea, îşi vor aminti de copiii lor ucişi de englezi, îl vor vedea pe tatăl meu măcelărit, când era încă tânăr.

Motivaţia îi ajunse lui Stephen.

— Am să mă îmbrac cu veşminte scoţiene. Cu asta voi fi de acord.

Deodată, o furie arzătoare luă locul răcelii din trupul lui Bronwyn.

— Deci vei fi de acord să te îmbraci cu pledul şi cămaşa galbenă ca şofranul! Fără îndoială că îţi va plăcea imaginea ta arătându-le femeilor mele picioarele tale frumoase şi puternice.

Stephen căscă uşor gura, apoi rânji aşa de larg, încât parcă faţa lui era gata să se despice în două.

— Nu m-am gândit la asta, nu, dar e plăcut să ştiu că tu te-ai gândit. Îşi scoase piciorul şi-şi flexă muşchiul mare, ce pornea de la genunchi. Crezi că femeile tale vor fi de acord cu tine!

Ochii îi străluceau. Şi o să fii geloasă?

Bronwyn nu putu decât să-l privească surprinsă. Omul ăsta nu putea fi serios nicio clipă. O tachina şi râdea, când ea vorbea despre viaţă şi moarte. Îşi adună fustele şi se îndreptă spre râu.

— Bronwyn! o chemă Stephen. Aşteaptă! Nu am intenţionat să fac lumină în legătură cu ceea ce ai spus. Brusc îşi înţelese greşeala. O apucă de încheietura mâinii şi o întoarse cu faţa spre el. Te rog, imploră el cu inima în priviri. Nu am intenţionat să te jignesc.

Doar că eşti aşa frumoasă, că nu sunt în stare să gândesc. Mă uit la părul tău şi vreau să-l ating. Vreau să-ţi sărut ochii. Afurisita aia de rochie e aşa decoltată, că aproape cade de pe tine şi mă înnebuneşte. Cum te aştepţi să vorbesc serios despre disputele dintre scoţieni şi englezi?

— Dispute! scuipă ea cuvintele. Este mai mult un război.

— Război! Indiferent ce e, rosti el cu privirea fixată pe sânii ei şi cu mâinile alergându-i pe braţe. Dumnezeule! Nu pot sta aşa aproape de tine şi să nu te am. Sunt în această situaţie de aşa mult timp, încât sufăr.

Involuntar ea se uită în jos, apoi roşi.

Stephen îi zâmbea cu ochi întunecaţi, un zâmbet atoatecunoscător.

Îşi curbă buza şi-şi dezveli dinţii mârâind. Era un om fără minte şi în mod evident credea că şi ea împărtăşea lipsa lui de caracter. Se răsuci departe de mâinile lui cercetătoare şi, când el refuză să-i dea drumul, îi dădu un ghiont puternic. Stephen nu se mişcă, dar impactul cu pieptul lui tare o făcu pe Bronwyn să-şi piardă echilibrul. Nu avea idee că era aşa aproape de malul râului.

Căzu pe spate, în timp ce încerca cu frenezie să se apuce de ceva. Stephen întinse o mână să o prindă, dar chiar când îi atinse mijlocul, ea îl lovi. Ridică uşor din umeri şi făcu un pas înapoi, pentru că nu voia să se ude de la stropii răspândiţi de ea.

Apa râului trebuie că venea din munţii Highlands. Nu exista altă explicaţie, că era atât de rece. Bronwyn stătea prăvălită în apă şi rochia grea de lână se îmbibă de lichidul ca gheaţa, ca şi cum de abia aşteptase o astfel de ocazie.

Rămase liniştită un moment, uşor ameţită şi uitându-se la Stephen. Zâmbea, în timp ce ei îi căzdeau picături de apă reci din vârful nasului. Rab stătea lângă Stephen şi începu să latre la ea, dând din coadă încântat de joacă.

— Aş putea să-ţi fiu de ajutor? întrebă Stephen vesel.

Bronwyn îşi dădu la o parte o buclă neagră şi

udă de pe obraz. În următoarea clipă dinţii ei vor începe să clănţăne, dar mai bine i-ar smulge din gură, decât să-i permită lui să vadă asta.

— Nu, mulţumesc, răspunse cât de trufaşă putu. Se uită în jurul ei după ceva de care să se apuce, pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar nu găsi nimic, doar dacă nu se târa până la o stâncă, la câţiva paşi distanţă. Vino, Rab! porunci ea şi marele câine se aruncă imediat în apă, după stăpâna lui.

Bronwyn îşi şterse apa de pe faţă, evitând intenţionat figura zâmbitoare a lui Stephen. Punându-şi mâinile pe spatele câinelui, încercă să se ridice. Rochia de lână fusese extrem de grea de la bun început, dar îmbibându-se cu apă, treaba era de-a dreptul imposibilă. Şi în plus, pietrele alunecoase de sub picioarele o dezechilibrau.

Stătea pe jumătate ghemuită, poziţie la care ajunsese după câteva minute bune, când picioarele zburară de sub ea. Rab sări evitând-o, când Bronwyn căzu din nou, de data asta întinsă pe spate şi cu capul sub apă. Ieşi gâfâind.

Primul sunet pe care îl auzi fu râsul lui Stephen, apoi simţindu-se trădată auzi şi lătratul lui Rab – un lătrat care suna suspect de asemănător cu un hohot canin.

— La dracu’ cu amândoi! şuieră ea şi trase de fusta rece şi incomodă ce se agăţase de ceva.

Stephen clătină din cap, apoi intră în apă. Înainte ca ea să poată vorbi, se aplecă şi o ridică în braţe. Ar fi dat orice să poată să-l tragă în apă cu ea, dar picioarele lui erau bine înţepenite. Când se aplecase să o ridice, îşi ţinuse picioarele drepte, folosindu-şi doar spatele şi evitând cât se putea contactul cu apa.

— Aş vrea să-mi dai drumul, zise ea cât mai afectată posibil.

Stephen ridică dintr-un umăr, apoi desfăcu braţele. Cu o mişcare reflexă, pentru a evita să cadă înapoi în apa îngheţată şi tăindu-i-se răsuflarea, ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Mult mai bine aşa! râse el şi o strânse la piept, aşa de tare încât nu putea să-şi mişte braţele. Se bălăci cu ea până la mal, apoi se opri continuând să o ţină în braţe. Nu cred că am văzut vreodată combinaţia asta, ochi albaştri şi păr negru, şopti el devorându-i figura cu privirea. Regret din suflet că am ratat căsătoria noastră.

Ea ştia exact de ce regreta şi motivele lui nu îi îmbunătăţeau deloc dispoziţia.

— Mi-e frig. Te rog dă-mi drumul, zise ea hotărâtă.

— Pot să te încălzesc eu, rosti el în timp ce-i apucă lobul urechii între dinţi.

Bronwyn simţi un fior străbătându-i braţul, un

fior care nu avea nimic de a face cu rochia udă pe care o purta. Senzaţia o sperie; nu o voia.

— Te rog, dă-mi drumul, rosti calmă.

Stephen ridică brusc capul şi o privi îngrijorat.

— Ţi-e frig. Scoate-ţi rochia asta şi îmbracă jacheta mea. Să fac un foc?

— Aş prefera să-mi dai drumul şi să mergem acasă repede.

Cu regret, Stephen o aşează în faţa lui.

— Tremuri, zise el plimbându-şi mâinile de-a lungul braţelor ei. O să te îmbolnăveşti, dacă nu-ţi scoţi rochia. Făcu un pas înapoi, depărtându-se de el. Rochia îmbibată de apă i se izbea de picioare, iar mânecile îi trăgeau braţele în jos. Stephen îi aruncă o privire dezgustată. Afurisitul ăsta de obiect este atât de greu, că de abia poţi să mergi. De ce naiba voi femeile vă îmbrăcaţi aşa, e de neînţeles pentru mine. Acum e atât de grea, că mă îndoiesc că iapa poate să te ducă.

Bronwyn îşi îndreptă umerii, cu toate că rochia ameninţa să-i tragă în jos.

— Femeile! Voi englezii impuneţi această modă femeilor voastre. E încercarea de a le ţine imobile, pentru că nu sunteţi destul de bărbaţi, ca să aveţi de a face cu femei libere. Am îmbrăcat rochia asta, pentru că nu am vrut să-mi fac clanul de ruşine. Englezii judecă deseori o persoană după haine. Arătă spre material. Ştii cât m-a costat? Aş fi putut să cumpăr o sută de

capete de vite, cu ceea ce am cheltuit pe un singur articol de îmbrăcăminte. Şi acum ai distrus-o.

— Eu? Încăpăţânarea ta a distrus-o. Ca şi acum. Stai acolo tremurând, pentru că mai bine îngheţi, decât să faci ce spun eu.

Îi aruncă un zâmbet batjocoritor.

— Cel puţin nu eşti cu desăvârşire idiot. Înţelegi unele lucruri.

Stephen chicoti.

— Înţeleg mult mai multe decât îţi închipui tu. Îşi scoase jacheta şi i-o întinse. Dacă ţi-e aşa frică de mine, intră în pădure şi schimbă-te.

— Frică! Bronwyn pufni ignorând haina oferită. Apoi plecă încet, dându-i un picior fustei, în timp ce se îndreptă spre şaua de pe pământ. Scoase un tartan highlandez din sacul agăţat de şa. Nici nu-şi mai bătu capul să se uite înapoi la Stephen, când intră în pădure, cu Rab în urma ei.

Avu mari dificultăţi cu copcile de pe spatele rochiei. Când reuşi să ajungă la ultima, pielea ei era aproape albastră. Apucă rochia şi o trase de pe umeri, ultimul cârlig desfăcându-se de la sine. Îşi lăsă rochia să cadă grămadă la picioarele ei.

Pânza subţire a cămăşii de sub ea şi juponul cândva apretat căpătaseră culoarea roz, de la lâna de culoarea vinului roşu. Tânjea să-şi scoată şi lenjeria, dar nu îndrăzni, cu cineva ca Stephen Montgomery în apropiere. La acest gând, se uită

în jur pentru a se asigura că nu o spionează, apoi ridică juponul şi îşi scoase ciorapii de mătase. Când scăpă de cât mai multă îmbrăcăminte îndrăzni, se înfăşură în pled şi se întoarse la râu.

Stephen nu se vedea nicăieri.

— Pe mine mă cauţi? întrebă din spatele ei.

Când se întoarse, zâmbea cu rochia udă aruncată pe braţ. Era clar că s-a ascuns şi a privit-o dezbrăcându-se.

Se uită la el cu o privire rece.

— Crezi că ai învins, nu-i aşa? Eşti aşa de sigur că în curând voi fi la picioarele tale şi că mă vei trata ca pe o jucărie a ta. Nu sunt jucărie şi, mai ales, nu sunt a ta. Cu toată vanitatea voastră englezească, să ştii că sunt scoţiană şi am putere. Se întoarse spre locul unde era legată iapa neagră; apoi se opri şi se uită la el. Şi puterea pe care o am, o voi folosi, reluă. Ignorându-i prezenţa, trase tartanul în sus pe genunchi, apucă coama calului şi sări pe spatele lui. Apoi îi dădu pinteni şi galopa deja, când ajunse la Stephen.

El nu încercă să o oprească, dar urcă pe spinarea armăsarului şi o urmă. Va trimite mai târziu pe cineva să ia şeile.

Păru un drum lung până la conac şi oasele ascuţite de pe spatele calului, de care se izbea, păreau o pedeapsă pentru comportamentul lui. Era o femeie mândră şi o tratase urât. Exact ce

credea ea despre el. O privi şi îi fu greu să mai gândească. Încercase să stea de vorbă cu el, dar tot ce a putut să-i treacă prin minte a fost să dorească să o ducă în pat. Mai târziu, gândi el, după ce vor fi căsătoriţi şi după ce a avut-o de câteva ori, va fi în stare să se uite la ea, fără să-i clocotească sângele.

Bronwyn stătea în faţa oglinzii din camera ei. Se simţea mult mai bine, acum că făcuse o baie fierbinte şi avusese timp să se gândească. Stephen Montgomery nu era omul care să-i devină soţ. Dacă se împotrivea poporului ei, cum făcea şi cu ea, va fi imediat ucis şi atunci englezii le vor cădea pe cap. Nu se va mărita cu un om, care în mod sigur va stârni războaie şi rivalităţi în cadrul clanului.

Îşi netezi din nou părul. Şi-l trăsese de pe frunte spre spate, permiţând restului să atârne liber pe spinare. O servitoare îi adusese margarete de toamnă abia culese şi Bronwyn le împleti şi le legă la ceafă.

Rochia era de mătase verde-smarald. Mânecile care atârnau erau tivite cu blană cenuşie de veveriţă, accentuând mătasea gri ce se ivea prin deschizătura din faţă a fustei sub formă de clopot.

— Vreau să arăt cât mai bine, zise Bronwyn zărind în oglindă figura lui Morag.

Aceasta respiră din greu.

— Mi-ar fi plăcut să cred că te îmbraci pentru a-i plăcea lui Sir Stephen, dar nu prea cred.

— Niciodată n-am să mă îmbrac pentru el!

— După câte pot spune, omul nu te vrea decât dezbrăcată, bombăni Morag.

Bronwyn nu-şi bătu capul să răspundă şi nici nu voia să se supere. Ceea ce trebuia să facă va afecta vieţile a sute de oameni şi nu putea să se apuce de o astfel de treabă când era furioasă.

Sir Thomas o aştepta în bibliotecă. Zâmbetul lui de bun venit era cordial, dar rezervat. Dorea din toată inima să scape de această femeie frumoasă, astfel încât oamenii lui să înceteze să se ţină după ea.

După ce Bronwyn se aşeză şi refuză un pahar de vin, începu. Ştia motivul real pentru care nu-l putea accepta pe Stephen: pentru că refuza să fie de acord cu modul de viaţă al scoţienilor. Plănuise să-i dea lui Sir Thomas un motiv şi mai englezesc.

— Dar, draga mea, rosti el exasperat. Stephen ţi-a fost ales de regele Henric.

Bronwyn îşi întoarse capul supusă şi ruşinată.

— Vreau să accept un soţ ales pentru mine de regele englez, dar sunt şeful clanului MacArran, iar Stephen Montgomery e doar cavaler. Am să am necazuri cu oamenii mei, dacă va trebui să mă mărit cu el.

— Dar pe Lord Roger crezi că l-ar accepta?

— De la moartea recentă a fratelui lui, e conte, mai aproape de rangul meu de şef.

Sir Thomas se strâmbă. Era prea bătrân pentru astfel de lucruri. La naiba cu aceşti scoţieni, că permiteau unei femei să gândească cu capul ei. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă Jamie MacArran nu şi-ar fi numit fiica drept succesor.

Se îndreptă spre uşă şi ceru ca Stephen şi Roger să fie aduşi la el.

Când tinerii se aşezară, unul de fiecare parte a Lady-ei Bronwyn, Sir Thomas le relată planul ei. Privi cu atenţie figurile bărbaţilor şi văzu cum ochii lui Roger se luminară. Sir Thomas se întoarse de la el. Stephen stătea liniştit; singurul semn că auzise era o uşoară întunecare a privirii. Bronwyn nu se mişcă deloc, verdele rochiei ei dând ochilor o nouă profunzime, margaretele din păr făcând-o să apară dulce şi inocentă.

Când Sir Thomas termină, Roger fu primul care vorbi:

— Lady Bronwyn are dreptate. Titlul ei trebuie onorat.

Ochii lui Stephen sclipiră.

— Desigur, crezi asta datorită intenţiei tale de a câştiga foarte mult, printr-o astfel de hotărâre. Se întoarse spre Sir Thomas. Regelui i-a trebuit un an întreg pentru a-mi alege mireasa. A vrut să-mi răsplătească familia, pentru că am ajutat la

paza graniţelor Lowlands.

Bronwyn se întoarse spre el.

— Pentru că aţi ucis şi aţi violat, vrei să spui!

— Am vrut să spun ceea ce am spus: am păzit. Am ucis foarte puţini. Ochii lui se îndreptară spre pieptul ei şi vocea îi scăzu. Şi aproape niciun viol.

Bronwyn se ridică.

— Sir Thomas, aţi fost în Highlands. Ignoră fiorul care-l străbătu, la amintirea aceea neplăcută. Poporul meu ar fi dezonorat, dacă m-aş întoarce cu un modest cavaler, care ar trebui să devină conducătorul lor. Regele Henric vrea pace. Acest om, arătă ea spre Stephen, nu va cauza decât şi mai multe necazuri, dacă merge în Highlands.

Stephen râse, în timp ce se duse în spatele lui Bronwyn şi îi puse un braţ puternic în jurul mijlocului.

O ţinu strâns lipită de el.

— Aceasta nu e problemă de diplomaţie, e vorba de furia unei fete. Am rugat-o să vină în patul meu mai repede, înainte de căsătorie, şi ea consideră că am insultat-o.

Sir Thomas zâmbi uşurat şi era gata să vorbească. Dar Roger făcu un pas înainte.

— Protestez! Lady Bronwyn nu e o femeie care să poată fi dată aşa uşor deoparte. Ceea ce spune are sens. Se întoarse spre Stephen. Ţi-ar fi

frică să-l supui pe candidat la un test?

Stephen ridică o sprânceană.

— Nu cred că numele Montgomery are şi cuvântul „laş” legat de el. Ce intenţionezi?

— Domnilor! Vă rog! strigă Sir Thomas imparţial. Regele Henric a trimis-o pe Lady Bronwyn aici pentru nuntă, pentru o ocazie fericită.

Bronwyn se eliberă din strânsoarea lui Stephen.

— Fericită! Cum poţi să spui acest cuvânt, când trebuie să mă mărit cu acest umil, lacom şi nesuferit? Jur că-l voi ucide în somn, cu prima ocazie.

Stephen îi zâmbi.

— Atât timp cât se va întâmplă după noaptea nunţii, aş putea fi mulţumit.

Bronwyn surâse batjocoritor.

— Lady Bronwyn! ordonă Sir Thomas. Eşti bună să ne laşi singuri?

Ea respiră profund. Spusese ce a avut de spus şi acum îşi putea permite să nu mai stea lângă Stephen. Cu deosebită graţie, Bronwyn îşi ridică fustele şi ieşi din cameră.

— Stephen, începu Sir Thomas. Eu n-aş vrea să fiu cauza morţii tale.

— Nu mă simt ameninţat de cuvintele unei femei.

Sir Thomas se încruntă.

— Spui asta în necunoştinţă de cauză. Nu ai fost niciodată în nord, în Highlands. Acolo nu există guvern, nu aşa cum avem noi. Conducătorii îşi guvernează clanurile, şi pe conducători nu-i guvernează nimeni. Tot ce are de făcut Lady Bronwyn este să-şi murmure nemulţumirea şi fiecare bărbat sau femeie din clanul ei va fi gata să-ţi pună capăt vieţii.

— Aş vrea să am această ocazie.

Sir Thomas făcu un pas înainte şi puse mâna pe umărul lui.

— L-am cunoscut pe tatăl tău şi simt că n-ar fi vrut să-i trimit fiul la moarte sigură.

Stephen se retrase de sub mâna lui prietenească. Faţa i se transformă în una plină de mânie.

— O vreau pe femeia asta! Nu ai dreptul să mi-o iei! Se întoarse spre Roger, care începuse să zâmbească. Ne întâlnim pe câmpul de luptă şi atunci vom vedea cine este mai vrednic să pretindă şefia.

— Acceptat! se repezi Roger. Mâine dimineaţă, învingătorul se va însura cu ea după amiază şi noaptea o va lua în patul lui.

— De acord!

— Nu, murmură Sir Thomas, dar ştia că pierduse. Erau doi tineri cu sânge fierbinte. Oftă din greu. Plecaţi de aici, amândoi. Pregătiţi-vă propria bătălie. Nu vreau să am nimic de a face

cu asta.

CAPITOLUL PATRU

Stephen stătea lângă armăsarul lui, acoperit de fier din cap până în picioare, cu soarele făcând armura să-i strălucească. Îl trăgea în jos, dar învăţase de mult să-i suporte greutatea.

— Domnule, rosti scutierul lui, o să fii cu soarele în ochi.

Stephen dădu scurt din cap. Îşi dădea perfect seama de realitate.

— Lasă-l pe Chatworth să aibă toate avantajele. Va avea nevoie.

Băiatul zâmbi mândru de stăpânul lui. Îi luase o mulţime de timp să-l îmbrace pe Sir Stephen cu toate straturile acelea de căptuşeală de bumbac şi piele, care se aflau sub plăcile de fier.

Stephen se urcă pe cal cu uşurinţă, apoi întinse mâna să ia lancea şi scutul de la băiat. Nu-şi bătu capul să se uite în dreapta lui. Ştia că Bronwyn se afla acolo cu faţa palidă, în rochia ivorie tivită cu aur pe care o purta. Nu l-ar ajuta cu nimic să ştie că femeii i-ar plăcea să-l vadă învins, sau poate chiar ucis.

Îşi potrivi lancea lungă de lemn lângă armură. El şi Roger n-au mai vorbit din seara precedentă şi Sir Thomas rămase credincios cuvântului dat ignorând lupta. Astfel că nicio regulă n-a fost

stabilită. Era un turnir, o luptă din care să se vadă cine poate rămâne pe cal mai mult timp.

Calul de război al lui Stephen, un armăsar negru masiv cu copitele îmbrăcate gros în păr, se ridică în două picioare de nerăbdare. Animalele de felul lui erau crescute pentru putere şi rezistenţă, nu pentru viteză.

Oamenii lui Stephen îl înconjurau, dar se retraseră când apăru Roger la capătul cel mai îndepărtat al terenului acoperit cu nisip. Un gard scund de lemn se afla în centru.

Stephen îşi coborî viziera coifului, ce lăsa doar o fentă pentru ochi, cu mâinile complet acoperite de zale. Un tânăr ridică un fanion şi când îl lăsă în jos, cei doi nobili porniră alergând unul împotriva celuilalt, cu lăncile ridicate. Nu era un test de viteză, ci de forţă. Numai un om în cea mai bună condiţie fizică putea să reziste lăncii ce se izbea de scutul lui.

Stephen strânse cu forţă calul între coapsele puternice, când lancea lui Roger izbi direct în scutul lui. Şi lui şi lui Stephen li se sfărâmară lăncile. La capătul terenului, Roger trase de hăţuri întorcând calul.

— E bun, domnule, comentă unul din oamenii lui Stephen, când îi întinse o nouă lance. De data asta uită-te la vârf. Cred că are intenţia să-l vâre pe sub scutul tău.

Stephen dădu scurt din cap şi îşi coborî iar

viziera.

Fanionul fu lăsat în jos, pentru începerea celui de al doilea atac. Tot ce avea de făcut Stephen era să-l dea jos de pe cal pe rivalul lui şi atunci, conform regulilor turnirului, era considerat învingător. Când Roger atacă din nou, Stephen coborî scutul mai mult şi astfel evită izbitura. Întorcând spatele, Roger nu văzu lancea lui Stephen, care îl lovi în lateral. Se răsuci şi aproape căzu din cauza loviturii puternice, dar reuşi să se menţină în şa.

— E ameţit, zise omul de lângă Stephen. Loveşte-l şi de data aceasta va cădea.

Stephen dădu din nou din cap şi coborî viziera coifului.

Roger se concentră asupra atacului şi nu dădu atenţie apărării. Când coborî lancea, Stephen îl lovi din nou, de data aceasta mult mai puternic decât înainte. Roger căzu pe spate, apoi într-o parte, aterizând greoi pe pământ, la picioarele calului lui Stephen.

Acesta îşi privi scurt adversarul, care zăcea în praf, apoi se uită la Bronwyn.

Dar Roger Chatworth nu era omul căruia să-i întorci spatele. Se ridică, scoase din şaua calului o ghioagă cu capul ţintuit şi alergă cu ea ridicată.

— Stephen! îl atenţionă cineva.

Acesta reacţionă imediat, dar nu suficient de

repede. Ghioaga lui Roger îl izbi cu putere în coapsa stângă. Armura de fier se îndoi şi îi intră în carne. Impactul neaşteptat îl făcu să se clatine şi aproape căzu de pe armăsar, dar se apucă de oblânc.

După care se redresă, îl văzu pe Roger venind din nou asupra lui şi se pregăti de alt atac. Se dădu într-o parte şi încheieturile plăcilor de fier scrâşniră protestând.

I se aruncă şi lui Stephen o ghioagă, exact când ghioaga lui Roger îl izbi în umăr. Stephen mormăi şi îl lovi la rândul lui pe Roger cu ghioaga în coaste. Când acesta se clătină, Stephen îl urmări. Intenţiona să câştige această luptă.

Cea de a doua lovitură în umărul drept al lui Roger, îl trimise pe acesta jos, cu braţele şi picioarele desfăcute. Armura îi protejează pe oameni să nu le fie crestată carnea, dar forţa imensă a fiecărei lovituri e ameţitoare.

Roger zăcea nemişcat, în mod cert ameţit. Stephen îşi scoase spada, încălecă peste umerii lui Roger şi îi desfăcu viziera. Apoi, cu ambele mâini pe mânerul săbiei, o ţinu deasupra lui.

Roger îl privi pe învingător.

— Ucide-mă şi totul se va termina! Eu te-aş fi ucis.

Stephen îl privi.

— Am învins. Pentru mine e destul. Făcu un

pas lateral, lângă forma inertă a lui Roger şi îşi scoase mănuşa de la armură. Întinse apoi mâna goală, cu palma în sus, către adversarul culcat la pământ.

— Mă insulţi! şuieră Roger ridicând capul şi scuipând mâna oferită de Stephen. N-am să uit asta.

Stephen îşi şterse mâna de armură.

— Nici eu se pare că n-am să uit. Îşi băgă spada în teacă şi se întoarse.

Se îndreptă direct spre Bronwyn, care stătea alături de Morag. Bonwyn era înţepenită când se apropie Stephen. Acesta se opri în faţa ei şi încet îşi scoase coiful, întinzându-i-l lui Morag, care îl luă cu un rânjet.

Bronwyn se retrase cu un pas.

— Nu poţi să mai scapi de mine, rosti Stephen, în timp ce o ridică în braţe cu mâna liberă. O trase spre el, braţul lui fiind mai puternic decât tot trupul ei. Îi lipi corpul moale de fierul armurii. Răceala ei, duritatea ei, o făcu pe Bronwyn să ofteze. Oţelul îi strivi spatele, când braţele lui o încercuiră. Acum eşti a mea, murmură el atingându-i buzele cu buzele lui.

Nu era prima oară când Bronwyn săruta un bărbat. Furase destule clipe de acest fel, în timpul adunării vitelor de la păscut.

Dar era pentru prima oară că trecea printr-o astfel de experienţă ca sărutul acesta. Era blând

şi dulce, dar în acelaşi timp îi răscolea simţuri, pe care nu le oferise niciodată nimănui. Gura lui se juca cu a ei atingând-o, mângâind-o, prădând-o. Se ridică în vârful picioarelor pentru a ajunge mai bine la el şi-şi întoarse capul mai mult. El părea că doreşte să-şi desfacă buzele, aşa că asta făcu. Atingerea rece-fierbinte a vârfului limbii lui îi trimise mici fiori de-a lungul spinării. Trupul părea că i se topeşte şi când capul i se lăsă pe spate, buzele lui le urmară pe ale ei, ţinând-o captivă mai puternic decât putea să facă orice îmbrăţişare.

Deodată Stephen o împinse deoparte şi când Bronwyn deschise ochii, zâmbea insolent. Astfel realiză că era reţinută în totalitate în îmbrăţişarea lui, că sărutul o făcuse să-şi abandoneze trupul cu toată greutatea. Se îndreptă, sprijinindu-se din nou pe propriile picioare.

Stephen chicoti.

— Eşti a mea mai mult decât îţi dai seama. Îi dădu drumul şi o împinse spre. Morag. Du-te şi pregăteşte-te pentru nuntă… Dacă poţi aştepta atât de mult.

Bronwyn se întoarse cu spatele. Nu voia ca, nici el, nici altcineva, să-i vadă faţa roşie ca focul, sau lacrimile care o podideau. Ceea ce niciuna din jignirile lui n-a putut face, sărutul acesta a reuşit. Plângea.

— Ce mai vrei? o repezi Morag imediat ce se aflară singure în cameră. E un bărbat plăcut şi frumos cu care te măriţi. Ţi-ai păstrat atitudinea de la început şi el a trebuit să lupte pentru tine. S-a dovedit un luptător puternic şi agresiv. Ce mai vrei în plus?

— Mă tratează ca pe o târfă din port!

— Te tratează ca pe o femeie. Celălalt, acel Roger, nu te poate vedea, din cauza pământurilor tale. Mă îndoiesc că chiar ştie că eşti femeie.

— Nu e adevărat! E ca... Lan!

Morag se încruntă când se gândi la tânărul ucis, la doar douăzeci şi cinci de ani.

— Lan a fost ca un frate pentru tine. Ai crescut alături de el. Dacă ar fi trăit şi te-ar fi luat în căsătorie, probabil că s-ar fi simţit vinovat dacă se culca cu tine, s-ar fi simţit ca şi cum îşi lua în pat propria soră.

Bronwyn se strâmbă.

— În mod cert, în acest Stephen Montgomery nu există niciun sentiment de vinovăţie. Nu cunoaşte semnificaţia cuvântului.

— Ce te supără? întrebă Morag, atât de tare încât Rab scoase un mic lătrat îngrijorat. Se opri şi ridurile de pe faţa ei se rearanjară. Vocea îi deveni mai calmă. E vorba de noaptea nunţii? Bronwyn se uită la Morag cu o expresie atât de sumbră, că Morag izbucni într-un râs zgomotos.

Deci eşti fecioară! N-am fost niciodată sigură de ce te lăsa stăpânul nostru să alergi sălbatic alături de tinerii ăia.

— Am fost întotdeauna păzită. Ştii asta.

— Uneori un tânăr nu e cel mai bun gardian al virtuţii unei tinere. Zâmbi. Acum încetează să te mai agiţi. Te aşteaptă o experienţă plăcută; şi dacă nu greşesc, bănuiesc că Stephen ăsta ştie cum să facă mai uşoară pentru o femeie, acea prima dată.

Bronwyn se îndreptă spre fereastră.

— Îmi imaginez că aşa e. Dacă m-aş lua după felul în care se poartă, aş crede că s-a culcat cu jumătate din Anglia.

Morag se uită la spatele lui Bronwyn.

— Ţi-e teamă că lipsa ta de experienţă îi va displăcea?

Bronwyn se întoarse.

— Nicio englezoaică palidă nu se poate compara cu o scoţiană!

Morag chicoti.

— Ţi-au revenit culorile. Acum, jos cu rochia asta şi să-ţi pun rochia de mireasă. Mai sunt doar puţine ore înainte de a merge la biserică.

Faţa lui Bronwyn îşi pierdu din nou culorile şi cu resemnare se apucă de îndelungatul proces al schimbării toaletei.

Stephen stătea cufundat până la gât într-o cadă cu apă foarte fierbinte. Piciorul şi umărul îi

ardeau de la loviturile date de Roger. Ţinea ochii închişi, când auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

— Pleacă! mârâi el. Am să te chem, când o să am nevoie de tine.

— Şi ce vei cere? se auzi o voce familiară amuzată.

Ochii lui Stephen se deschiseră mari şi în următorul minut sări din cadă traversând baia, gol şi cu apa picurând de pe el.

— Chris! râse el îmbrăţişându-şi prietenul.

Christopher Audley îi înapoie scurt salutul, apoi îl împinse deoparte.

— Mă uzi şi nu vreau să mă schimb din nou, pentru nuntă. N-aş fi ratat-o, nu-i aşa?

Stephen intră din nou în cadă.

— Stai acolo să te pot vedea. Ai mai slăbit. Franţa nu te-a agreat?

— M-a agreat foarte mult. Femeile aproape m-au epuizat cu pretenţiile lor. Puse un scaun lângă cadă. Era un bărbat scund, subţire şi negricios, cu un nas şi o bărbie mici şi o barbă scurtă, îngrijită. Ochii erau căprui şi mari, aproape ca ai unei căprioare. Îşi folosea în avantajul lui ochii blânzi şi expresivi, pentru a atrage femeile.

Făcu un semn spre umărul vânăt al lui Stephen.

— E o rană nouă? N-am ştiut că te-ai luptat în

ultimul timp.

Stephen picură o mână de apă peste lovitură.

— A trebuit să mă lupt cu Roger Chatworth, pentru femeia cu care mă însor.

— Să te lupţi? rosti surprins Chris. Am vorbit cu Gavin înainte de a pleca şi mi-a spus că erai aproape bolnav de perspectiva acestei căsătorii. Zâmbi. Am văzut-o pe soţia lui Gavin. E o frumuseţe, dar din câte am auzit e şi un drac împieliţat. Toată curtea era înnebunită de acţiunile ei.

Stephen făcu un gest de respingere cu mâna.

— Calmul lui Judith se compară foarte bine cu al lui Bronwyn.

— Bronwyn e moştenitoarea cu care te însori? Gavin spune că e grasă şi urâtă.

Stephen chicoti săpunindu-şi picioarele.

— Nici nu o să crezi că e Bronwyn, când o s-o vezi. Are un păr atât de negru că aproape te oglindeşti în el. Soarele se răsfrânge pe el. Are ochi albaştri şi o bărbie, pe care şi-o scoate sfidător în afară, de fiecare dată când vorbesc cu ea.

— Şi restul?

Stephen oftă.

— Magnific!

Chris râse de tonul lui Stephen.

— Nu se poate ca doi fraţi să fie aşa de norocoşi, ca tine şi Gavin. Dar de ce a trebuit să

te lupţi pentru ea? Am crezut că regele Henric ţi-a dat-o ţie.

Stephen se ridică şi luă prosopul pe care i-l întinse Chris.

— Am întârziat patru zile de la nuntă şi mi-e teamă că asta a făcut-o pe Bronwyn să nu mă placă. Are ideea absurdă că, dacă mă însor cu ea, trebuie să devin scoţian, chiar să-mi schimb numele. Nu ştiu sigur, dar cred că Chatworth i-a sugerat că ar face orice doreşte ea, dacă se mărită cu el.

Chris respiră cu zgomot.

— Şi fără îndoială că ea l-a crezut. Roger întotdeauna a putut să le farmece pe femei, dar eu n-am avut niciodată încredere în el.

— Ne-am luptat în turnir pentru ea, dar când l-am doborât la pământ, a venit pe la spatele meu cu o ghioagă de război.

— Ticălosul! întotdeauna m-am întrebat cât de mult din fratele lui se află în el. Edmund a fost un om rău. Bănuiesc că ai câştigat lupta.

— Am fost atât de furios că m-a atacat pe la spate, încât eram gata să-l ucid. De fapt m-a implorat să fac asta şi a spus că-l jignesc dacă nu o fac.

Chris rămase o clipă gânditor.

— Ţi-ai făcut din el un duşman. S-ar putea să fie destul de rău.

Stephen se îndreptă spre pat, unde se afla

costumul lui de mire.

— Nu-l acuz că a încercat să o aibă pe Bronwyn. Ar putea face pe orice bărbat să lupte pentru ea.

Chris zâmbi.

— Nu te-am văzut niciodată acţionând aşa, în faţa unei femei.

— Şi eu niciodată nu am văzut o femeie ca Bronwyn. Se opri şi auzind ciocănitul din uşă strigă: Intră. O tânără slujnică se afla acolo, cu braţele întinse şi o rochie argintie strălucitoare pe braţ. Privea fix la pieptul gol al lui Stephen. Ce e? întrebă el. De ce nu-i dai rochia Lady-ei Bronwyn? Buza inferioară a fetei tremura. Stephen îşi puse cămaşa, apoi luă rochia de la fată. Poţi să-mi spui, rosti el blând. Ştiu că Lady Bronwyn are o limbă ascuţită. N-am să te bat, dacă repeţi ce a spus.

Fata se uită în sus.

— Era în hol, domnule, când am găsit-o şi erau şi câţiva oameni cu ea când i-am dat rochia. Părea că-i place.

— Da! mai departe!

Fata termină în grabă.

— Dar când am spus că e de la tine, pentru ca să o îmbrace la nuntă, mi-a aruncat-o înapoi. A spus că are o rochie de mireasă şi că niciodată nu o va îmbrăca pe a ta. O, domnule, a fost îngrozitor. A strigat foarte tare şi toată lumea a

râs.

Stephen luă rochia de la fată şi îi dădu un bănuţ de aramă.

Imediat ce fata dispăru, Chris începu să râdă.

— O limbă ascuţită, aşa ai spus? Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o lamă de cuţit.

Furios Stephen îşi îmbrăcă jiletca pe braţe.

— Am auzit destul despre asta. E timpul ca cineva să o înveţe pe tânăra doamnă nişte maniere.

Îşi aruncă rochia pe umăr şi ieşi din cameră cu paşi mari, îndreptându-se spre holul mare. Trecuse prin o mulţime de necazuri, pentru a face rost de splendida îmbrăcăminte. Când a căzut în râu, Bronwyn s-a plâns de rochia distrusă, aşa că Stephen făcuse încercarea de a o recompensa – deşi nu el fusese cauza căderii ei în apă, desigur. Aşa că s-a dus călare în oraş şi a găsit materialul argintiu, apoi a plătit patru femei să stea toată noaptea să o coasă. Materialul era dintr-o lână fină şi moale, cu fiecare fir de lână dublat de un fir de argint, subţie ca firul de păr. Era grea şi luxoasă. Sclipea şi lucea chiar şi în întunericul de pe hol. Foarte probabil, costase mai mult decât toate rochiile pe care le avea Bronwyn.

Şi ea refuza să o îmbrace.

O văzu imediat ce intră în holul mare. Şedea pe un scaun cu perniţă purtând o rochie de satin

ivoriu. Un tânăr stătea aproape de ea zdrăngănind la un psalterion.

Stephen se postă între ei.

Ea îi aruncă o privire surprinsă, apoi se întoarse.

— Aş dori să îmbraci această rochie, rosti el calm.

Ea nu ridică ochii.

— Am rochie de mireasă.

Cineva de lângă Stephen scoase un chicotit slab.

— Iar ai probleme cu femeile, Stephen?

Acesta rămase o clipă nemişcat, apoi o smuci pe Bronwyn ridicând-o în picioare. Nu rosti niciun cuvânt, dar privirea întunecată de pe figura lui era mai mult decât suficientă, pentru a o face să stea liniştită. Îşi încleştă degetele de încheietura mâinii ei şi o trase după el. Picioarele i se încurcau în fuste şi la un moment dat aproape căzu, înainte de a putea ridica materialul cu mâna liberă. Ştia că Stephen ar fi târât-o după el, dacă ar fi căzut.

O trase direct în camera ei, apoi trânti uşa închizând-o şi aruncă rochia pe pat.

— Îmbrac-o! porunci el.

Bronwyn se simţea pe teren propriu.

— Nici acum şi niciodată nu voi fi a ta, ca să-mi poţi porunci.

Privirea lui era grea şi întunecată.

— Am făcut tot ce era omeneşte posibil să nu întârzii.

— Să întârzii! mormăi ea. Crezi că de asta te urăsc? Chiar aşa de puţine ştii despre mine, că poţi să-ţi închipui că sunt aşa rea, încât să te urăsc doar pentru că ai maniere de bădăran? Aş fi vrut să pierzi astăzi, pentru că Roger Chatworth ar fi fost mai bun pentru clanul meu. Te vor un toţi, la fel ca şi mine, din cauza aroganţei tale, din cauza felului în care îţi imaginezi că stăpâneşti totul. Crezi chiar că poţi să-mi dictezi ce rochie să îmbrac la nuntă!

Stephen făcu un pas înainte, apoi îi apucă bărbia în palmă, degetul mare îngropându-i-se în obraz.

— Sunt sătul să mai aud de clanul tău şi sunt şi mai sătul să aud numele lui Chatworth pe buzele tale. Ţi-am dat această rochie cadou, dar eşti prea încăpăţânată, prea cu capul înfierbântat, să o iei ca atare. Ea încercă să-şi elibereze capul din mâna lui, dar nu putu. El o strânse şi mai tare, făcând să-i dea lacrimile. Eşti nevasta mea, continuă el, de aceea ai să mi te supui. Nu ştiu nimic despre poporul tău şi nu voi putea să mă ocup de ei, decât după ce îi voi întâlni. Dar ştiu cum trebuie să se poarte o nevastă. Am trecut printr-o mulţime de necazuri, ca să fac rost de această rochie pentru tine, aşa că o s-o îmbraci.

— Nu! N-am să mă supun ţie! Sunt o

MacArran!

— Naiba să te ia! rosti el apucând-o de umeri şi începând să o scuture. Asta nu e o problemă între Anglia şi Scoţia, nici între un conducător şi un om din clan. Asta e problema noastră – un bărbat şi o femeie! Ai să îmbraci rochia asta, deoarece sunt soţul tău şi eu spun că ai s-o faci!

Încetă să o mai scuture, dar văzu că vorbele lui nu făcuseră nicio impresia asupra ei. Se aplecă şi o săltă pe umăr.

— Dă-mi drumul! Nici nu-şi bătu capul să-i răspundă, când o aruncă pe pat, cu faţa în jos. Opreşte-te! Mă răneşti!

— Tu ai făcut mai mult decât să mă răneşti, replică el, în timp ce degetele lui mari bâjbâiau după nasturii micuţi de pe spatele rochiei. O imobiliză încălecând-o. La noapte am să-ţi arăt ce răni mi-a făcut Roger. Stai liniştită, sau smulg afurisita asta de rochie de pe tine, în fâşii. Imediat Bronwyn se linişti. Stephen îi aruncă spatelui ei o privire dezgustată. Se pare că am primit cel mai bun răspuns la ameninţarea că o să mă coşti ceva bani.

— Suntem o ţară săracă şi nu pot să-mi permit să risipesc, aşa cum am văzut aici în Anglia. Rămase liniştită în timp ce Stephen se ocupa de nasturi. Tu… Ai luptat bine în dimineaţa asta.

El se opri pentru moment, înainte de a se apuca din nou de treabă.

— Trebuie că ţi-a fost greu să spui asta, având în vedere că sperai să fiu ucis.

— N-am vrut să fie ucis nimeni! Tot ce am vrut a fost…

— Nu-mi spune! Deja ştiu ce ai vrut! Pe Roger Chaworth.

A fost o clipă stranie.

— Bronwyn se simţea ciudat de apropiată de Stephen, ca şi cum s-ar fi cunoscut de multă vreme. Ştia că nu poate să-i explice de ce l-a vrut pe Roger. În mod cert, a încercat destul? Acum era aproape plăcut să audă nota de gelozie din glasul lui. Lasă-l să creadă că ard după Roger. L-ar putea prinde bine.

— Gata! Acum ridică-te şi scoate-ţi rochia. Când ea nu se mişcă, se aplecă peste ea şi îşi plimbă degetele pe ceafa ei. Hai să nu aşteptăm până la noapte.

Vorbele şi acţiunea lui o făcură să se trezească. Se rostogoli repede de sub el şi apucă partea din faţă a rochiei, când începu să alunece în jos.

— Am să-mi pun rochia aia, dar mai întâi trebuie să ieşi.

Stephen se sprijini într-un cot.

— Nu am intenţia să plec.

Bronwyn era gata să se certe, dar ştia că nu i-ar fi folosit la nimic. În afară de asta, o văzuse în lenjeria udă, de două ori până acum. Cel puţin de data asta va fi mascată aproape complet de

faptul că veşmintele erau uscate. Ieşi din rochie şi o întinse cu grijă pe un scrin de lemn.

Ochii lui Stephen o priveau flămânzi şi când ea se duse să-şi ia rochia de argint, el o ţinu mai departe de ea, aşa încât trebui să se apropie foarte mult de el, pentru a o lua. El avu timp să depună un sărut rapid pe umărul ei, înainte ca ea să se depărteze din nou.

Materialul greu de argint era minunat şi ea îşi plimbă mâna admirativ peste fustă, înainte de a o trage pe cap. Îi venea perfect, strângându-i mijlocelul şi lipindu-se graţios de şolduri. Când fu aranjată pe trup se uită în sus la Stephen uimită. Decolteul nu era pătratul adânc, la modă, ci era înalt, până la baza gâtului, unde se afla un guleraş de dantelă.

Stephen ridică din umeri în faţa uimirii ei.

— Aş prefera să nu se arate prea mult celorlalţi bărbaţi, din ceea ce este al meu.

— Al tău! gâfâi ea. Intenţionezi să alegi întotdeauna totul pentru mine? Nu voi putea nici măcar să-mi aleg propria îmbrăcăminte?

El gemu.

— Ştiam că amabilitatea ta nu va dura prea mult. Acum vino aici să te închei.

— Pot să o fac şi eu.

Câteva clipe se uită la ea cum se chinuia, apoi o trase la el.

— Crezi că vei afla vreodată că nu-ţi sunt

duşman?

— Dar eşti duşman. Toţi englezii sunt duşmanii clanului meu şi ai mei.

O trase între picioarele lui şi începu să-i încheie nasturii. Când totul fu gata, o întoarse cu faţa spre el ţinând-o strâns între genunchi.

— Sper ca într-o zi să te conving că sunt mai mult decât un englez. Îşi alunecă mâinile în sus, pe braţele ei. De abia aştept noaptea. Bronwyn încercă să se răsucească şi să scape de el. Stephen oftă şi îi dădu drumul. Rămase lângă ea, apoi îi luă mâna într-a lui. Preotul şi oaspeţii aşteaptă jos.

În silă, Bronwyn îl apucă la rândul ei de mână. Palma lui era caldă şi uscată, bătătorită de anii de exerciţii fizice. Scutierul lui aştepta dincolo de uşă şi îi întinse stăpânului o jachetă grea de catifea. Bronwyn îl privi când îi mulţumi băiatului, care se uita la stăpânul lui cu mândrie, urându-i noroc şi fericire.

Stephen zâmbi şi ridică mâna lui Bronwyn la buze.

— Fericire, zise el. Crezi că pentru noi e posibilă fericirea?

Ea privi în lături şi nu răspunse, în timp ce începură să coboare scările împreună, mână în mână. Rochia de argint era grea şi cu” fiecare pas îi amintea de dominaţia acestui străin asupra ei.

La picioarele scărilor aştepta o mulţime de lume, toţi bărbaţi şi toţi prietenii lui Sir Thomas, oameni care luptaseră împotriva highlanderilor. Nu făceau niciun efort să-şi ascundă animozitatea faţă de scoţieni. Vorbeau râzând de „cucerirea” inamicului, cea pe care o va face Stephen în noaptea aceasta. Râdeau de modul în care Bronwyn s-a luptat cu ei, după ce i-au ucis tatăl. Spuneau că, dacă va fi numai pe jumătate la fel de sălbatică în pat, Stephen va trebui să ducă tratative.

Ea îşi înălţă capul, spunându-şi că era o MacArran şi trebuia să-şi facă clanul mândru de ea. Englezii erau o şleahtă de bărbaţi cruzi şi lăudăroşi şi ea nu se va coborî la nivelul lor, răspunzând la comentariile lor dezgustătoare.

Mâna lui Sephen o strânse pe a ei şi îl privi surprinsă. Faţa lui era solemnă, gura strânsă într-o linie fermă; un muşchi i se zbătea pe maxilar. Şi-ar fi putut închipui că se distrează la comentariile conaţionalilor lui, deoarece erau martori că primise un premiu de război. Dar el se întoarse şi se uită la ea cu ochi aproape trişti, ca şi cum s-ar fi scuzat.

Ceremonia s-a terminat foarte repede. De fapt, nu părea deloc o nuntă. Bronwyn stătuse în. Faţa preotului şi în acel moment a realizat ce singură era. Când visase la nunta ei, aceasta se desfăşura în Highlands, primăvara, când

pământul tocmai începea să învie. Ar fi fost înconjurată de familie şi de toţi membrii clanului. Soţul ei ar fi trebuit să fie cineva pe care-l cunoştea.

Se întoarse şi se uită la Stephen. Îngenunchiară unul lângă altul în capela din casa lui Sir Thomas. Capul lui Stephen era plecat respectuos. Ce îndepărtat părea, ce distant! Şi ce puţine ştia ea despre el. Crescuseră în două lumi diferite, în moduri de viaţă complet separate. Toată viaţa ei fusese învăţată că are drepturi şi putere, că poporul ei va apela la ea după ajutor. Acest englez nu cunoştea decât o societate unde femeile erau învăţate să coasă şi să fie doar anexe ale bărbaţilor lor.

Era condamnată să-şi împartă viaţa cu acest om. Deja îi dăduse clar de înţeles că e proprietatea lui, ceva pe care îl stăpânea şi căreia putea să-i poruncească după plac.

Şi la noapte… Gândurile ei se opriră, pentru că nu avea curajul să se gândească la noaptea care venea. Acest om era un străin pentru ea – un străin absolut. Nu ştia nimic despre el. Nu ştia nici ce-i plăcea să mănânce, nici dacă putea să citească sau să cânte, nici ce fel de familie avea. Nimic! Şi ea trebuia să se culce cu el şi să împartă cu el cea mai intimă experienţă a vieţii ei. Şi toată lumea credea că-i va face plăcere!

Stephen se întoarse şi o privi, fusese conştient

că ea îl privise fix şi asta îl încânta. Exista confuzie şi nedumerire între frumoasele ei sprâncene. Îi adresă un zâmbet uşor, ce intenţiona să fie reconfortant, dar ea îşi luă privirea de la el fixând-o pe mâinile lor împreunate.

Pentru Bronwyn ziua părea că nu se mai sfârşeşte. Oamenii care erau oaspeţi la nuntă nu făceau nicio încercare să ascundă că singurul lor interes era noaptea nunţii. Au stat la mesele mari demontabile mâncând şi bând ore întregi. Şi cu cât beau mai mult, cu atât mai crude deveneau glumele lor. Cu fiecare declaraţie, cu fiecare zeflemea de beţiv, ura lui Bronwyn faţă de englezi creştea. Nu le păsa deloc de faptul că e femeie; pentru ei era doar un trofeu, de care trebuia să te bucuri.

Când Stephen îi luă din nou mâna, se trase de lângă el şi asta determină o nouă repriză de râsete aspre. Nu se uita la Stephen, totuşi realiză că bea vârtos vinul roşu şi tare.

Razele soarelui traversau camera şi doi bărbaţi beţi începură să se certe, apoi trecură la luptă. Nimeni nu încerca să-i oprească, deoarece erau prea beţi pentru a-şi provoca prea mult rău.

Bronwyn mâncă foarte puţin şi bău şi mai puţin. Pe măsură ce noaptea se apropia putea să simtă cum i se strânge stomacul. Morag avusese dreptate: ce o îngrijora era gândul la noaptea

nunţii. Încercă să se convingă că era o femeie curajoasă. De nenumărate ori condusese raidurile asupra cirezilor de pe pământurile lui MacGregor. Se înfăşură apoi în pled şi se culca pe pământ, chiar şi când viscolea. Luptase chiar cu englezii, alături de tatăl ei. Dar nimic nu o speriase, ca ideea nopţii care urma. Ştia despre actul fizic al împreunării, dar de ce altceva va fi însoţit? O va schimba? Acest Stephen Montgomery o va stăpâni cu adevărat după împreunare, cum pare să creadă el?

Morag spunea că culcatul era o experienţă plăcută, dar Bronwyn văzuse tineri care intraseră la închisoare, pentru că şi-au închipuit că sunt îndrăgostiţi. Văzuse femei fericite, emoţionate, devenind gospodine grăsuţe şi prevenitoare, după ce un bărbat le pusese un inel în deget. În noaptea nunţii se petrecea ceva mai mult decât împreunarea şi îi era frică de necunoscut.

Când Morag veni şi îi spuse că e timpul să se pregătească de culcare, faţa lui Bronwyn deveni albă şi mâinile i se crispară pe capetele de leu sculptate ale scaunului.

Stephen o ţinu de braţ o clipă.

— Sunt geloşi. Te rog, ignoră-i. În curând vom putea închide uşa şi să-i lăsăm pe dinafară.

— Mai bine aş rămâne aici, mârâi Bronwyn la el, după care o urmă pe Morag plecând din holul

mare.

Morag nu rosti niciun cuvânt, în timp ce-i descheia rochia de argint. Când se strecură goală în aşternut, Bronwyn era ca o păpuşă supusă. Rab se întinse jos pe duşumea, aproape de stăpâna lui.

— Vino, Rab, strigă Morag. Câinele nu se mişcă. Bronwyn! Dă-l afară pe Rab. Nu i-ar plăcea să fie cu tine în noaptea asta.

Bronwyn o privi.

— Ţi-e teamă pentru câine, dar pentru mine nu? Mau părăsit toţi? Stai, Rab!

— O să-ţi pară rău, asta e tot. Odată ce se va termina şi totul e împlinit, nu te vei simţi aşa tristă. Se opri când uşa se deschise brusc.

Stephen intră grăbit şi trânti uşa după el.

— Repede, Morag, zise el. Pleacă repede. Vor fi furioşi, când vor vedea că le-am scăpat. Dar n-am mai putut să stau nicio clipă şi nici pe Bronwyn nu o voi mai supune cruzimii lor. La dracu' cu ei toţi!

Morag zâmbi şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Eşti un flăcău bun. Se aplecă spre el. Păzeşte-te de câine! îi mai dădu o palmă uşoară pe braţ. Apoi el îi deschise uşa şi o închise în urma ei.

Întorcându-se spre Bronwyn, îi zâmbi. Ea stătea în pat, cu părul negru răspândit în valuri pe pernă. Faţa îi era albă, ochii larg deschişi şi

plini de teamă. Încheieturile degetelor cu care îşi adunase cearşaful sub bărbie erau albe, aşa de strâns îl ţinea.

Stephen se aşează greoi pe marginea patului şi îşi scoase pantofii, apoi îşi dădu jos jacheta şi jiletca. Şi în timp ce-şi descheia cămaşa spuse:

— Regret că nu a fost o atmosferă mai festivă la nunta noastră. Deoarece casa lui Sir Thomas e aşa aproape de graniţă, multora dintre soţiile oamenilor mei le-a fost frică să participe.

Se opri când se auziră bătăi în uşă.

— Nu e corect, Stephen! strigau oamenii. Vrem să vedem mireasa. Tu o să o ai toată viaţa.

Stephen se ridică şi se întoarse spre soţia lui desfăcându-şi teaca spadei şi cuţitul de la brâu.

— O să plece. Sunt prea beţi pentru a provoca neplăceri.

Când fu gol, se strecură sub cearşaf, lângă ea. Zâmbi văzându-i privirea sticloasă care-l evita. Întinse mâna pentru a-i atinge obrazul.

— Sunt chiar aşa formidabil, încât nu poţi să te uiţi la mine?

Brusc Bronwyn se animă. Sări din pat şi trase cearşaful după ea. Se dădu înapoi, până la perete, iar Rab speriat se aşează în faţa ei. Se uită la Stephen întins în pat. Trupul lui gol, picioarele musculoase acoperite cu păr blond deschis, arătau ciudat de vulnera bile. Pieptul îi era şi mai bombat, decât părea când era îmbrăcat. Ea

îşi lipi şi mai strâns trupul de perete.

— Nu mă atinge, şopti cu răsuflarea tăiată.

Încet şi cu multă răbdare, Stephen îşi trecu picioarele peste marginea patului. Ea îşi ţinea privirea aţintită pe faţa lui şi îşi dădu seama că el considera ieşirea ei mai mult decât o neplăcere. Trecu pe lângă ea, spre masă, unde se aflau un pocal şi pahare, alături de un bol cu fructe. Îi turnă vin.

— Uite, bea asta şi calmează-te.

Îi lovi paharul din mână, trimiţându-l în partea cealaltă a camerei, unde se sfărâmă în mici fărâme.

— N-am să-ţi dau voie să mă atingi, repetă ea.

— Bronwyn, eşti doar nervoasă. Fiecare mireasă e speriată prima oară.

— Prima oară! rosti ea sărind în sus. Crezi că e pentru prima oară, în ce mă priveşte? M-am culcat cu jumătate din bărbaţii clanului meu. Nu vreau ca un englez murdar să mă atingă, asta e tot.

Stephen nu-şi pierdu zâmbetul plin de răbdare.

— Ştiu tot aşa de bine ca şi tine că e o minciună. Nu ai mai fi aşa îngrozită, dacă ai mai fi fost cu alt bărbat înainte. Acum, te rog, relaxează-te. Nu faci decât ca lucrurile să devină şi mai rele. În afară de asta, ce ai putea să faci?

Ura siguranţa lui încrezută şi certitudinea că era aşa neajutorată în faţa lui. Ura totul în

legătură cu el. Stătea acolo, aşa plin de el! Chiar gol, emana o senzaţie de forţă. Bronwyn îi întoarse zâmbetul, pentru că deţinea ceva, care îi va şterge lui zâmbetul de pe figură.

— Rab! porunci ea. Atacă!

Uriaşul câine ezită doar o clipă, apoi se ridică brusc în picioare şi se îndreptă direct spre capul lui Stephen.

Acesta îl evită dându-se la o parte, reacţiile lui fiind mai rapide decât ale câinelui. Când Rab se lansă spre el, o masă de mârâieli şi dinţi ascuţiţi, Stephen îşi încleştă pumnul şi îl lovi într-o parte a capului mare şi pătrat. Zborul lui Rab îşi schimbă direcţia şi se izbi cu putere de perete, apoi alunecă grămadă pe duşumea.

— Rab! strigă Bronwyn şi, scăpând din mână cearşaful, alergă la el. Câinele încercă să se ridice în picioare, dar se împletici năucit. L-ai rănit, ţipă Bronwn ridicând ochii spre Stephen, care stătea deasupra lor. Acesta îi aruncă câinelui doar o scurtă privire şi văzu că nu e rănit, apoi ochii lui rămaseră fixaţi pe Bronwyn. Privea cu gura căscată sânii cu sfârcuri roz, şoldurile rotunde acoperite de o piele ca satinul ivoriu. Pentru asta am să te omor! ţipă ea.

Stephen era prea uluit de frumuseţea ei, pentru a observa că întindea mâna după cuţitul aşezat lângă fructele de pe masă. Era un cuţit grosolan, dar vârful era ascuţit. ÎI văzu doar cu o

clipă înainte de a se înfige în umărul lui. Se mişcă într-o parte şi cuţitul tăie doar pielea.

— La naiba! rosti el apăsându-şi mâna pe rană. Deodată se simţi foarte obosit. Sângele îi ţâşnea printre degete. Se aşează pe pat, îşi dădu mâna la o parte şi îşi privi umărul. Rupe o bucată din cearşaful ăla, să leg rana. Bronwyn stătea liniştită, cu cuţitul tot în mână. Fă-o! porunci el, apoi o privi în timp ce îngenunchie şi rupse o fâşie lungă de pânză din cearşaf. Ce mai rămase îl înfăşură în jurul ei. Stephen nu ceru să-l ajute când îşi bandajă braţul. Iar după ce se legă, folosindu-se de mână şi de dinţi, se întoarse spre câine. Rab, vino aici, chemă liniştit. Câinele se supuse pe loc. Stephen îi examină cu grijă capul, dar nu văzu nicio rană. Bătu animalul pe spate şi Rab îşi frecă botul de mâna lui. Bun băiat! Acum du-te acolo şi culcă-te. Rab se duse în locul arătat de Stephen şi se întinse pe podea. Acum, Bronwyn, rosti cu aceeaşi intonaţie, vino în pat.

— Nu sunt Rab, ca să-mi schimb aşa repede preferinţele şi devotamentul.

— Naiba să te ia! rosti Stephen apoi făcu un pas lung până la ea şi o apucă de mijloc. Îi smulse cearşaful şi îl aruncă pe jos. O să mi te supui, chiar dacă va trebui să te bat. O aruncă peste coapsele lui goale, cu capul în jos, şi îi trase câteva palme puternice şi dureroase peste fundul tare şi rotund.

Când termină, cu fiecare fesă purtând amprenta degetelor lui, o aruncă în partea cea mai îndepărtată a patului. Ignoră lacrimile de durere din ochii ei. Se întinse lângă ea, îşi puse un braţ în jurul mijlocului ei şi o coapsă grea peste ea.

Rămase întins liniştit o clipă, simţind delicioasa ei piele lipită de el şi dorind grozav să facă dragoste cu ea. Dar totodată era foarte, foarte obosit. Dimineaţă se luptase cu Roger, apoi cu Bronwyn şi cu câinele ei. Un sentiment brusc de mulţumire se revărsă peste el. O avea, era a lui, să se bucure de ea tot restul vieţii. Muşchii începură să i se relaxeze.

Bronwyn zăcea sub Stephen într-o poziţie rigidă, încordată de frica a ceea ce urma să se întâmple. Fundul o ardea de la palmele lui şi îşi trase nasul, din cauza lacrimilor. Când îl simţi relaxându-se, ca apoi să-i audă respiraţia ce spunea fără greş că adormise, se simţi uşurată – apoi se simţi jignită. Încercă să se despartă de el, dar o ţinea aşa de tare, că era în primejdie să-i rupă coastele. Când văzu că nu era nimic de făcut, începu să se relaxeze. Şi făcând asta, descoperi că-i plăcea pielea lui lipită de a ei. Umărul lui era tare şi ferm şi îşi odihni obrazul pe el.

Lumânările din cameră se topeau şi ea zâmbi visătoare, când Stephen îşi îngropă faţa mai

adânc în părul ei.

CAPITOLUL CINCI

A doua zi dimineaţă, Stephen se trezi foarte devreme. La început îşi dădu seama numai de durere şi cât de înţepenit era umărul învineţit şi antebraţul spintecat. Camera era întunecată şi tăcută, luminată doar de o rază roz ce intra prin fereastra înaltă.

În primul rând, Stephen fu conştient de mirosul lui Bronwyn. Părul ei bogat şi negru era răsucit în jurul braţului său. Coapsele ei rămăseseră între ale lui. Uită într-o clipă orice senzaţie de disconfort. Respiră adânc şi rar şi o privi. Adormită şi relaxată, ochii ei nu mai aruncau văpăi de ură spre el; bărbia îi era căzută şi era lipsită de apărare, moale şi feminină.

Cu prudenţă mişcă mâna pentru a-i atinge obrazul. Era aşa de fin, ca al unui copilaş, rotund şi roz din cauza somnului. Îşi îngropă degetele în părul ei privind buclele înfăşurându-se în jurul mâinii, ca o tufă de trandafiri căţărată pe spalier. Părea că o dorea de toată viaţa. Era femeia la care visase. Nu voia să grăbească plăcerea pe care i-o va produce. Aşteptase atât de mult şi acum nu voia să se grăbească, voia să o savureze.

Fu conştient când ea deschise pentru prima

oară ochii. Nu făcu nicio mişcare, nu făcu nimic ce ar fi putut să o provoace. Ochii ei, mari şi albaştri, parcă îi înghiţeau întreaga figură, amintindu-i de căprioarele din parcul Montgomery. Când era copil, Stephen se furişa până la ele; apoi stătea şi le privea, iar după un timp animalelor nu le mai era frică de el.

Îi atinse braţul apoi îşi plimbă mâna în jos, pentru a o prinde de mână. Încet o ridică la buze şi îşi băgă un deget în gură, apoi se uită în ochii ei zâmbind. Şi ea îl privea, cu o expresie îngrijorată, ca şi cum i-ar fi fost frică de el că-i va răpi ceva mai mult decât fecioria. Voia să o liniştească, dar ştia că niciun cuvânt nu putea să o facă, singurul mod de a o face să înţeleagă, era să trezească în ea o reacţie faţă de el.

Se mişcă astfel încât amândouă braţele i se eliberară şi o simţi înţepenind. Cu o mână îi duse vârful degetelor la gură, atingând perniţele moi cu dinţii şi limba. Cealaltă mână o plimbă pe coastele ei, strângând-o de mijloc, mângâindu-i şoldul. Trupul ei era tare, muşchii de sub pielea fină bine formaţi şi duri. O simţi trăgându-şi respiraţia cu putere, când îi atinse sânii. Foarte blând îşi trecu degetul mare peste sfârcurile roz. Deşi le simţi vârfurile întărindu-se la atingerea lui, ea nu se relaxă. Stephen se încruntă uşor, realizând că în felul acesta nu va ajunge nicăieri. Toată blândeţea lui nu o făcea decât şi mai

rigidă.

Mâna i se mută de la sâni la coapsă. Se aplecă şi îşi atinse gura de ceafa ei, apoi îşi mută buzele în jos pe umăr, spre piept, în timp ce mâna i se juca cu forma delicată a genunchiului ei. Atunci simţi în ea un mic fior de plăcere şi zâmbi, după care se mută la sânul stâng, cu mâinile pe mijlocul ei. Se încruntă când simţi că devine iar încordată.

Aşa că se depărtă de ea. Stătea lungită pe spate, uitându-se la el surprinsă. El îşi plimbă vârful degetelor de-a lungul liniei părului de la tâmpla ei. Părul era răspândit în jur, ca o cascadă de perle negre, lichide.

E diferită, gândi el, diferită de alte femei. Specială, unică.

Îi zâmbi şi cu o mişcare rapidă trase deoparte cearşaful ce-i acoperea picioarele de la genunchi în jos.

— Nu, şopti Bronwyn. Te rog.

Picioarele erau magnifice: lungi, zvelte, cu curbe frumoase. Călărise toată viaţa, învăţase să alerge distanţe lungi, pe dealuri şi prin văi. Picioarele ei erau sensibile. Stephen îşi dădu seama că nu atingerea pieptului îi cauzase acel mic fior de plăcere, ci mâna de pe genunchi.

Se mută la picioarele patului privind-o, bucurându-se de frumuseţea ei. Apoi se aplecă, îşi aşează mâinile pe gleznele ei şi încet le plimbă

în sus, spre genunchi şi coapse. Bronwyn tresări, ca şi cum cineva o atinsese cu un cărbune aprins.

Stephen râse profund în sinea lui şi îşi purtă mâinile din nou în jos. Îi apucă în mână unul dintre picioare, apoi buzele lui se mişcară de-a lungul lor. Le sărută şi îşi plimbă limba peste genunchii sculpturali.

Acum Bronwyn se mişca sub el neobosită. Mici fiori de plăcere îi străbăteau trupul, ajungând în braţe, în umeri. Niciodată înainte nu simţise aşa ceva. Trupul ei tremura şi respiraţia îi era rapidă şi inegală.

Stephen o întoarse dur pe burtă şi îşi puse gura în spatele genunchiului ei. Bronwyn fu gata să cadă din pat. Dar mâna lui pe micul ei spate o reţinu. Ea îşi îngropă faţa în pernă şi mormăi parcă de durere. Stephen continua să o tortureze. Mâinile şi gura lui îi explorau fiecare centimetru al picioarelor sensibile.

O dorea atât de violent, încât nu mai putu să reziste.

O întoarse din nou şi de data aceasta gura lui o sorbi pe a ei. Nici nu era pregătit pentru forţa pasiunii ei. Se agăţă de el ţinându-l atât de strâns în braţe, ca într-o menghină. Gura ei părea că doreşte să soarbă totul din el. Dar el ştia ce anume doreşte şi totodată ştia şi că ea habar nu avea.

Când începu să-l împingă în jos, mâinile ei alergau frenetic pe spatele şi braţele lui, dar el o respinse. Apoi se urcă pe ea, picioarele ei desfăcându-se în mod normal, pentru a-l primi. Era pregătită pentru el. Ochii i se deschiseră mari şi suspină când o pătrunse pentru prima oară. Apoi închise ochii, îşi întoarse capul şi zâmbi.

— Da, şopti ea. O, da!

Stephen crezu că-i va sta inima în loc. Se uită la ea, la vorbele rostite cu glas gutural, mai ademenitoare decât orice poem de dragoste. Asta era femeia lui!

O femeie căreia nu-i era frică de bărbat, una care putea să-i fie egală în pasiune.

Începu să se mişte pe ea şi ea nu ezită să-i imite mişcările. Mâinile ei îi mângâiau trupul frecându-se în interiorul coapselor lui, până când crezu că s-ar putea să orbească de forţa dorinţei care-l biciuia. Şi Bronwyn îl primi, împingând când era împinsă, dând şi primind. Când în sfârşit explodă în ea, se înfioră violent, forţa actului ameninţând să-l facă bucăţi.

Se prăbuşi peste ea, transpirat, fără vlagă, dar ţinând-o atât de strâns, că aproape o strivea.

Lui Bronwyn nu-i păsa că nu mai putea să respire. Pentru o clipă îi trecu prin minte că a murit. Nimeni nu putea să treacă prin ceea ce tocmai experimentase ea şi să supravieţuiască.

Tot trupul îi pulsa şi simţea că n-ar fi putut să se mişte, chiar dacă viaţa ei depindea de asta. Căzu într-un somn adânc, cu braţele şi picioarele încolăcite în jurul lui Stephen.

Când se trezi, privi în ochii lui albaştri veseli. Razele soarelui intrau în cameră şi într-o străfulgerare îşi aminti tot ce se întâmplase între ei. Putu să simtă sângele fierbinte invadându-i faţa. Era ciudat că nu putea totuşi să-şi amintească senzaţiile care o făcuseră să se comporte într-un mod atât de jenant.

El îi atinse obrazul, cu ochi zâmbitori.

— Am ştiut că merită să lupt pentru tine, zise el.

Ea se depărtă. Se simţea bine. De fapt, se simţea foarte bine, cum nu se mai simţise de mult. Aşa deci! îşi petrecuse noaptea cu un bărbat şi totuşi nu se schimbase. Încă îl mai ura; era tot duşmanul ei. Era tot un fanfaron nesuferit şi arogant.

— Asta e tot ce sunt eu pentru tine, nu-i aşa? Pentru tine sunt o târfă care-ţi încălzeşte patul.

Stephen zâmbi lenevos.

— Aproape i-ai dat foc. Îşi plimbă mâna pe băţul ei.

— Lasă-mă! rosti ea fermă, apoi sări din pat şi-şi puse pe ea halatul de casă din catifea verde.

În uşă se auzi o bătaie grăbită şi Morag intră cărând un ulcior cu apă fierbinte.

— Cearta voastră s-a auzit până jos, pe scări, se repezi ea.

— Trebuie că au fost şi alte sunete pe care le-ai auzit, rosti Stephen ducându-şi mâinile la ceafă.

Morag se întoarse şi îi rânji, cu faţa ei bătrână plină de atât de multe riduri, încât ochii parcă îi dispăruseră printre ele.

— Arăţi foarte încântat de tine. Îi aruncă o privire de apreciere, la vederea pielii lui bronzată de soare profilată pe ceaşaf, cu muşchii pieptului şi ai braţelor grei, chiar şi când erau relaxaţi.

— Mai mult decât încântat, aş spune. Nu e de mirare că voi highlanderii nu veniţi niciodată în sud. Ochii lui rătăciră căutând-o pe Bronwyn, care îl privea cu ură.

Chris Audley apăru în uşă.

— Nu ni se permite nicio clipă de intimitate? se repezi Bronwyn întorcându-se spre fereastră, cu Rab alături. Nu-l atinse, pentru că se simţea trădată de el, atât în noaptea trecută, cât şi în dimineaţa aceasta, când îl lăsase pe Stephen să să Faţa începu să-i ardă din nou.

Stephen îi zâmbi lui Chris.

— Îi place să fie singură cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu braţul tău? întrebă Chris făcând un semn spre bandajul întărit de sângele uscat.

Stephen ridică din umeri.

— Un accident. Acum că amândoi sunteţi mulţumiţi că nu ne-am omorât unul pe altul, poate că ne lăsaţi singuri, pe soţia mea şi pe mine, ca să putem să ne îngrijim de rana mea.

Morag şi Chris îi zâmbiră, aruncară o scurtă privire spatelui rigid al lui Bronwyn şi ieşiră.

Bronwyn se răsuci, faţă în faţă cu Stephen.

— Sper să sângerezi până mori, scuipă ea cuvintele.

— Vino aici, chemă el răbdător şi dulce şi întinse mâna după ea.

În ciuda tuturor gândurilor, i se supuse. O prinse de mână şi o trase în jos, să se aşeze pe marginea patului, lângă el. Se rostogoli spre ea şi cearşaful alunecă, dând la iveală şi mai mult din şoldul şi mijlocul lui. Bronwyn se uită în altă parte, apoi reveni la faţa lui. Trebuia să-şi stăpânească nevoia de a-l atinge.

El îi ţinu ambele mâini într-una de a lui, apoi cu cealaltă îi atinse obrazul.

— Poate că te necăjesc prea mult. Dar îmi placi enorm în dimineaţa asta. Privi cum obrazul ei se înroşeşte încet. Spune-mi ce pot să fac pentru a-ţi plăcea şi eu, în loc să doreşti să mă arunci pe fereastră?

— Aş vrea să merg acasă, rosti calmă, tot dorul răzbătându-i din vocea blândă. Vreau să merg acasă, în Highlands, la clanul meu.

El se aplecă şi îi sărută buzele, la fel de blând

şi dulce ca o ploaie de primăvară.

— Atunci, astăzi vom pleca. Ea îi zâmbi, apoi încercă să se depărteze, dar el îi reţinu ferm mâinile. Într-o clipită, figura ei deveni rece. În mod sigur, nu ai încredere în mine, nu-i aşa? îşi privi bandajul însângerat de pe braţ. Rana trebuie curăţată şi bandajată din nou.

Ea se răsuci din spre el.

— Poate să o facă Morag şi sunt sigură că îi va face mare plăcere, după cât de mult pare să te placă.

Stephen dădu cearşaful la o parte şi se aşeză în faţa ei. Apoi o trase în braţele lui.

— Aş fi vrut să aud gelozie în glasul tău. Nu vreau ca Morag să-mi schimbe bandajul. Tu mi-ai făcut rana, tu trebuie să o îngrijeşti.

Bronwyn nu putea să se mişte şi cu greu putea să gândească, atunci când o ţinea atât de aproape de el. Îi amintea cum îi simţise buzele în spatele genunchilor, îl împinse de lângă ea.

— În regulă, am s-o fac. Sunt sigură că se va rezolva mai repede, în timp ce mă cert cu tine. După care putem pleca acasă.

El se aşeză pe scaunul de la fereastră şi se rezemă de perne, aparent fără să-şi dea seama că e gol. Întinse braţul spre ea zâmbind, în timp ce ea evita să-l privească.

Lui Bronwyn nu-i plăcea îngâmfarea şi convingerea că apropierea lui avea aşa o

influenţă asupra ei. Şi mai rău, ura modul cum trupul lui frumos continua să-i atragă privirile. Zâmbi răutăcios, când îi smulse faşa de pe braţ. Fâşii de piele crudă şi o crustă de curând formată apărură din tăietură.

— Naiba să te ia! ţipă Stephen sărind de pe scaun, îşi înfipse mâna în ceafa ei şi o trase spre el. Ai să regreţi asta! într-o zi ai să afli că o picătură din sângele meu e mai preţioasă decât orice sentiment de furie pe care-l încerci.

— Aceasta e dorinţa ta cea mai dragă? Ei bine, n-ai să reușești. M-am măritat cu tine, pentru a evita un conflict în cadrul clanului meu. Nu te ucid acum, pentru că bătrânul tău rege i-ar provoca doar rău clanului meu.

Stephen o împinse aşa de violent, încât ea căzu pe pat.

— Nu mă ucizi! zâmbi ironic. Din rana redeschisă, sângele îi curgea de-a lungul băţului. Se ridică şi-şi adună hainele de pe jos. Te gândeşti prea mult la tine, rosti el în timp ce-şi trăgea ciorapii în picioare şi îşi punea pantalonii. Apoi îşi puse pe braţ cămaşa şi jiletca. Să fii gata într-o oră, zise hotărât şi ieşi trântind uşa.

Camera părea anormal de tăcută după ieşirea lui Stephen şi într-un fel prea mare şi prea goală. Desigur, era bucuroasă că a plecat. Pentru un scurt moment se întrebă pe cine va alege să-i îngrijească rana de pe braţ, apoi ridică din

umeri. Ce-i păsa ei? Se duse la uşă şi o chemă pe Morag. Erau multe de făcut, în doar o singură oră.

Călăriră din greu toată ziua şi toată noaptea. Bronwyn simţea cum inima şi mintea ei deveneau mai uşoare, pe măsură ce înaintau spre nord. Ura zgomotul căruţelor încărcate cu bagaje, ce veneau în urmă. Pentru simţul economiei tipic scoţian al ei, încărcătura căruţelor cu bunuri de tot felul nu-şi avea rostul. Un scoţian ar fi luat cu el ceea ce purta şi hrana pe care putea să o ducă într-un sac. La prânz, englezii se opriră ca să pregătească mâncarea. Bronwyn era prea nerăbdătoare pentru a mânca cine ştie ce.

— Stai jos! porunci Stephen. Îi enervezi pe oamenii mei cu neastâmpărul tău.

— Oamenii tăi! Dar ce spui de oamenii mei, care mă aşteaptă?

— Nu pot avea grijă, decât de un singur grup de oameni o dată.

— Poţi...! începu ea, apoi se opri. Câţiva dintre oamenii lui Stephen îi priveau cu interes. Christopher Audley îi zâmbi, cu ochi strălucitori. Era un om plăcut, dar acum ei nu-i mai plăcea nimeni. Voia să plece din această blestemată Lowlands, cât mai repede posibil.

Noaptea traversară Munţii Grampieni. Nu erau prea înalţi, dar străbătuţi de văi largi. Imediat

ce-i depăşiră, aerul părea că devine mai răcoros, peisajul mai sălbatic şi Bronwyn începu să respire mai uşor. Umerii i se relaxară, muşchii feţei i se destinseră.

— Bronwyn! rosti Stephen de lângă ea. Trebuie să ne oprim pentru noapte.

— Să ne oprim! Dar Ştia că nu era de niciun folos să insiste. Doar Morag simţea ca ea; ceilalţi aveau nevoie de odihnă, înainte de a-şi continua drumul. Respiră adânc şi fu convinsă că apropierea de casă o va ajuta să doarmă la noapte. Descălecă şi dezlegă şaua. Cel puţin putea să-şi scoată hainele englezeşti care o strângeau.

— Ce e asta? întrebă Stephen apucând pledul de pe braţul ei. Cu asta erai îmbrăcată în prima noapte când te-am întâlnit? întrebă el cu ochii luminaţi de amintire.

Ea îl smuci din mâna lui şi se refugie în întunecimea copacilor. Nu era uşor să descheie singură rochia englezească, dar era hotărâtă să scape de ea. Odată ce rochia de catifea grea fu pusă cu grijă pe o piatră, se dezbrăcă până la piele. Felul de a se îmbrăca al scoţienilor era simplu şi oferea libertate de mişcare. Îşi trase pe cap o cămaşă moale de bumbac, apoi o bluză cu mâneci lungi de culoarea şofranului. Mânecile erau plisate pe umăr şi strânse la manşete. Fusta era croită în clini largi, înguşti pe şolduri, dar

căzând în jos evazaţi, pentru a putea să alerge sau să călărească, îşi mai puse pe ea şi un pled moale din stofă ecosez albastră. O centură lată cu o cataramă mare de argint îi înconjura mijlocul subţire. Un alt pled, sub formă de mantie de şase metri, şi-l aruncă în sfârşit pe umeri, apoi îl agăţă cu o broşă mare cu balamale. Broşa grea de argint era moştenită din mamă în fiică, de generaţii.

— Vino, lasă-mă să te văd, se auzi o voce din spatele ei.

Se răsuci, pentru a-i face faţă lui Stephen.

— Iar m-ai spionat? întrebă ea rece.

— Aş prefera să consider că te-am păzit. Nici nu poţi spune ce i se poate întâmplă unei doamne frumoase, singură în pădure.

Se depărtă de el.

— Cred că ce e mai rău s-a întâmplat. Nu-l voia în apropiere, nu voia să simtă din nou puterea pe care o exercitase asupra ei noaptea trecută. Se întoarse şi fugi în câmp.

— N-ai uitat ăştia? strigă după ea Stephen ţinând în mână pantofii ei. Apoi râse când ea nu privi înapoi.

Bronwyn şontăcăi până la cortul despre care i se spusese că e al lui Stephen. Oamenii lui erau eficienţi când era vorba de instalarea unei tabere, care acum semăna cu un mic orăşel. Se dădu înapoi, când piciorul îi atinse marginea

covorului întins pe bunul pământ scoţian. Uitase că erau luni de când nu mai alergase în picioarele goale. Deveniseră moi şi în scurta ei goană desculţă, le tăiase şi le zgâriase.

Se aşează pe marginea unui pat lat de campanie şi se aplecă să le controleze. Când foaia care acoperea intrarea în cort se dădu la o parte şi Stephen intră, se ridică repede, deşi picioarele rănite o făcură să-i dea lacrimile de durere.

Stephen aruncă pantofii într-un colţ. Apoi se aşează pe pat.

— Lasă-mă să văd.

— N-am idee despre ce vorbeşti, zise ea măreaţă retrăgându-se de lângă el.

— Bronwyn, de ce trebuie să fii întotdeauna aşa încăpăţânată? Ţi-ai rănit picioarele, ştiu că aşa s-a întâmplat, deci vino aici şi lasă-mă să mă uit la ele.

Ştia că mai devreme sau mai târziu trebuiau să fie îngrijite. Aşa că, în silă, se aşează pe pat, lângă el.

Cu un oftat exasperat, se aplecă şi îşi aşează picioarele pe genunchii lui. Bronwyn căzu pe spate sprijinindu-se pe braţe. Stephen se încruntă când inspectă tăieturile, una din ele destul de adâncă. Zbieră după scutier, să-i aducă un lighean cu apă fierbinte şi feşe curate.

— Acum bagă-ţi picioarele aici, zise el când omul puse apa jos.

Ea îl privi când îi spălă şi îi dăţi picioarele cu gingăşie, apoi i le puse din nou pe genunchi, pentru a le şterge şi a le bandaja.

— De ce faci asta pentru mine? întrebă ea. Sunt duşmanul tău.

— Nu, nu eşti. Tu eşti cea care te lupţi cu mine, nu invers. Singurul lucru pe care l-aş vrea, ar fi să trăiesc în pace cu tine.

— Cum s-ar putea să fie pace, când sângele tatălui meu e ca un zid între noi?

— Bronwyn… Începu el, apoi se opri. Nu era de niciun folos să se certe cu ea. Numai faptele lui vor putea să o convingă, că nu voia decât bine pentru ea şi clanul ei. Bătu uşor cu palma bandajul de pe piciorul stâng. Asta te va ţine o vreme. Când ea încercă să plece, îi reţinu picioarele pe genunchi. Ochii i se întunecară, când îşi plimbă mâna pe călcâiul ei. Ai picioare frumoase, şopti el.

Ar fi vrut să se depărteze de el, pentru că îi recunoscuse privirea aceea din ochi, dar era ca hipnotizată şi rămase liniştită, cu toate că el nu o strângea. Ambele lui mâini intrară sub fusta lungă şi ea se lăsă pe spate, pe perne, în timp ce el îi mângâia picioarele şi fesele.

Se lungi alături de ea şi o trase în braţele lui, începând să-i sărute faţa, urechile, gura. Mâinile lui desfăcură expert broşa şi catarama centurii. Hainele căzură de pe ea în numai câteva

secunde, în timp ce el îşi scotea la rândul lui îmbrăcămintea. Râse înfundat când mâinile ei îi căutară trupul şi îl trase mai aproape de ea.

Îşi opri gura pe a ei, gustându-i dulceaţa limbii.

— Cine sunt eu? şopti el în timp ce îi încolţea ceafa cu dinţii. Ea nu răspunse, dar îşi frecă coapsele de ale lui. Inima ei bubuia şi în ciuda nopţii reci, o peliculă subţire de transpiraţie începuse să i se formeze pe piele. El o apucă de păr, mâna îngropându-i-se în desimea acestuia. Cine sunt eu? Vreau să te aud rostindu-mi numele.

— Stephen, şopti ea. Iar eu sunt MacArran.

El râse cu ochi strălucitori. Chiar şi sub dominaţia pasiunii, nu pierdea nimic din incredibila ei mândrie.

— Dar eu sunt cuceritorul lui MacAran, râse el.

— Niciodată! rosti ea cu o şoaptă guturală apucându-l de păr şi trăgând cu putere. Capul i se dădu pe spate şi ea îşi puse dinţii pe beregata lui. Acum, cine e cuceritorul?

Stephen o trase deasupra lui şi-şi mişcă hotărât mâinile pe ea, în sus şi în jos.

— Noi englezii am pierde toate bătăliile, cu inamici asemănători ţie. Brusc o ridică şi apoi o lăsă încet în jos, pătrunzând-o cu bărbăţia lui.

Bronwyn oftă surprinsă, apoi scoase un geamăt profund de plăcere, în timp ce se aplecă peste el şi începu să se mişte ritmic. Stephen stătea

nemişcat, permiţându-i să-şi controleze plăcerea. Când simţi că excitarea ei ajunsese la apogeu, o răsturnă pe spate şi ea se apucă de el cu braţe şi picioare puternice. Explodară împreună, într-un fulger orbitor.

Epuizaţi, adormiră aşa cum erau, înlănţuiţi şi cu pielea lipită de sudoare şi pasiune.

Pe Bronwyn o trezi o bufniţă. Se sculă cu ochii larg deschişi şi cu o senzaţie de alertă. Stephen era întins pe jumătate peste ea, imobilizând-o sub el. Se încruntă când îşi aminti pasiunea prin care trecuseră. Acum aceasta dispăruse şi capul îi dirija din nou trupul rebel.

Ţipătul scos de bufniţă îi era foarte familiar. Auzise acest semnal toată viaţa ei.

— Tam! şopi ea. Încet şi cu mai multă gingăşie decât simţea, împinse de pe trupul ei membrele lui Stephen, care dormea greu.

Se îmbrăcă repede în întuneric, aproape fără să facă zgomot. Îşi găsi pantofii acolo unde îi aruncase Stephen şi apoi îşi croi drumul afară din cort. Rămase liniştită câteva momente şi ascultă când Rab i se alătură. Stephen pusese gărzi care patrulau la marginea taberei. Bronwyn le aruncă o privire dezgustată, în timp ce se strecură pe lângă ei pentru a ajunge în pădure. Combinaţia dintre pledul ecosez şi părul negru o făceau aproape invizibilă.

Merse repede şi sigură prin pădure, trecerea ei

făcând foarte puţin zgomot. Deodată rămase liniştită. Simţea că pe aproape e cineva.

— Jamie te-a învăţat lucruri bune, o ajunse din spate o voce profundă.

Se întoarse cu un zâmbet strălucitor pe figură.

— Tam! şopti ea, cu o clipă înainte de a zbura în braţele lui.

O ţinea strâns, fără ca picioarele să-i atingă pământul, când îşi abandonă întreaga greutate în braţele lui.

— S-au purtat bine cu tine? Nu eşti rănită?

Plecă de lângă el.

— Lasă-mă să mă uit la tine. Razele lunii făceau ca părul lui Tam să fie şi mai argintiu decât în realitate. Era un om de înălţime medie, nu mai înalt decât Bronwyn, dar cu o constituţie plină de forţă, cu braţe şi piept ce ar fi fost invidiate de un stejar. Tam era vărul tatălui ei şi fusese prietenul ei o viaţă întreagă. Unul din feciorii lui Tam făcuse parte din cei trei bărbaţi, dintre care ar fi trebui să-şi aleagă soţul.

Tam râse cu poftă.

— Ochii tăi sunt mai buni decât bătrânii mei ochi. Nu-mi dau seama dacă eşti bine sau nu. Am vrut să vin la tine, dar mi-a fost teamă pentru siguranţa ta.

— Hai să stăm jos.

— Ai timp? Am auzit că acum ai bărbat.

Putea să vadă îngrijorarea de pe faţa lui, putea

să vadă că avea şi mai multe riduri în jurul ochilor.

— Da, am bărbat, afirmă ea când se aşezară unul lângă altul pe un bolovan. E englez.

— Unde e? Intenţionează să rămână cu tine în Scoţia, sau se întoarce în Anglia lui?

— De unde să ştiu eu? E un om arogant. Am încercat să vorbesc cu el despre clanul meu, dar nu ascultă niciodată. E sigur că nu există alt mod de a trăi, decât felul englezesc de viaţă.

Tam îi atinse obrazul. Aşa de mulţi ani se gândise la ea, ca la viitoarea lui fiică.

— Te-a rănit cumva? întrebă calm.

Bronwyn fu încântată că din cauza întunericului, nu-i putea vedea roşeaţa. Stephen o rănise în mândria ei, făcând-o să se zvârcolească sub el şi pe el. Putea să-şi ţină capul sus, doar atât cât nu o atingea. Dar asta nu era ceva ce putea să-i spună unui bărbat, care era ca al doilea ei tată.

— Nu, nu m-a rănit. Spune-mi ce face clanul meu? Ai avut muie necazuri cu MacGregori?

— Nu. A fost linişte cât ai fost plecată. Am fost teribil de îngrijoraţi. Regele englez a promis că nu ţi se va face niciun rău. Întinse mâna, când Rab sosi alături. Îi lovi uşor şi absent capul mare. Există lucruri, pe care nu mi le spui. Ce e cu acest soţ al tău?

Bronwyn se ridică.

— Îl urăsc! Va provoca mai multe probleme decât am nevoie. A râs de mine când i-am spus că trebuie să încerce să-mi accepte clanul. Călătoreşte cu o armată de oameni şi de bagaje.

— Am auzit, acum câteva zile.

— Mi-e teamă că ignoranţa şi prostia lui îi va răni pe oamenii mei. Fără îndoială că va încerca să-mi forţeze oamenii să se conformeze stilului lui de viaţă. Cineva o să-i vâre un pumnal în coaste şi regele englez îşi va trimite soldaţii asupra clanului meu.

Tam se ridică şi îi puse mâinile pe umeri. Erau nişte umeri mici, ce trebuiau să suporte greutatea tuturor responsabilităţilor ei.

— Poate că nu va fi aşa. Poate că vor putea fi smulse câteva bucăţi din pielea lui, pentru a-l ajuta să înveţe căile noastre.

Bronwyn se întoarse şi îi zâmbi.

— Eşti aşa bun cu mine. Englezii spun că suntem sălbatici şi cruzi. Şi cu siguranţă ar crede exact asta dacă te-ar auzi.

— Sălbatici, aşa suntem? întrebă Tam necăjind-o.

— Da şi mai spun că femeile sunt la fel de rele ca bărbaţii.

— Hmmml mormăi Tam. Vino, hai să vedem dacă îţi mai aminteşti ceva din ce te-am învăţat.

Înainte de a putea clipi, scoase pumnalul şi i-l puse la gât. Petrecuse ani întregi învăţând-o

diverse moduri de a se apăra de bărbaţii puternici. Aşa că ea se dădu într-o parte, cu o mişcare rapidă şi fluidă, dar nu suficient de repede. Cuţitul se presa pe gâtul ei.

Deodată, dintre copaci, cineva zbură literalmente prin aer şi se izbi într-o latură a lui Tam. Bronwyn făcu un salt lateral şi Tam se lupta să-şi menţină echilibrul. Era un bărbat masiv şi plin de forţă şi puterea lui stătea în abilitatea de a rămâne ferm în faţa oricui. Bronwyn văzuse patru oameni puternici sărind pe el şi Tam rămăsese tot în picioare.

Acum Tam îşi smuci umerii în sus şi omul căzu de pe el, în timp ce el îl privea curios.

Bronwyn zâmbi, când îl văzu pe Stephen zăcând pe spate. Era o plăcere să-l vadă doborât. Îl bătuse pe Roger Chatworth, dar acesta era englez, antrenat după regulile cavalereşti şi sportive. Tam era un luptător adevărat.

Stephen nu pierdu vremea contemplându-şi adversarul. Tot ce ştia era că îl văzuse pe omul acela ţinând un cuţit la gâtul soţiei lui. Pentru el, era vieţile lor contra celei a lui Tam. Apucă o bucată de lemn de lângă el şi, pe când Tam se întoarse uimit spre Bronwyn, Stephen izbi cu bâta în spatele genunchilor omului.

Tam mârâi profund şi căzu înainte. Aşa cum stătea în genunchi, Stephen îl izbi cu pumnul în figură şi simţi nasul omului spărgându-se.

Tam ştia că Stephen nu era cineva necunoscut, altfel Rab ar fi dat alarma, dar când îşi simţi nasul spart, nu-i mai păsă cine e atacatorul. Îşi desfăcu mâinile uriaşe şi le duse la gâtul lui Stephen. Acesta îşi dădu seama că nu are nicio şansă împotriva forţei omului acesta, dar tinereţea şi agilitatea lui erau neîntrecute. Se smulse din mâinile lui Tam cu un pas lateral, apoi îşi vârî brusc ambii pumni în stomacul lui tare ca piatra. Tam păru că nici nu observă loviturile lui Stephen. Îl apucă de umeri, îl ridică în sus şi îl izbi de un copac – o dată, de două ori. Stephen ameţi din cauza izbiturilor, dar ridică totuşi picioarele şi cu toată puterea pe care o mai avea, le împinse în pieptul lui Tam. Puterea din picioarele lui Stephen fu destulă pentru a-l face pe Tam să înceteze să-l mai izbească de copac.

Atunci, Stephen îşi băgă braţele sub încheieturile mâinilor lui Tam şi acţiunea neaşteptată şi bruscă îl determină pe Tam să-i dea drumul. Dar imediat se îndreptă din nou spre Stephen, căutând gâtul tânărului cu mâinile lui gigantice. Stephen avu doar câteva secunde pentru a-l evita. Îşi aruncă picioarele în aer şi făcu un salt perfect în spate, peste cap.

Tam rămase o clipă ghemuit. Cu o secundă mai devreme, inamicul se afla acolo şi în următoarea, nu mai era. Înainte de a clipi, simţi lama rece de

oţel la gâtul lui.

— Nu mişca, rosti Stephen gâfâind, sau îţi tai gâtul.

— Încetaţi! strigă Bronwyn. Stephen! Dă-i drumul imediat!

— Să-i dau drumul? întrebă Stephen. A încercat să te omoare. Se încruntă auzind hohotul profund al lui Tam.

— Să mă omoare! rosti Bronwyn. Eşti cel mai prost om pe care l-am întâlnit vreodată. Rab ar fi fost grămadă pe el şi n-ar fi existat niciun pericol. Acum pune jos cuţitul, înainte de a răni pe cineva.

Încet, Stephen băgă cuţitul în teacă.

— Afurisitul de câine stătea aşa de liniştit că putea fi mort, aşa mi-am închipuit. Îşi frecă ceafa. Şi-şi simţi spinarea rănită.

— Are dreptate, Bronwyn, zise Tam. A făcut ceea ce trebuia să facă. Numele meu e Tam MacArran, i se adresă apoi lui Stephen întinzând mâna. Unde ai învăţat să lupţi aşa?

Stephen ezită o clipă, înainte de a lua mâna omului. Ceea ce voia realmente să facă era să o răstoarne pe Bronwyn pe genunchi, pentru că l-a făcut prost, când el încercase doar să o protejeze.

— Stephen Montgomery, rosti strângând mâna lui Tam. Am un frate clădit ca tine. Am găsit că singurul mod de a-l învinge era să fiu mai rapid.

Un acrobat m-a învăţat câteva trucuri şi acum mi-au fost de folos.

— Aşa aş zice şi eu! rosti Tam frecându-şi nasul. S-ar putea să se fi spart.

— O, Tam! strigă Bronwyn aruncându-i lui Stephen o privire încărcată de ură. Vino în tabără şi lasă-mă să mă uit.

Tam nu se mişcă.

— Cred că trebuie să-i ceri voie soţului tău. Înţeleg că tu eşti bărbatul ei?

Stephen simţi că îl acceptă cu căldură pe acest om.

— Am deja nişte cicatrici, ca să o dovedesc. Tam chicoti. Hai să mergem să vedem dacă putem găsi nişte bere. Şi aş vrea să vorbesc cu gărzile alea ale mele. Cum naiba n-au auzit-o pe Bronwyn părăsind tabăra, n-am să ştiu niciodată. Un om în armură ar fi făcut mai puţin zgomot.

— Mai puţin zgomot! rosti Bronwyn. Voi englezii sunteţi

Tam îşi puse mâna pe umărul ei şi o opri..

— Chiar dacă ceilalţi nu te-au auzit, soţul tău a reuşit. Acum ia-o înainte şi fă-mi rost de nişte apă fierbinte să mă spăl. Cred că peste tot pe mine am sânge uscat. Îl privi pe Stephen cu afecţiune. Ai ceva putere în pumni.

Stephen rânji.

— Încă o izbitură de copac şi spatele meu ar fi fost terminat.

— Vai, rosti Tam. Pentru că n-ai destulă carne pe tine, care să-l protejeze.

— Ha! respiră anevoie Stephen. Dacă aş fi aşa solid ca tine, n-aş putea să mă mişc.

Bărbaţii zâmbiră unul la altul şi îi urmară pe Bronwyn şi pe Rab înapoi în tabără.

— Stephen! strigă Chris când ajunseră. Am auzit zgomot, dar ne-a trebuit o vreme să observăm că ai plecat. Dumnezeule mare! Ce ţi s-a întâmplat şi el cine e?

Pe măsură ce oamenii se sculau, treziţi de agitaţie, fură aprinse torţe.

— Du-te înapoi şi culcă-te la loc, Chris, îl îndemnă Stephen. Trimite doar pe cineva să ne aducă apă fierbinte şi un butoiaş destupat de bere, eşti bun? Vino înăuntru, Tam.

Acesta se uită prin interiorul cortului. Pereţii erau acoperiţi cu mătase bleu, pământul acoperit cu covoare din Orient. Se aşează pe un scaun de stejar sculptat.

— Frumos loc aveţi aici, zise el.

— E o risipă de bani! se repezi Bronwyn. Sunt oameni care nu au ce mânca şi

— Pentru a face acest cort, am plătit nişte oameni şi sunt convins că pe banii primiţi şi-au cumpărat de mâncare, replică Stephen..

Tam privi de la unul la altul. Văzu furie şi ostilitate la Bronwyn, dar la Stephen văzu toleranţă şi chiar afecţiune. Şi l-a atacat crezând

că o ameninţa pe Bronwyn.

Fu adusă apă fierbinte şi cei doi bărbaţi se dezbrăcară până la brâu şi începură să se spele. Bronwyn îi pipăi nasul lui Tam şi îl asigură că nu e spart. Spatele lui Stephen prezenta o mulţime de locuri însângerate, unde coaja copacului îi pătrunsese în piele.

— Cred că spatele soţului tău are nevoie de atenţie, rosti calm Tam. Bronwyn îi aruncă lui Stephen o privire de dispreţ şi părăsi cortul, cu Rab în urma ei. Tam apucă o bucată de pânză. Stai jos, băiete, să mă uit la spatele tău.

Stephen se supuse. În timp ce Tam îi curăţa cu blândeţe spatele, Stephen începu să vorbească.

— Poate că ar trebui să-mi cer scuze pentru comportamentul soţiei mele.

— Nu e nevoie. Cred că eu trebuie să mă scuz faţă de tine, pentru că eu am fost unul dintre cei care au făcut-o să fie aşa.

Stephen râse.

— Deci aveam şi mai multe motive să mă lupt cu tine, decât ştiam. Spune-mi, crezi că va putea vreodată să nu mai fie supărată pe mine…

Tam aruncă pânza însângerată.

— E greu de spus. Ea şi Davey au o mulţime de motive să-i urască pe englezi.

— Davey?

— Fratele mai mare al lui Bronwyn.

Stephen se răsuci brusc.

— Fratele! Bronwyn are un frate şi totuşi tatăl ei a numit-o pe ea succesoare?

Tam chicoti şi îl răsuci pe Stephen la loc, pentru a putea să-i termine de curăţat spatele.

— Felul de a fi al scoţienilor trebuie că-ţi pare ciudat.

Stephen râse zgomotos.

— Ciudat e un cuvânt nepotrivit pentru acţiunile voastre. Ce fel de om a fost tatăl lui Bronwyn?

— E mai bine să întrebi de fratele ei. Davey e un băiat sălbatic, niciodată prea drept, de când s-a născut. E un flăcău frumos, are o părere bună despre el şi poate să-i determine întotdeauna pe oameni să facă ce vrea el. Problema e că se pare că niciodată nu va face ceea ce e mai bine pentru clan.

— Dar Bronwyn face? Adevărat că, de tot ce are grijă e clanul ei – şi de afurisitul ăla de câine.

Tim zâmbi la ceafa lui Stephen.

— Tatăl ei, Jamie, nu şi-a făcut nicio iluzie în legătură cu fiica lui. Are un temperament fierbinte şi uneori este cam neînduplecată. Ignoră privirea pe care

Stephen i-o aruncă. Dar, după cum poţi să vezi, îşi iubeşte clanul. Îl pune înaintea a orice altceva.

— Aşa că a fost numită conducător, peste fratele ei.

— Da, aşa e, dar nu a fost deloc simplu. A încheiat un acord cu tatăl ei, că va trebui să se mărite cu omul pe care-l va alege el. Şi el a lăsat-o să aleagă dintre trei tineri, toţi puternici şi stabili, exact ce era nevoie pentru a contracara temperamentul ei vulcanic. Tam aruncă pânza în lighean şi se aşează din nou pe scaun.

— Şi tinerii aceia? întrebă Stephen, în timp ce-şi punea pe el cămaşa.

— Au fost ucişi toţi, împreună cu Jamie.

Stephen rămase tăcut pentru un moment. Ştia că cei patru bărbaţi fuseseră ucişi de englezi.

— Bronwyn era îndrăgostită de vreunul? făcuse alegerea? îşi ridică privirea, pentru că lui Tam îi trebui o mulţime de timp pentru a răspunde. Părea că îmbătrânise, în ultimile câteva minute.

Tam îşi înălţă capul. Apoi încercă să-şi modeleze trăsăturile puternice într-un zâmbet.

— Îmi place să cred că îşi făcuse alegerea, că era un bărbat pe care-l iubea mai mult. Scoase un oftat adânc şi întâlni ochii lui Stephen. Unul dintre tinerii ucişi era băiatul meu mai mare.

Stephen se uită la omul acela. Se întâlniseră doar de câteva ore şi trupul îl durea de la loviturile lui, dar avea impresia că-l cunoaşte de când lumea. Maxilarul puternic, nasul mare, ochii întunecaţi şi părul cenuşiu lung, îi păreau familiare. Simţi tristeţea lui Tam pentru pierderea fiului său.

— Şi cu Davey ce e? întrebă Stephen. S-a dat graţios la o parte, în faţa surioarei?

Tam răsuflă cu zgomot, în timp ce ochii i se limpezeau.

— Niciun scoţian nu face ceva fără pasiune. Când Jamie a declarat pentru prima oară că Bronwyn e urmaşul lui, Davey a ameninţat că va aţâţa clanul împotriva tatălui său.

— Aşa a făcut? Şi Bronwyn ce a spus?

Tam a ridicat mâna şi a râs.

— Mi-a spus că eşti prost. Dar mie nu mi se pare. Stephen îi aruncă o privire care spunea ce gândeşte el despre părerea lui Bronwyn. Davey a determinat câţiva oameni să-l urmeze, continuă Tam, dar nu s-au luptat împotriva membrilor propriului lor clan, ci s-au retras în munţi, unde trăiesc în exil.

— Şi Bronwyn?

— Biata iubiţică! îl adora pe Davey. Ţi-am spus că era un tânăr convingător. Deci ea i-a spus tatălui ei că refuză să primească ceea ce era dreptul lui Davey. Dar Jamie a râs şi a întrebat-o dacă vrea să stea deoparte şi să asiste la război în cadrul clanului.

Stephen se ridică.

— Şi desigur, Bronwyn a făcut ceea ce era mai bine pentru clan, zise el cu o undă de sarcasm în voce.

— Da, asta a făcut. Fata asta s-ar sinucide,

dacă şi-ar închipui că clanul poate avea un beneficiu de pe urma morţii ei

— Sau ar rămâne în viaţă şi ar suferi o soartă mai rea decât moartea.

Tam îi aruncă o privire ageră.

— Da, ar face şi asta.

Stephen zâmbi.

— Vii cu noi până acasă la Bronwyn?

Tam se ridică mişcându-şi încet masivitatea.

— Aş fi onorat.

— Atunci aş putea să-ţi ofer un loc în cortul meu?

Tam ridică o sprânceană.

— E prea nostim pentru mine. N-am nevoie să fiu răsfăţat, în acest stadiu al vieţii mele. Am pledul, dar oricum îţi mulţumesc.

Pentru prima oară, Stephen observă îmbrăcămintea lui Tam. Purta o cămaşă cu mâneci largi, adunate la manşetă şi o jiletcă lungă vătuită ce-i ajungea până la jumătatea coapsei. În picioare era încălţat cu pantofi primitivi groşi, peste ciorapii grei de lână care-i ajungeau doar până sub genunchi. Picioarele musculoase erau goale. Pe umeri avea aruncat un tartan lung şi lat din stofă. Peste jiletcă era încins cu o centură lată şi groasă, de care atârna un pumnal, într-o parte.

Tam rămase liniştit în timpul examinării lui Stephen, aşteptând obişnuitele comentarii

englezeşti.

— Trebuie că ţi-e frig, zise Stephen.

Tam zâmbi.

— Nu suntem nişte bărbaţi slabi, noi scoţienii. Ne vedem mâine dimineaţă. Şi părăsi cortul.

Stephen rămase o clipă tăcut, apoi se îndreptă spre foaia ce acoperea intrarea. Scoase un fluierat slab şi după o clipă Rab apăru.

— Bronwyn, porunci el cu voce blândă.

Câinele îi linse scurt mâna, apoi se îndreptă spre pădurea întunecată urmat de Stephen.

Bronwyn dormea, înfăşurată strâns şi confortabil în pled. Zâmbi privind-o, pentru că îi plăcea abilitatea ei de a dormi pe pământul rece, tare şi umed. Se aplecă şi o ridică în braţe. Ochii ei se deschiseră scurt, dar el îi sărută colţul gurii şi asta păru că o liniştească. Se strânse lângă el, în timp ce o căra înapoi, în cortul şi în patul lui.

CAPITOLUL ŞASE

De-abia a doua zi după-amiază târziu au ajuns aproape de castelul Larenston. Bronwyn era prea nerăbdătoare să mai aştepte şi dădu pinteni calului.

— Du-te cu ea, îl îndemnă Tam pe Stephen.. Fac pariu că n-ai văzut niciodată ceva asemănător cu Larenston.

Curios să cunoască locul care va deveni

căminul lui, Stephen îşi îndemnă calul să urce colina cu iarbă.

Tam avusese dreptate: nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce văzu. Colina pe care se afla el cobora abrupt spre o vale largă şi adâncă, unde cirezile păşteau libere, iar casele arendaşilor dormitau. Un drum îngust trecea prin vale, apoi urca spre un perete stâncos din partea cea mai îndepărtată. În partea de sus a peretelui format de vale se afla o peninsulă înaltă, netedă, din piatră roşie, ce ţâşnea din mare ca un pumn uriaş îmbrăcat în armură. Peninsula era legată de restul continentului printr-un istm stâncos, doar de lăţimea drumului îngust care îl străbătea. Marginile istmului cădeau abrupt şi vertical în mare. Păzind intrarea în peninsulă se aflau două loji masive pentru gărzi, fiecare cam de trei niveluri înălţime.

Complexul castelului însuşi era format din mai multe clădiri din piatră, cu o sală imensă la mijloc. Nu exista zid împrejmuitor. Nu era nevoie de aşa ceva. Falezele perpendiculare ce răsăreau din mare puteau fi păzite de câţiva oameni cu arcuri şi săgeţi.

Bronwyn se întoarse spre el, cu o lumină în ochi pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Cetatea n-a fost niciodată cucerită, rosti ea dârză, înainte de a începe să coboare valea.

Stephen nu avea idee cum s-a aflat că soseau, dar brusc fiecare uşă a fiecărei case se deschise şi oamenii o întâmpinară alergând cu braţele deschise.

Stephen îşi îndemnă calul la galop, pentru a ţine ritmul cu ea, apoi rămase în urmă, când ea descălecă grăbită şi începu să-i îmbrăţişeze pe oameni – bărbaţi, femei, copii, chiar şi gâsca grasă a unui copil. Scena îl mişcă. Până atunci nu văzuse în ea decât o tânără furioasă. Îi spusese că clanul însemnă viaţa ei, dar nu întâlnise niciun individ din clan. Ea părea că-i cunoaşte personal, îl striga pe fiecare pe nume, punea întrebări despre copiii lor, bolile lor, şi dacă dispuneau de tot ce aveau nevoie.

Se ridică în şa şi privi în jur. Terenul era sărac. Calul lui îl lovea cu copita răscolind turba puţină. Apoi văzu câmpurile. Orzul în creştere era pipernicit, dar făcea eforturi să se dezvolte. Casele erau mici şi arătau foarte sărăcăcioase.

Stephen îşi dădu seama că oamenii aceştia se asemănau şerbilor de pe proprietăţile fratelui său. Bronwyn stăpânea pământul şi ei îl lucrau. Exact cum făceau şerbii.

Întoarse ochii spre ea, în momentul în care tocmai accepta o bucată de brânză de la o femeie. Aceşti oameni erau şerbii ei, cu toate că îi trata ca făcând parte din familie. Nu putea să-şi imagineze nicio doamnă englezoaică

cunoscută de el atingând un şerb şi cu atât mai puţin îmbrăţişându-l. Îi spuneau Bronwyn, nu Lady Bronwyn cum o îndreptăţea rangul.

— Te încrunţi, tinere, rosti Tam de lângă el. Ce anume din felul nostru de trai îţi displace?

Stephen îşi scoase bereta şi-şi trecu mâna prin părul des.

— Cred că am de învăţat câte ceva. Dar nu cred că înţeleg ce înseamnă un clan. Am crezut că membrii clanului ei sunt ca oamenii mei. Toţi fac parte din nobilime.

Tam îl privi pentru o clipă.

— Clan este un cuvânt galez, care înseamnă copii. Ochii lui scânteiară. Şi în ce priveşte rangul nobiliar, poţi să întrebi orice scoţian şi îţi va arăta descendenţa lui din vreun rege scoţian.

— Dar sărăcia… începu Stephen, apoi se opri de frică să nu-l ofenseze pe Tam.

Maxilarul lui Tam se încordă.

— Englezii şi solul pe care ni l-a dat Dumnzeu, ne-au sărăcit. Dar vei învăţa că în Scoţia bogăţia unui om se bazează pe ceea ce e înăuntrul lui şi. Nu pe aurul pe care îl are în buzunar.

— Mulţumesc pentru lecţie. Am să mi-o amintesc. Îşi îndemnă calul să înainteze, până ajunse alături de Bronwyn. Ea îi aruncă doar o privire scurtă, apoi se întoarse pentru a continua să o asculte pe o bătrână care vorbea de o nouă vopsea de haine.

Unui după altul oamenii începură să se potolească, în timp ce se uitau la el.

Îmbrăcămintea lor era foarte diferită. Cea mai mare parte dintre scoţieni nu aveau nimic în picioare, nici pantofi, nici ciorapi lungi, ci doar un fel de ciorapi scurţi, ca ai lui Tam.

Însă ochii lui Stephen erau îndreptaţi spre femei. Nu aveau fizionomia aceea palidă, vulnerabilă, a unei doamne engleze, ci un ten auriu, căpătat în zilele petrecute în aer liber. Ochii lor scânteiau şi părul minunat le atârna liber până la mijlocul subţire, bine încins.

Stephen coborî de pe cal şi luă mâna lui Bronwyn strâns în mâna lui stângă, demonstrându-şi drepturile.

— Permiteţi-mi să mă recomand. Sunt Stephen Montgomery.

— Un englez! rosti up om lângă el, cu vocea plină de ură.

— Da, un englez! afirmă Stephen mândru şi ochii lui albaştri îl fixau pe scoţian.

— Hei! rosti Tam. Lăsaţi-l în pace. M-a atacat, când a crezut că am vrut să-i fac rău lui Bronwyn. Mai mulţi oameni zâmbiră auzind absurditatea acestei declaraţii. Era evident cine a învins, deoarece Tam cântărea cu cel puţin treizeci de kilograme mai mult decât subţirelul Stephen. Şi a învins, continuă Tam încet. Aproape că mi-a spart nasul, apoi şi-a pus cuţitul

la gâtul meu.

Oamenii rămaseră tăcuţi o clipă, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă.

— Bine ai venit, Stephen! rosti apoi una dintre tinerele frumoase strângându-i mâna întinsă.

Stephen clipi de mai multe ori, uimit că i s-a spus pe nume, apoi zâmbi şi începu să strângă şi alte mâini.

— Nu va fi prea uşor cu oamenii mei, spuse Bronwyn în timp ce călăreau alături, pe drumul ce lega continentul de peninsulă. Drumul era atât de îngust că nu puteau să călărească decât două persoane una lângă alta. Stephen aruncă o privire nervoasă la hăul abrupt din stânga sa. O mişcare greşită şi putea să cadă peste margine. Bronwyn părea că nici nu observă pericolul, deoarece călărise pe drumul acesta îngust toată viaţa. Bărbaţii nu vor fi cuceriţi aşa uşor ca femeile, adăugă plină de importanţă. Se uită la el şi văzu felul în care continua să se uite în jos, spre mare. Apoi zâmbi şi smuci de hăţuri spre calul lui.

Acesta sări de lângă al lui Bronwyn; apoi când un picior îi alunecă în golul de lângă drum, intră în panică şi se dădu înapoi. Stephen luptă o clipă disperat pentru a-şi ţine calul sub control şi a încerca să-l oprească să cadă dincolo de drum, în golul ce se căsca alături.

— Să te ia naiba! ţipă Stephen, când reuşi să-şi

controleze iar calul.

Bronwyn râse uitându-se înapoi peste umăr.

— Drumurile scoţienilor sunt prea groaznice pentru tine? îl luă ea peste picior.

Stephen îşi înfipse pintenii în coastele calului. Bronwyn îl văzu venind spre ea, dar nu reacţionă destul de repede. O apucă de mijloc şi o trase pe şa, în faţa lui.

— Lasă-mă! ceru ea. Oamenii mei se uită la noi.

— Bine! Atunci au văzut că ai încercat să-ţi baţi joc de mine. Sau ai sperat că voi cădea peste margine?

— Şi trupele regelui Henric să năvălească peste noi? Nu, nu vreau moartea ta pe pământ scoţian.

Stephen oftă: ce onestă era.

— Poate că am meritat asta. Îi puse un deget pe buze, când încercă să vorbească. Dar n-am meritat să-ţi baţi joc de mine, aşa că pentru asta plăteşti. Câţi bărbaţi au călărit spre Larenston, cu MacArran pe şaua lor?

— Am adus înapoi mulţi morţi, de obicei ucişi de…

EL îi opri vorbele cu un sărut..

În ciuda ei însăşi, Bronwyn se agăţă de el, înconjurându-i gâtul cu braţele şi cu buzele lipite flămânde de ale lui. O trase mai aproape mângâindu-i spatele. Putea să-i simtă pielea, fierbinte prin pânza bluzei. Hotărî că-i place

moda scoţiană. Materialele grele englezești excludeau posibilitatea de a simţi pielea unei femei prin ele.

Stephen fu primul care ieşi din transă. Simţea că sunt priviţi. Deschise ochii, ridică uşor capul, cu buzele tot lipite de ale ei. Nu realizase că între timp calul continuase să urce pe drumul spre poarta casei. Mai mulţi bărbaţi îi înconjurară, toţi solemni şi serioşi, cu feţele întunecate, lipsiţi de emoţie.

— Bronwyn, iubito, rosti liniştit Stephen.

Ea reacţionă imediat. Se depărtă de el dintr-o mişcare şi se uită la oameni.

— Douglas, şopti ea şi alunecă în braţele primitoare ale omului. Apoi îi salută pe fiecare în parte.

Stephen descălecă încet conducându-şi calul, în timp ce o urma spre poartă.

Grilajul din ţepi de fier era ridicat. Oamenii nu-i vorbeau şi nici nu-l priveau, dar Stephen era conştient de felul cum îl înconjuraseră, solemni, neîncrezători. Bronwyn mergea înainte, râzând cu oamenii ei, punându-le întrebări şi primind răspunsuri.

Stephen se simţea un străin, lăsat pe dinafară. Oamenii care mergeau alături de el erau prudenţi şi le simţea ostilitatea. Aceşti bărbaţi erau îmbrăcaţi diferit de oamenii din vale. Unii purtau ciorapi scurţi şi pantofi ca Tam, alţii

purtau cizme înalte până la genunchi. Dar toţi erau cu picioarele goale, de la genunchi la coapsă.

Odată trecuţi de poartă, terenul se deschise şi trecură pe lângă mai multe clădiri mici, spre casa mare.

Stephen recunoscu celelalte clădiri ca fiind o lăptărie, o fierărie, grajduri. Exista şi o mică bucătărie de vară, într-o parte a grădinii. Un loc ca acesta putea să suporte un lung asediu.

Interiorul casei era simplu şi lipsit de podoabe. Pereţii de piatră erau umezi, nevopsiţi, nelambrisaţi. Ferestrele mici lăsau să între lumină puţină. Era frig în castel, mai frig chiar şi decât răceala toamnei de afară, dar nu ardea niciun foc.

Bronwyn se aşează pe un scaun fără perniţă.

— Acum, Douglas, spune-mi ce s-a întâmplat.

Stephen stătu deoparte privind. Nimeni nu căută să îi ofere confort şi nici să-i sugereze că ar trebui să se odihnească.

— MacGregorii au mai întreprins un raid. Au luat şase capete din cireadă, acum două nopţi.

Bronwyn se încruntă. Se va ocupa de MacGregori mai târziu.

— Dar în cadrul clanului ce probleme sunt?

Omul numit Douglas trăgea absent de o şuviţă lungă de păr.

— Terenul de lângă braţul de mare a fost iar

disputat. Robert spune că somonul e al lui, în timp ce Desmond cere să i se plătească pentru el.

— Au scos deja spadele? întrebă Bronwyn.

— Nu, dar nici departe nu sunt. Să trimit nişte oameni acolo, să pună lucrurile la punct? Puţin sânge vărsat în locul unde trebuie va opri disputele.

Stephen fu gata să se ridice. Era obişnuit să ia el deciziile de acest fel. Tam îi puse mâna pe braţ şi îl opri.

— Nu poţi să te gândeşti la nimic altceva, decât la o mână înarmată, Douglas? întrebă Bronwyn furioasă. Ţi-a trecut vreodată prin minte că oamenii au motiv să se certe? Robert are şapte copii de hrănit, iar Desmond are o soţie suferindă şi niciun copil. Sigur trebuie să existe o cale de a le rezolva problemele. Oamenii îi aruncau priviri inexpresive. Ea oftă. Spune-i lui Robert să-i trimită lui Desmond pe fii lui, pe cel mai mare şi cel mai mic, să-i crească el. Robert nu va mai cere peşte pentru a-şi hrăni copiii, iar soţia lui Desmond va înceta să se mai simtă vinovată, pentru că n-a avut copii. Acum, ce altceva s-a mai întâmplat?

Stephen surâse în faţa înţelepciunii ei. Provenea din dragostea şi buna cunoaştere a clanului. Era o minune să o vezi în împrejurimile casei. Cu fiecare moment care trecea părea să

devină mai vie. Nu-şi mai ţinea bărbia ridicată în sus furioasă, când îşi privea oamenii din jur. Umerii erau tot drepţi, dar nu ca şi cum părea că parează o lovitură sau nişte cuvinte mânioase.

El privi feţele bărbaţilor din jurul ei. O respectau, o ascultau şi orice hotărâre lua era înţeleaptă şi de cel mai mare interes pentru clanul ei.

— Jamie a învăţat-o bine, rosti Tam liniştit.

Stephen dădu din cap. Aceasta era o latură a ei complet diferită, una despre care el nu şi-a imaginat că există. O cunoştea ca furioasă, impulsivă, plină de ură, gata să folosească cuţitul şi invocând pretenţii imposibile. Îşi aduse aminte cum a râs de ea, când a căzut în râu.

Deodată simţi un val puternic de gelozie. Nu o văzuse niciodată pe această femeie, care stătea calmă în faţa atâtor bărbaţi şi lua hotărâri ce le afectau vieţile. Ei îi cunoşteau această latură, pe care el nici măcar nu o bănuise.

Bronwyn se ridică şi se îndreptă spre scările de la capătul cel mai îndepărtat al sălii. Stephen o urmă. Şi deodată îi trecu prin minte că, totuşi, oamenii aceştia nu ştiau nimic despre spatele genunchilor ei. Îşi zâmbi sieşi şi se simţi în siguranţă, într-un fel.

— La uită-te la el, rosti Bronwyn scârbită. Era dimineaţă devreme, şi aerul toamnei târzii era rece. Îl privea pe Stephen de la fereastra

camerei lor, de la al treilea nivel. Se afla jos, în curte, împreună cu Chris, amândoi îmbrăcaţi în armuri. Scoţienii din jurul lor stăteau şi îi priveau într-o linişte ursuză.

Erau căsătoriţi de două săptămâni şi în acest timp Stephen făcuse eforturi mari să-i înveţe pe oamenii ei felul de a lupta al englezilor. Ea stătea şi asculta, în timp ce el le ţinea oamenilor prelegeri despre cât de important era să se protejeze îmbrăcând armura. Se oferi să facă rost de armuri pentru cei care se antrenau mai mult şi mai ingenios. Dar scoţienii nu comentau şi nici nu păreau interesaţi de premiul valoros, reprezentat de armura fierbinte şi grea. Păreau că preferă propriile lor costume sălbatice, care lăsau gol aproape jumătate din trup. Singura concesie pe care Stephen putuse să-i determine să o facă, era să poarte o cămaşă de zale pe sub pled.

Bronwyn se întoarse de la fereastră zâmbindu-şi.

— N-ar trebui să fii aşa încântată de tine, o repezi Moran. Oamenii ăştia ai tăi ar putea să facă un efort mai mare. Stau prea mult degeaba. Stephen îi provoacă la acţiune.

Bronwyn continua să zâmbească.

— E un om încăpăţânat. Ieri a îndrăznit să le spună oamenilor mei că Scoţia e o ţară neliniştită şi că el încearcă să-i înveţe să se

apere. Ca şi cum n-am şti! E datorită englezilor că…

Moran ridică o mână în apărare.

— Poţi încerca să-l înnebuneşti pe el cu lecţiile tale, nu pe mine. Ce te supără la el? Felul în care te face să ţipi noaptea? Ţi-e ruşine de pasiunea ta pentru un duşman?

— Nu am… Începu Bronwyn, dar se opri, când auzi zgomotul uşor făcut de uşa din spatele lui Morag. Se întoarse şi dădu cu ochii de Stephen. Trebuia să admită că o supăra modul cum trupul ei reacţiona la atingerea lui. Destul de des se trezea tremurând, imediat ce soarele cobora spre apus. Era atentă să nu-i permită niciodată să vadă felul în care se simţea. Nu-i făcuse niciodată avansuri, nici nu-i adresase un cuvânt de afecţiune; la urma urmei era duşmanul ei, făcea parte din stirpea care îi ucisese tatăl. În timpul zilei era uşor să-şi amintească că e duşmanul ei. Era îmbrăcat ca un englez, vorbea ca un englez, gândea ca un englez. Diferenţa faţă de ea şi de oamenii ei era evidentă. Doar noaptea când o atingea, uita cine e el şi cine e ea.

— Stephen! rosti Chris în timp ce traversau terenul acoperit cu nisip. Se opriră la marginea peninsulei, privind marea. Trebuie să încetezi să mai munceşti atât. Nu vezi că nu sunt interesaţi de ceea ce încerci tu să faci pentru ei?

Stephen îşi scoase coiful. Vântul rece îi răscoli părul ud de sudoare. În fiecare zi era din ce în ce mai frustrat, din cauza încercărilor lui de a lucra cu oamenii lui Bronwyn. Oamenii lui se antrenau zilnic, învăţând să-şi mânuiască armurile şi armele grele. Dar oamenii lui Bronwyn stăteau în fustele lor şi îi priveau pe englezi, de parcă ar fi fost nişte animale din menajeria regelui Henric.

— Trebuie să existe o cale de a ajunge la ei! rosti el în surdină.

Deodată auziră pe cineva alergând spre ei.

— Domnule, rosti unul dintre oamenii lui. În nord au fost atacate nişte cirezi MacArran. Oamenii se află deja în şa.

Stephen dădu din cap. Acum avea ocazia să le arate scoţienilor ce luptători erau cavalerii englezi. Era obişnuit să apere pământurile lor de braconieri şi de hoţi.

Armurile grele din oţel făceau imposibile mişcările rapide. Scutierul îl aştepta cu calul, tot în armură. Era un cal puternic, selecţionat de-a lungul sutelor de ani să poată suporta greutatea unui om îmbrăcat în armură. Acestui gen de cai nu i se pretindea niciodată viteză, ei trebuiau doar să stea nemişcaţi în cele mai dure bătălii, supunându-se comenzilor date de genunchii călăreţului.

Când Stephen şi oamenii lui în armuri urcară pe cai, scoţienii erau deja plecaţi. Stephen se

strâmbă şi se gândi la necesitatea disciplinei şi la ceea ce va trebui să facă drept pedeapsă.

Până nu de mult Stephen şi-a tot amintit evenimentele din noaptea aceea din mlaştinile scoţiene, dar fără să mai simtă ruşinea şi consternarea suferite.

Se făcuse deja întuneric, când el şi oamenii lui au ajuns la locul unde MacGregorii furaseră din cireadă. Zgomotul pe care îl făceau călărind stârnea ecoul prin regiunea aceea rurală. Armurile zăngăneau; copitele cailor grei bubuiau.

Stephen îşi închipuia că era de aşteptat ca MacGregorii să-i înfrunte, ca la englezi, în luptă corp la corp. Dar consternaţi, el şi oamenii lui stăteau călare şi priveau lupta ce se desfăşura. Era ceva ce nu văzuse şi nici nu-şi imaginase Stephen vreodată.

Scoţienii îşi părăsiseră caii şi se topiseră în pădure, îşi dăduseră jos pledurile de pe umeri, rămânând liberi să alerge, în fustele lor ciudate. Dintre copaci se auzeau strigăte puternice, apoi sunetul scos de loviturile oţelului săbiilor scoţiene.

Stephen le făcu semn oamenilor lui să descalece şi urmară zgomotul scos de scoţienii dintre copaci. Dar între timp, aceştia se mutaseră în altă parte. Armurile grele îi făceau pe englezi prea înceţi, prea nesiguri.

Stephen privea confuz în jur, când unul din oamenii lui Bronwyn ieşi din umbra pomilor.

— L-am pus pe fugă, rosti scoţianul cu un uşor zâmbet de superioritate.

— Câţi au fost răniţi?

— Trei răniţi, niciun mort, rosti hotărât, apoi zâmbi. MacArranii sunt prea rapizi pentru MacGregori. Omul era îmbujorat de emoţia bătăliei. Să adun câţiva oameni să vă ajute să vă urcaţi pe cal? adăugă el zâmbindu-i deschis lui Stephen.

— Cum! începu Chris. Îmi scot spada la tine, acum şi aici.

— Haide, câine de englez, ironiză scoţianul. Îţi pot tăia beregata, chiar înainte de a mişca o balama din sicriul ăla de fier.

— Încetaţi! porunci Stephen. Chris bagă-ţi spada în teacă. Şi tu, Douglas, vezi de răniţi. Vocea lui Stephen era autoritară.

— Nu-l poţi lăsa să scape, după o asemenea insolenţă, rosti Chris. Cum plănuieşti să-i înveţi să te respecte?

— Să-i învăţ! se răsti Stephen. Un om nu poate să-l înveţe pe altul să-l respecte. Trebuie să provoace respectul. Vino, să ne întoarcem la Larenston. Am la ce să mă gândesc..

Bronwyn se aruncă pe pat şi izbi cu pumnul în pernă. Continua să-şi spună că nu-i pasă că Stephen a preferat să-şi petreacă noaptea în altă

parte. Nu-i păsa că alesese pe altcineva cu care să stea. Se gândi la membrii clanului ei. Fiica lui Margaret era frumoasă şi auzise pe vreo doi dintre oameni râzând cât de bine petrecuseră cu ea. Dimineaţă trebuia să stea de vorbă cu Margaret! Nu e bine să ai o fată ca ea în preajmă.

— La naiba! rosti tare şi Rab mârâi. Se ridică în pat, cu cuverturile căzute de pe sânii frumoşi. Era frig singură în pat. Morag îi spusese despre raidul asupra cirezii. Avusese puţine vorbe despre MacGregori. Şi scoase un şuierat, când Bronwyn îi spuse că speră ca Stephen să nu fi fost ucis, deoarece moartea lui l-ar aduce pe regele englez pe capul lor.

Acum continua să se uite la uşă încruntându-se.

Când uşa începu să se crape, îşi reţinu respiraţia. Putea să fie Morag cu noutăţi.

Dar aerul îi scăpă din plămâni, când îl văzu pe Stephen intrând, cu părul şi cu piepţii cămăşii ude, cum se bălăcise la fântână.

Stephen de abia o privi. Ochii lui albaştri erau întunecaţi şi avea o cută adâncă între sprâncene. Se aşeză greoi pe marginea patului şi începu să-şi scoată hainele. Părea că nu se gândește la ceea ce face şi din când în când se oprea intervale lungi de timp.

Bronwyn căută ceva de spus.

— Ţi-e foame? El nu răspunse, aşa că trecu pe partea lui de pat, pentru a-i fi mai aproape. Cearşaful era înfăşurat în partea de jos a trupului ei, dar bustul îi era gol. Te-am întrebat dacă ţi-e foame, rosti ea mai tare.

— Cum? bombăni el în timp ce-şi scotea o cizmă.. Nu ştiu. Nu cred.

Bronwyn simţi nevoia să-l întrebe ce nu era în regulă, dar desigur niciodată nu va face ceva de genul acesta. Nu-i păsa ce nu era în regulă cu un englez.

— A fost rănit vreunul dintre oamenii mei, în raidul după vite? Când Stephen nu răspunse nici de data aceasta, îl împunse în umăr. Eşti surd? Ţi-am pus o întrebare.

Stephen se întoarse spre ea, ca şi cum de abia atunci realiza că se află acolo. Ochii i se plimbară peste trupul gol, dar nu arătă niciun interes faţă de ea şi se ridică să-şi desfacă centura.

— Nimeni n-a fos rănit serios. Câteva tăieturi la braţul unuia, nimic altceva.

— Cine anume? Al cui braţ are nevoie de cusături?

Stephen dădu din mână şi se urcă gol în pat. Îşi puse braţele sub cap privind în tavan. Nu făcu nicio încercare să o atingă.

— Francis, cred, rosti în final.

Bronwyn stătea nemişcată şi încruntată. Ce nu

era în regulă cu el?

— Felul de a fi al scoţienilor noştri te înspăimântă, englezule? Oamenii mei au fost prea puternici sau prea rapizi pentru tine?

Spre uluirea ei, Stephen nu simţi muşcătura ironică.

— Prea rapizi, afirmă serios continuând să privească în tavan. Se mişcă repede şi liber. Desigur, în Anglia nu ar rezista, pentru că nişte cavaleri înarmaţi ar putea să căsăpească cincizeci odată. Dar aici…

— Cincizeci! respiră anevoie Bronwyn. Şi în următoarea clipă lovea cu amândoi pumnii în pieptul lui lat şi gol. N-ai să apuci tu ziua în care un englez poate răni cincizeci de scoţieni, ţipă ea cu putere izbind în continuare cu pumnii în pieptul lui tare.

— Hei! Opreşte-te! rosti Stephen luându-i pumnii în mână. Am destule vânătăi, fără să mai adaugi şi tu altele.

— Am să-ţi fac mai mult decât vânătăi, zise ea luptând împotriva strânsorii lui.

Ochii lui Stephen se luminară. Îi dădu la o parte mâinile şi o trase spre el; sânii îi erau striviţi de el.

— Mi-ar plăcea ceva mai mult decât nişte vânătăi, rosti el răguşit, cu toată atenţia îndreptată în sfârşit asupra ei. Îi dădu drumul la una din mâini şi îi atinse părul. Întotdeauna o să

mă faci să revin la realitate? întrebă el atingându-i tâmpla. Chiar dacă m-ar îngrijora cele mai mari probleme ale universului, tu ai născoci ceva să-mi întorci gândurile la pielea ta adorabilă, la ochii tăi, spuse el plimbându-şi degetele pe ea, la buzele tale.

Bronwyn simţi cum începe să-i bubuie inima. Răsuflarea lui era aşa uşoară şi caldă. Părul era tot umed şi o buclă rămăsese lipită lângă ureche. Simţi nevoia să o atingă, dar ca întotdeauna avu grijă să nu-i facă niciun avans.

— Şi eşti cu adevărat îngrijorat de problemele acestea serioase? întrebă ea nepăsătoare, ca şi cum nu conta.

Degetele lui se opriră şi ochii i se cufundară în ai ei.

— Disting interes în vocea ta? întrebă el calm.

— Niciodată! scuipă ea cuvintele şi se rostogoli de lângă el. Se aştepta să-i audă râsul amuzat, dar când rămase tăcut, simţi nevoia să se întoarcă şi să-l privească, dar rămase totuşi cu spatele la el. Era foarte liniştit şi după un timp observă aceeaşi linişte şi în ritmul respiraţiei lui, ceea ce dovedea că adormise. Rămase întinsă foarte, foarte cuminte şi după un timp simţi lacrimi formându-i-se în colţurile ochilor. Erau momente când se simţea atât de singură, că nu ştia ce să facă. Pentru ea căsătoria însemnase două persoane care-şi împărţeau între ei vieţile

şi dragostea. Dar ea se măritase cu un englez!

Stephen se întoarse brusc şi îşi puse braţul greu în jurul ei, apoi o trase mai aproape de el. Încercă să rămână nemişcată şi departe de el, dar în ciuda ei însăşi îşi mişcă fundul spre el, ghemuindu-se şi mai aproape.

— Nu acesta e modul în care îl ajuţi pe un bărbat să doarmă, şopti Stephen, apoi îşi înălţă capul şi îi sărută tâmpla. Ce sunt astea? Lacrimi?

— Sigur că nu. Mai curând cred că mi-a intrat ceva în ochi, asta e tot. O răsuci în braţe, astfel încât acum se aflau faţă în faţă.

— Minţi, rosti ferm. Îi cercetă faţa cu privirea şi îi atinse gropiţa din bărbie. Tu şi cu mine suntem nişte străini, şopti el. Oare când vom deveni prieteni? Când te vei împărţi cu mine? Când îmi vei spune cauza lacrimilor tale?

— Când vei deveni scoţian! rosti ea cât de mândră putu. Dar apropierea lui făcu ca vorbele să sune ciudat, ca şi cum erau o scuză, nu o pretenţie imposibilă.

— Se face! rosti el încrezător, ca şi cum ar fi putut să se schimbe cu adevărat în scoţian.

Îi veni să râdă şi era gata să-i spună că nu va putea deveni niciodată scoţian – şi nici prietenul ei. Dar el o trase mai aproape şi începu să o sărute. O săruta ca şi când ar fi avut tot timpul din lume, lent, încet.

Bronwyn îşi simţi sângele bubuindu-i în vene.

Voia să-l tragă spre ea, dar el o îndepărtă. O dădu uşor la o parte de lângă trupul lui, pentru a-i putea atinge sânii, a-i mângâia coastele şi pieptul.

Ea se arcui departe de el, cu picioarele înlănţuite de ale lui, cu coapsele strângându-i una dintre coapsele lui. Mâna lui Stephen coborî mai jos, spre picioare, şi zâmbi când simţi cum începe să inspire şuierat.

— Frumoasa, frumoasa mea soţie, şopti el în timp ce-şi plimba unghiile uşor de-a lungul tendonului din spatele genunchiului ei. Aş vrea să ştiu cum să-ţi fac plăcere şi în afara patului.

Se întoarse spre el, îi supse buzele, apoi îşi plimbă gura pe gâtul lui. Pielea lui avea gust bun, uşor sărată de la sudoare, fermă şi fină. Îşi atinse limba de urechea lui şi simţi un fior străbătându-l. Un hohot de râs tăcut gonea prin ea.

Stephen o apucă cu sălbăticie de umeri.

— Vino aici, stăpâna clanului MacArran. O împinse pe pat şi se lăsă greu peste ea.

Se arcui pentru a-l întâlni, ridicându-şi cât mai mult şoldurile. Era scoţiană şi era egala lui. Acum nu mai aştepta să avanseze el, ci îl întâlni ca de la egal la egal, cu aceeaşi pasiune ca a lui.

Mai târziu stăteau întinşi înlănţuiţi, aşa de aproape unul de altul, parcă erau o singură fiinţă. Somnoroasă, Bronwyn deschise ochii şi

văzu bucla de lângă urechea lui. Era cea pe care voise să o atingă mai devreme. Îşi înălţă capul şi sărută bucla, simţind părul moale între buze. Apoi îl împinse deoparte, cu faţa îmbujorată. Într-un fel, acest sărut părea mai intim decât momentul când făcuseră dragoste.

Stephen zâmbi uşor, cu ochii închişi, mai mult adormit decât treaz şi o trase şi mai aproape, mai mult sub el, decât lângă el. Bronwyn de abia mai putea respira, dar nu conta. Nu, să respire era ultimul ei gând.

În căsuţa a arendaşului, Stephen se ridică în picioare pentru a-şi încălzi mâinile la focul de turbă. Afară bătea un vânt rece şi umed şi focul devenise o necesitate. Tam părăsise casa lui Bronwyn şi venise pentru câteva zile, să-şi viziteze sora. Solidul bătrân stătea în colţul cel mai îndepărtat al camerei cu pereţii din piatră, cu o plasă de pescuit pe genunchii goi. Lucra la ea, mâinile lui mari trăgând de sfoara aspră.

— Deci, doreşti să te ajut să arăţi mai puţin nătărău, rosti Tam serios.

Stephen se întoarse. Încă nu era destul de obişnuit cu felul în care scoţienii şedeau sau stăteau în picioare în prezenţa lui, după cum le era voia. Probabil că era prea obişnuit să i se spună tot timpul „domnule”.

— N-aş zice doar atât, rosti el. Aducându-şi aminte de evenimentele prilejuite de raidul de la

cireadă, clătină din cap. Am părut un nătărău, atât în faţa oamenilor mei, cât şi a scoţienilor. M-am simţit ca şi cum mă aflam într-un coşciug de fier, aşa cum a spus Douglas.

Tam făcu o pauză de o clipă strângând mai bine un nod.

— Douglas şi-a închipuit întotdeauna că ar putea să fie unul din bărbaţii pe care Jamie l-ar fi ales ca soţ al lui Bronwyn. Chicoti văzând expresia lui Stephen. Nu-ţi fie teamă, băiete, Jamie ştia ce face. Douglas este un supus, nu un conducător. E prea copleşit de Bronwyn, pentru a putea fi vreodată stăpânul ei.

Stephen râse.

— Niciun bărbat nu e destul de puternic pentru a-i fi stăpân.

Tam nu comentă declaraţia, dar îşi zâmbi sieşi. Morag ţinea cuplul sub o straşnică supraveghere şi îi raporta totul. Tam voia să se asigure că Bronwyn nu era în pericol ca englezul să-i facă vreun rău. Dar, din cele spuse de Morag, în pericol era Stephen – din cauza epuizării.

Tam ridică privirea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te descotoroseşti de hainele astea englezeşti. Stephen dădu din cap; se aşteptase la asta. Apoi trebuie să înveţi să alergi, atât pe distanţă lungă, cât şi în viteză.

— Să alerg! Dar un soldat trebuie să stea şi să

lupte.

Tam respiră zgomotos.

— Noi avem alte obiceiuri. Credeam că ai aflat deja. Dacă nu vrei să înveţi, n-am să-ţi fiu de niciun folos.

Cu un aer de resemnare, Stephen fu de acord.

O oră mai târziu începu să dorească să nu fi fost. El şi Tam se aflau afară, în vântul rece al toamnei, şi Stephen nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de gol. În loc de hainele englezeşti grele, căptuşite şi calde, era îmbrăcat doar cu o cămaşă subţire şi peste ea un pled încins în talie. Era încălţat cu ciorapi de lână şi cizme înalte, dar tot se simţea de parcă ar fi fost gol, de la talie în jos.

Tam îl bătu pe umăr.

— Haide, băiete, o să te obişnuieşti. Cu părul puţin mai lung şi vei fi mai scoţian decât niciodată.

— E o afurisită de ţară, prea friguroasă pentru a umbla aşa dezbrăcat, bombăni Stephen în timp ce-şi dădu la o parte pledul şi cămaşa pentru a-şi dezveli obrazul.

Tam râse.

— Acum ştii ce poartă un scoţian pe sub pled. Faţa lui deveni serioasă. Există un motiv pentru a ne îmbrăca aşa. Pledul îl face pe om să se confunde cu vegetaţia. Hainele astea sunt uşor de dezbrăcat şi uşor şi repede de îmbrăcat.

Scoţia e o ţară umedă şi nimeni nu-şi poate permite să aibă strânsă pe trup o îmbrăcăminte udă. Ar muri de plămâni. Vara pledul ţine răcoare, iar iarna frecatul permanent de genunchi te încălzeşte. Ochii îi sclipiră. Şi permite circulaţia liberă a aerului, prin toate părţile vitale.

— Asta aşa e, aprobă Stephen.

— Aha, acum arăţi a bărbat! rosti Morag din spatele lui. Se uita deschis la picioarele lui. Purtatul armurii a pus ceva muşchi pe tine.

Stephen îi zâmbi.

— Dacă n-aş fi deja însurat, cred că ar trebui să iau în considerare ideea de a-ţi cere mâna.

— Iar eu aş lua în considerare ideea de a accepta. Deşi nu mi-ar plăcea să mă lupt cu Bronwyn pentru tine.

Stephen îi aruncă o privire mohorâtă.

— M-ar da oricui, dacă ar putea.

— Atât timp cât nu te are în pat, nu-i aşa? Morag chicoti înainte de a se întoarce.

Stephen clipi. Familiarităţile din cadrul clanului îl uluiau. Se pare că fiecare ştia perfect ce făceau ceilalţi.

— Pierdem timpul, rosti Tam. Încearcă să fugi până la stâlpul de colo, îi arătă el.

Stephen credea că e uşor să alergi. Până la urmă, chiar şi copiii alergau, iar el era în condiţie fizică bună. Dar, după un prim sprint

scurt, simţi că plămânii îi erau gata să explodeze. Avu nevoie de mai multe minute pentru a-şi calma inima zbuciumată şi a-şi recăpăta răsuflarea. Inima bubuia de era gata să-i spargă timpanele.

— Uite, bea nişte apă, rosti Tam întinzându-i o cană. Acum că ţi-ai recăpătat suflul, porneşte din nou. Stephen ridică neîncrezător o sprânceană. Haide, băiete, continuă Tam. Am să alerg alături de tine. Doar n-o să laşi un bătrân să te întreacă, nu-i aşa?

Stephen gâfâia după aer.

— Ultimul lucru pe care l-aş spune despre tine este că eşti bătrân. Puse cana deoparte. Haide, să mergem.

CAPITOLUL ŞAPTE

Bronwyn stătea singură, la piciorul scării ce ducea în vârful vechiului turn. Ochii îi erau uscaţi şi o ardeau, aproape umflaţi de la lacrimile cărora nu le dădea drumul. Ţinea strânsă în mână o cataramă grea de argint. Pe dosul ei era gravat: „Pentru Ennis de la James MacArran”.

Arendaşii i-au adus-o, cu o oră în urmă. Îşi amintea când tatăl ei dăduse catarame celor trei tineri, pe care îi alesese ca posibili succesori. Fusese aproape o ceremonie. Cu acest prilej a

fost mâncare, băutură, dans şi multă, multă distracţie. Toată lumea o tachina în legătură cu bărbatul pe care îl va alege drept soţ. Bronwyn flirtase, râsese şi declarase că toţi erau lipsiţi de valoare, în comparaţie cu tatăl ei.

Astfel era Ian, fiul lui Tam. Ian era de aceeaşi înălţime cu ea, dar solid ca tatăl lui. Ramsey era blond, cu umeri laţi şi cu o gură care uneori o făcea să devină nervoasă. Ennis avea pistrui şi ochi verzi şi cânta atât de frumos, încât îţi dădeau lacrimile.

Strânse cataramа în mână, până când i se înfipse în palmă. Acum toţi erau morţi. Puternicul Ian, frumosul Ramsey, dulcele Ennis – toţi morţi şi îngropaţi. Ucişi de englezi!

Se întoarse şi urcă scările în fugă, spre ultimul nivel. Din legătura de chei de la centură, alese una şi descuie o uşă de stejar. Cu balamalele neunse, deschizându-se, uşa grea protestă scârţâind.

Crezu că va avea nevoie să-şi adune toate puterile, pentru a se uita prin cameră, dar nu fu aşa. Aproape că se aştepta ca tatăl ei să ridice ochii la ea şi să-i zâmbească. Nu mai fusese în cameră de la moartea lui; i-a fost teamă să o mai vadă.

Intră şi se uită în jur. Aruncat pe un scaun se afla un pled, cu capetele uzate şi zdrenţuite. Pe pereţii de piatră atârnau arme: securi, săbii,

arcuri. Atinse locul uzat de pe arcul favorit al tatălui ei. Încet se îndreptă spre scaunul de lângă singura fereastră a camerei. Pielea purta încă forma trupului lui Jamie.

Bronwyn se aşează pe scaun, stârnind praful în jur. Tatăl ei venea adesea în camera aceasta, pentru a medita şi a fi singur. Nu permitea nimănui să între, cu excepţia lui şi a celor doi copii ai săi. Bronwyn scoase o săgeată din tolba tatălui.

Apoi se uită de la un obiect familiar iubit la altul şi simţi cum începe să o doară capul. Acum totul a dispărut. Tatăl era mort, fratele îi întorsese spatele cu ură în suflet şi tinerii frumoşi, dintre care trebuia să-şi aleagă soţul, putrezeau undeva în mormânt.

Acum nu mai exista distracţie sau dragoste la Larenston. Regele englez a măritat-o cu unul din asasini şi toată fericirea a dispărut.

Englezii! se gândi ea. Cred că stăpânesc lumea! Ura felul cum oamenii lui Stephen stăteau departe de el, cum se aplecau şi făceau reverenţe spunându-i „domnule”. Englezii erau un grup de oameni reci. Încercase de sute de ori să-i explice felul de a fi al scoţienilor, dar el era prea înfumurat pentru a asculta.

Îşi zâmbi. Cel puţin oamenii ei ştiau cine e şeful. Râdeau de Stephen pe la spate. Toată dimineaţa a auzit poveşti despre raidul eşuat de

noaptea trecută. Ce ridicol trebuie că a arătat Stephen, stând acolo în armura aia absurdă.

Un zgomot din curte îi atrase atenţia. Se duse la geam să se uite.

La început nu-l recunoscu pe Stephen. Îi trecu doar prin minte că era un bărbat bine clădit, cu o siguranţă de sine excepţională. Pledul lui încins peste mijloc îi sălta pe picioare cu eleganţă. Se sufocă de indignare, când realiză că era Stephen, care mergea ţanţoş îmbrăcat în costum scoţian, ca şi cum avea dreptul să-l poarte.

Mai mulţi dintre oamenii ei se aflau în curte şi fu încântată să vadă că nu făceau niciun efort să-l salute. În mod cert recunoşteau un impostor, când îl vedeau.

Dar zâmbetul îi dispăru de pe figură, când un bărbat, apoi altul, se îndreptară spre Stephen. Îl văzu surâzând şi spunând ceva, apoi ridicând capătul pledului în sus. Auzi ecoul unui hohot de râs.

Douglas – Douglas al ei! — făcu un pas înainte şi întinse un braţ spre Stephen. Acesta îl apucă şi cei doi îşi înlănţuiră gleznele şi braţele, începând o luptă de antrenament. Nici n-a trecut un minut, că Douglas era deja la pământ.

Privi dezgustată, în timp ce Stephen îi provoca şi pe alţii, unul câte unul. Apoi îşi reţinu respiraţia cu forţă, când fiica lui Margaret făcu un pas înainte, cu buzele mişcându-i-se

provocator. Îşi ridică fusta dezvelindu-şi gleznele frumoase şi se apucă să-i arate lui Stephen câţiva paşi de dans din Highlands.

Bronwyn se întoarse cu spatele la fereastră şi părăsi camera, încuind uşa în urma ei. Exista furie în fiecare pas pe care-l făcea coborând scările.

Stephen era tot acolo. Părul îi era ciufulit, obrajii roz de la exerciţiul din ziua aceea în aerul rece. Ochii luminoşi aruncau scântei. În spatele lui se aflau câţiva dintre oamenii lui, ca şi dintre ai ei, şi câteva tinere frumoase.

El o privi, ca un băiat care se străduieşte să placă. Ridică un picior spre ea.

— Pot să trec? glumi el.

Ea îl privi o clipă ignorând piciorul musculos.

— Îi poţi prosti pe unii dintre ei, dar pentru mine eşti englez şi aşa vei rămâne. Dacă ţi-ai schimbat îmbrăcămintea, nu înseamnă că te-ai schimbat şi în interior. Se întoarse cu spatele şi plecă de acolo.

O clipă, Stephen rămase tăcut încruntându-se. Poate că asta a vrut, ca ei să uite că e englez. Poate

Tam îl bătu pe umăr.

— Nu fi aşa necăjit. Stephen se întoarse şi văzu că scoţienii din spatele lui zâmbeau. Cu toate că e un bun şef, e totuşi femeie, continuă Tam. Fără îndoială e supărată pentru că ai dansat cu fetele.

Stephen încercă să zâmbească.

— Aş vrea să ai dreptate.

— De ce nu te duci la ea să o linişteşti?

Stephen era gata să răspundă, dar se opri. Nu avea niciun rost să-i spună lui Tam că Bronwyn nu va primi nimic cu plăcere de la el. O urmă sus pe scări. O găsi lângă o ţesătoare, indicând aranjarea firelor unei stofe pentru pled.

— Stephen, strigă una dintre femei, nu arăţi prea bine. Frumoasa tânără îi aruncă o privire aproape pofticioasă, aşa cum era, în fusta lui scurtă.

Stephen se întoarse să-i zâmbească femeii, dar o zări pe Bronwyn care aproape că mârâi la el, înainte de a părăsi camera. O ajunse în capul scărilor.

— Ce se întâmplă cu tine? Am crezut că vei fi încântată de felul cum sunt îmbrăcat. Ai spus că trebuie să devin scoţian.

— Îmbrăcămintea asta nu face din tine un scoţian. Se depărtă de el.

Stephen o prinse de braţ.

— Ce nu e în regulă? Ești furioasă din alt motiv?

— De ce aş fi furioasă? întrebă cu vocea încărcată de sarcasm. Sunt măritată cu duşmanul meu. Sunt

Stephen îi puse degetele pe buze.

— Ceva te nemulţumeşte, rosti el calm. Îi privi

faţa, dar ea plecă ochii, aşa că nu putu să vadă durerea ce sălăşluia în ei. O apucă de ambele braţe, apoi îşi plimbă mâinile în jos, până le atinse pe ale ei. Mâna stângă îi era încleştată puternic pe ceva. Ce e asta? întrebă blând. Ea încercă să se retragă, dar el o forţă să desfacă palma. Se uită la cataramă, citi inscripţia. Ţi-a dat-o astăzi cineva? Ea dădu din cap fără să scoată o vorbă. A aparţinut tatălui tău? Ea îşi ţinu ochii plecaţi şi nu putu decât să dea iar din cap. Bronwyn, rosti el cu voce caldă şi profundă. Uită-te la mine. Îşi puse mâna blând sub bărbia ei şi îi înălţă capul. Regret, regret sincer.

— Cum poţi să ştii tu? îl repezi ea dându-se deoparte. Apoi în tăcere se blestemă pe sine însăşi, pentru că aproape îl crezuse, pentru că a lăsat ca vocea şi apropierea lui să o influenţeze.

— Ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi tatăl, ca şi mama, rosti el răbdător. Sunt sigur că m-ar fi durut şi pe mine, tot atât de tare ca şi pe tine.

— Dar nu eu ţi-am ucis tatăl!

— Nici eu nu l-am ucis pe al tău, personal! afirmă cu violenţă. Ascultă-mă, măcar o dată, ascultă-mă ca pe un om, nu ca pe un zălog politic. Suntem căsătoriţi. E un fapt. Nu mai avem cum să oprim asta. Am putea fi fericiţi. Şiu că am putea, dar numai dacă ai vrea să ne mai acorzi o şansă.

Faţa ei deveni dură, ochii reci.

— Ca să te făleşti în faţa oamenilor tăi că o scoţiană îţi mănâncă din palmă? Vei încerca să-i câştigi de partea ta pe bărbaţi, ca şi pe femei, aşa cum ai făcut astăzi?

— Să-i câştig! începu Stephen. Să te ia naiba! Am petrecut toată ziua alergând, literalmente, în această climă rece, cu picioarele goale şi cu fundul tot atât de gol, ca să se ştie adevărul, toate pentru a-ţi plăcea ţie şi acestor oameni, de care îţi pasă atât de mult. O împinse de lângă el. Du-te şi tăvăleşte-te în ura ta. Îţi va ţine o rece companie noaptea. Se întoarse şi o părăsi.

Bronwyn rămase o clipă tăcută, înainte de a coborî încet scările. Ar fi vrut să-l creadă. Avea nevoie de un soţ în care să creadă. Dar cum ar putea? Ce s-ar întâmplă dacă pământurile ei ar fi atacate de englezi? Te-ai putea aştepta ca Stephen să lupte împotriva propriului său popor?

Ştia cum reacţiona în prezenţa lui. Ar fi fost uşor să uite diferenţele şi să cedeze la atingerile lui dulci, la vocea lui caldă. Însă, în felul acesta, când va avea nevoie să fie prudentă şi în alertă, simţurile ei ar fi tocite. Nu putea să-şi permită asta. Nu putea risca vieţile poporului ei, din cauză că se bucura de dorinţele din pat, cu un bărbat care putea să fie spion.

Se aşeză în mica grădină din spatele casei înalte de piatră. Nu putea să aibă încredere în el. După câte ştia ea, rugăminţile lui stăruitoare de

a crede în el erau doar mijloace prin care să o folosească. Ştia că are fraţi. Poate că-i va chema de partea lui, odată ce îi va străpunge apărarea. Şi nu se va lăuda în faţa fraţilor lui, că ea face tot ce vrea el, că pentru a o face să se supună, trebuia doar să-i sărute spatele genunchilor?

Se ridică şi se îndreptă repede spre marginea peninsulei. Marea se izbea de stânci şi vizibilitatea era excepţională. E o mare responsabilitate să fii conducătorul unui clan. Mulţi, o mulţime de oameni îi cereau să-i protejeze şi, dacă aveau nevoie, chiar să le dea de mâncare. Muncise din greu să-şi cunoască poporul şi să-l înţeleagă. Nu putea să-şi coboare apărarea, nici măcar o clipă. Deci, atunci când Stephen o mângâia, sau o ţinea în braţe, trebuia să se protejeze împotriva lui, să nu permită emoţiilor să-i guverneze capul. Dacă ar afla că poate avea încredere în el, de abia atunci ar putea să se întrebe ce e în inima ei.

— Bronwyn.

Se întoarse.

— Ce e, Douglas? Privi în ochii căprui ai tânărului. Putea să vadă întrebări nerostite, aşa cum vedea în ochii tuturor oamenilor ei. Nu ştiau dacă să aibă sau nu încredere în Stephen şi aşteptau judecata ei. Şi astfel, trebuia să fie şi ea judecată. Dacă greşea în legătură cu el, ei nu vor mai avea încredere în ea niciodată.

— Am primit vorbă că MacGregorii plănuiesc încă un raid după vite, la noapte.

Bronwyn dădu din cap. Ştia că Douglas dispune de un informator.

— Ai spus şi altcuiva despre asta?

Douglas făcu o pauză, citind corect gândurile ei şi ştiind că s-a referit la Stephen.

— Nimănui.

Ea se întoarse şi privi din nou marea.

— La noapte îi voi conduce eu pe oameni, şi le vom arăta MacGregorilor cine e MacArran. De asta nu se va mai râde.

Douglas zâmbi.

— Va fi bine să călăresc din nou alături de tine.

Ea îl privi.

— Să nu comunici nimănui planurile noastre. Nimănui! Ai înţeles?

— Da, am înţeles. Se întoarse şi plecă.

La cină, masa lungă era încărcată cu mâncare. La început Stephen fu suspicios în privinţa abundenţei, deoarece simţul economiei, de scoţiană, al lui Bronwyn o determina să participe la mese mai modeste. Mâncând, ea îi zâmbi. Şi asta l-a surprins, deoarece îşi imaginase că o să fie furioasă, în urma celor întâmplate în după-amiaza aceea. Dar poate că îi ascultase vorbele, poate că voia să-i dea o şansă.

Se aşeză în scaunul lui şi îşi puse mâna pe coapsa ei. Zâmbi când o simţi tresărind.

Se întoarse spre el, cu ochi blânzi şi calzi, cu buzele desfăcute şi Stephen îşi simţi trupul încălzindu-i-se. Se aplecă spre ea.

— Nu e nici timpul, nici locul, rosti ea cu o notă de tristeţe în glas.

— Atunci, vino sus cu mine.

Ea zâmbi seducător.

— Într-o clipă. Poate că ţi-ar plăcea să încerci o băutură nouă, făcută de mine. E din vin şi suc de fructe, cu puţine arome. Îi dădu o cupă de argint.

Stephen nu prea observă ce bea. Bronwyn nu se uitase niciodată la el aşa cum făcea acum şi sângele începu să-i clocotească. Genele ei dese se lăsară peste ochi, care se transformaseră în ceva pur, ca nişte perle albastre. Vârful limbii ei roz îi atingea buza inferioară şi Stephen simţi fiori alergându-i pe spinare. Deci aşa arăta, când era plină de dorinţe.

Îşi puse mâna peste ale ei şi trebui să se abţină, să nu o strângă aşa de tare încât să-i frângă degetele.

— Vino cu mine, şopti el răguşit. Dar înainte de a ajunge sus, începu să se simtă somnoros. La uşa dormitorului lor, de abia putea să-şi ţină ochii deschişi. E ceva în neregulă cu mine, şopti el formulând cuvintele cu efort.

— Eşti obosit, asta e tot, răspunse Bronwyn plină de simpatie. Ai petrecut cea mai mare parte a zilei antrenându-te cu Tam şi el e în stare

să epuizeze un om. Uite, lasă-mă să te ajut. Îi înlănţui mijlocul cu braţul şi îl conduse spre pat.

Stephen căzu în moliciunea patului. Îşi simţea membrele grele şi nefolositoare.

— Regret, eu

— Linişte, rosti Bronwyn blând. Odihneşte-te. Ai să te simţi mai bine, după puţin somn.

Stephen nu avu de ales decât să se supună şi căzu într-un somn adânc.

Bronwyn stătu o clipă privindu-l încruntată. Spera că nu i-a pus în băutură prea mult din leacul acela de dormit. Văzându-l zăcând acolo, aşa de liniştit, simţi o bruscă mustrare de conştiinţă. Dar a trebuit să se asigure că nu va interveni la noapte. Trebuia să le arate ea MacGregorilor, că nu pot să-i fure vitele şi să plece nepedepsiţi.

Se întoarse să părăsească încăperea, apoi se uită înapoi. Cu un oftat, îi scoase cizmele din picioare. El nu se mişcă, zăcea liniştit, aşa de liniştit, fără să se uite ia ea, fără să-i ceară nimic. Se aplecă şi îi atinse părul, apoi dintr-un impuls îi sărută blând fruntea. După care se depărtă de el, cu faţa roz, blestemându-se pentru nebunia ei. Ce îi păsa ei de un englez?

Oamenii se aflau deja în şa şi o aşteptau. Îşi ridică fusta lungă şi îşi aruncă picioarele în şa. Oamenii aveau nevoie de comenzi verbale, în timp ce o urmau în jos pe cărarea îngustă, spre

păşuni.

Informatorul lui Douglas avusese dreptate, în privinţa raidului programat pentru furat vite. Bronwyn şi oamenii ei călăriră din greu timp de două ore, apoi îşi abandonară caii şi intrară pe furiş în pădure.

Bronwyn a fost prima care a auzit paşii. Ridică mâna pentru a-şi opri oamenii, apoi le făcu semn să se răspândească. Doar Douglas să rămână cu ea. Oamenii din clanul MacArran se strecurară tăcuţi printre copaci şi îi înconjurară pe hoţi.

Când fu conştientă că oamenii ei avuseseră suficient timp pentru a-şi ocupa locurile, deschise gura şi scoase un ţipăt ascuţit, ce determină cireada să tropăie nervoasă. MacGregorii îşi părăsiră lasourile, pe care le ţineau în mâini, şi apucară săbiile. Dar era prea târziu, pentru că oamenii lui Bronwyn îi ajunseră, îşi scoseseră pledurile, fiindu-le mai uşor să lupte eliberaţi, în cămăşile lor largi. Strigătele lor de luptă sălbatice stârneau ecoul în regiune. Bronwyn îşi aruncase fusta de pe ea, rămânând doar cu bluza şi pledul, care îi ajungeau până la genunchi. Stătea în spate pentru a-şi dirija oamenii şi a nu-i stânjeni cu slabele ei puteri. În momente ca acesta îşi blestema lipsa de forţă.

— Jarl! strigă ea, la timp pentru a-l salva pe unul din oamenii ei de o sabie ce-i ameninţa

capul. Traversă în grabă iarba, la timp pentru a opri un MacGregor să sară la alt bărbat.

Lumina lunii dezvălui strălucirea unui pumnal deasupra capului lui Douglas. Văzu că acesta îşi pierduse arma.

— Douglas! strigă ea şi îi aruncă arma ei. În spatele lui, MacGregor se întoarse să se uite la ea şi în clipa aceea Douglas îl izbi cu pumnalul în coaste. Omul căzu încet.

În curând, bătălia păru că se apropie de sfârşit. Simţind o schimbare în rândul oamenilor, Bronwyn se uită la omul de la picioarele ei.

— E chiar MacGregor, şopti ea. E mort?

— Nu. Răspunse Douglas, doar rănit. Curând îşi va reveni.

Se uită în jur. Ceilalţi MacGregori dispăruseră printre copaci, acum că şeful lor căzuse. Îngenunchie lângă el.

— Dă-mi pumnalul, ceru ea.

Douglas se supuse, fără să ezite.

— Aş vrea ca MacGregor să-şi amintească de mine, după această noapte. Ce crezi, i-ar plăcea iniţialele mele săpate în carnea lui?

— Poate pe obraz? rosti Douglas avid.

Bronwyn îi aruncă o privire rece, cu ochii transformaţi în argint de lumina lunii.

— Nu vreau să stârnesc un război adevărat, vreau doar o amintire. În afară de asta, am auzit că MacGregor e un bărbat frumos. Îi desfăcu

cămaşa.

— În ultima vreme pari cucerită de bărbaţii frumoşi, rosti cu amărăciune Douglas.

— Poate că ar trebui să te îngrijeşti de oamenii mei. Te frământă gelozia, sau lăcomia? Vezi mai bine de oamenii mei şi încetează cu ţâfnele astea copilăreşti.

Douglas plecă de lângă ea.

Bronwyn auzise diverse istorii despre MacGregor şi ştia cum ar aprecia o cicatrice, făcută de o femeie care îl învinsese. Folosi vârful pumnalului şi de abia crestă pielea, când îi sculptă un mic B pe umăr. Astfel, se asigurase că îşi va aminti de ea data viitoare, când va mai încerca să-i fure vitele.

Când termină, fugi înapoi la oamenii ei şi împreună alergară la cai. Era o experienţă ameţitoare: prima ei victorie, în calitate de şefa clanului.

— Spre Tam! strigă ea când fu în şa. Să-l tragem jos din pat. O să vrea să afle cum poartă MacGregor pe el însemnul unui MacArran. Râse gândindu-se la furia acestuia, când va descoperi ce dar îi făcuse.

Dar nu era destinată să ajungă prea uşor acasă. Deodată cerurile se deschiseră şi o ploaie diluviană foarte rece căzu peste ei. Toţi îşi înfăşurară pledurile pe cap, iar Bronwyn se gândi cu jind la fusta ei caldă, pe care o

abandonase pe pământ. Izbucni un fulger şi caii săriră, speriaţi de lumină şi de tunet.

Călăreau spre Larenston pe marginea stâncii ce se ridica din mare. Nu era cel mai sigur drum, dar era mai rapid şi ştiau că MacGregorii nu îi vor urmări pe aceste cărări necunoscute şi periculoase.

Brusc un trăsnet uriaş săgetă cerul şi lovi pământul, chiar în faţa lui Alexander. Calul lui se dădu înapoi, lovind frenetic pământul cu picioarele din faţă. În următoarea clipă mugetul tunetului ameninţa să doboare stâncile peste ei. Calul lui Alexander îşi schimbă poziţia şi picioarele lui alunecară în afară, atârnând peste marginea stâncii. Pentru o clipă, cal şi călăreţ rămaseră suspendaţi, jumătate pe pământ, jumătate în aer. Apoi deodată căzură, Alex scăpând din şaua calului.

Bronwyn a fost prima care a descălecat. Ploaia rece îi bătea în faţă. Picioarele îi erau albastre de frig.

— S-a dus! strigă Douglas. Marea a pus stăpânire pe el. Bronwyn încerca să vadă marea de dedesubt, prin întuneric şi ploaie. O scăpărare a fulgerului îi dezvălui cadavrul calului, zăcând nemişcat pe stânci. Dar nici urmă de Alex. Să mergem! continuă să strige Douglas. Nu poţi să-l ajuţi.

Bronwyn se ridică în picioare. Era la fel de

înaltă ca Douglas, la acelaşi nivel cu el.

— Îmi porunceşti tu mie? întrebă ea, apoi se uită din nou la apă. Ţine-mă de glezne, ca să pot vedea mai departe, peste margine.

Se întinse pe burtă, cât de mult putu, în timp ce Douglas o apuca de glezne. Imediat doi oameni veniră alături de ea şi o prinseră de braţe. Altul îşi puse mâinile pe umerii lui Douglas.

Centimetru cu centimetru, Bronwyn se târî peste margine, până putu să vadă jos, o parte a peretelui vertical al stâncii. Era înspăimântător să atârne aşa peste margine, încredinţându-şi viaţa în mâinile puternice de pe glezne. Primul ei impuls a fost să spună că nu vede nimic, dar nu putea să-l părăsească pe Alex, dacă exista o şansă să mai fie încă în viaţă. Trebuia să aştepte cu răbdare următoarea lumină a fulgerului, pentru a vedea locul mai bine. Încet îşi întoarse capul, să vadă şi altă parte a stâncii. Poziţia cu capul în jos o ameţea şi frica îi făcuse un nod în stomac.

De abia când întoarse capul pentru a treia oară crezu că vede ceva. Păru că trece o veşnicie până când fulgerul lumină din nou peretele. Parcă i se frângea gâtul, din cauză că-şi ţinea capul ridicat.

Fulgerul lumină din nou şi deodată toată durerea dispăru. Acolo, în stânga ei, la jumătatea

distanţei până jos, se afla sclipirea familiară a pledului roşu preferat de Alex.

Făcu semn cu mâna şi oamenii o traseră sus.

— Alex! Acolo jos! gâfâi ea cu gura plină de apă de ploaie. Apoi îşi şterse nerăbdătoare ochii cu mâna. Se află pe o muchie îngustă. Lăsați-mi o funie în jurul mijlocului. Cred că pot să-l prind.

— Lasă-mă pe mine să mă duc! rosti Francis.

— Eşti prea mare. Nu e suficient loc pe muchia aceea. Dați-mi o frânghie să o iau pe umăr. Înţelegeţi? strigătele ei erau însoţite de gesturile mâinii. Oamenii dădură din cap şi aproape imediat se făcu un colac de frânghie, pe care şi-l puse pe umăr. Un capăt i-l dădu lui Douglas. Când am să trag de două ori, ridicaţi-l. Apoi îşi legă altă frânghie de mijloc. După ce Alex e în siguranţă, trageți-mă sus şi pe mine. Se îndreptă spre marginea stâncii. Nici nu se uită în jos, la hăul de sub ea. Făcu o scurtă pauză. Tam e succesorul meu, rosti ea fără să adauge că aceasta numai în caz că murea.

Funia groasă îi tăia mijlocul şi deşi oamenii o lăsară în jos cât mai încet şi mai blând putură, se izbi de peretele de stâncă de mai multe ori. Genunchii şi umerii o dureau îngrozitor şi putea să simtă cum i se juleşte pielea de pe mâinile încleştate pe frânghie. Gândeşte-te la Alex, îşi repetă ea, gândeşte-te la Alex.

Trecu destul timp până a ajuns la muchia aceea

îngustă. Exista extrem de puţin loc unde să-şi pună picioarele, lângă trupul mare al lui Alex. După câteva manevre atente, reuşi să îl încalece peste şolduri.

— Alex! strigă ea pentru a domina zgomotul ploii.

Tânărul deschise încet ochii şi se uită la ea, ca la un înger coborât pe pământ.

— Şefa, şopti el închizând din nou ochii, sunetul cuvintelor lui pierzându-se în furtună.

— Să te ia naiba, Alex, trezeşte-te! ţipă Bronwyn. Alex deschise din nou ochii. Eşti rănit? Ai putea să mă ajuţi cu funia asta?

Deodată Alex deveni conştient de tot ce-l înconjura.

— Am piciorul rupt, dar cred că pot să mă mişc. Cum ai ajuns aici?

— Nu mai vorbi! Leagă-te doar bine! Stătea într-o poziţie precară şi avea foarte puţin spaţiu de mişcare. Se aplecă în faţă, ţinându-şi picioarele drepte, fără să le schimbe poziţia, în timp ce împreună cu Alex lega frânghia în jurul trupului acestuia. Făcură un fel de laţ primitiv, cu funia trecută printre picioare şi peste spate. Eşti gata? mai strigă ea.

— Urcă tu întâi. Eu aştept.

— Nu discuta cu mine, Alex. E un ordin. Trase puternic de frânghie de două ori, după care o simţi întinzându-se, când oamenii de sus

începură să o ridice. Se încruntă văzând cum se izbea Alex de peretele stâncos, rănindu-se şi mai tare la picior.

Când ajunse deasupra capului ei, se lipi strâns de stâncă. Ploaia o izbea; peretele abrupt era tare şi îi ameninţa spatele. Deodată se simţi foarte singură – şi foarte înspăimântată. Grija faţă de Alex îi motivase curajul dinainte, dar acum nu mai avea nimic. Alex era în siguranţă, iar ea era aşa de singură şi aşa de speriată. Îi trecu prin minte unde ar fi vrut să fie acum: pe genunchii lui Stephen, în faţa focului, cu braţele lui înconjurând-o.

Frânghia din jurul mijlocului ei se întinse şi nu mai avu timp de gândire. Şi totuşi, când se ţinea cu mâinile de frânghie, cât mai strâns şi cu picioarele înfăşurate în jurul ei, pentru a uşura presiunea asupra mijlocului, imaginea lui Stephen era alături de ea.

Aşa că nu constitui nicio surpriză când, ajungând în vârful stâncii, îi găsi pe Tam şi pe Stephen trăgând-o în sus. Stephen întinse mâinile şi o prinse de subsuori, apoi o depuse pe pământ. Şi o ţinu lângă el, într-o îmbrăţişare care aproape o strivi, dar îi plăcea şi era încântată că nu mai e singură. Apoi o depărtă de el ţinându-i faţa în mâini şi o studie. Ochii lui erau întunecaţi, plini de umbre. Ea ar fi vrut să spună ceva, că e încântată că-l vede, că e

încântată că e din nou în siguranţă, dar expresia feţei lui nu permitea nicio vorbă.

Deodată îşi mută mâinile pe braţele ei şi începu o inspecţie impersonală. Îi apăsă braţul pe spate şi îşi plimbă mâinile pe picioare, încruntându-se când văzu locurile însângerate de la genunchi. Toate sentimentele ei blânde o părăsiră. Cum îndrăzneşte să o cerceteze în felul acesta, în faţa oamenilor ei?

— Lasă-mă! porunci ea.

Stephen o ignoră şi se uită în sus la Tam, care – deşi în genunchi – îi domina pe amândoi.

— Câteva tăieturi şi vânătăi, dar nu pare nimic serios.

Tam se ridică şi dădu din cap. Părea că a întinerit cu zece ani.

Bronwyn dădu din picioare şi se luptă cu Stephen.

— Dacă ai terminat cu mine, rosti plină de măreţie, aş vrea să merg acasă. Stephen se întoarse şi o privi, iar ea înţelese expresia de pe faţa lui. Era furios – foarte, foarte furios. Ploaia începuse să se mai potolească, iar zorii luminau cerul. Se ridică şi încercă să se tragă de lângă el. Trebuie să-l văd pe Alex.

— De Alex are cineva grijă, rosti Stephen hotărât şi cu dinţii încleştaţi. Mâna lui îi cuprinse ferm încheietura mâinii şi se ridică trăgând-o cu el. Se îndreptă spre calul lui, târând-o după el.

— Îţi cer să-mi dai drumul, rosti ea cât mai calmă posibil, deoarece toţi oamenii ei se aflau în jur.

El se răsuci şi o trase mai aproape de el.

— Dacă mai scoţi doar o singură vorbă, îţi trag poala bluzei peste cap şi te bat la fund, până se face albastru şi negru. Alex e în siguranţă – mai în siguranţă decât tine în momentul acesta, aşa că nu mă mai provoca. E clar?

Îşi ridică bărbia în aer şi-l privi. Dar nu-i mai dădu ocazia să-şi pună în aplicare ameninţarea. El se întoarse şi o trase spre calul care aştepta. Nu-i mai lăsă timp să încalece, ci o apucă şi o ridică trântind-o în şa aşa de tare, încât îi clănţăniră dinţii. Şi într-o clipă era şi el pe calul lui.

Ţinea în mână frâul calului ei.

— Mă urmezi, sau trebuie să-ţi conduc eu calul?

Nu putea să suporte să fie condusă, ca un copil neascultător.

— Te urmez, rosti ea cu spatele drept şi bărbia în vânt.

Călăriră pe cărarea îngustă, depărtându-se de oameni, dar Bronwyn nu privi înapoi. Umilinţa ei era totală. Oamenii ei o respectau, i se supuneau, dar Stephen încercase să o reducă la statutul unui copil. Rab fugea alături de cai, urmându-şi stăpâna, ca de obicei.

Călăriră peste trei ore şi Bronwyn ştia că se îndreptau spre proprietăţile ei cele mai nordice. Terenul era muntos, sălbatic, străbătut de o mulţime de râuri. Stephen menţinea un pas lent, constant, fără să se uite la ea, dar simţind când trebuia să încetinească mai mult, pentru a o aştepta.

Bronwyn era foarte obosită. Nu mâncase de dinainte de raidul după vite din timpul nopţii şi acum i se părea ca şi cum fusese cu multe zile în urmă. Era aşa de flămândă, încât stomacul ei parcă urma să se autodevoreze. Ploaia aproape se oprise, transformată într-o burniţă rece şi umedă şi era îngheţată până la oase. Adesea tremura şi strănută de câteva ori. Picioarele îi erau tăiate şi lovite şi indiferent cum se întorcea, şaua îi izbea locurile inflamate.

Dar, mai curând murea, decât să-i ceară lui Stephen să se oprească şi să se odihnească.

Pe la prânz se opriră şi Bronwyn nu putu să facă altceva, decât să scoată un suspin de uşurare. Înainte de a putea să descalece, el se afla lângă ea, trăgând-o jos de pe cal. Era aşa de trudită, aşa de îngheţată, aşa de flămândă, încât de abia îşi amintea întâmplările nopţii.

El o aşeză pe pământ, apoi se depărtă de ea. Când se uită înapoi, văzu că furia lui nu dispăruse.

— De ce? întrebă el şi cuvântul demonstră cât

de mult autocontrol îi trebuia, pentru a se abţine să nu o pocnească. De ce m-ai drogat?

Încercă să-şi ţină umerii drepţi.

— MacGregorii plănuiseră încă un raid şi eu a trebuit să apăr avutul poporului meu.

Ochii lui erau reci şi duri.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată, că e datoria unui bărbat să se bată în luptă!'

Ea ridică din umeri.

— Asta e ceea ce gândiţi voi în Anglia. În Scoţia suntem altfel. Am fost crescută la fel ca fratele meu, de la şapte ani. Am fost învăţată să călăresc, şi dacă e nevoie, cum să folosesc o sabie.

— Şi ai crezut că eu nu sunt în stare să-i conduc pe oameni, aşa că ţi-ai aruncat de pe tine hainele – surâse dispreţuitor privindu-i fusta scurtă pe care o purta – şi i-ai condus tu. Mă consideri un bărbat aşa neputincios, încât îţi închipui că eşti mai bună decât mine?

— Un bărbat! rosti ea dezgustată. Asta e tot ce te preocupă în legătură cu tine. La ultimul raid te-ai dus îmbrăcat în armură. Ştii că MacGregorii au râs de mine! Au spus că MacArranii au o femeie conducător şi un stâlp de fier drept şef. Ei bine, astă noapte i-am făcut să înceteze să mai râdă. Am însemnat umărul lui MacGregor cu un B.

— Ce ai făcut? îngăimă Stephen.

— Ai auzit ce am spus, rosti ea arogantă.

— O, Dumnezeule! Stephen îşi trecu mâna prin păr. Nu înţelegi nimic în legătură cu mândria unui bărbat? Toată viaţa lui va purta pe el insemnul pe care i l-a făcut o femeie. Te va un, atât pe tine, cât şi pe clanul tău.

— Greşeşti! în afară de asta, MacGregorii şi MacArranii deja se urăsc.

— Nu chiar atât de mult, după câte mi-am dat seama. Se pare că doar vă hărţuiţi unii pe alţii. E mai mult un joc, decât un război adevărat.

— Nu ştii nimic despre asta. Eşti englez, spuse ea întorcându-se spre calul ei şi începând să-i desfacă şaua.

Îşi puse mâna peste ale ei.

— Vreau cuvântul tău, că nu mă vei mai droga niciodată.

Sări evitându-i atingerea.

— Sunt momente când

El o apucă de umeri şi o întoarse spre el.

— Nu există niciun moment, în care să-mi controlezi tu viaţa, sau acţiunile. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ivit necazuri şi era nevoie de mine? Dormeam aşa de profund, încât cineva putea să dărâme castelul şi eu n-aş fi simţit. Nu pot să trăiesc cu cineva, în care nu pot avea încredere. Vreau să-mi promiţi.

Îi aruncă un mic zâmbet.

— Nu pot.

El o împinse departe de el.

— Nu voi pune în pericol viaţa nimănui, din cauza capriciilor unei fete nebune, rosti el blând.

— Fată! zise ea. Sunt MacArran. Am sute de bărbaţi şi femei, care mi se supun şi mă respectă.

— Şi te-au lăsat să-ţi urmezi propriul drum, mult prea des. Eşti o femeie inteligentă şi judecata ta e bună. Dar nu ai suficientă experienţă, pentru a conduce nişte bărbaţi în luptă. Asta o voi face eu.

— Oamenii mei nu te vor urma.

— O vor face, atât timp cât voi fi suficient de treaz pentru a-i conduce. Se uită la ea, când rămase tăcută. Ţi-am cerut să-mi promiţi, acum îţi voi smulge promisiunea cu forţa. Dacă ai să mă mai droghezi, îţi voi lua câinele.

Bronwyn rămase cu gura căscată de uimire.

— Rab se va întoarce întotdeauna la mine.

— Nu, dacă va fi la câţiva metri sub pământ; nu va putea.

Îi înţelese cu încetineală vorbele.

— Ai să-l ucizi? Vei omorî un câine, pentru a obţine ce vrei?

— Voi omorî o sută de câini sau cai, pentru a salva un om, indiferent dacă e omul meu, sau al tău. Vieţile lor sunt în pericol, dacă nu sunt acolo să-i apăr şi eu nu pot să-mi petrec viaţa cu frica că propria mea nevastă hotărăşte, dacă vrea sau

nu să fiu conştient în vreuna dintre nopţi. Am fost destul de limpede?

— Foarte limpede. Fără îndoială că te vei distra omorându-mi câinele. La urma urmei, m-ai deposedat de aproape tot.

Stephen îi aruncă o privire exasperată.

— E evident că intenţionezi să vezi doar ceea ce vrei tu. Dar aminteşte-ţi că, dacă îţi iubeşti animalul, trebuie să te gândeşti de două ori înainte de a te mai atinge de mâncarea mea.

Deodată, aceasta se dovedi prea mult pentru Bronwyn. Noaptea lungă şi ploaia, oroarea de a atârna de stâncă şi acum gândul de a-l pierde pe Rab, era ceva prea mult pentru ea. Căzu în genunchi pe pământul îmbibat de apă şi Rab veni lângă ea. Înconjură cu braţele câinele şi îşi îngropă faţa în blana lui aspră şi udă.

— Da, îl iubesc, şopti 6a. Tu englezule mi-ai luat tot, ai putea să-l iei şi pe Rab. Mi-ai ucis tatăl şi pe cei trei favoriţi ai lui. Mi-ai ucis orice şansă de fericire, alături de un bărbat pe care puteam să-l iubesc. Îşi înălţă capul, cu ochi strălucitori de lacrimi reţinute. De ce nu-l iei şi pe Rab? Şi pe Tam? Şi să-mi dai foc la casă?

Stephen clătină din cap, apoi îi întinse mâna.

— Eşti obosită, flămândă şi nu ştii ce vorbeşti. Ea îi ignoră mâna şi se ridică. Stephen o prinse şi o trase în braţele lui. Părea că nu observă efortul ei de a-l împinge în lături. Ţi s-a întâmplat

vreodată să-ţi imaginezi că ai putea să mă iubeşti? Făcând asta, am fi scutiţi amândoi de o mulţime de conflicte.

— Cum aş putea să iubesc un om în care nu pot avea încredere? întrebă ea simplu.

Stephen nu răspunse, dar continuă să o ţină lipită de el, cu obrazul în părul ei ud.

— Haide, rosti după o vreme. E gata să înceapă iar ploaia. Şi avem o mulţime de kilometri, înainte de a ajunge la adăpost. După ce-i dădu drumul, nu o privi şi ei îi trecu prin cap că era trist. Alungă imediat gândul şi încălecă.

CAPITOLUL OPT

Era după-amiază târziu, când Stephen se opri în faţa unei case vechi de piatră. Spatele casei era îngropat într-o latură a unei mici coline, iar acoperişul era acoperit cu pământ şi iarbă. Începuse din nou să plouă, chiar când hainele lui Bronwyn erau gata să se usuce.

Ea opri calul, dar nu descălecă. Era prea obosită şi epuizată pentru a se mai mişca.

Stephen o apucă de mijloc şi aproape o trase jos, pe pământ.

— Flămândă? murmură el, chiar înainte de a o lua în braţe şi a o duce în casă. Camera cu podeaua murdară era caldă de la un foc de turbă Rezemat de perete se afla un scaun. O puse pe

el. Stai aici, până văd eu de cai. De abia băgă de seamă când se întoarse, aşa obosită era. Credeam că voi scoţienii sunteţi un neam rezistent, o tachină el şi râse când ea se îndreptă obosită, fără să se sprijine de perete. Vino, să vezi ce am aici. Deschise un dulap de lângă unul din pereţi şi începu să scoată alimentele. Era acolo un vas plin cu friptură mirosind divin. Apoi apăru o pâine neagră mare. Exista peşte şi supă, fructe şi legume.

Bronwyn avea impresia că visează. Încet, părăsi scaunul şi se duse lângă Stephen. Ochii ei priveau flămânzi fiecare farfurie, apoi se îndreptară spre locul unde pusese el o farfurie, cât mai departe.

Când întinse mâna după o bucată suculentă de friptură de porc, Stephen trase farfuria dinaintea ei.

— Pentru orice se plăteşte un preţ, rosti el liniștit. Ea se trase de lângă el, cu ochi sticloşi. Începu să se ridice. Stephen puse farfuria jos. La! zise el apucând-o de umeri. Tu nu te amuzi niciodată?

— Nu, când e vorba să ucid un englez, zise ea băţoasă.

Deodată el o trase mai aproape de el.

— Cel puţin eşti consecventă -. O depărtă puţin de el, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor. Şi ce crezi că vreau eu în schimbul mâncării?

— Ca eu şi oamenii mei să-ţi jurăm credinţă şi că vom lupta alături de tine, chiar dacă porunceşti să luptăm împotriva propriului nostru popor, rosti ea hotărâtă.

— Dumnezeule mare! aproape ţipă Stephen. Ce monstru îţi imaginezi că sunt. O privi încruntat un moment, apoi zâmbi. Plata pe care o vreau te va costa mult mai mult. Vreau un sărut. Un sărut, dat de bunăvoie. Un sărut pentru care nu trebuie să mă lupt cu tine.

Prima ei reacţie a fost să-i spună ce poate să facă cu mâncarea şi sărutările lui, desigur în limba galeză, dar era convinsă că ar înţelege. Apoi se opri. Dacă nu era altceva, un scoţian era practic. Nu putea pur şi simplu să lase toată mâncarea aia să se risipească.

— Da, şopti ea. Am să te sărut. Se aplecă pe genunchi şi îşi atinse buzele de ale lui. El tocmai începuse să o tragă spre el, când ea îi dădu braţele deoparte. Sărutul meu! adăugă posesivă. Stephen zâmbi şi se lăsă pe spate sprijinit pe coate, permiţându-i să pună stăpânire pe el.

Buzele ei se jucară cu ale lui blând, atingându-le, pipăindu-le. Îşi folosi şi dinţii şi vârful limbii, pentru a explora şi a-i căuta gura.

Apoi se dădu de-o parte, atât cât să-l privească. Afară ploua şi sunetul molcom îi făcu să se simtă izolaţi şi cât se poate de singuri. Auriul blând al focului ce pâlpâia arunca umbre plăcute pe faţa

lui frumoasă. Stătea cu ochii închişi şi buzele uşor desfăcute, aşa încât Bronwyn simţi că inima începe să-i bată cu putere. Era doar imaginaţia ei, sau devenise şi mai arătos de când îl întâlnise prima oară? Deodată i se păru un bărbat perfect.

Şi continua să stătea liniştit, aşteptând în tăcere. Nu era niciun semn din excitaţia pe care o simţea ea. Nici nu se amuză! gândi ea şi zâmbi. Hai să vedem cât de tare poţi să te amuzi, englezule!

Stephen deschise scurt ochii, înainte ca buzele lui Bronwyn să se aşeze din nou pe ale lui. De data aceasta nu mai era dulce sau blândă, ci flămândă. Îi muşcă buzele, le supse.

Stephen îşi părăsi repede poziţia relaxată şi căzu pe podeaua tare. Mâinile lui se strânseră în jurul mijlocului ei şi o trase mai aproape. Ea râse profund, din gât, şi îi dădu iar mâinile deoparte. Supus, le lăsă să cadă în lături.

Îşi trase capul, cu buzele în continuare încleştate de ale lui, aşa că şi capul lui o urmă. Cu o mână pe ceafa lui, degetele i se plimbau prin păr, iar cealaltă mână şi-o duse la genunchii lui. Când începu să şi-o mişte încet în sus, simţi cum trupul lui se înfioară. Purta îmbrăcăminte scoţiană şi era gol pe sub cămaşă şi pled. Centimetru cu centimetru, încet îi mângâie interiorul coapsei, mai sus şi mai sus. Când îl atinse între picioare, ochii lui Stephen se

deschiseră mari şi în clipa următoare o aruncă pe spate punându-şi un picior peste ea.

— Nu! rosti ea împingându-l. Un sărut, acesta a fost preţul. Respira atât de greu, încât de abia putea să vorbească, parcă ar fi alergat kilometri întregi. Stephen nu-şi reveni prea repede. O privea prostit. Îşi proptise ambele mâini pe pieptul lui. Ai promis că pot să mănânc, dacă îţi dau un sărut. Cred că asta am făcut, zise ea serioasă.

— Bronwyn, gemu Stephen agonizând.

Ea zâmbi veselă şi îi dădu un brânci puternic, apoi se depărtă de el.

— Să nu mai spui niciodată, că un scoţian nu-şi ţine cuvântul.

Stephen gemu iar şi închise pentru o clipă ochii.

— Trebuie că am îmbătrânit cu douăzeci de ani de când te-am întâlnit. Dimineaţă droguri, apoi căţăratul pe un perete de stâncă şi acum încercarea de a mă termina. La ce mă mai pot aştepta? Un instrument de tortură, sau preferi tortura apei?

Ea râse, apoi îi întinse o bucată suculentă de carne de porc prăjită. Ea mânca deja, cu buzele înroşite de sărut şi lucioase de grăsime. Apoi luă o bucată de plăcintă cu carne, după ce Stephen acceptă carnea de porc.

— Cum ai ajuns aici? Tu ai adus mâncarea?

Cum ai aflat de stâncă?

Era rândul lui să râdă, în timp ce începu să mănânce, dar fără entuziasmul ei. Nu-şi revenise încă, de la mâna lui Bronwyn între picioarele lui. Tam avusese mai mult decât dreptate, despre cât de folositoare erau hainele scoţiene.

— Douglas s-a dus la Tam, rosti el după o vreme, apoi se încruntă. Aş vrea să pot să-i învăţ pe oamenii tăi să vină la mine, rosti el scârbit. Se pare că aflu totul, la mâna a doua.

Bronwyn avea şi gura şi ambele mâini ocupate cu mâncare.

— Douglas e un fiu supus.

— Fiu? Despre ce vorbeşti?

Ea clipi.

— Douglas e fiul lui Tam.

— Dar am crezut că fiul lui Tam a fost omorât.

Îi aruncă o privire dezgustată, în timp ce ungea cu unt o bucată de pâine neagră.

— Un bărbat poate avea mai mulţi fii. Tatăl meu spunea că Tam încearcă să-şi formeze propriul clan. Are o duzină de fii, sau a avut, până când voi englezii i-aţi omorât unul.

Stepehn ridică mâinile în apărare.

— Cine sunt?

— Douglas, Alex, Jarl, Francis sunt cei mai mari. Apoi are şi alţi băieţi, care sunt prea mici pentru a lupta şi noua lui soţie e gata să-i mai dăruiască unul. Stephen chicoti. Întotdeauna

trebuie să fii atent la bărbaţii tăcuţi. Dar n-ai răspuns la întrebare, continuă Bronwyn fără măcar să încetinească să mănânce. Şi de ce m-ai adus aici?

— Am crezut că drumul călare s-ar putea să-mi atenueze furia şi nu voiam ca oamenii tăi să intervină, rosti el înainte de a-i răspunde la celelalte întrebări. Tam a încercat să mă trezească, dar n-a putut. Îi aruncă lui Bronwyn o privire aspră, dar ea îl ignoră. Morag mi-a preparat o băutură, un fel de amestec, care aproape m-a ucis. Înainte de a-mi putea reveni, mă aflam deja pe cal şi alergam pe cărarea de pe stâncă. Am ajuns acolo, exact când Alex era tras afară. Puse jos copanul de pui pe care îl mânca şi îi aruncă o privire cercetătoare. De ce a trebuit să coborî tu pe stâncă? De ce dracu' ţi-au permis oamenii ăia ai tăi să faci asta?

Ea puse jos biscuitul pe care-l mesteca.

— Niciodată n-ai să înţelegi? Eu sunt MacArran. Eu sunt cea care permite sau interzice. Oamenii mei îmi urmează ordinele, nu invers.

Stephen se ridică şi adăugă mai multă turbă pe foc. Educaţia englezească se lupta în sinea lui.

— Dar nu eşti puternică. Dacă Alex ar fi fost inconştient, tu n-ai fi putut să-l ajuţi. Nu ai muşchi, ca să ridici greutatea unui trup inert.

Ea fu răbdătoare cu el, realizând că încerca să

înţeleagă.

— M-am dus eu, pentru că sunt mică. Era foarte puţin spaţiu pe muchia aceea şi am simţit că aş putea să mă mişc mai uşor decât un om solid. Iar în ce priveşte ridicarea lui Alex, n-aş fi putut să-i ridic tot trupul, dar ştiam că pot înfăşură o frânghie sub destule părţi din el, încât să poată fi tras sus. Dacă aş fi crezut că trimiţând pe altcineva Alex ar fi avut mai multe şanse, n-aş fi ezitat. Întotdeauna am încercat să fac ceea ce e mai bine pentru poporul meu.

— La dracu'! rosti Stephen cu violenţă. Apoi sări în picioare. Nu-mi place să aud cuvinte înţelepte din gura unei femei.

Ea clipi, apoi zâmbi de sinceritatea lui.

— Nu ai cunoscut şi şefi buni, care-şi folosesc capul în locul muşchilor?

El o privi fix apoi o trase în braţe, cu mâna îngropată în părul ei.

— Am fost aşa furios, şopti el. La început nu i-am crezut pe oameni când mi-au spus unde eşti. Cred că n-am mai putut să respir, până nu te-am văzut în siguranţă.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi cercetându-i faţa.

— Dacă aş fi murit, sunt sigură că Tam ţi-ar fi dat ceva din proprietăţile mele.

— Proprietăţi! oftă el, apoi îi presă capul pe umărul lui. Uneori eşti o femeie proastă. Ar trebui să te pedepsesc pentru această insultă. N-

o lăsă să se mişte, când încercă. Cred că îţi voi amâna masa, rosti el dur. Îi ridică faţa şi o sărută lacom, râzând de grăsimea de pe buzele ei. Eşti un obiect terestru, zise el, apoi nu mai spuse nimic când ea îi înlănţui gâtul cu braţele.

Nu fu nevoie decât de. Câteva clipe pentru a-i reveni pasiunea. Reamintindu-și evenimentele dimineţii, frica lui pentru ea, suspendată pe peretele stâncos şi abrupt, îl făcu să o sărute aproape disperat. Îi ţinu faţa în mâini, cu limba gustând dulceaţa nectarului ei.

Apoi îşi trecu braţele sub genunchii ei şi cu grijă o duse lângă foc. După care o dezbrăcă fără grabă, îi desfăcu centura, îi sărută pieptul. Îi dădu la o parte pledul de pe şolduri, apoi îi sărută picioarele, în toată lungimea lor aurită.

— Vino, şopti ea.

Dar era rândul lui să o tortureze. Îi dădu la o parte mâinile rugătoare, apoi începu să-i descheie bluza. Sărută fiecare petec de piele, pe măsură ce o dezgolea şi zâmbi când se arcui spre el.

Apoi nu făcu decât să râdă, când ea îl trase de păr, cerându-i să vină peste ea. Clătină din cap viguros, cu faţa îngropată între sâni şi mâinile ei căzură. După care, se lăsă pe călcâie şi o privi. Avea un trup aşa frumos!

Ea deschise ochii, se uită în sus la el şi se întrebă la ce se gândeşte. Îl privi în timp ce-şi

arunca de pe el hainele şi când veni să se întindă lângă ea. Apoi oftă când pielea lui o atinse pe a ei.

Era cald în cameră, dar atingerea lor fierbinte o transformă într-un infern.

— Stephen, murmură ea, cuvântul auzindu-se aproape ca o dezmierdare.

— Da, şopti el şi o trase sub el.

În ciuda pasiunii lor, făcură dragoste încet. Nu se grăbea niciunul. O dată, Bronwyn îl împinse pe Stephen pe spate pentru a-şi controla mişcările. Apoi, în timp ce dorinţa lor creştea, mai repede şi mai tare, Stephen o fixă pe podea pentru ultimile pătrunderi adânci şi puternice.

Slăbit, căzu peste ea, cu buzele lipite de gâtul ei. În câteva minute amândoi adormiră.

Două săptămâni mai târziu, prevestirea lui Stephen, că MacGregor o va un pe Bronwyn, se adeveri.

Stephen petrecuse aceste două săptămâni învăţând tot ce putu de la oamenii ei. Acel raid dezastruos după vite îi demonstrase nevoia de a învăţa să lupte în manieră scoţiană. Astfel învăţă să alerge şi să folosească sabia lor grea. Putea să iasă şi să între în pled, în câteva secunde. Picioarele lui deveniră mai bronzate şi mai rezistente şi nici nu-i păsă de frig, când căzu prima zăpadă.

În ceea ce o privea pe Bronwyn, ea îl privea cu

suspiciune, slăbindu-şi apărarea doar noaptea, când se afla în braţele lui.

Stephen se schimbase atât de mult în ultimile câteva săptămâni, încât părea că trecuse o mulţime de timp de la raidul după vite, când Bronwyn scrijelise iniţiala ei pe umărul inamicului. Primul semn al furiei lui Lachlan MacGregor a fost când a dat foc la două case de arendaşi, din partea de nord a proprietăţii.

— A fost cineva rănit? întrebă Bronwyn şovăitor aflând noutăţile.

Tam arătă spre un tânăr, care se afla printre ruine. Se întoarse şi observă că pe obraz era însemnat cu un L.

Bronwyn îşi duse mâna la gură oripilată.

— MacGregor a spus că va însemna tot clanul. A spus că aproape a murit, cât sânge i s-a scurt din rana pe care i-ai făcut-o, continuă Tam.

Se întoarse şi se îndreptă spre calul ei. Stephen o opri.

— Nu ai nevoie să-ţi faci griji că-ţi voi face morală, rosti el categoric când îi văzu faţa. Poate că ai învăţat câte ceva. Acum e rândul meu să rezolv problema.

— Ce intenţionezi să faci? întrebă ea.

— Am să încerc să mă întâlnesc cu MacGregor şi să rezolv totul, o dată pentru totdeauna.

— Să te întâlneşti cu el! gâfâi ea. O să te ucidă! îi urăşte pe englezi, mai mult decât mine.

— Imposibil, rosti el sarcastic, în timp ce încăleca şi pleca de lângă ruinele fumegânde ale caselor.

O oră mai târziu, Chris fu de acord cu Bronwyn. Cei doi bărbaţi, care veniseră în Scoţia arătând aşa de asemănători, acum erau foarte diferiţi ca aspect. Chris încă mai era îmbrăcat în haine englezeşti – o jachetă grea de catifea tivită cu nurcă, pantaloni de satin şi ciorapi fini lungi şi strânşi pe picior. Stephen însă se schimbase complet; chiar şi pielea lui devenise mai întunecată. Părul îi atârna peste urechi, ondulându-se în jurul lor, într-un mod care-i stătea bine. Dacă era posibil, picioarele îi deveniseră mai musculoase, de la alergarea zilnică împreună cu scoţienii.

— Are dreptate, rosti Chris. Nu poţi să te duci, să baţi la uşă şi să ceri să-l vezi pe MacGregor. Am auzit ceva poveşti despre ce e în stare să facă. Ai fi norocos, dacă te-ar ucide pe loc.

— Atunci ce se presupune că trebuie să fac?' Să stau şi să-mi văd poporul însemnat, sau ars?

Chris îşi privi prietenul.

— Poporul tău? întrebă calm. Când ai devenit scoţian?

Stephen rânji şi-şi trecu mâna prin păr.

— Este un popor bun şi aş fi mândru să fiu unul deal lor. Numai temperamentul lui Bronwyn a cauzat harababura asta. Sunt sigur că pot să

îndrept totul.

— Ştii că vrajba asta durează de sute de ani? Şi de atunci, toate clanurile astea se află în război unul cu altul. E un loc barbar!

Stephen îi zâmbi prietenului său. Acum câteva luni ar fi spus şi el acelaşi lucru.

— Hai înăuntru să bem ceva. Ieri am primit o scrisoare de la Gavin. Vrea să o duc pe Bronwyn acasă, de Crăciun.

— Crezi că va merge?

Stephen râse.

— Va merge dacă va voi, sau poate nu. Dar ce spui de tine? Vii cu noi?

— Mi-ar plăcea. Simt că am îndurat atât cât am putut, în această ţară rece. Nu înţeleg cum poţi să te mişti, când eşti pe jumătate gol.

— Chris, ar trebui să încerci. Îi oferă mare libertate unui bărbat.

Chris fornăi.

— Libertatea de a-mi îngheţa cele mai fine părţi, nu e exact ceea ce-mi doresc. Poate că poţi să-mi spui unde aş putea să vânez ceva. M-am gândit să iau câţiva din oamenii tăi şi ai mei, să văd dacă pot să vânez o căprioară.

— Doar dacă promiţi să iei şi câţiva din oamenii lui Bronwyn.

Chris scoase un mic sforăit batjocoritor.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt jignit, sau nu. Se opri văzând expresia lui Stephen. În

regulă. Am să fac cum spui tu. Dacă se ivesc neplăceri, bănuiesc că ar fi mai bine să am cu mine câţiva din oamenii ăştia cu picioarele goale. Zâmbi şi-şi puse mâna pe umărul lui Stephen. Ne vedem mâine la o carne de vânat proaspătă.

Stephen nu-l mai revăzu pe Chris în viaţă.

Soarele iernii tocmai apunea, când patru din oamenii lui Bronwyn intrau călare pe porţile de la gura peninsulei. Hainele le erau sfâşiate şi însângerate. Un bărbat avea pe obraz o tăietură adâncă, lungă şi zimţată.

Stephen se afla pe terenul de antrenament, ascultându-l pe Tam cum îl instruieşte în folosirea securii. Bronwyn se afla în apropiere privindu-i.

Tam fu primul care îi văzu pe oamenii murdari şi răniţi. Dădu drumul securii şi alergă spre ei. Stephen şi Bronwyn se aflau în spatele lui.

— Ce e, Francis? gâfâi trăgându-l pe tânăr jos de pe cal.

— MacGregor, răspunse el. Vânătorii au fost atacaţi. Stephen se afla pe cal, înainte ca Francis să fi descălecat. Băiatul îl privi. La patru kilometri dincolo de lac, pe Drumul de Est. Stephen dădu din cap şi plecă. Părea că nici nu-şi dă seama că atât Bronwyn cât şi Tam încercau să ţină pasul cu el.

Razele palide ale soarelui străluceau pe armura lui Chris, aşa cum zăcea nemişcat pe

pământul rece scoţian. Stephen sări de pe cal şi îngenunchie lângă prietenul lui. Cu blândeţe îi ridică viziera de pe faţă.

Nu ridică ochii, când auzi vocea unuia dintre oamenii lui Chris, peste umărul lui.

— Lord Chris a vrut să le arate scoţienilor cum luptă un englez, rosti omul. Şi-a pus armura şi a hotărât să-l întâlnească pe MacGregor faţă în faţă.

Stephen privi forma tăcută, întinsă pe jos. Ştia că armura grea îl făcuse pe prietenul lui imobil şi MacGregor a putut să-l hăcuiască, după cum a vrut. Existau locuri neprotejate de armură şi acum existau urme şi găuri chiar şi în metal.

— Au încercat să-l apere.

Stephen îi observă pentru prima oară pe cei trei scoţieni, care zăceau alături de Chris. Trupurile lor tinere şi puternice erau însângerate şi arătau rău.

Stephen simţi cum creşte furia în el. Prietenul lui! Prietenul lui era mort. Se ridică, o apucă pe Bronwyn şi o întoarse cu faţa spre cei patru morţi.

— Asta s-a întâmplat din cauza escapadei tale. Priveşte-i! îi cunoşti?

— Da, reuşi ea să şoptească în timp ce-i privea. Îi cunoscuse pe tineri dintotdeauna, în scurtele lor vieţi. Se uită în lături.

Stephen îşi îngropă mâinile în părul ei,

trăgându-i dureros capul înapoi.

— Îţi aminteşti sunetul vocilor lor? Le auzi râsul? Au familie? El îi întoarse capul pentru a-şi privi prietenul. Chris şi cu mine am crescut împreună. Am petrecut toată copilăria împreună.

— Lasă-mă! rosti ea disperată.

Brusc Stephen îi dădu drumul.

— M-ai drogat, ţi-ai condus oamenii în raidul acela şi ţi-ai sculptat iniţiala pe MacGregor. Fapte prosteşti, copilăreşti! Şi acum plătim pentru acţiunile tale, nu-i aşa?

Ea încercă să-şi ţină capul sus. Nu-i venea să creadă că el avea dreptate.

Douglas îşi ţinea sabia ridicată. Sosise şi el călare, în spatele lui Bronwyn şi al tatălui său.

— Trebuie să ne răzbunăm, rosti el tare. Trebuie să ne ducem şi să-l doborâm pe MacGregor.

— Da! strigă Bronwyn. Trebuie să-i plătim, chiar acum!

Stephen făcu un pas înainte şi-l izbi pe Douglas cu pumnul în faţă. Apoi apucă sabia, înainte ca Douglas să cadă.

— Ascultaţi-mă şi ascultaţi-mă bine, rosti Stephen cu voce calmă, care ajunse la toţi oamenii. Treaba asta se va lămuri, dar nu prin altă vărsare de sânge. E o vrajbă fără rost şi n-am să mă răzbun făcând să curgă şi mai mult sânge. Mai mulţi morţi nu-i vor aduce înapoi pe

oamenii ăştia. Făcu un gest spre cele patru cadavre însângerate de la picioarele lui.

— Eşti un laş, afirmă Douglas cu voce scăzută, în timp ce se ridica masându-şi falca stâlcită.

Înainte ca Strephen să scoată o vorbă, Tam se afla lângă fiul lui. Avea în mână pumnalul. Îl ţinea îndreptat în jos, ţintind coastele fiului său.

— Poţi să nu fii de acord cu omul ăsta, dar n-ai să-i mai spui niciodată laş, rosti cu vocea lui profundă, hârâitoare.

Douglas îşi fixă ochii în cei ai tatălui său, apoi dădu o dată din cap, înainte de a se întoarce spre Stephen.

— Te vom urma, rosti el după o vreme.

— Să-l urmaţi! strigă Bronwyn cu violenţă. Eu sunt o MacArran. Ai uitat că el e englez?

— Nu cred că am uitat ce am învăţat, vorbi Tam liniştit, în locul fiului său.

Bronwyn nu întrebă ce au învăţat. Se uită la faţa fiecăruia dintre oameni şi putu să vadă că se schimbaseră. Fusese o acţiune gratuită, sau o acuzau pentru moartea oamenilor ei? Se depărtă de ei cu un pas, simţind nevoia de a-şi ridica mâinile pentru protecţie.

— Nu, şopti ea înainte de a se întoarce şi a alerga la calul ei.

Nu-i păsa unde se duce, sau cât de departe. Lacrimile îi umpleau ochii, atât de multe că de abia putea să vadă. Călări kilometri întregi,

peste dealuri şi printre lacuri. Nici măcar nu observă când părăsise pământurile MacArran.

— Bronwyn! strigă cineva din spatele ei.

La început nu făcu decât să-şi îndemne calul şi mai repede, depărtându-se de vocea aceea familiară. Doar când fu lângă ea, realiză că o strigase fratele ei.

— Davey, şopti şi trase puternic de frâul calului.

Davey îi zâmbi. Era la fel de înalt ca Bronwyn, cu părul negru al tatălui lor, dar cu ochii căprui ai mamei. Îşi amintea că era mai solid decât ea, iar ochii lui păreau să aibă o sclipire sălbatică în ei.

— Ai plâns, rosti el. Din cauza oamenilor pe care i-a ucis MacGregor.

— Ştiai? întrebă ea ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii.

— Este încă clanul meu, în ciuda celor spuse de tata. Pentru o clipă ochii lui deveniră reci, apoi se schimbară. Nu te-am mai văzut de multă vreme. Stai cu mine şi lasă-ţi calul să se odihnească.

Deodată fratele ei i se părea un prieten vechi şi-şi alungă din minte ultima oară când îl văzuse – în noaptea în care Jamie MacArran o numise pe ea stăpâna clanului. Fusese un anunţ neaşteptat şi deci mult mai dureros. Tot clanul se adunase şi aştepta proclamarea lui Davey ca următorul

şef. James MacArran a fost întotdeauna cinstit cu el însuşi şi mai ales cu copiii lui. Îi vorbi clanului despre aceştia. Spuse că lui Davey îi place prea mult războiul, că îi pasă mai mult de luptă, decât să-şi apere clanul. Spuse că Bronwyn avea prea mult temperament şi acţiona adesea fără să gândească. Amândoi copiii lui se simţiră profund umiliţi de părerea tatălui lor. Apoi, Jamie continuă spunând că Bronwyn poate fi controlată, dacă ia un soţ cu capul pe umeri, ca lan, Ramsey, sau Ennis. Şi chiar după această declaraţie, nimeni nu ghici ce avea Jamie în minte. Când o anunţă pe Bronwyn succesoarea lui, cu condiţia să se mărite cu unul dintre cei trei tineri, sala rămase tăcută. Apoi, unul câte unul, clanul ridică cupele şi o salutară. Lui Davey îi trebuiră câteva momente, pentru a realiza ce s-a întâmplat. Când a făcut-o, s-a ridicat şi şi-a înjurat tatăl, numindu-l trădător şi declarând că nu mai este fiul lui. Le-a cerut oamenilor să-l urmeze, să părăsească clanul pentru totdeauna. În noaptea aceea, doisprezece tineri au ieşit din sală în urma lui.

Bronwyn nu-şi mai văzuse fratele din acea noapte. De atunci mai mulţi oameni au fost ucişi, inclusiv tatăl ei; iar ea a fost măritată cu un englez. Deodată, tot ce spusese Davey cu atât timp în urmă păru lipsit de importanţă.

Descălecă şi îşi îmbrăţişă fratele.

— O, Davey, totul s-a sfârşit aşa de rău, se plânse ea.

— Englezul?

Ea dădu din cap sprijinită de umărul lui osos.

— A transformat totul. Astăzi, oamenii mei s-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost o intrusă. Am văzut în ochii lor că ei cred că el are dreptate şi eu greşesc.

— Vrei să spui că i-a întors pe oameni împotriva ta? se repezi Davey depărtându-se de lângă ea. Cum pot să fie atât de orbi? Trebuie că e un actor bun, pentru a face să se şteargă oroarea morţii tatălui nostru. Cum pot oamenii să uite că e englezul care a ucis un

MacArran? Şi cu lan ce e? Şi Tom a uitat de moartea fiului său?

— Nu ştiu, rosti Bronwyn aşezându-se pe un buştean căzut. Se pare că toţi au încredere în el. Se îmbracă aşa ca un scoţian. Se antrenează cu oamenii mei. Chiar îşi petrece timpul cu arendaşii. Îi văd împreună râzând şi ştiu că îl plac.

— Dar a făcut vreodată ceva, ca să le câştige încrederea? Vreau să spun ceva în afară de sărutat copilaşii?

Ea îşi duse mâinile la tâmple. Tot ce putea să vadă în faţa ochilor erau cei patru morţi întinşi pe pământ. Oare ea le cauzase moartea?

— Dar nici n-a făcut nimic care să-i determine

să n-aibă încredere în el.

Davey scoase un fornăit.

— A avut grijă să nu facă. Va aştepta până capătă încrederea lor, apoi îşi va aduce englezii aici.

— Englezii? Despre ce vorbeşti?

— Tu nu vezi? zise Davey răbdător. Spune-mi, programează să se întoarcă în Anglia curând?

— Da, răspunse ea surprinsă. Cred că plănuiește să plecăm în câteva săptămâni.

— Atunci îi va aduce pe englezi aici. Îi va învăţa tot ce a învăţat despre felul cum luptă scoţienii şi ne vom apăra foarte greu de ei.

— Nu! rosti ea ridicându-se. Davey, nu poţi să crezi asta. Nu e aşa. Poate fi amabil şi ştiu că îl preocupă oamenii mei.

El îi aruncă o privire dezgustată.

— Am auzit cum te face să urli în pat. Ţi-e frică să nu-l pierzi. Ţi-ai sacrifica clanul, pentru mâinile unui englez pe trupul tău.

— Nu e adevărat! Clanul a fost întotdeauna pe primul loc. Se opri brusc. Am uitat cât de mult ne certam. Trebuie să mă întorc.

— Nu, rosti calm Davey cu mâna pe braţul ei. Iartă-mă că te-am supărat. Stai aici cu mine o vreme. Mi-ai lipsit. Spune-mi ce mai e la Larenston. Ai reparat gaura din acoperiş? câţi fii are acum Tam?

Ea zâmbi şi se aşează din nou. Vorbiră mai

multe minute, în timp ce noaptea se lăsă peste ei şi peste toate întâmplările din clan. Află că Davey trăia undeva în munţi, dar fu evaziv în legătură cu viaţa lui, aşa că îi respectă intimitatea.

— Şi îţi face plăcere să fii stăpână? întrebă amabil. Oamenii ţi se supun?

Ea zâmbi.

— Da. Mă tratează cu mare respect.

— Până în dimineaţa asta, când s-au întors spre bărbatul tău.

— Nu începe iar.

Davey se rezemă de un copac.

— Pur şi simplu e ruşinos că secolele de existenţă MacArran sunt acum conduse de un englez. Dacă ai fi avut timp, ai fi putut să stabileşti propria ta autoritate, dar nu poţi să te aştepţi ca bărbaţii să urmeze o femeie, când acolo se află un bărbat care i-o ia înainte.

— Nu ştiu ce înţelegi prin asta.

— Visez doar cu ochii deschişi. Ce se întâmplă dacă acest Stephan e un spion trimis de regele Henric? Când va obţine încrederea deplină a oamenilor tăi, va putea face un mare rău Scoţiei. Desigur, tu vei fi acolo şi vei încerca să-i determini pe oameni să te urmeze, dar până atunci vor fi aşa de obişnuiţi să nu se supună ordinelor tale, încât nici măcar nu le vei atrage atenţia. Nu putu să-i răspundă. Îşi amintea cum

în timpul din urmă oamenii ei se duceau la Stephen, în timp ce înainte de a se întoarce din Anglia, clanul ei cerea doar părerea ei. Păcat că n-ai avut timp să stai singură cu clanul tău, continuă Davey. Dacă ai fi făcut-o, ar fi văzut că ai suficient bun simţ să-l conduci. Când – sau dacă – Montgomery te trădează, ai putea să-ţi conduci clanul în siguranţă.

Nu-i plăcea să se gândească la cuvintele lui. Astăzi provocase moartea oamenilor ei. Prostia şi aroganța ei au cauzat patru morţi şi Stephen avea dreptul să o acuze. Oamenii aveau dreptul să se întoarcă spre el. Dar ce s-ar întâmplă dacă Stephen e spion? Ce s-ar întâmplă dacă va hotărî să folosească încrederea oamenilor ei împotriva lor? De generaţii scoţienii i-au urât pe englezi. Desigur a existat un motiv pentru toată ura aceasta. După câte ştia ea, şi în viaţa lui Stephen puteau să fie sute de tragedii, care să-l determine să-i urască pe scoţieni. Poate că Davey avea dreptate şi Stephen voia să-i dea pradă unui măcel.

Îşi duse mâinile la cap.

— Nu pot să gândesc, şopi ea. Nu ştiu ce e, sau dacă poţi avea încredere în el.

— Bronwyn, rosti Davey luându-i mâinile. Poate că nu crezi, dar eu vreau doar binele clanului. Am avut nevoie de luni de zile să ajung la o înţelegere cu mine însumi – şi cu tine. Ştiu că tu

eşti cea care trebuie să fie conducătorul, nu eu. Îşi puse un deget pe buzele ei. Nu, lasă-mă să termin. Vreau să ajut. Vreau să fiu sigur că nu e spion, că nu ne va transforma clanul.

— Sigur? Ce vrei să spui?

— Am să-l aduc în tabăra mea, asta e tot. Nu va fi rănit şi, în timp ce e plecat, tu poţi să-ţi restabileşti poziţia de adevărat şef al clanului MacArran.

— Să-l aduci? Se ridică, cu ochii strălucind chiar în întunericul nopţii.

— Nu i se va face niciun rău. Aş fi nebun să-l rănesc. Regele Henric.ar declara război clanului MacArran. Tot ce vreau este să-ţi ofer ţie puţin timp.

Se retrase de lângă el.

— Şi ce ai obţine tu din asta? întrebă rece.

— Vreau să vin acasă, rosti el dârz. Dacă fac treaba asta pentru tine, sper să vin acasă plin de onoruri. Oamenii mei şi cu mine suntem flămânzi, Bronwyn. Nu suntem fermieri şi nu avem arendaşi să ne lucreze pământul.

— Ești binevenit acasă, trebuia să şii asta, rosti ea calmă.

El sări în sus.

— Şi oamenii să râdă de mine, spunând că vin acasă cu coada între picioare? Nu! Se calmă oarecum. Ne-ar salva demnitatea, dacă am putea să ne întoarcem triumfători. Vom călări spre

Larenston cu soţul tău englez şi fiecare, de la regele Henric în jos ne va fi recunoscător.

— Eu… Nu, asta nu e posibil. Stephen e…

— Gândeşte-te la asta. Vei avea controlul asupra poporului tău, iar eu aş putea să mă întorc acasă cu onoruri. Sau poate ţie îţi pasă mai mult de acest englez, decât de propriul tău frate, surâse el batjocoritor.

— Nu! Sigur că nu! Dar dacă ar fi rănit…

— Mă jigneşti! Crezi că eu nu am creier? Dacă l-aş răni, gândeşte-te ce ne-ar face regele Henric. O, Bronwyn, te rog gândeşte-te la asta. Ar fi aşa de bine pentru clan. Nu-i zăpăci mai mult decât sunt deja. Nu aştepta până îi vei vedea stând pe un câmp de bătaie şi încercând să aleagă între Anglia şi Scoţia. Fă-i să înţeleagă că sunt scoţieni. Nu-i face să-şi împartă devotamentul.

— Davey, trebuie să plec, te rog.

— Poţi pleca. Gândeşte-te însă la ce ţi-am spus. În trei zile ne întâlnim lângă peretele stâncos. Acolo unde a căzut Alex. Ea ridică ochii uimită. Ştiu o mulţime despre clanul meu, afirmă el şi aruncându-şi un picior în şa plecă.

Bronwyn se uită după el câteva minute, până când întunericul îl înghiţi. Îi era teamă să se întoarcă la Larenston, îi era teamă să facă faţă morţii oamenilor ei, ca şi furiei lui Stephen. Dar un MacArran nu putea să-şi permită să fie laş. Îşi

îndreptă umerii şi încălecă.

CAPITOLUL NOUĂ

Bronwyn mergea încet pe câmp. Avusese trei zile de gândire, de când fuseseră ucişi oamenii ei. Cuvintele lui Davey o urmăreau. Cu fiecare minut devenea din ce în ce mai conştientă de felul în care oamenii ei se orientau spre Stephen. Era normal să-şi caute un bărbat drept conducător, deoarece nu trecuseră decât câteva luni de când îl urmau pe Jamie MacArran. Dar Bronwyn nu avea încredere în niciun englez. Ştia ce popor respingător, crud şi lacom erau. Nu întâlnise destui englezi, când fusese ţinută captivă la Sir Thomas Crichton?

În ce-l privea pe Stephen, moartea prietenului său l-a afectat serios. Nu vorbea prea mult şi Bronwyn îl prindea deseori privind în gol. Imediat după asasinate a poruncit să înceapă împachetatul, pentru plecarea în Anglia. A spus că vrea să ducă trupul lui Chris familiei lui.

Noaptea, când erau singuri, stăteau întinşi unul lângă altul fără să se atingă, fără să vorbească. Bronwyn era chinuită de imaginea celor trei morţi. Se întreba cum a făcut o asemenea greşeală, care a costat vieţile oamenilor pe care-i iubea. Simţi un nod în gât. Conducătorul unui clan nu trebuie să plângă.

Trebuie să fie puternică şi să nu-i fie teamă să rămână singură.

În afară de povara vinovăţiei, mai erau şi pretextele lui Davey la care trebuia să se gândească. Cunoştea mândria fratelui ei şi ştia cât de greu fusese pentru el să o roage ceva. Şi cum ar putea să-l îndrepte pe Stephen spre el?

Îşi duse mâinile la urechi. Voia să facă ceea ce era drept pentru fiecare, dar se simţea aşa de singură şi de neputincioasă. Ce era drept?

Înșeuase ea însăşi calul şi părăsise peninsula, pentru a se întâlni cu Davey.

Acesta o privi câteva momente, cu ochi fierbinţi şi pătrunzători. Când Bronwyn îşi privi mâinile, încercând să-şi transforme gândurile în cuvinte, el îi ştia deja hotărârea.

— Aşa! rosti el cu privirea devenită neiertătoare. Intenţionezi să-ţi pui iubitul înaintea clanului.

Ea îl privi fără să clipească.

— Ştii bine că nu e adevărat.

El fornăi.

— Atunci nu pot decât să-mi dau seama, că eu sunt cel în care nu ai încredere. Am sperat că o să mă laşi să-ţi dovedesc, să-ţi arăt că m-am maturizat, nu mai sunt băiatul oribil care şi-a înjurat tatăl.

— Vreau, Davey, rosti ea calmă. Vreau să fac ceea ce e drept pentru fiecare.

— Vrei, pe dracu'! explodă el. Nu-ţi pasă decât de tine însăţi. Ţi-e teamă de mine, să nu mă întorc. Ţi-e teamă că oamenii mă vor urma pe mine, adevăratul MacArran. Se întoarse spre calul lui.

— Davey, te rog, nu vreau să ne despărţim aşa. Vino acasă, cel puţin pentru o vreme.

— Şi să stau să o văd pe sora mea, rânji el ironic, cum îmi ia locul cuvenit pe drept în cadrul clanului? Nu, mulţumesc, mai bine regele sărmanului meu regat, decât slugă în altul. Sări în şa şi o luă la goană.

Bronwyn nu avu idee cât a stat acolo singură, uitându-se în pământ, simţindu-se prost şi neajutorată.

— Cine a fost ăsta? întrebă Stephen calm.

Ea ridică ochii, deloc surprinsă să-l vadă acolo. Aşa de des părea că se află alături de ea, chiar şi atunci când nu era conştientă de prezenţa lui.

— Fratele meu, răspunse încet.

— Davey? întrebă el interesat, în timp ce privea în direcţia calului care galopa. Ea nu-i răspunse. Nu l-ai invitat la Larenston? continuă el. L-ai spus că porţile sunt întotdeauna deschise pentru el?

— N-am nevoie să-mi spui tu ce trebuie să-i spun propriului meu frate. Se întoarse, cu ochii în lacrimi.

El o apucă de braţ.

— Iartă-mă. Nu am vrut să sune aşa. Se smulse din mâna lui, dar el o trase înapoi, în braţe. Am greşit când te-am blestemat pentru că l-am găsit pe Chris mort, adăugă blând. Eram îngrozitor de furios şi voiam să mă descarc pe cineva. Am greşit.

Ea îşi ţinea faţa ascunsă la pieptul lui. Îi fusese dor să o ţină în braţe.

— Nu! Ai avut dreptate! Eu i-am ucis pe oamenii mei şi pe prietenul tău.

El o trase şi mai aproape, simţind-o cum tremură. Umerii ei erau aşa de mici şi delicaţi!

— Nu, e o responsabilitate prea mare pe care să ţi-o asumi. Îi ridică bărbia. Stai, uită-te la mine. Indiferent dacă crezi sau nu, suntem amândoi vârâţi în treaba asta şi eu împărtăşesc cu tine povara morţii oamenilor.

— Dar numai eu singură sunt vinovată, rosti ea disperată.

El îi puse un deget pe buze, apoi ochii îi cercetară faţa.

— Eşti aşa tânără, nu ai nici douăzeci de ani, dar încerci să ai grijă de sute de oameni, chiar să-i aperi de mine, un om care crezi că poate fi spion. Râse văzându-i expresia de pe figură. Încep să te înţeleg. Chiar şi acum crezi că am un motiv ascuns să vorbesc în felul acesta. Crezi că plănuiesc vreun act de trădare şi vreau să te ameţesc cu vorbele mele mieroase.

Se trase de lângă el.

— Lasă-mă să plec! Cuvintele lui erau atât de apropiate de ceea ce gândise, încât aproape o înspăimântau.

El râse înfundat.

— Am ajuns prea aproape de realitate? Iar tu vrei să rămân un străin, nu-i aşa? Cineva pe care poţi să-l urăşti cu uşurinţă. Dar nu am în plan să te las singură suficient timp, pentru a uita că sunt întâi bărbat, înainte de a fi englez.

— Tu – tu nu ştii ce spui. Am nevoie să mă întorc la Larenston.

El o ignoră aşezându-se pe iarbă şi trăgând-o lângă el.

— Mâine plecăm spre Anglia. Ce simţi în legătură cu întâlnirea cu familia mea?

Ea îl privi fix.

— Nu m-am gândit la asta. Ochii îi scânteiau de un foc albastru amintindu-şi vremea din casa lui Sir Crichton. Nu-mi plac englezii.

— Nici nu-i cunoşti! replică Stephen. Ai întâlnit doar scursuri. M-am simţit prost şi eu, din cauza felului cum te-au tratat concetăţenii mei la Sir Thomas.

— Dar niciunul dintre ei nu m-a lăsat să aştept la altar, în rochie de mireasă.

El chicoti.

— Nu vrei deloc să uiţi asta, nu-i aşa? Când o vei întâlni pe cumnata mea Judith, poate că ai să

mă ierţi.

— Cum… Cum e? întrebă Bronwyn.

— Frumoasă! Cu un caracter dulce şi inteligentă. Conduce proprietăţile lui Gavin, cu ochii închişi. Regele Henric e mulţumit de ea şi nu o dată i-a cerut părerea.

Bronwyn oftă din greu, parcă i se oprise răsuflarea în gât.

— E bine să aflu de cineva competent, care nu greşeşte în responsabilităţile ei. Aş vrea ca tatăl meu să fi avut o fiică demnă ele titlul de conducător.

El râse şi o trase din nou lângă el, aşa cum stătea întins pe pământul rece şi umed.

— Pentru o femeie, eşti destul de capabilă în rol de stăpână.

Ea clipi.

— Pentru o femeie? Asta înseamnă că ai impresia că o femeie nu e capabilă să fie şeful unui clan?

El ridică din umeri.

— Cel puţin niciuna aşa de tânără, frumoasă şi neantrenată.

— Neantrenată! M-am antrenat toată viaţa. Ştii, pot să citesc mai bine decât tine şi să adun o coloană întreagă de cifre.

El râse.

— Să conduci oamenii e ceva mai mult decât să aduni numere. O privi un moment. Eşti aşa

frumoasă, rosti blând în timp ce se apleca să o sărute.

— Lasă-mă să plec! Eşti nesuferit, cu minte îngustă şi ignorant… Se opri deoarece mâinile lui se aflau pe picioarele ei mângâindu-le.

— Da, şopti cu gura lipită de a ei. Ce sunt eu?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, rosti ea parcă din depărtare. Apoi îşi dădu capul pe spate, în timp ce el o atingea cu buzele.

În ciuda aparentei singurătăţi, Bronwyn şi Stephen nu erau singuri. David MacArran stătea pe înălţimea de deasupra lor privindu-i.

— Târfa! şopti el. Pune dorinţele ei, înaintea nevoilor fratelui ei. Şi când te gândeşti că Jamie MacArran a crezut că e mai indicată să fie şef!

Ridică pumnul spre perechea de sub el. O să le arate el! O să arate întregii Scoţii cine e cel mai puternic bărbat, adevăratul conducător al clanului MacArran.

Apoi trase brusc de hăţuri şi-şi îndemnă calul să meargă înapoi, la tabăra lui secretă din munţi.

Soarele de abia răsărise când căruţele coborau deja cărarea abruptă spre partea continentală.

Oamenii lui Stephen, acum bronzaţi, pe care puteai cu greu să-i deosebeşti de scoţienii lui Bronwyn, călăreau pe lângă el. Era un grup tăcut, neliniştiţi în legătură cu ce le rezerva călătoria. Căruţele erau încărcate cu îmbrăcăminte englezească şi oamenii lui

Bronwyn se întrebau dacă vor fi în stare să facă faţă modului de trai englezesc.

Bronwyn avea propriile ei griji. În ultima vreme, Morag îi ţinuse adevărate prelegeri, când bătrâna auzise de planul lui Davey.

— Nu avea prea mare încredere în el, afirmase ea îndreptând un deget scurt şi osos spre Bronwyn. Întotdeauna a fost viclean, chiar copil fiind. Vrea Larenston şi nimic nu-l va opri să-l obţină.

Bronwyn îşi apărase fratele, dar acum îşi aminti avertismentele lui Morag. Se privi pentru a suta oară.

— Nervoasă? o întrebă Stephen de alături. Nu trebuie să fii. Sunt sigur că familia mea te va plăcea.

Îi trebui un minut întreg să înţeleagă despre ce vorbea. Îşi ridică nasul în vânt.

— Ei trebuie să te îngrijoreze, dacă o MacArran îi va plăcea, rosti dând pinteni calului.

Era spre apus, când prima săgeată zbură pe lângă urechea stângă a lui Bronwyn. Tocmai începuse să se relaxeze şi să-şi uite temerile. La început nici n-a realizat ce se întâmplă.

— Atac! strigă Stephen şi în câteva secunde oamenii formară un cerc de apărare, cu armele pregătite. Oamenii lui Bronwyn descălecară, scăpară de pleduri şi intrară în pădure. Sta prostită pe cal privindu-şi oamenii care plecau

unul după altul. Bronwyn! mai strigă Stephen. Fugi!

Se supuse din instinct. Toate săgeţile zburau spre ea. Una îi zgârie coapsa, iar calul nechează când altă săgeată îi arse pielea. Deodată îşi dădu seama de ce e aşa de năucită. Toate săgeţile erau îndreptate împotriva ei! Şi unul din arcaşi, pe care îl zărise într-un copac, era unul din oamenii care părăsiseră clanul, pentru a se alătura lui Davey. Fratele ei încerca să o omoare!

Îşi lăsă capul în jos şi îşi îndemnă calul să meargă înainte. Nici n-avea nevoie să se întoarcă; putea chiar să simtă bocănitul copitelor cailor în spatele ei. Îl urmări pe Stephen pe calul lui, pe care-l conducea departe de zborul săgeţilor. Pentru prima dată nu-şi mai puse întrebarea dacă are încredere în el sau nu.

Ţipă când sub ea calul fu atins. Înainte ca animalul să se lase în genunchi, Stephen se întorsese, braţul său îi înconjură mijlocul şi o trase pe şaua lui, în faţă. Se răsuci până ajunse călare, apoi se lipi de gâtul animalului.

Călăriră din greu prin regiunea aceea necunoscută şi sălbatică. Bronwyn putea să simtă cum marele armăsar al lui Stephen începe să obosească.

Deodată Stephen se prăbuşi înainte peste spatele lui Bronwyn. Nici nu avu timp de

gândire, apucă frâul şi smuci cu putere. Calul părăsi drumul şi pătrunse în pădure. Ştia că trebuie să-l dea jos pe Stephen, înainte de a cădea. Nu puteau să se mişte prea repede printre copaci, dar poate că vor avea timp să se ascundă.

Brusc opri calul, zăbala sfâşiindu-i gura. Trupul inert al lui Stephen se prăvăli la pământ, înainte ca Bronwyn să poată descăleca. I se tăie răsuflarea, când ajunse. Alături. La ceafa lui se vedea o pată de sânge, acolo unde o săgeată îi scrijelise pielea. Nu avu prea mult timp de gândire, pentru că auzea deja călăreţi apropiindu-se. În pădure pământul era acoperit de frunze moarte şi astfel îi veni o idee.

Încet, pentru a nu fi auzită, duse calul mai departe de Stephen. Nu putea să rişte să-i dea o palmă, pentru că putea să se audă, aşa că îşi desfăcu broşa şi înfipse acul ascuţit în crupa calului. Aproape imediat, acesta o luă la goană. Ea se întoarse la Stephen, căzu în genunchi şi îl împinse lângă o buturugă prăvălită. Apoi îl acoperi cu braţe întregi de frunze uscate. Pledurile ecosez cu care era îmbrăcat se potriveau cu frunzele. Se întinse lângă el şi se îngropă şi ea sub frunze.

Peste câteva secunde erau înconjuraţi de oameni furioşi, care tropăiau în apropiere. Îl strânse pe Stephen lângă ea, cu mâna

astupându-i gura, în caz că s-ar fi trezit şi ar fi scos un sunet.

— Să o ia dracu'! Ea îşi reţinu respiraţia; recunoscuse vocea lui Davey. A avut întotdeauna şapte vieţi! Pe care vreau să le iau, pe toate, adăugă el cu răutate. Şi bărbatul acela englez al ei! Am să-i arăt eu regelui Henric că scoţienii conduc Scoţia.

— Calul s-a îndreptat într-acolo! rosti o voce.

— Să mergem! porunci Davey. N-a putut ajunge prea departe.

Trecu o mulţime de vreme înainte ca Bronwyn să se mişte. La început a fost prea uluită pentru a se mişca, apoi supărată. Când creierul i se limpezi puţin, se întoarse prudentă. Voia să fie sigură că Davey nu lăsase pe nimeni în jur. Sperase să audă zgomotul cailor ce se apropiau, caii oamenilor ei, dar când timp de o oră nu apărură, încetă să mai spere.

Era cu desăvârşire întuneric, când Stephen gemu şi făcu prima mişcare.

— Linişte! rosti ea plimbându-şi degetele pe obrazul lui. Braţul ei drept era amorţit din cauza greutăţii lui, aşa cum stătuse pe el atâta timp.

Încet, ascultând fiecare zgomot al pădurii din jurul ei, dădu frunzele la o parte. Ochii ei pătrundeau întunericul şi îşi acordă ceva timp pentru a asculta ceea ce o înconjura. Nu departe de ei exista un pârâu la poalele unei creste

abrupte. Alergă spre apă, apoi îngenunchie, rupse o bucată mare din pânza juponului şi o udă.

Îngenunchie din nou, lângă Stephen, lăsă să-i cadă câteva picături de apă pe buze, apoi îi şterse tăietura de la ceafă. Tăietura de pe frunte nu era prea rea, dar ştia că uneori astfel de răni aveau consecinţe serioase. Era destul de posibil să fi dăunat şi creierului.

El deschise ochii şi se uită la ea. Razele lunii îi transformaseră ochii în argint. Se aplecă peste el îngrijorată.

— Cine sunt eu? întrebă blând.

Faţa lui era foarte serioasă, ca şi cum întrebarea îl punea în mare încurcătură.

— Un înger cu ochi albaştri, care face ca viaţa mea să fie şi rai şi infern, în acelaşi timp.

Ea gemu dezgustată, apoi trânti pânza însângerată pe faţa lui.

— Din păcate, ai rămas acelaşi.

Stephen făcu o încercare nereuşită de a zâmbi, apoi încercă să se scoale. Ridică o sprânceană, când cu naturaleţe Bronwyn îşi strecură braţul sub el şi-l ajută.

— Veştile sunt chiar atât de rele? zise el frecându-şi tâmpla cu degetele.

— Ce vei să spui? întrebă ea suspicioasă.

— Dacă mă ajuţi, veştile trebuie că sunt mai rele decât am crezut.

Ea înţepeni.

— N-ar fi trebuit să te acopăr, ci să te las expus, să te găsească.

— Mă ucide capul şi nu mă simt în stare să mă cert. Dar ce dracu’ ai făcut cu fundul meu? Ai băgat ace de oţel în el?

— Ai căzut de pe cal, rosti ea cu o anumită notă de satisfacţie. Chiar şi în întuneric putea să-i vadă privirea care o avertiza. Bănuiesc că trebuie să încep cu începutul.

— Mi-ar plăcea grozav dacă ai face-o, rosti el cu o mână la cap şi cu alta masându-şi dosul.

Îi povesti cât mai succint posibil planul lui Davey de a-l răpi.

— Şi fără îndoială că tu ai fost de acord, rosti el ferm.

— Categoric nu!

— Dar descotorosindu-se de mine s-ar fi rezolvat multe din problemele tale. De ce n-ai fost de acord cu planul lui?

— Nu ştiu, rosti ea calmă.

— Argumentele lui au fost destul de logice şi era o ocazie perfectă să scapi de mine.

— Nu ştiu! repetă ea. Bănuiesc că de fapt nu am încredere în el. Vezi tu, în timp ce stăteam îngropaţi sub frunze, l-am auzit spunând că intenţionează să ne ucidă pe amândoi.

— Am bănuit eu asta.

— Cum ai putut?

Îi atinse o buclă din părul ei negru.

— O bănuială bazată pe numărul de săgeţi îndreptate direct spre tine. Şi modul în care au reuşit să ne despartă de ceilalţi oameni. Te supără, nu-i aşa?

Ridică brusc capul.

— Cum ar fi, dacă l-ai auzi pe unul din fraţii tăi spunând că vrea să te ucidă?

Chiar şi în întuneric putu să vadă cum faţa lui Stephen se albeşte. Se uită la ea oripilat.

— E o idee imposibilă, rosti el categoric încheind subiectul. Apoi privi în jur. Unde suntem?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Şi ce e cu oamenii? Sunt pe aici, prin jur?

— Nu sunt decât o femeie, îţi aminteşti? De unde să cunosc eu strategii de luptă?

— Bronwyn! o atenţionă el.

— Nu ştiu unde suntem. Dacă oamenii noştri nu ne găsesc repede, se vor întoarce la

Larenston, unde ar trebui să mergem şi noi cât mai repede posibil. Îşi lăsă capul într-o parte. Linişte! şopti cu violenţă. Vine cineva. Trebuie să ne ascundem!

Primul impuls al lui Stephen a fost să-l întâmpine pe cel din frunte, dar nu avea arme, în afara micului pumnal de la şold şi nu avea nici idee câţi oameni sunt.

Bronwyn îl luă de mână şi-l trase deoparte. Îl

conduse la creasta abruptă, apoi sus pe ea. În tăcere se ghemuiră în patul gros de frunze şi văzură doi bărbaţi care se apropiau. În mod evident erau vânători, care căutau vânat, nu un conducător absent şi pe soţul ei.

Stephen făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să le spună ceva oamenilor, dar Bronwyn îl opri. El o privi surprins, dar nu scoase niciun sunet.

Când oamenii fură la o distanţă de unde nu puteau să-i audă, se întoarse spre ea.

— Nu erau oamenii lui David.

— Mai rău, afirmă ea. Erau MacGregori.

— Nu-mi spune că îi cunoşti personal pe toţi MacGregorii.

Clătină din cap de atâta prostie.

— Cocardele de la berete purtau culorile şi insigna MacGregor. Îi aruncă o scurtă privire de admiraţie pentru extraordinara ei vedere în întuneric. Acum cred că ştiu unde suntem.

El se întoarse şi se sprijini de mal oftând.

— Nu-mi spune, rosti sarcastic. Lasă-mă să ghicesc. Suntem în mijlocul pământurilor lui MacGregor. Nu avem arme, nu avem cai, nu avem mâncare, nici aur. Suntem vânaţi de fratele tău şi lui MacGregor i-ar face plăcere capul tău pe o tavă. Bronwyn se întoarse, îi privi profilul şi deodată îi scăpă un mic chicotit.

Stephen o privi uluit, apoi zâmbi şi el. Suntem lipsiţi de speranţă, nu-i aşa?

— Da, fu ea de acord cu zâmbet în priviri.

— Desigur, şi nu e timp de râs.

— Deloc.

— Totuşi e foarte amuzant, ce spui? râse el.

I se alătură râzând la rândul ei.

— Mâine probabil că vom fi morţi, într-un fel sau altul.

— Atunci ce vrei să facem în ultima noastră noapte pe pământ? întrebă el cu ochii albaştri captând razele lunii.

— Cineva poate să se împiedice de noi în orice clipă, rosti ea destul de serioasă.

— Hmmmm. Să nu le oferim ceva demn de văzut?

— Cum ar fi?

— Două spirite ale pădurii, sublim de fericite şi total despuiate.

Ea îşi trase pledul mai strâns pe lângă ea.

— E groaznic de frig, nu ţi se pare? rosti sfioasă.

— Pun pariu că putem găsi un mod de a ne încălzi. De fapt, ar fi de bun simţ să ne combinăm temperaturile.

— În acest caz… Se ridică de jos şi sări pe el.

Lui Stephen i se opri respiraţia de surpriză, apoi râse.

— Cred că ar fi trebuit să te aduc pe pământurile lui MacGregor mai de mult.

— Gura, englezule! porunci ea în timp ce-şi

lăsă capul în jos şi începu să-l sărute.

Niciunul nu părea să-şi amintească faptul că erau cocoţaţi pe muchia unei creste abrupte. Pasiunea lor, intensificată de pericolul situaţiei în care se aflau, îi făcea să uite chiar şi primejdiile imediate.

Bronwyn a fost prima care a alunecat. Tocmai îşi scosese îmbrăcămintea, când în următoarea secundă se rostogolea în jos de pe înălţime.

Stephen încercă să o apuce, dar reflexele lui erau amorţite de pasiune şi o scăpă. Totuşi se aventurase prea departe, aşa că şi el căzu la rândul lui după ea.

Aterizară împreună într-o învălmăşeală de trupuri goale luminate de lună şi într-o rafală de frunze.

— Eşti în regulă? întrebă Stephen.

— Voi fi imediat ce te vei da jos de pe mine. Îmi rupi piciorul.

În loc să se dea de o parte, îşi mişcă trupul şi mai mult spre ea.

— Înainte nu te-ai plâns niciodată că sunt prea greu pentru tine, afirmă el.

Ea zâmbi închizând ochii.

— Există situaţii când nu eşti greu deloc.

Îşi mişcă buzele pe gâtul ei.

Deodată ceva enorm şi greu aterizâ lovindu-l pe Stephen în spate. Astfel căzu peste Bronwyn o clipă, apoi se ridică repede protejând-o cu

braţele.

— Ce dracu’!

— Rab! rosti Bronwyn şi se zvârcoli să iasă de sub Stephen. O, Rab, repetă ea cu o bucurie enormă şi profundă. Rab, dulce Rab. Îşi îngropă faţa în blana aspră a câinelui.

Stephen se lăsă pe călcâie.

— Asta e tot ce aveam nevoie, rosti sarcastic. Ca şi cum fundul meu n-ar fi fost desul de îndurerat.

Rab plecă de lângă Bronwyn şi sări pe Stephen. În ciuda vorbelor sale, Stephen îl îmbrăţişă şi marele câine îl linse pe faţă încercând să-l înăbuşe cu afecţiunea lui.

— Ar putea să-ţi fie ruşine, râse Bronwyn. Te iubeşte şi e fericit că te vede.

— Aş vrea să dea mai multă atenţie iubirii mele. Jos, Rab! Eşti gata să mă sufoci. Fii atent, băiete, adu! Stephen aruncă un băţ imaginar şi câinele se lansă fericit după el.

— Eşti teribil! Ştii destul de bine că va petrece ore întregi căutându-l. Vrea aşa de mult să placă.

Stephen se întinse şi o apucă de încheietura mâinii.

— Sper să petreacă aşa tot restul nopţii. Ştii ce delicios arăţi în lumina lunii?

Ea îl privi, pieptul lui lat, umerii.

— Nici tu nu prezinţi o imagine neplăcută.

El o trase la el.

— Continuă să o ţii tot aşa şi aş putea să nu mă mai întorc niciodată la Larenston. Acum, unde suntem?

— Fundul tău te ucide şi

Gura lui pe a ei o făcu să înceteze să mai vorbească.

— Vino aici, femeiuşcă, şopti el în timp ce o trăgea jos printre frunze.

Era destul de frig, dar niciunul nu simţea. Frunzele îi înconjurară şi îi adăpostiră, ascunzându-i, încălzindu-i. Bronwyn îi simţi coapsele lui Stephen peste ale ei şi îl trase mai aproape, mai aproape..

Se luptară, râzând. Existau beţe şi pietre care li se înfigeau în piele, dar nici unuia nu-i păsa. La un moment dat, Stephen începu să o gâdile şi sunetul hohotului ei, un sunet aşa de neobişnuit pentru el, aduse pasiunea lui la incandescenţă.

— Bronwyn, şopti el înainte de a o trage sub el şi a deveni serios.

Când au ajuns împreună la orgasm, a fost altfel decât în alte dăţi. În ciuda diferendelor dintre ei şi a situaţiei imposibile, făcură dragoste ca şi cum s-ar fi dezlănţuit pentru prima oară. Nu era numai pasiune, ci şi o senzaţie de bucurie şi de haz.

— N-am ştiut că te gâdili, şopti Stephen somnoros ţinând-o pe Bronwyn lipită de el.

Rab se ghemuise în cealaltă parte a ei.

— Nici eu. N-ar trebui să ne îmbrăcăm?

— Într-o clipă, şopti el. Într-o

Fură treziţi foarte devreme de mârâitul lui Rab. Reflexele lui Stephen fură fulgerătoare. Se ridică împingând-o pe Bronwyn în spatele lui. Se uita la un om care era cam la şapte metri depărtare. Era un bărbat scund şi vânjos, cu părul şaten şi ochii căprui. Şi purta cocarda MacGregor.

— Bună dimineaţa, strigă el din toată inima. N-am intenţionat să vă deranjez. Am venit să iau nişte apă, dar câinele vostru nu m-a lăsat să trec.

Stephen o auzi pe Bronwyn trăgând aer în piept pentru a vorbi. Se întoarse şi îi aruncă o privire de atenţionare. Era pe jumătate îngropată în frunze, numai capul şi umerii goi i se vedeau.

— Bună, strigă Stephen tot atât de inimos, cu vocea grea de accentul scoţian. Rab, vino încoace, lasă-l pe domnul acesta drăguţ să treacă.

— Mulţumesc, domnule, rosti omul şi făcu cei câţiva paşi până la pârâu.

— Rab, adu-ne hainele, comandă Stephen şi se uită cum câinele se supune. Apoi privi înapoi la omul de pe malul apei, care se uita la rândul lui cu curiozitate la perechea goală. Puţin cam ca Adam şi Eva, nu-i aşa? râse Stephen..

Râse şi omul.

— Exact la ce mă gândeam. Se ridică. N-am

văzut nicio căruţă şi nici cai, aşa că habar n-am avut că e cineva aici.

Stephen îşi puse cămaşa, apoi cu dexteritate îşi aruncă pledul peste ea şi îşi încheie centura lată. Ambii bărbaţi se întoarseră discret când se îmbrăcă Bronwyn. Nu scosese niciun cuvânt, era fascinată de accentul nou căpătat de Stephen.

— Ca să-ţi spun adevărul, rosti acesta, avem numai ceea ce e pe noi.

Bronwyn îl privi cum îşi ascunde bereta la spate şi scoate de pe ea cocarda

MacArran.

— Am fost jefuiţi de hoţi.

— Hoţi! se minună omul. Pe terenurile lui MacGregor! Asta n-o să-i placă deloc.

— Aşa e, cred că nu, fu de acord Stephen. Mai ales pentru că erau unii din hoţii aceia MacArran. O! Regret, draga mea, n-am vrut să te trag de păr, rosti el când Bronwyn scoase un mic oftat de oroare.

— O, MacArranii, rosti omul. N-a existat niciodată pe faţa pământului un clan mai necinstit, trădător şi laş. Ştiaţi că nu cu mult înainte aproape că l-au ucis pe MacGregor, doar pentru că omul călărea pe pământurile femeii? Vrăjitoarea şi-a scos cuţitul le el şi aproape l-a mutilat. Am auzit că a încercat să-i taie mădularul. Probabil din gelozie.

Stephen o răsuci pe Bronwyn cu faţa la el,

astfel ca omul să nu-i poată vedea figura.

— Lasă-mă să te ajut să-ţi pui broşa, rosti el amabil cu accentul lui greoi.

— De abia l-am zgâriat, rosti ea dezgustată.

— Ce? întrebă omul.

Stephen zâmbi.

— Soţia mea m-a avertizat că ultima oară am zgâriat-o când i-am prins broşa.

Omul chicoti.

— Sunt Donald Farquhar din clanul MacGregor.

Stephen zâmbi fericit.

— Eu sunt Stephen Graham şi ea e soţia mea, Bronwyn. Zâmbi spre figura pe care o întoarse ea spre el.

— Bronwyn! rosti Donald. Asta e un nume nefast. Ştiaţi că e numele vrăjitoarei MacArran?

Stephen o ţinu ferm pe Bronwyn de umeri.

— Nimeni nu poate să schimbe numele cu care a fost născut.

— Nu, nu poate. Se uită la părul lung şi greu al lui Bronwyn care-i se revărsa pe spate, cu câteva frunze prinse în el. Oricine poate vedea că Bronwyn a ta nu e ca cealaltă.

Bronwyn îşi înclină capul şi se purtă ca şi cum îi săruta mâna lui Stephen, dar în realitate îşi băgă dinţi adânc în dosul palmei lui. El îi dădu drumul şi ea se întoarse pentru a-i zâmbi lui Donald.

— Şi desigur, ai văzut-o pe MacArran de multe ori, afirmă ea dulce.

— Nu, nu de aproape, dar am văzut-o de la distanţă.

— Şi e urâtă?

— O, da. Cu umeri largi ca de bărbat şi mai înaltă decât mulţi dintre oamenii ei. Şi cu o faţă aşa urâtă că ar trebui să o ţină acoperită.

Degetele lui Stephen se înfipseră în umerii ei pentru a o avertiza. Ea dădu din cap.

— Aşa am auzit şi eu. La drept vorbind, e plăcut să întâlnesc pe cineva care o cunoaşte, rosti ea serioasă.

Stephen se aplecă să-i sărute urechea.

— Stăpâneşte-te ori ne vei ucide pe amândoi, şopti el.

Donald se aplecă spre ei.

— Trebuie că sunteţi de curând căsătoriţi, rosti el fericit. Nu pot să nu observ felul în care continuaţi să vă atingeţi unul pe altul.

— Dar n-ai observat totul, nu-i aşa, Donald? rosti Bronwyn.

— Îmi place să cred că sunt un bun observator. Căruţa noastră e pe creastă. Poate v-ar plăcea să mâncaţi ceva cu noi şi să o cunoaşteţi pe soţia mea, Kirsty.

— Nu… Începu Bronwyn, dar Stephen păşi în faţa ei.

— Ne-ar plăcea foarte mult, rosti el. N-am

mâncat de ieri de la prânz. Poate că aţi putea să ne daţi şi nişte îndrumări. Mi-e teamă că după ce am fost jefuiţi, am umblat un timp şi ne-am rătăcit.

— Dar v-aţi folosit bine timpul, râse Donald privind frunzele cu înţeles.

— Aşa am făcut! acceptă Stephen jovial, cu braţul ferm înconjurând umerii lui Bronwyn.

— Ei bine, atunci veniţi. Un MacGregor va găzdui întotdeauna cu plăcere un alt MacGregor. Se întoarse şi începu să urce dealul.

— Nu face nimic care să ne pună în pericol, o atenţionă Stephen, în timp ce-l urmau.

— Un MacGregor! bombăni ea furioasă.

— Şi un englez! adăugă el cu același ton.

— Nu ştiu care e mai puţin rău.

Stephen zâmbi.

— Urăşte-mă pe mine, dar nu pe el. El e omul cu mâncarea.

În vârful crestei, cei trei se opriră şi priviră la micuţa femeie aplecată deasupra focului. Era o fiinţă delicată, nu mai mare decât un copil şi profilul ei dezvăluia un nas mic şi o gură fragilă. Dar ceea ce era cel mai neobişnuit, era că în mod evident era însărcinată. Burta ei uriaşă se iţea în faţa ei ca un monument masiv. Era împotriva oricărei raţiuni, să-ţi închipui că era în stare să stea în picioare şi să nu lase greutatea – sarcinii să o tragă în jos.

Dar stătea, destul de uşor, şi se întoarse să se uite la cei trei care o priveau. Pentru moment îl văzu doar pe Donald şi un zâmbet de pură adoraţie îi lumină faţa. Când se întoarse şi se uită la Bronwyn, figura ei se schimbă. Părea că trece printr-o mulţime de emoţii:

consternare, frică, neîncredere, dar până la urmă zâmbi.

Stephen şi Bronwyn stăteau nemişcaţi, nici nu respirau, aşteptând ca în orice moment să dezvăluie cine erau.

— Kirsty! rosti Donald în timp ce alerga spre soţia lui. Eşti bine?

Ea îşi puse mâna pe o parte a burţii uriaşe şi privi în sus scuzându-se.

— Regret că v-am întâmpinat aşa, dar am primit un şut serios.

Donald ridică ochii şi zâmbi.

— E un tip puternic, râse el. Veniţi şi staţi lângă foc.

Stephen fu primul care se relaxă şi se îndreptă spre foc. Bronwyn îl urmă încet. Nu era încă sigură că nu observase un semn de recunoaştere pe faţa lui Kirsty. Poate că intenţiona să-i spună mai târziu lui Donald şi MacGregorii îi vor ataca la noapte.

Donald îi prezentă soţiei lui şi chiar când a fost spus numele Bronwyn, ea a zâmbit doar. Nu era un nume scoţian, ci galez, şi cauzase comentarii.

— Crezi că avem destulă mâncare? întrebă Donald.

Kirsty zâmbi. Avea păr blond închis şi ochi căprui inocenţi. Era greu pentru oricine să nu aibă încredere în ea.

— Întotdeauna avem destul pentru a împărţi cu oaspeţii, rosti ea blând.

Se aşezară în faţa hranei formată din turte de ovăz coapte în tavă şi o friptură savuroasă de iepure. Un vânt răcoros bătea în jur. Căruţa lui Donald se afla pe marginea drumului. Era mică, cu un adăpost de lemn în vârf; un loc confortabil, dar nu pentru călătorii pe distanţe lungi.

După micul dejun Stephen propuse ca el şi Donald să se ducă la vânătoare.

Bronwyn se ridică imediat, îşi scuturã firmiturile de pe fustă şi în mod cert intenţiona să meargă cu ei.

Stephen se întoarse spre ea.

— Poate că ar trebui să stai cu Kirsty, rosti el calm, cu subînţeles. Locul unei femei e lângă foc.

Bronwyn simţi cum o năpădeşte furia. Ce ştia ea despre gătit? Putea să ajute la vânătoare. Dar când văzu aprobarea de pe figura lui Donald, îl înţelese pe Stephen. Donald putea să devină susceptibil în legătură cu o femeie, care putea să vâneze şi nu putea să gătească. Oftă resemnată.

— Cel puţin îl vom avea pe Rab să ne apere.

— Nu, rosti Stephen. Cred că avem nevoie de

el la vânătoare.

— Rab! porunci ea. Stai cu mine.

— Haide, Rab, rosti Stephen răbdător. Să mergem la vânătoare.

Marele câine nu avea intenţia să se mişte de lângă Bronwyn.

Donald chicoti.

— Ai un câine foarte bine dresat.

— Tata mi l-a dăruit, rosti ea mândră.

— Tatăl tău? începu Donald.

— Ar fi mai bine să mergem, rosti repede Stephen aruncându-i lui Bronwyn o privire de avertizare.

Ea se întoarse cu spatele la ei şi se duse să se aşeze lângă foc, aproape de Kirsty – duşmanca ei.

CAPITOLUL ZECE

Bronwyn răsucea în mâini un mănunchi de iarbă. Avertismentul lui Stephen o făcuse să înţeleagă ce uşor putea să se dea de gol. Ştia foarte puţine despre cum trebuie să fie o soţie şi cum se poartă o nevastă obişnuită. Toată viaţa și-o petrecuse printre bărbaţi. Putea să călărească şi să tragă cu arcul, dar gătitul pentru ea era un mister. Şi pălăvrăgeala zilnică dintre femei îi era tot necunoscută.

— Eşti măritată de mult? întrebă Kirsty.

— Nu, răspunse Bronwyn. Dar tu?

— De aproximativ nouă luni. Kirsty zâmbi, în timp ce-şi mângâia abdomenul uriaş.

Bronwyn realiză deodată că într-o zi şi burta ei va putea să arate la fel. Nu-i trecuse niciodată prin minte că şi ea urma să fie însărcinată.

— Copilul îţi provoacă dureri mari? întrebă ea într-o doară.

— Doar din când în când. Brusc o grimasă de durere îi străbătu faţa. În noaptea asta pare să fie mai rău decât de obicei, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Pot să-ţi aduc ceva? Apă? O pernă? Orice.

Kirsty o privi fix clipind repede.

— Nu, vorbeşte doar cu mine. N-am avut nicio femeie cu care să stau de vorbă de multă vreme. Spune-mi, cum e bărbatul tău?

— Stephen? întrebă Bronwyn absentă.

Kirsty râse.

— Să nu-ţi pese de mine. Sunt doar curioasă. Se pare că nu ai cunoscut niciun bărbat până la el.

Bronwyn deveni atentă.

— Ai fost dezamăgită de Donald?

— Deloc. Era de-a dreptul ruşinos înainte de a ne căsători, dar acum e foarte blând şi delicat. Stephen al tău pare un om bun.

Bronwyn realiză că nu se gândise niciodată la Stephen altfel decât ca la un englez.

— Mă face… mă face să râd, rosti ea după o vreme. Mă face să râd şi de mine când tind să devin prea serioasă. Kirsty zâmbi, apoi îşi puse mâna pe abdomen şi se aplecă înainte. Ce e? ţipă Bronwyn şi se duse la ea. Kirsty se ridică încet, cu respiraţia grea şi dificilă. Te rog lasă-mă să te ajut, pledă Bronwyn cu mâinile pe braţul lui Kirsty.

Aceasta o privi în ochi.

— Eşti foarte amabilă, nu-i aşa?

Bronwyn zâmbi

— De fapt nu sunt o fiinţă prea amabilă. Eu… Se întrerupse, când fu gata să spună că era o MacArran. Dar la urma urmei ce mai conta ea, în afara clanului?

Kirsty îşi puse mâna pe a lui Bronwyn.

— Cred că doar încerci să ascunzi asta. Spune-mi mai multe despre tine. Asta îmi ţine mintea departe de problemele mele.

— Cred că ar trebui să chem pe cineva. Cred că eşti pe cale să ai copilaşul.

— Te rog, rosti Kirsty disperată. Nu-l speria pe Donald. Bebeluşului meu nu i-a venit încă sorocul. Nu pot să-l am acum. Donald şi cu mine mergem acasă la părinţii mei. Mama mă va ajuta să nasc. Probabil că e vorba doar de ceva ce am mâncat. Am mai avut astfel de dureri şi înainte. În timp ce se aşeza pe pământ, Bronwyn se încruntă. Vorbeşte-mi despre tine, o îndemnă din

nou Kirsty. Ochii îi deveniseră sticloşi. Cum e să fii căsătorită cu un... Fruntea lui Bronwyn se ridică brusc, dar Kirsty nu-şi mai termină gândul. Se încovoie de durere şi în următorul minut Bronwyn o prinse în braţe pe micuţa femeie. Copilul, şopti Kirsty. Vine copilul. Tu eşti singura care poate să mă ajute.

Bronwyn nu putea decât să o privească oripilată. Se aflau în mijlocul lui nicăieri, aşa că cine va fi moaşa?

O strânse în braţe pe Kirsty, când o străbătu o nouă durere.

— Rab, strigă ea calmă.. Du-te şi adu-l pe Stephen. Găseşte-l pe Stephen şi adu-l înapoi, imediat. Rab era deja departe, înainte ca Bronwyn să termine de vorbit. Vino în căruţă, Kirsty, rosti ea blând. Bronwyn era puternică şi i-a fost uşor să o urce pe mica femeie în căruţă. Kirsty se lungi, dar o nouă durere o făcu să se chircească.

Bronwyn privi spre pădure. Niciun semn de la bărbaţi. Se întoarse la Kirsty şi îi dădu să bea apă. Stephen ar fi ştiut ce să facă, continua să gândească. Nu-şi dădea seama că acum, pentru prima oară, depindea de el.

Zâmbi când auzi zbieretele furioase ale lui Stephen.

— Bronwyn! Coborî din căruţă. Ce iadului încearcă să facă câinele ăsta al tău, puiul ăsta de

drac? întrebă el. A sărit pe mine, exact când aveam o căprioară în cătare. Apoi aproape mi-a sfâşiat piciorul trăgându-mă încoace.

Ea zâmbi din nou.

— Kirsty naşte.

— O, Doamne! Donald inspiră adânc, apoi alergă la căruţă.

— Cât de curând? întrebă Stephen.

— Chiar acum, aşa cred.

— Gândeşte! rosti furios Stephen. Ştii ce să faci?

— Cum aş putea să ştiu?

— Se presupune că femeile ştiu astfel de lucruri, bolborosi el.

— Crezi că li s-a explicat asta în timpul lecţiilor de călărie, sau a exerciţiilor de scrimă? întrebă ea sarcastică.

— Să o ia dracu' de educaţie necorespunzătoare, ce se dă unei fete, asta e părerea mea. Trebuie că au existat şi ocazii când familia ta nu conducea raiduri de recuperare a vitelor.

— Să te ia naiba! începu ea, apoi se opri când Donald coborî din căruţă.

În mod evident, era îngrijorat.

— Pe tine te vrea, rosti el cu fruntea încruntată. De fiecare parte a buzelor lui se formase o dungă albă. Culese o bucată de lemn pentru foc, dar mâna îi tremură aşa de tare că o

scăpă.

— Pe mine? începu Bronwyn, dar Stephen îi dădu un brânci puternic înainte.

— Nu e nimeni altcineva aici, zise el.

Faţa ei îşi pierdu culorile.

— Stephen, nu ştiu nici cel mai elementar lucru despre naşterea unui copil.

El îi atinse obrazul.

— Eşti speriată, nu-i aşa? Ea îşi coborî privirile spre mâinile ei. Nu poate să fie mare diferenţă faţă de felul cum se întâmplă cu o iapă, sau cu o vacă, rosti apoi plin de speranţă.

— O vacă! Ochii ei îi aruncară un fulger, apoi se relaxă. Stai cu mine, rosti blând. Ajută-mă.

Stephen nu-i văzuse niciodată privirea aceasta, atât de blândă şi care implora ajutor.

— Cum aş putea? Un bărbat nu poate să participe la o naştere. Poate dacă ar fi rudă cu mine…

— Uită-te la el! rosti Bronwyn arătând spre Donald. Singura lui grijă e ca soţia lui să fie bine. Nu-i pasă de nimic altceva.

— Bronwyn! se auzi deodată strigătul lui Kirsty din căruţă.

— Te rog, imploră ea cu mâinile pe pieptul lui. Nu te-am rugat niciodată nimic.

— În afara schimbării numelui, a naţionalităţii, a… Îi întoarse spatele, dar el o apucă de braţ. Împreună, şopti el. Măcar o dată, hai să facem

ceva împreună.

N-a fost o naştere uşoară. Kirsty era micuţă, iar copilul era mare. Niciunul din cei trei nu ştia multe despre cum să dai naştere unui bebeluş şi toţi fură de acord că a fost o experienţă minunată. Bronwyn şi Stephen au transpirat tot atât de mult ca şi Kirsty. Când apăru capul, se priviră cu mândrie. Stephen o ridică uşor pe Kirsty pentru a o putea vedea pe Bronwyn ținând căpşorul şi trăgând cu blândeţe de umeri.

Ultima parte a copilului ţâşni afară singur şi Bronwyn îl luă în braţe.

— Am reuşit! şopti ea.

Stephen îi zâmbi apoi îi dădu lui Kirsty un sărut sonor.

— Mulţumesc, zâmbi Kirsty, aşa cum stătea în braţele lui Stephen, total epuizată, dar fericită peste poate.

Le mai luă câteva minute să spele copilul şi pe Kirsty. Stephen şi Bronwyn îi priviră pe mamă şi pe copil, acesta bâjbâind deja după sânul mamei.

— Hai să-i spunem lui Donald că are un fiu, şopti Stephen.

Donald stătea lângă căruţă aşteptând, cu o figură îngrozită.

— Capul sus! rosti Stephen râzând. Du-te să-ţi vezi băiatul.

— Un băiat, rosti Donald cu voce tremurătoare, înainte de a urca în căruţă.

Se făcuse întuneric cât stătuseră înăuntru, cu Kirsty. Ziua strălucitoare şi rece se transformase într-o noapte întunecoasă şi mai rece.

Bronwyn se întinse şi inspiră cu poftă aerul proaspăt. Nu se ştie din ce cauză, avea un sentiment de libertate. Deodată îşi lăsă capul pe spate, întinse braţele şi începu să se învârtească în jurul ei, iar şi iar.

Stephen râse şi o prinse în braţe ridicând-o de la pământ.

— Ai fost minunată, rosti el entuziasmat. Ai fost aşa de puternică şi calmă şi ai făcut ca totul să fie mai uşor pentru Kirsty. Îşi adună toate puterile, când realiză că tocmai îi netezise calea lui Bronwyn, să declare cum se instruise ea să devină un MacArran.

Dar aceasta îi zâmbi şi i se agăţă de gât, ascunzându-şi faţa în umărul lui.

— Mulţumesc. Însă cunoştinţele tale despre ce trebuie făcut au fost de cel mai mare ajutor. Dacă aş fi fost singură, cred că pur şi simplu m-aş fi blocat şi doar aş fi privit, când a apărut capul copilului.

O clipă Stephen nu o crezu, dar fu de folos mândriei lui să o audă spunând că i-a fost de aşa mare ajutor.

— Eşti obosită? o întrebă blând, în timp ce o ţinea strâns în braţe şi o mângâia pe păr.

— Foarte, răspunse ea simţindu-se de-a dreptul

confortabil şi relaxată.

Se aplecă şi îşi strecură un braţ sub genunchii ei.

— Hai să mergem undeva să dormim. O duse într-o latură a muchiei stâncoase, o puse jos şi cu dexteritate îşi desfăcu pledul şi îl întinse pe pământ. În câteva minute erau strânşi unul în altul, pentru a se încălzi, cu Rab la spatele lui Bronwyn.

— Stephen! chemă blând ea. Ce o să facem acum? Nu putem să ne îndreptăm spre Anglia, singuri vom fi recunoscuţi.

Stephen stătea întins calm, dar gândurile îi galopau, înainte Bronwyn nu îi ceruse niciodată părerea şi nici nu stătuse în felul acesta lângă el, cu încredere. Zâmbi, o sărută pe creştet şi o trase mai aproape, simţind cum pieptul îi crescu de mândrie, cu câţiva centimetri.

— Nu m-am gândit prea mult, dar cred că dacă am putea, ar trebui să rămânem cu Kirsty şi cu Donald. Făcu o pauză. Tu ce crezi? Imediat ce cuvintele îi scăpară din gură, îşi dădu seama cât de mult s-a schimbat şi el. Cu câteva luni înainte i-ar fi poruncit soţiei lui ce anume să facă. Acum îi cerea părerea.

Bronwyn dădu din cap.

— Merg spre sud, spre părinţii ei. Dacă am putea să ajungem acolo împreună cu ei, poate am putea cumpăra nişte cai.

— Să cumpărăm? Dar pe ce, pe ochii noştri frumoşi? întrebă Stephen. Nu avem nimic care să valoreze vreun ban. Nici să-l răsplătim pe Donald pentru ospitalitate nu putem.

— Un scoţian nu are nevoie să fie răsplătit.

— Chiar şi un MacGregor? o tachină Stephen.

Ea râse uşor.

— Atât timp cât nu-şi închipuie că suntem MacArrani. Iar în ce priveşte mâncarea, eşti un vânător bun, unul mai bun decât Donald, sunt sigură. Avem nevoie doar de un mod de a ne plăti caii. Oftă. Păcat că Davey nu ne-a atacat mai aproape de graniţă.

— De ce?

— Aş fi avut una din rochiile acelea englezeşti. Afurisitele de obiecte sunt acoperite de nestemate, pe care am fi putut să le vindem.

— Dacă ai fi fost îmbrăcată ca o englezoaică, probabil că n-am mai fi în viaţă şi în afară de asta, n-am fi avut un pled cald cu care să ne învelim.

Ea îl privi.

— Am crezut că urăşti hainele noastre scoţiene. Ai spus, dacă îmi amintesc bine, că lasă jumătatea ta de jos goală.

— Nu fi impertinentă, rosti el prefăcându-se serios. Se poate spune ceva şi despre un acces rapid. Un om poate să scape de pled, în timpul care îi trebuie unul englez să se gândească doar

la dezbrăcat.

Ea îi zâmbi.

— Sesizez mândrie în vocea ta? îl necăji ea. Şi de unde naiba ai luat accentul ăsta?

— Nu am idee ce vrei să spui, o ironiză el. Şi dacă ar fi să spun adevărul, cred că l-am căpătat odată cu pledul.

— Îmi place, zise ea blândă mişcându-şi genunchiul în sus pe piciorul lui gol şi sub fusta pe care încă o mai purta. Ţi-ar plăcea să faci dragoste cu o moaşă? Sau insişti să te culci doar cu o şefă de clan?

El îşi băgă mâna în părul ei.

— Am să te iau în clipa asta, indiferent ce eşti. Eşti Bronwyn, o bucăţică dulce, delicioasă, care poate călări ca un demon, salva viaţa soţului ei şi ajuta la naşterea unui bebeluş, toate doar în câteva ore.

— Am beneficiat şi de puţin ajutor, şopti ea înainte de a-şi ridica gura spre el pentru un sărut.

Bronwyn simţea cât de straniu e locul şi momentul. Ar fi trebuit să fie îngrijorată în legătură cu clanul ei, dar ştia că Tam se află acolo pentru a-i conduce şi poate că oamenii se descurcau mai bine, dacă nu trebuia să ţină seama de războiul neîntrerupt dintre ea şi Stephen. Acum însă nu simţea deloc că ar fi în război cu el. Se simţea aşa cum nu se simţise

niciodată înainte: blândă şi feminină. Nu existau hotărâri de luat, nu exista mânie, nici grija că Stephen se află de partea cealaltă a baricadei. Acum erau vânaţi amândoi în acelaşi fel.

— Ai o privire foarte îndepărtată, zise el. Nu vrei să-ţi împărtăşeşti gândurile cu mine?

— Mă gândeam că în acest moment sunt fericită. Nu am avut un gând de fericire şi nici de linişte, de când a murit tata.

Stephen zâmbi, pentru că era pentru prima oară când nu-l mai acuza pe el de moartea tatălui ei.

— Vino aici, dulceaţă, şi vezi dacă nu pot să te fac şi mai fericită.

O dezbrăcă pe îndelete. Se zvârcoliră împreună la adăpostul pledului şi râseră când un cot se izbi de un loc delicat. Era o luptă intimă, rostogolindu-se, râzând, bucurându-se unul de altul şi de libertatea lor.

Mâinile lui Stephen pe pielea ei o linişteau. Învăţa în continuare plăcerile amorului. Îi sărută faţa, gâtul, privi jocul razelor de lună pe pielea lui.

El îşi purtă buzele pe umerii ei, apoi mai jos pe sâni. Simţi cum o străbat fiori.

— Stephen, şopti ea. El îşi plimbă mâinile pe mijlocul ei şi pe coaste. Puterea lui o excita, o făcea să se simtă mică şi în stăpânirea lui.

— Eşti aşa frumoasă, murmură el.

Zâmbi ştiind că el o făcea să se simtă frumoasă. Îşi purtă mâinile mai jos, între coapsele ei, şi când o simţi vibrând, îl străbătu şi pe el aceeaşi emoţie.

Apoi se urcă încet pe ea. Şi ea i se dărui liberă şi plină de dorinţă, trăgându-i gura în jos spre ea. Când gemu tare de plăcere, Stephen o sărută cu putere. Sunetele pe care le scotea, abandonul ei, felul cum o iubea, îl excitau.

Au făcut dragoste încet, până când Bronwyn se aţâţă mai tare, pretinzând mai mult şi mai mult. Se arcui spre el, pentru a-l întâlni şi el explodă împingând-o cu forţă. Ea îl trase la ea, nelăsându-l să plece, vrând tot ce avea în el.

Apoi adormiră lipiţi unul de altul, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.

Bronwyn s-a trezit prima. Stephen o ţinea aşa de aproape de el, că de-abia reuşea să respire. Îl privi o clipă. O buclă îi atârna pe o ureche. Remarcă ce mult s-a schimbat în ultimile câteva luni. Nu mai exista pielea aceea palidă englezească şi părul englezesc scurt şi drept. Da, gândi ea, acum cu greu ar recunoaşte cineva în el un englez. Se mişcă pentru a-i putea săruta bucla. Îşi aminti că odată îi era frică să-i facă avansuri de această natură. În dimineaţa asta, părea corect ca ea să-l trezească în sărutări.

El zâmbi înainte de a deschide ochii.

— Bună dimineaţa, murmură ea.

— Mi-e frică să mă uit, rosti el visător. Oare cineva a prefăcut-o pe Bronwyn a mea într-un spirit al pădurii? Ea îl muşcă de ureche. Au! apoi deschise ochii şi chicoti. Nu cred că te-aş schimba vreodată cu un spirit, de niciun fel, rosti întorcându-se spre ea.

— O, nu, nu face asta! îl împinse deoparte. Vreau să-l văd pe copilul nostru.

— Copilul nostru? Mai bine aş rămâne şi aş face unul cu adevărat al nostru.

Ea se rostogoli de lângă el.

— Nu sunt sigură că aş vrea să trec prin ce a trecut Kirsty ieri. Haide, să ne luăm la întrecere, până sus pe deal.

Stephen se îmbrăcă în grabă şi doar când Bronwyn se afla deja în vârful crestei, râsul ei îl făcu să se uite. Îi ţinea cizmele sus. Strigă la Rab să-i aducă cizmele şi încăierarea dintre câine şi stăpâna lui îi dădu timp să urce şi el dealul. Îşi smulse cizmele din mâna ei, apoi fugi în ciorapii trei sferturi din lână, până la căruţă. Stătea acolo calm când sosi şi ea.

— Bună dimineaţa, strigă el ca şi cum n-ar fi văzut-o de zile întregi. Ai dormit bine?

Ea râse şi urcă în căruţă să o vadă pe Kirsty.

În restul zilei nu prea au avut timp de râs sau de joacă. Bărbaţii au plecat la vânătoare, iar Bronwyn a rămas, să aibă grijă de Kirsty şi de tabără. Era îngrozită de cantitatea mică de

mâncare pe care o aveau. Erau doar două pungi mici de făină de ovăz şi încă puţin din altceva. Nu voia să o jignească pe Kirsty întrebând-o despre alte provizii, dar spera să mai existe pe undeva şi altceva.

Bărbaţii se întoarseră la apusul soarelui, cu doar doi iepuraşi, de-abia suficienţi pentru o singură masă.

— Stephen, rosti Bronwyn trăgându-l deoparte, nu puteam să continuăm să primim mâncare de la ei. Au şi aşa prea puţină.

El se sprijini de un copac.

— Ştiu, dar în același timp nu-mi place să-i las singuri. Donald habar n-are cu care parte a arcului trebuie să tragă. Şi în părţile astea sunt o mulţime de vânători. Urăsc să-i las singuri şi urăsc să rămân.

— Aş vrea să-i pot ajuta într-un fel. Uite, bea asta. Îi întinse o cană.

— Ce e?

— Kirsty m-a învăţat să o prepar. E făcută din nişte licheni şi puţină bere. Ea spune că vindecă tot. Toată ziua a fost îngrijorată din cauza ta şi a lui Donald stând în frig.

Stephen sorbi lichidul fierbinte.

— Şi tu n-ai fost îngrijorată?

Ea zâmbi.

— Poate din cauza lui Donald, dar ştiam că tu poţi avea grijă de amândoi.

El era gata să răspundă, dar băutura îi atrăsese atenţia.

— E realmente bună. Cred că va face să nu mă mai doară capul.

Ea se încruntă.

— Nu ştiam că te doare capul.

— Nu a încetat de când m-a atins săgeata fratelui tău. Înlătură subiectul. Tocmai mi-a venit o idee. Lichenii ăştia au fost greu de găsit?

— Deloc, răspunse ea curioasă.

Ochii lui Stephen începură să strălucească.

— Astăzi Donald mi-a vorbit de un oraş din apropiere. Vrea să se ducă să-l boteze pe fiul lui. Dacă tu şi cu mine am putea prepara un ciubăr cu lichidul acesta, poate am putea să-l vindem.

— Ce idee grozavă! fu ea de acord întocmind deja planul în minte.

Petrecură întreaga seară strângând licheni. Donald adună banii pe care îi mai aveau şi, folosind unul din caii de la căruţă, se duse în oraş şi cumpără bere.

Era târziu, când şi-au întins pledurile pe pământ, lângă focul care murea şi s-au culcat. Bronwyn stătea lipită de Stephen, fericită că e lângă el, fără să simtă nevoia să facă dragoste. Această senzaţie de apropiere era nouă pentru ea şi o făcea să se simtă încălzită şi mulţumită.

A doua zi dimineaţă foarte devreme înhămară caii la căruţă şi rulară până în oraşul din vale. În

spatele zidurilor oraşului, păreau că există sute de prăvălii şi alte căsuţe, dar aerul era greu, de-abia puteai respira, întregul loc o făcu pe Bronwyn să tânjească după spaţii deschise.

În viaţa ei fusese în puţine oraşe. În loc de asta, veneau negustorii la Larenston pentru a-şi vinde marfa.

— Donald trase căruţa pe marginea străzii principale, exact în faţa unei alei înguste, şi deshămă caii. Scoaseră un vas cu băutura pe care au preparat-o, apoi Stephen începu să-i invite pe oameni să cumpere. Kirsty şi Bronwyn stăteau în căruţă şi ascultau. Vocea profundă a lui Stephen bubuia acoperind zgomotul oraşului. Făcea promisiuni extraordinare în legătură cu băutura, vorbind din proprie experienţă, ca i şi cum l-ar fi vindecat de lepră.

Nimeni nu cumpăra.

Oamenii se opreau şi ascultau, dar nu dădeau niciun ban pe lichidul miraculos.

— Poate că ar trebui să faci nişte sărituri, cum i-ai făcut lui Tam, îl tachină Bronwyn.

Stephen îi ignoră ironia, în timp ce încerca să convingă un tânăr să cumpere, spunându-i că băutura îi va îmbunătăţii viaţa amoroasă.

— Poate că tu ai nevoie de ajutor, eu nu, replică tânărul. Mulţimea râse şi începu să se destrame.

— Cred că e timpul să încerc şi eu, rosti

Bronwyn începând să-şi descheie bluza.

— Bronwyn! protestă Kirsty. Vrei să faci ceva care să-l înfurie pe Sephen?

Ea zâmbi.

— Probabil. E destul de adânc decolteul? Privi în jos la curba generoasă a sânilor ei, expusă de bluza descheiată.

— Mai mult decât destul. Donald m-ar lua de păr, dacă aş umbla în felul ăsta.

— Englezoaicele se îmbracă cu rochii cât mai adânc decoltate, argumentă Bronwyn.

— Dar tu nu eşti englezoaică!

Drept răspuns, Bronwyn zâmbi coborând şi oprindu-se în faţa căruţei, de partea opusă locului unde se afla Stephen.

Acesta zâmbi surprins, când o auzi pentru prima oară pe Bronwyn strigând.

— Băutura asta vindecă tot, de la temperatură până la boala transpiraţiei, spunea ea.

El se uita la mulţimea care începuse să se îndrepte spre ea. Soţia ta e nefericită? continuă

Bronwyn. Poate că e vina ta. Poţiunea va face din tine cel mai puternic bărbat. Ca elixir de amor e neîntrecută.

— Crezi că am să pun mâna pe ceva asemănător ţie? strigă un bărbat.

— Numai dacă ai bea un butoi întreg, răspunse pe loc Bronwyn.

Mulţimea râse.

— Eu cred că am să încerc, strigă alt bărbat.

— Am să cumpăr puţin pentru soţul meu, ţipă şi o femeie grăbindu-se spre partea din spate a căruţei, unde se aflau Donald şi Stephen.

O vreme Stephen fu prea ocupat să umple vasele i orăşenilor şi să le ia bănuţii, pentru a o asculta cu atenţie pe Bronwyn. Era mândru de felul în care reuşise să vândă şi încântat că oamenii o plăceau. O dată chiar chicoti, la gândul unei doamne englezoaice purtându-se ca un negustor şi cu un succes atât de mare.

Doar când începu să audă râsul răguşit, sugestiv al bărăţilor, situaţia îi atrase cu adevărat atenţia.

Unul dintre oameni întinzând o cupă se întoarse spre însoţitorul lui.

— Aproape că mi-a promis să ne întâlnim la fântâna oraşului.

Figura lui Stephen deveni de gheaţă.

— Nu ţi-a spus că voi fi şi eu acolo? întrebă el cu i voce mortală.

Omul se uită la Stephen şi la provocarea de pe figura lui frumoasă. Apoi făcu un pas înapoi.

— Nu mă acuza, ea mi-a dat ideea.

— Să o ia naiba! rosti Stephen cu răutate şi aruncă polonicul în ciubăr. Ce dracu' îşi închipuie că face?

Se opri când dădu colţul căruţei. Bluza îi era descheiată, expunând o mare parte din sânii ei

înalţi şi fermi. Îşi dăduse de o parte pledul ce o acoperea şi fusta i se lăsase pe şolduri. Se plimba înainte şi înapoi, prin faţa mulţimii de oameni în creştere. Şi felul în care mergea! Mâinile îi erau aşezate pe şoldurile ce se mişcau seducător.

Pentru o clipă fu şocat, prea îngheţat pentru a se putea mişca; apoi făcu doi paşi mari spre ea. O apucă de un braţ şi o trase pe aleea din spatele căruţei.

— Ce dracu' crezi că faci? întrebă printre dinţii încleştaţi.

— Vând tonic, răspunse ea destul de calmă. Tu şi Donald nu prea făceaţi treabă bună, aşa că m-am gândit să ajut.

Îi dădu drumul braţului, apoi furios începu să-i încheie bluza.

— Şi sigur că te-ai distrat de minune, nu-i aşa? Fâţâindu-te prin faţa lor, ca o femeie uşoară!

Ea ridică ochii la el şi zâmbi încântată.

— Eşti gelos, nu-i aşa?

— Categoric nu! o repezi el, apoi se opri. Ai a dracului de mare dreptate când spui că sunt gelos. Bătrânii aceia murdari nu au dreptul să vadă ceea ce e al meu.

— O, Stephen, e... E, nu ştiu, dar descopăr că sunt de-a dreptul încântată de gelozia ta.

— Încântată? întrebă el uluit. Data viitoare sper să apelezi la memorie şi să nu încerci să

provoci din nou senzaţii tari. O trase în braţele lui şi o sărută sălbatic, cu foame, posesiv.

Bronwyn îi răspunse, lipindu-şi trupul de al lui, abandonându-se pasiunii lui.

Deodată o voce tunătoare, ce parcă zguduia casele din jur, le întrerupse îmbrăţişarea.

— Unde e ţărăncuţa care vinde tonic? Cu regret, Bronwyn se depărtă privindu-l pe Stephen uluită. Unde e? bubui vocea din nou.

— E MacGregor, şopti ea. L-am mai auzit eu o dată.

Se întoarse spre vocea care se auzea, dar

Stephen o prinse în braţe.

— Nu poţi să te duci acolo şi să te întâlneşti cu MacGregor.

— De ce nu? Nu m-a văzut niciodată. Nu ştie cum arăt şi în afară de asta, cum aş putea să refuz? Ne aflăm pe domeniile MacGregor.

Stephen se încruntă, dar îi dădu drumul. Un refuz i-ar fi făcut să pară suspecţi.

— Lasă-mă, strigă ea în timp ce ieşea de pe alee. Stephen era aproape, în spatele ei. MacGregor stătea călare pe cal, privind-o oarecum amuzat. Era un bărbat înalt, solid, cu părul cenuşiu la tâmple şi cu maxilarele deosebit de puternice. Ochii lui erau verzi şi plini de viaţă, deasupra unui nas proeminent. Cine mă doreşte? întrebă ea arogantă.

MacGregor îşi lăsă capul pe spate şi scoase un

hohot sonor.

— Ca şi cum nu ţi-ai cunoaşte propriul senior, zise el cu ochii de smarald umbriţi.

Ea îi zâmbi dulce.

— E oare acelaşi senior, care nu-şi cunoaşte supuşii din propriul clan?

El nu-şi pierdu zâmbetul.

— Eşti o ţărăncuţă obraznică. Cum te cheamă?

— Bronwyn, rosti ea mândră, ca şi cum numele ei era o provocare. La fel ca pe şefa clanului MacArran.

Mâna lui Stephen se încleştă ameninţătoare pe umărul ei. Privirea lui deveni grea.

— Nu o pomeni pe femeia aia în faţa mea.

Bronwyn îşi puse mâinile în şold.

— Asta pentru că încă îi mai porţi iniţiala?

Deodată în jurul lor se făcu o linişte mortală. Mulţimea înţepeni ţinându-şi răsuflarea.

— Bronwyn, începu Stephen, înspăimântat de ceea ce auzise.

MacGregor ridică mâna.

— Nu eşti doar obraznică, ai şi curaj. Nimeni n-a îndrăznit să-mi amintească de noaptea aceea.

— Spune-mi de ce eşti aşa de furios, pentru un insemn aşa mic?

MacGregor rămase tăcut, părând că o judecă, atât pe ea cât şi întrebarea.

— Se pare că ştii o mulţime despre asta. Tensiunea păru că-l părăseşte brusc şi zâmbi.

Cred că problema ţine de femeie aia. Dacă ar fi arătat ca tine, cred că i-aş fi purtat marcajul cu mândrie, dar o femeie urâtă ca o vrăjitoare nu are voie să însemneze un MacGregor.

Bronwyn era gata să comenteze, dar Stephen o apucă de mijloc cu ambele mâini strângând-o până când nu mai putu respira.

— Iart-o pe soţia mea, rosti el. Are tendinţa să fie puţin cam prea vorbăreaţă.

— Aşa e, fu de acord MacGregor cu entuziasm. Sper să o stăpâneşti bine.

— Atât cât pot, râse Stephen.

— Îmi plac femeile deştepte, rosti MacGregor. Asta e şi frumoasă şi cu capul pe umeri.

— Tocmai de aceea mi-ar plăcea să-şi păstreze gândurile doar pentru ea, măcar o dată.

— Nu sunt multe femei care pot face asta. Bună ziua la amândoi, rosti el şi trase de hăţurile calului plecând.

— Să te ia naiba! rosti Bronwyn cu violenţă întorcându-se cu faţa la Stephen.

Dar, înainte de a continua, el începu să o scuture de îi clănţăniră dinţii.

— Ai fi putut să ne bagi în mare necaz! începu el, apoi ridică ochii spre mulţimea care încă îi mai privea.

O apucă de braţ şi o trase în partea cealaltă a căruţei. Bronwyn, rosti el răbdător, nu-ţi dai seama ce ai fi putut să faci? Parcă te şi vedeam

cum îl anunţi că eşti stăpâna clanului MacArran.

— Şi ce dacă aş fi făcut-o? întrebă ea încăpăţânată. Ai auzit ce a spus…

O întrerupse brusc.

— Ce declară un bărbat în faţa unei fete frumoase şi ce trebuie să facă, atunci când se află în faţa mulţimii, sunt două lucruri diferite. Te-ai gândit la Kirsty şi la Donald? Ne-au găzduit.

Spre surpriza lui, Bronwyn se relaxă, sau mai curând se dezumflă. Personalitatea ei părea că o părăseşte. Se lăsă moale în braţele lui.

— Ai aşa multă dreptate, Stephen. O să mă învăţ vreodată minte? El o ţinu strâns lipită de el, mângâindu-i părul. Îi plăcea să simtă că se sprijină de el, atât psihic cât şi fizic. Nu voi fi niciodată suficient de deşteaptă, pentru a merita să fiu o MacArran?

— O să fii, iubito, şopti el. Dorinţa există în tine, aşa că vei reuşi, în curând.

— Bronwyn? Amândoi ridicară capul, când îl văzură pe Donald aproape de ei. Kirsty vrea să te întreb dacă sunteţi gata să-l vedeţi pe preot. Credem că va trebui să-l creştinăm pe copilaş, înainte de căderea nopţii. Niciunul dintre noi nu doreşte să rămână peste noapte între aceste ziduri.

Stephen zâmbi.

— Sigur că suntem gata. Se uită la Donald şi

observă că ceva îl necăjea pe tânărul de obicei atât de calm. Şi, în primul rând, de ce i se adresase lui Bronwyn? îşi dădu seama că, dacă Donald fusese în căruţă, a putut să audă afirmaţia că Bronwyn era o MacArran. Dacă într-adevăr ştia, Stephen îşi dădea seama că totuşi nu avea intenţia să-i trădeze spunându-i lui MacGregor.

Biserica era cea mai mare clădire din oraş, înaltă, impresionantă. Înăuntru era linişte, bebeluşul dormea în braţele lui Kirsty.

— Pot să vorbesc ceva cu voi? întrebă ea calmă, înainte de a ajunge la altar. N-aţi vrea să fiţi naşii fiului nostru?

O clipă Bronwyn o privi fix.

— Ştii atât de puţine despre noi, murmură ea.

— Ştiu mai mult decât destul. Ştiu că aţi trata cu seriozitate responsabilitatea de a fi naşi.

Stephen o apucă pe Bronwyn de mână.

— Da, îi vom fi naşi şi nu ne vom da în lături de la tot ce înseamnă asta. Băiatul nu va avea nevoie niciodată de nimic, atâta timp cât trăim noi, afirmă el.

Kirsty le zâmbi la amândoi şi se îndreptă spre preotul care aştepta. Bebeluşul fu botezat cu numele Rory Stephen. Stephen îi privi surprins, apoi zâmbi larg. Bronwyn nu protestă, când i se comunică preotului numele de familie Montgomery.

La ieşirea din biserică, el îl duse pe copilaş înapoi la căruţă. Apoi se uită la Bronwyn.

— De ce n-am avea şi noi aşa ceva? Mi-ar plăcea un băieţel cu părul negru, ochii albaştri şi o gropiţă în bărbie.

— Vrei să spui că felul cum arăt s-ar potrivi mai bine cu un bărbat? îl ironiză ea.

El râse.

— Să ştii că începe să-mi placă de tine, acum când nu ţipi la mine tot timpul pentru că sunt englez.

Se uită la părul lui lung, la felul cum îşi purta pledul, cu atâta uşurinţă.

— Acum nu arăţi prea mult a englez. Ce o să spună fraţii tăi, când vor vedea că fratele lor a devenit pe jumătate scoţian?

El fornăi.

— Mă vor accepta aşa cum sunt şi dacă au puţin creier, vor învăţa şi ei câteva lucruri de la noi scoţienii.

— Noi? întrebă ea dârză şi se opri din mers.

— Termină, nu te mai uita aşa la mine, ca şi cum mi-ar fi crescut două capete, rosti el.

Îl urmă privindu-l şi deodată realiză că acum el folosea accentul scoţian tot timpul, chiar şi când erau singuri. Pledul i se izbea de genunchi exact în unghiul corect şi mergea, ca şi cum ar fi fost de când lumea scoţian. Zâmbi şi îşi grăbi paşii. Arăta aşa bine, ducându-l pe copilaş cu uşurinţă

pe un braţ şi îi plăcu felul cum îşi strecură celălalt braţ în jurul umerilor ei.

Merseră înapoi la căruţă împreună, râzând fericiţi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Călătoriră foarte încet, timp de două zile. Bronwyn încercă să o facă pe Kirsty să stea în căruţă, dar ea râdea. Stephen spunea că Kisty acţionează în autoapărarea ei, după ce încercase să mănânce ceva din ceea ce gătise Bronwyn.

— Aceasta e cea mai rea friptură de iepure pe care am gustat-o vreodată, afirmă dezgustat Stephen, într-o seară. Nu are niciun gust.

— Iepure? rosti Bronwyn absentă. Ţinea bebeluşul în braţe, uitându-se la ochii lui, care urmăreau mişcarea razelor de soare ce apunea, de pe broşa ei. O, nu! rosti când în final realiză ce spusese Stephen. Pe faţa ei se aşternu o umbră roz. Iepurii sunt tot atârnaţi în căruţă. Eu…

Hohotul lui Stephen o întrerupse.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aia deşteaptă; cu care m-am însurat?

Bronwyn îi zâmbi încrezătoare.

— E încă aici. Oricine e capabil să gătească. Eu pot… Se opri şi ridică ochii uluită.

— Aşteptăm, rosti Stephen.

— Încetează să o mai necăjeşti, interveni calmă Kirsty. Bronwyn, după cât de frumoasă eşti, nici nu ai nevoie să găteşti. Şi, în afară de asta, eşti curajoasă, neînfricată, ai un simţ practic deosebit şi Bronwyn râse.

— Vezi! i se adresă lui Stephen. Sunt încântată că cineva mă apreciază.

— O! Şi Stephen te apreciază, zâmbi Kirsty. De fapt, nu cred că am văzut vreodată doi oameni mai îndrăgostiţi decât voi doi.

Bronwyn ridică ochii de la copil, uimită. Stephen se uita la ea într-un fel cam prostesc, aproape ca atunci când a văzut-o prima oară.

— E frumoasă, nu-i aşa? rosti el. Dacă ar putea să şi gătească! spuse asta aşa de plin de alean, încât Bronwyn se strâmbă şi aruncă în el cu un bulgăre de pământ. El râse şi păru că revine în prezent. Lasă-mă să-mi ţin şi eu finul în braţe, eşti bună? Stă prea mult timp cu femeile. Râse din nou la răspunsul lui Bronwyn.

A doua seară târziu au ajuns la căsuţa părinţilor lui Kirsty. Era o casă de arendaş tipică, din piatră spoită cu alb şi acoperiş de paie. Câteva loturi semănate cu orz se aflau în apropiere şi de asemenea oi şi vite. O stâncă abruptă se iţea din spatele câmpului, nu departe de casă.

Părinţii lui Kirsty ieşiră să-i întâmpine. Tatăl ei, Harben, era un bărbat scund şi ciolănos, cu

braţul drept lipsă, din umăr. Faţa lui era umbrită de părul cenuşiu şi de o barbă voluminoasă. Şi din ce se putea vedea, părea că e în permanenţă înfuriat.

Nesta, mama lui Kirsty, era mititică, cu părul cenuşiu strâns la ceafă. Era atât de caldă, pe cât era Harben de rece. Imediat îi îmbrăţişă pe copilaş, pe Kirsty şi pe Bronwyn. Apoi le-a mulţumit de nenumărate ori lui Stephen şi lui Bronwyn că au ajutat la naşterea singurului ei nepot. Îl sărută pe Stephen la fel de entuziasmată ca pe Donald.

Stephen se interesă dacă ar putea să stea la noapte la ei şi să plece a doua zi dimineaţă.

Figura lui Harben arăta ca şi cum tocmai fusese profund jignit.

— Să staţi o noapte? mârâi el. Ce fel de om eşti tu? Soţia ta e prea slăbuţă şi unde îţi sunt copiii? Nu aşteptă răspunsul lui Stephen. Berea mea de casă va pune un copilaş în burta aia plată a ei.

Stephen dădu din cap, ca şi cum auzise o vorbă foarte înţeleaptă.

— Şi eu care credeam că ceea ce fac eu o va lăsa grea, nu berea de casă.

Harben scoase un sunet ce ar fi putut fi luat drept râs.

— Veniţi înăuntru şi bun sosit.

După o cină simplă cu lapte, unt, brânză şi turte de ovăz, se aşezară cu toţii într-o cameră,

în jurul unui foc de turbă. Stephen stătea pe un scaun cioplind o jucărie pentru Rory Stephen. Bronwyn stătea pe pardoseala de pământ, sprijinindu-se de genunchii lui. Kirsty şi mama ei se aflau de cealaltă parte, Donald şi Harben în faţa focului.

Donald, care demonstrase deja că e un bun povestitor, tocmai descrisese hazlia vânzare de către Bronwyn a băuturii şi reacţia lui Stephen văzând mişcările ei ispititoare. Termină relatând întâlnirea lui Bronwyn cu MacGregor.

Bronwyn râse alături de ceilalţi.

Deodată, Harben sări în picioare răsturnând scaunul.

— Tată, rosti blândă Kirsty arătând îngrijorată, te doare braţul?

— O, da, rosti el cu amărăciune. Nu încetează niciodată, nu, de când mi l-au luat

MacArranii.

Imediat, Stephen puse mâna pe mâna lui Bronwyn, în semn de avertisment.

— Acum nu e momentul, începu Nesta.

— Nu e momentul! strigă Harben. Dar când e momentul să-i urăşti pe MacArrani? Se întoarse spre Bronwyn şi spre Stephen. Vedeţi asta? întrebă indicând mâneca goală. Ce poate să facă un om fără mâna dreaptă? MacArran însuşi mi-a tăiat-o. Acum şase ani, când a făcut o incursiune după vitele mele, mi-a luat şi braţul cu el.

— Şase ani, şopti Bronwyn. Dar MacGregor n-a făcut şi el atunci nişte raiduri şi n-a ucis patru oameni?

Harben dădu din mână.

— Le-a dat exact ce le trebuia, pentru că furau de la noi.

— Ar fi trebuit ca MacArran să stea liniştit, în timp ce tu îi ucideai oamenii? Nu trebuia să se răzbune?

— Bronwyn… o atenţionă Stephen.

— Las-o în pace, se repezi Harben. Ai fi făcut şi tu treabă bună acolo. Ce ştii despre MacArran?

— El…

Kirsty o întrerupse.

— Bronwyn locuieşte la graniţa cu domeniul MacArran.

— A, trebuie că ai o mulţime de necazuri cu ei, zise Harben plin de simpatie.

— De fapt, niciunul, zâmbi Bronwyn.

— Trebuie să-mi spui cum… Începu Harben.

Kirsty se sculă în picioare.

— Cred că e timpul să mergem la culcare. Trebuie să avem grijă de muls mâine dimineaţă.

— Da, acceptă Harben. În fiecare an, dimineţile se ivesc din ce în ce mai devreme.

Era târziu, când Bronwyn şi Stephen se ghemuiră împreună sub pleduri, pe salteaua de paie.

— Să nu-mi ţii nicio predică, şopti Bronwyn cu

resemnare în voce.

El o trase mai aproape de el.

— Nici nu intenţionam. Îmi place să te văd pe tine şi pe bătrânul Harben certându-vă. Cred că în sfârşit ai întâlnit un adversar pe măsura ta. Niciunul dintre voi nu crede nimic bun despre clanul celuilalt.

O sărută când încercă să-i răspundă, apoi adormiră în pace.

A doua zi dimineaţă, un călăreţ aduse veşti care schimbară planurile lui Stephen de a părăsi casa Harben. Se ştia în ţinut că MacArran şi soţul ei englezul lipseau. MacGregor oferea o răsplată generoasă pentru prinderea lor.

Stephen zâmbi când Harben afirmă că i-ar plăcea să o predea lui MacGregor pe vrăjitoarea aia urâtă. Dar nu mai zâmbi, când Harben se referi la englezul ei ca la un păun de nimic, care nu valora nici pământul în care trebuia îngropat. Apoi se încruntă, când Bronwyn îşi exprimă acordul din suflet cu părerile lui Harben despre englez. Şi îl aţâţă, până când Kirsty îl determină pe tatăl ei să-şi oprească tirada.

— Pentru asta am să ţi-o plătesc, şopti Stephen când se îndreptau spre şopronul unde vacile aşteptau să fie mulse.

— Supunându-mă lăcomiei tale englezeşti? îl tachină ea, apoi o luă înainte, cu şoldurile mişcându-se ademenitor.

Stephen era gata să răspundă, dar brusc se simţi cu adevărat plin de lăcomie. Zâmbi şi se îndreptă spre o vacă.

Bronwyn îşi petrecuse toată viaţa pe lângă arendaşii MacArran şi era obișnuită cu muncile de la fermă. Stephen nu ştia decât să-şi ducă vasalii la luptă. Se aşeză pe un scăunel lângă o vacă şi se uită la ea minunându-se.

— Uite, i se adresă Kisty calmă şi îi arătă cum se mulge. Apoi se făcu că nu aude înjurătura, când el reuşi să-şi toarne mai mult lapte pe el, decât în găleată.

Mai târziu adunară la un loc tot laptele, în aşa fel că şi găleata lui Stephen fu la fel de plină ca a celorlalţi. Nesta privi uimită cantitatea de lapte neobişnuit de mică, dar le zâmbi cu drag tuturor şi îi trimise la câmp.

Existau legume de iarnă ce trebuiau adunate şi garduri de piatră ce trebuiau reparate. Donald şi Bronwyn râseră copios când văzură figura lui Stephen care privea gardul. Era încântat ca un copil că exista ceva ce putea să facă şi el. Adună mai multe pietre decât toţi ceilalţi la un loc. Tocmai îşi pusese spinarea la treabă, să care mai mulţi bolovani, când Kirsty îi făcu semn lui Bronwyn. Harben se uita la Stephen cu adoraţie în priviri.

— Cred că ai o casă mare, aşa cum ţi-o doreşti, zise liniştită Kirsty.

— Mulţumesc, rosti Bronwyn şi avu din nou senzaţia că Kirsty ştia mult mai multe despre ea.

În noaptea aceea, în căsuţa caldă se întoarse un grup foarte ostenit. Dar era un grup fericit. Harben îi privea în timp ce se tachinau unul pe altul şi râdeau, relatând întâmplările zilei. Aprinse o pipă, îşi puse un cot pe genunchi şi pentru prima oară de ani de zile nu se mai gândi la ziua în care îşi pierduse braţul.

Două zile mai târziu, Kirsty şi Bronwyn plecară să caute licheni, de partea cealaltă a stâncii din spatele căsuţei. Rory Stephen stătea ghemuit în căldura unui pled, dormind într-un coş lângă râu. Ninsese puţin în timpul nopţii şi femeile nu se grăbeau cu adunatul. Râdeau, discutând despre fermă, despre soţii lor. Bronwyn nu se simţise niciodată în viaţa ei mai liberă. Nu avea responsabilităţi, nu avea griji.

Deodată înţepeni. Nu auzise niciun zgomot, dar ceva în aer o făcu să-şi dea seama că pericolul era aproape. Fusese antrenată prea mulţi ani, pentru a uita asta.

— Kirsty, rosti ea încet – cu o voce poruncitoare.

Capul lui Kirsty se ridică brusc.

— Stai liniştită. Înţelegi? Nu mai era femeia aceea veselă, era o MacArran.

— Rory, şopti Kirsty cu ochii larg deschişi.

— Ascultă-mă şi fă ce-ţi spun. Bronwyn vorbea

clar şi cu atenţie. Vreau să mergi în bălăriile alea înalte şi să te ascunzi.

— Rory, repetă Kirsty.

— Ai încredere în mine! rosti fermă Bronwyn.

Privirile li se întâlniră.

— Da, acceptă Kirsty. Ştia că poate să se încreadă în femeia asta, care devenise prietena ei. Bronwyn era mai puternică şi mai iute decât ea şi Rory însemna prea mult pentru ea, ca să-i rişte viaţa din vanitate de mamă. Se întoarse şi plecă în bălării, ghemuindu-se într-un loc de unde putea să vadă coşul lui Rory. Ştia că Bronwyn avea şanse mai multe să scape împreună cu copilul – pe Kirsty cea slabă oamenii puteau să o prindă în câteva secunde.

Bronwyn rămase liniştită, aşteptând necunoscutul.

Zgomotul râului era puternic şi acoperise zgomotul copitelor cailor. Astfel, de după creastă apărură patru călăreţi, aproape înainte de a se putea ascunde Kirsty. Erau englezi, îmbrăcaţi în hainele lor grele căptuşite. Jiletcile le erau uzate, ciorapii pătaţi şi aveau o privire înfometată.

O văzură imediat pe Bronwyn, iar ea recunoscu lumina ce le apăru în ochi. Rory începu să plângă şi Bronwyn alergă la bebeluş şi îl luă în braţe.

— Ce avem noi aici? întrebă un bărbat blond, în timp ce-şi duse calul exact în faţa ei.

— O frumuseţe din mlaştinile scoţiene, râse al

doilea conducându-şi calul pe la spatele ei.

— La uită-te la părul ăsta! continuă primul bărbat.

— Femeile Scoţiei sunt toate nişte stricate, afirmă al treilea. El şi al patrulea bărbat încheiară cercul în jurul lui Bronwyn.

Omul din frunte îşi îndemnă calul să înainteze, până când ea trebui să facă un pas înapoi.

— Nu arată prea înfricoşată de mine, zise el. De fapt, parcă ar implora să ştergem cu biciul privirea de pe faţa ei. Femeile nu trebuie să aibă bărbii despicate, râse el. Nu li se potriveşte.

— Păr negru şi ochi albaştri, rosti al doilea. Unde am mai văzut eu asta?

— Cred că mi-aş aminti dacă aş mai fi văzut-o, spuse al treilea. Îşi scoase spada şi o îndreptă spre Bronwyn, punându-i vârful sub bărbie.

Ea îl privi cu ochi sticloşi şi îndârjiţi, sigură pe ea în timp ce evalua situaţia.

— Dumnezeule mare! Tocmai mi-am amintit cine e.

— Cui îi pasă cine e, spuse primul om descălecând. E ceva ce intenţionez să gust şi numai de asta îmi pasă.

— Aşteaptă! strigă al doilea. E MacArran. Am văzut-o la Sir Thomas Crichton. Îţi aminteşti că s-a măritat cu unul dintre Montgomery?

Omul din faţa lui Bronwyn făcu un pas lateral.

— E adevărat? întrebă calm, cu voce

respectuoasă amestecată cu spaimă.

Ea doar îl privea, cu mâna încercând să liniştească copilul din braţe.

Unul din bărbaţii călare râse.

— Uită-te la ea! Sigur că e MacArran. Ai văzut vreodată o femeie cu o privire aşa mândră? Am auzit că la făcut pe Montgomery să lupte pentru ea, cu toate că regele Henric i-o făgăduise deja.

— Aşa e, confirmă al doilea om. Încă poţi să vezi de ce Montgomery a tras spada pentru ea.

— Lady Bronwyn, i se adresă primul bărbat, pentru că numele ei era cunoscut în cercurile înalte din Anglia, unde e lord Stephen?

Bronwyn nu-i răspunse. Ochii ei scăpărară în direcţia stâncilor ce o despărţeau de căsuţa Harben. Bebeluşul scâncea şi ea îşi lipi obrazul de căpşorul lui.

— Ce premiu! rosti al patrulea bărbat, care tăcuse până atunci. Spuse vorbele în surdină, parcă cu înţelepciune. Ce trebuie să facem cu ea?

— Să i-o ducem lui Montgomery. Sunt sigur că Stephen o caută, afirmă primul om.

— Şi fără îndoială că va plăti o sumă frumuşică pentru restituirea ei, râse altul.

Cel de al patrulea bărbat îşi aduse calul mai aproape, forţând-o pe Bronwyn să facă un pas înapoi.

— Dar ce e cu clanul ei? întrebă serios. Ştiaţi

că MacArranii sunt în război cu MacGregorii? Aici e domeniul lui MacGregor, să ştiţi.

— Charles, rosti primul bărbat rar. Cred că începi să ai nişte idei bune. În mod clar se ascunde. Al cui e copilul ăsta? o întrebă pe Bronwyn.

— E prea mare să fie al lui Montgomery. Poate că a fugit de la el, pentru a-şi lua copilul făcut cu alt bărbat.

Al doilea om râse.

— Atunci probabil că va plăti o mulţime, să o aibă înapoi, ca să o fiarbă în ulei clocotit.

— Ce ar fi să cerem recompensă de la toţi trei: de la clanul ei, de la MacGregor şi de la Montgomery?

— Şi să o distrăm noi, în timp ce aşteptăm, râse al treilea.

Kirsty privea dintre bălăriile de lângă pârâu. Avea lacrimi în ochi şi sânge pe buza inferioară, atât de tare şi-o muşcase. Ştia că Bronwyn ar fi trebuit să plece. Stâncile din spatele ei erau prea abrupte pentru caii oamenilor, aşa că Bronwyn avea posibilitatea să scape. Dar nu împreună cu copilul. Avea nevoie de ambele mâini ca să se caţere pe stâncile acelea. Nu putea să scape, dacă ţinea copilul în braţe.

— Îmi place ideea, rosti primul bărbat. Făcu un pas mai aproape de Bronwyn. Nu vei păţi nimic dacă cooperezi. Acum dă-mi copilul. Vorbea cu

ea, de parcă era lipsită de minte. Dar când Bronwyn făcu un pas înapoi, se încruntă. Ştim că nu e a lui Montgomery, aşa că nu ar fi mai bine să scăpăm de el chiar acum?

Bronwyn rămase nemişcată.

— Fă-mi rău mie sau copilului şi tot clanul meu, ca şi toţi Montgomerii, îţi vor cădea pe cap, rosti ea calmă.

O clipă omul o privi surprins, apoi îşi reveni.

— Încerci să ne ameninţi? Mai făcu un pas. Dă-mi copilul!

— Nu te apropia, rosti Bronwyn hotărâtă.

Unul dintre oameni râse.

— Cred că trebuie să fii atent cu ea. Mie mi se pare periculoasă.

Omul din spatele ei coborî de pe cal.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el calm.

Ceilalţi doi bărbaţi rămăseseră călare, dar se apropiau şi mai mult.

Bronwyn nu intră în panică. Nu putea să pună jos copilul, deci nici nu putea să apuce cuţitul. Singura ei şansă era să fugă de lângă englezi, care însă erau deprinşi cu viaţa călare. Făcu un mic pas lateral din faţa omului, îl strânse pe Rory în braţe şi o luă la goană.

Dar nici măcar o scoţiană nu putea să se pună cu un cal.

Unul dintre bărbaţii călare îi tăie drumul. Râsul lui insinuant răsună în aer. Rory începu să ţipe,

când Bronwyn îl strânse şi mai tare la piept. Ştia că oamenii l-ar fi ucis dacă l-ar fi lăsat din braţe.

Fu din nou înconjurată. Unul dintre bărbaţi o prinse de umăr şi o împinse spre altul.

Deodată, venind de nicăieri o săgeată şuieră şi se înfipse în pieptul primului om, exact când se întindea să pună mâna din nou pe Bronwyn.

Ceilalţi trei rămaseră înmărmuriţi. Stăteau şi-şi priveau tovarăşul tăcut şi fără viaţă, de la picioarele lor.

Bronwyn nu pierdu timpul să se întrebe cine a tras. Folosi cele câteva secunde pentru a fugi spre stâncă.

Englezii priviră în jur pentru a afla de unde venise săgeata. Dar înainte de a putea să-şi dea seama, un scoţian singuratic se îţi dintre stânci şi mai trase o săgeată. Căzu al treilea om, cel care descălecase.

Cei doi bărbaţi rămaşi călare întoarseră brusc caii şi porniră înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Stephen ieşi repede şi cu agilitate dintre stânci, urmat de Rab. Câinele dăduse alarma. O luă la goană după călăreţi punând săgeata în arc. Astfel unul dintre oameni căzu, în timp ce calul continua să alerge, cu piciorul stăpânului agăţat în scări şi târându-i trupul pe terenul bolovănos. Stephen continuă să fugă după al patrulea.

Încet, Kirsty ieşi din ascunzătoare. Era prea

speriată pentru a se mişca mai repede. Bronwyn îi ieşi înainte la jumătatea distanţei. Kirsty luă copilul, îl îmbrăţişă tandră, apoi ridică ochii la Donald care venea spre ea. Dădu copilul tatălui lui, apoi o îmbrăţişă pe Bronwyn. Tremura din tot trupul.

— L-ai salvat, şopti ea şocată. Ai fi putut să scapi dacă-l lăsai jos, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai riscat viaţa pentru a-mi salva bebeluşul.

Însă Bronwyn de abia asculta. Privea spre locul unde dispăruse Stephen.

— A ucis nişte englezi! şoptea ea iar şi iar, simţindu-se pe cât de fericită, pe atât de uluită. Stephen ucisese englezi, pentru a o proteja pe ea şi pe un copil scoţian.

Donald puse mâna pe umărul lui Bronwyn.

— Tu şi Stephen trebuie să plecaţi, rosti cu tristeţe.

— O, Donald, te rog… Începu Kirsty.

— Nu, aşa trebuie. Oamenii se opri, când îl văzu pe Stephen apărând.

Bronwyn se îndreptă spre el, parcă în transă. Îl cercetă cu grijă, dar nu văzu nicio urmă de sânge. Era transpirat de la goană şi ar fi dorit să-i şteargă fruntea.

— Te-au rănit? întrebă cu blândeţe.

El o privi, apoi o trase la el.

— A fost o treabă plină de curaj, ce ai făcut tu pentru a proteja copilul.

Înainte ca ea să poată vorbi, Donald era lângă ei.

— Stephen? Ce e cu celălalt om?

— A scăpat, rosti Stephen ţinând-o pe Bronwyn strâns lipită de el şi purtându-şi mâinile pe spatele ei, parcă pentru a se asigura că e în siguranţă.

Kirsty şi Donald schimbară priviri.

— Se va duce la MacGregor, sunt sigur, rosti Donald.

Bronwyn se desprinse din îmbrăţişarea lui Stephen.

— De cât timp ştiţi că sunt MacArran? întrebă ea.

— De când te-am văzut pentru prima oară, răspunse Kirsty. Te văzusem acum un an, într-o zi când călăreai împreună cu tatăl tău. Mama şi cu mine culegeam bobiţe.

— Deci şi mama ta ştie, rosti Bronwyn. Încă îl mai ţinea de mână pe Stephen, încântată cât de în siguranţă se simţea. Şi tatăl tău?

Kirsty se încruntă.

— E de neiertat cât de furios e. Am vrut de mai multe ori să-i spun. Apoi am vrut să vă cunoască pe amândoi şi după ce plecaţi, să-i spun. Ştiam că îi va fi greu să vă urască.

— Dar a mai rămas atât de puţin timp, adăugă Donald. Englezul le va spune tuturor.

— Stephen, rosti Bronwyn. Trebuie să plecăm.

Nu putem să-i punem în pericol, pe Kirsty şi familia ei.

El acceptă dând din cap.

— Donald, Kirsty începu el.

— Nu, rosti Kirsty întrerupându-l. Nu e nevoie să spui nicio vorbă. Sunteţi naşii fiului meu şi intenţionez să rămână aşa.

Stephen îi zâmbi.

— Poate să crească cu unul din fraţii mei.

— Un englez! se repezi Bronwyn. Nu, Kirsty, poate veni la MacArrani.

Donald zâmbi.

— Încetaţi, amândoi. Vom face şi alţi băieţi pentru voi. Acum luaţi caii englezilor şi duceţi-vă acasă. Aveţi timp până la Crăciun să ajungeţi la fraţii lui Stephen.

— Kirsty, începu Bronwyn în timp ce aceasta o îmbrăţişa cu putere. Ce vor zice oamenii, când le voi spune că cea mai bună prietenă a mea e o MacGregor? râse Bronwyn.

Dar Kirsty era serioasă.

— Trebuie să te întorci şi să vorbeşti cu MacGregor. E un om bun şi are ochi pentru femeile frumoase. Trebuie să încerci să stingi vrajba asta. N-aş vrea ca fii noştri să trebuiască să se lupte unul cu altul.

— Nici eu, rosti Bronwyn depărtându-se. Vă dau cuvântul că am să mă întorc la voi.

Stephen o înconjură cu braţul.

— Trebuie să venim înapoi, pentru a obţine mai multă bere de casă de la Harben.

Donald râse.

— Şi Bronwyn, cred că îţi sunt dator pentru că ai râs când ne-am întâlnit prima oară. Când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am spus despre MacArran!

— Erau adevărate, râse Stephen. Este cea mai încăpăţânată, mai nesupusă

— Şi magnifică femeie ce a existat vreodată, termină Donald apoi o apucă pe Bronwyn şi o îmbrăţişă. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru viaţa fiului meu. Mulţumesc. O dădu de o parte şi îl îmbrăţişă pe Stephen. Acum plecaţi, amândoi. Luaţi caii englezilor şi duceţi-vă. Se trase de lângă Stephen.

Când Kirsty mi-a spus că eşti englez, n-am crezut-o. Şi încă nu cred.

Stephen râse.

— Sunt sigur că ăsta e un compliment. Kirsty, a fost o onoare să te cunosc. Aş fi vrut să putem să stăm mai mult, pentru ca soţia mea să poată învăţa mai multe de la felul tău de a fi, amabil.

Înainte ca Bronwyn să poată replica, Donald izbucni în râs.

— Aşa pare ea, prieteni. Dar îşi impune punctul de vedere, ca şi Bronwyn, doar că într-un mod diferit.

Bronwyn îşi îngustă ochii spre Stephen.

— Gândeşte înainte de a comenta, îl ameninţă ea.

Stephen o trase la el.

— Gândesc că trebuie să plecăm. Atinse mâna lui Rory şi îi simţi degeţelele apucându-se de ale lui, o clipă, apoi luându-i mâna lui Bronwyn se îndreptară spre cai.

Pe când plecau călare, niciunul n-a fost în stare să se uite înapoi. Timpul scurt din căsuţa arendaşului fusese un timp de pace şi era prea dureros că trebuiau să-i părăsească

Călăriră ore întregi, în pas măsurat. Nu voiau să atragă atenţia galopând. O dată, Stephen se opri şi scoase unele din podoabele cailor, mult prea englezeşti, şi le aruncă în bălării. Bronwyn convinse o soţie de arendaş să-i dea un vas cu o vopsea închisă la culoare şi vopsi marcajul alb al cailor. Dacă cineva s-ar fi uitat mai cu atenţie, putea să vadă că picioarele din. Faţă erau puţin mai roşii decât restul cailor, de un cafeniu închis.

Stephen ducea grija mâncării şi intenţiona să cheltuiască cei câţiva bănuţi găsiţi în buzunarele şeilor. Dar

Bronwyn râse de el şi îi aminti că se aflau încă în Scoţia. Oriunde mergeau erau primiţi cu ospitalitate şi generozitate. Chiar şi când un arendaş avea destul de puţin pentru propria lui familie, dorea întotdeauna să împartă ceea ce avea cu alt scoţian – sau cu oricine nu era

englez. Bronwyn râdea de modul cum adesea Stephen se alătura injuriilor aduse împotriva englezilor. Unul după altul, scoţienii i-au arătat câmpurile arse de englezi. Un om i-a făcut cunoştinţă cu nepotul lui, născut în urma violării tinerei lui fiice de un englez. Stephen asculta şi răspundea cu accentul lui dulce, care acum devenise pentru el natural ca respiraţia.

Noaptea se înfăşurau amândoi în pleduri şi făceau dragoste. Uneori, în timpul zilei, se priveau unul pe altul de pe spatele cailor, şi în următoarea clipă erau la pământ, cu hainele sedase, împrăştiate şi abandonate.

Stephen nu trebuia decât să se uite la Bronwyn şi ea ştia la ce se gândeşte. Ochii ei luau foc şi trupul i se înfierbânta. Îi zâmbea, în timp ce braţul lui îi înconjura mijlocul şi o trăgea pe şa, în faţa lui.

— Nu cred că pot să mă satur vreodată de tine, şoptea Stephen în timp ce-i încolţea urechea.

— Nu pentru că n-ai încerca, spuse ea cu neruşinare, dar închise ochii şi îşi întoarse capul pentru ca el să aibă acces la ceafa ei. Stephen! rosti ea deodată şi se îndreptă, deoarece mai multe persoane îi priveau de pe marginea drumului.

— Bună dimineaţa, salută el, apoi se întoarse la ceafa ei.

De lângă el, ea râse.

— Nu ţi-e ruşine deloc? Ar trebui cel puţin… Se opri când văzu lumina din ochii lui. Sunt nişte copaci mai încolo, şopti ea.

Rab stătea de strajă, când Stephen şi Bronwyn se întinseră unul lângă altul în micul crâng. Lui Bronwyn i se părea că, cu cât făceau mai des dragoste, cu atât mai mult era fascinată de trupul lui. Petele de lumină dintre copaci se jucau pe pielea bronzată de pe muşchii lui. Era fascinată de puterea lui, de abilitatea de a-i muta trupul cu o singură mână. Îl necăjea, rostogolindu-se departe de el, dar nu trebuia să pună decât o mână pe mijlocul ei şi o şi trăgea înapoi.

Au făcut dragoste în toate poziţiile imaginabile. Fusese departe de clanul ei destul de mult pentru a-i reduce din simţul responsabilităţii şi acum se simţea liberă şi fericită. Îl căută pe Stephen tot atât de înflăcărată cum o căuta şi el. Experimenta totul, trupul dominându-i mintea. Stătea întinsă pe spate, cu picioarele aruncate peste el, care era întins pe o parte. Se ghemui în el, îl trase mai aproape, gemând când mâinile lui îi mângâiară picioarele. Întregul ei trup vibra când explodară împreună.

Rămaseră întinşi îndelung, înghesuiţi unul într-altul, fără să-şi dea seama niciunul de aerul rece al iernii, sau de pământul ud, aproape îngheţat.

— Cum arată familia ta? întrebă Bronwyn

răguşită.

Stephen zâmbi şi îi privi corpul, aşezat peste al lui.

Era încântat că arăta lipsită de putere şi epuizată, exact cum se simţea şi el. Se înfioră uşor când o pală de vânt îi trimise mici ace prin trup.

— Hai să ne îmbrăcăm şi să facem nişte turte de ovăz.

După ce s-au îmbrăcat, Stephen s-a dus la calul lui, şi a luat o tipsie de metal de sub învelitoarea şeii şi o pungă de făină de ovăz. Tava fusese singura lor cumpărătură. Până reveni el, Bronwyn făcuse deja focul. Amestecară făina cu apă, în timp ce tipsia se încălzea, apoi întinseră pasta subţire pe ea. Stephen întorcea turtele cu degetele.

— Nu mi-ai răspuns, rosti Bronwyn mâncând prima turtă de ovăz. Stephen ştia ce vrea să spună, dar nu dorea să recunoască ce încântat era că l-a întrebat despre familia lui. Brusc avu sentimentul că nici nu voia să mai ajungă pe proprietăţile Montgomery, că întotdeauna şi-a dorit-o doar pentru el. Lumina focului sclipea în părul ei şi scânteia pe broşa de pe umăr. Nu voia să o împartă cu nimeni. Stephen? Te uiţi ciudat la mine.

El zâmbi şi îşi întoarse privirea spre turtele de pe tipsie.

— Mă gândeam doar. Să vedem. Vrei să ştii amănunte despre familia mea? Rulă o turtă şi începu să o mănânce. Gavin e cel mai mare, apoi eu, apoi Raine şi Miles.

— Cum sunt? Sunt ca tine?

— E greu să-i judec. Gavin e înalt şi extrem de încăpăţânat. Este dăruit feudei Montgomery şi petrece cea mai mare parte a timpului pe moşie.

— Şi e singurul care e căsătorit.

— M-ai iertat? râse el. Gavin şi Judith s-au căsătorit acum aproape un an.

— Ea cum e?

— Frumoasă! Amabilă, dulce, iertătoare. Chicoti. Ea trebuia să fie destinată lui Gavin. El nu ştie prea multe despre femei şi drept urmare a intrat într-o mulţime de necazuri cu ele.

— Sunt încântată că e singurul dintre voi patru, care ştie puţine despre femei.

Stephen nu dădu atenţie sarcasmului din cuvintele ei. Începuse să-şi amintească cu dor de familia lui.

— Mai e şi Raine. E singurul care seamănă cu Tam, e greu şi solid, ca tatăl nostru. Raine este… Nu ştiu cum să-ţi explic. E bun, profund bun în sufletul lui. Nu poate suporta nicio nedreptate. Îşi pune propria viaţă în pericol, decât să facă râu unul şerb, sau să lase pe altcineva să-i facă rău.

— Şi Miles?

— Miles, rosti Stephen zâmbind. Miles este liniştit şi nimeni nu ştie prea multe despre el. Reţine totul în el, dar din când în când explodează cu cel mai oribil temperament imaginabil. Odată, când eram copii, s-a înfuriat pe unul din scutierii tatălui meu şi a fost nevoie de noi ceilalţi trei ca să-l reţinem.

— Ce a făcut scutierul? întrebă ea curioasă acceptând încă o turtă.

Ochii lui Stephen jucau aducându-şi aminte.

— Băiatul a necăjit o fetiţă. Miles iubeşte femeile.

— Toate femeile?

— Toate! afirmă Stephen. Iar ele îl urmează, ca şi cum ar poseda secretul fericirii. Nu am întâlnit încă o femeie care să nu-l placă pe Miles.

— Sună destul de interesant, rosti ea lingându-şi degetele.

— Să nu îndrăzneşti! începu el, apoi se opri fiindcă; Bronwyn îl privea cu mare interes. Îşi întoarse atenţia spre turtele de ovăz. Apoi există Mary.

— Mary?

— Sora noastră.

Ceva din felul cum pronunţase cuvintele o făcu să-l privească.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind despre o soră. Cum arată? O să fie acolo de Crăciun?

— Mary e ca o Madonă, rosti el respectuos.

Chiar şi când eram copil, ştiam că e altfel. E cea mai mare şi întotdeauna a ştiut cum să-i ferească pe fraţii ei mai mici de primejdie. Uneori Gavin şi Raine săreau unul la gâtul altuia. Gavin a fost întotdeauna convins că moşia va fi a lui într-o zi şi deci se înfuria, când Raine ierta un şerb care cauzase vreo stricăciune pământului, chiar şi când era clar că fusese un accident. Mary intervenea între ei şi cu vocea ei blândă îi liniştea.

— Cum? întrebă Bronwyn gândindu-se la propriile ei responsabilităţi faţă de clan.

— N-am înţeles niciodată cum făcea. Atunci când Miles a încercat să-l ucidă, pe scutier, Mary a fost cea care a putut să-l calmeze.

— Şi ce e cu ea acum? Soţul ei e bun cu ea?

— Nu are bărbat. A cerut să i se permită să nu se mărite niciodată şi, pentru că n-am întâlnit niciodată un om despre care să fi crezut că va fi suficient de bun cu ea, i-am îndeplinit dorinţa. Trăieşte într-o mănăstire, nu departe de proprietăţile Montgomery.

— A fost amabil din partea voastră că i-aţi îndeplinit dorinţa. Am auzit că de obicei englezoaicele au puţin de ales în privinţa viitorului lor.

Stephen nu-i consideră cuvintele o ofensă.

— Cred că ai dreptate. Probabil că ele ar trebui să înveţe de la scoţiene.

— Ele? rosti ea cu uşurinţă.

El râse de ceea ce înţelegea ea.

— Ştii, aproape că am început să simt că sunt scoţian. Se ridică şi întinse un picior gol. Crezi că propriii mei fraţi mă vor recunoaşte?

— Probabil, răspunse ea. Dar mă îndoiesc că altcineva va reuşi. Era mândrie în vocea ei.

— Mi-ar plăcea să văd, dacă ai dreptate.

— Plănuieşti ceva? întrebă ea suspicioasă, deoarece în acel moment arăta ca un băieţaş răutăcios.

Stephen, deja MacGregorii ne caută, fratele meu şi oamenii lui de asemenea şi fără îndoială şi unii englezi, de când ai ucis trei dintre ei. Mi-ar plăcea să ajung la fraţii tăi întreagă.

— Şi aşa vom face, rosti Stephen cu o privire visătoare. Doar că, în drum, va trebui să facem o vizită.

Bronwyn oftă, apoi se ridică şi se scutură de praf. Când se îndreptă spre calul ei, mintea îi era plină de gânduri despre băieţaşii care nu mai creşteau odată.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când intrară în Anglia, Stephen putu să simtă diferenţa în aer. Chiar şi la graniţa cu Scoţia, oamenii nu erau obişnuiţi să vadă highlanderi. Unii se uitau ostentativ la îmbrăcămintea lor;

alţii strigau vorbe furioase, pentru că pământul şi proprietăţile lor le fuseseră atacate de scoţieni. Bronwyn călărea cu spatele drept şi capul sus. Refuza să răspundă oricărei provocări rostite de englezi. Numai o dată trecu prin ceva emoţii. Stephen se oprise la fântâna unui fermier, pentru a umple ulcioarele cu apă, iar fermierul se îndreptă spre ei înarmat cu o furcă. Cu sângele clocotindu-i, Stepen începu să-l fugărească pe omuleţul, care îi înjura pe scoţieni cu atâta însufleţire. Bronwyn îl apucase pe soţul ei de braţ şi-l trăsese înapoi la cai. Ore întregi după aceea Stephen bombăni gândindu-se la prostia englezului. Bronwyn zâmbea doar la vorbele lui; nu exista niciuna la care să nu se fi gândit şi ea, sau să nu o fi rostit.

Acum se certau în legătură cu altceva. Cu două nopţi în urmă Stephen îi relatase planul lui de a-l păcăli pe un prieten din copilărie.

— Nu, nu înţeleg! rosti Bronwyn pentru a suta oară, după părerea ei.

— E un latifundiar, rosti Stephen răbdător. Tu, mai mult decât oricine altcineva trebuie să înţelegi ce înseamnă o vrajbă.

— Ceea ce există între MacGregori şi MacArrani e ceva real, bazat pe mulţi ani de furie şi ostilitate. Ei mi-au ucis oamenii şi mi-au furat vitele. Unele din femeile mele au născut bastarzi MacGregor. Îi adresă o privire

rugătoare. Te rog, Stephen, este un joc copilăresc şi nu va aduce decât necazuri. Ce contează dacă omul acesta te va recunoaşte sau nu?

Stephen refuză să-i răspundă, mai ales pentru că pusese această întrebare de nenumărate ori. Nu putea să-i explice ce era cu Hugh. Nici măcar el nu putea să-şi amintească ceea ce se întâmplase, fără jenă şi puţină durere.

Erau împreună, patrulând la graniţa cu Lowlands, în slujba regelui Henric, când le ajunse la urechi vestea că regele a hotărât ca Stephen să se însoare cu stăpâna clanului MacArran. Hugh izbucnise în râs. Zile întregi n-a făcut altceva decât să invoce imaginea hidoasă a noii mirese a lui Stephen. Nu mult după aceea, toată tabăra vorbea despre creatura oribilă cu care lord Stephen va trebui să se însoare.

Porunca fusese deosebit de neplăcută şi pentru că la vremea aceea Stephen credea că e îndrăgostit. Numele ei era Margaret, pe scurt Meg. Era o blondă planturoasă, cu pielea albă rozalie, fiica unul negustor din Lowlands. Avea ochi albaştri uriaşi şi o guriţă, care tot timpul părea ţuguiată, gata pentru sărutat. Era timidă şi liniştită şi îl adora pe Stephen – sau aşa credea el. Noaptea Stephen o ţinea în braţe simţindu-i trupul moale şi alb şi imaginându-şi viaţa oribilă care-l aştepta, alături de o femeie şef de clan.

După mai multe nopţi nedormite, începu să se gândească să refuze oferta regelui. Se gândea să se însoare cu fiica negustorului. Nu era bogată, dar tatăl ei câştiga binişor, iar Stephen la rându-i avea un venit de la o moşioară a lui proprie. Cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât îi plăcea mai mult. Încercă să nu se gândească la pedeapsa pe care o va primi, când îl va refuza pe rege.

Dar Hugh i-a spulberat visul, spunându-i lui Meg despre viitoarea căsătorie a lui Stephen. Biata fată, mâhnită şi neajutorată, s-a aruncat în braţele dornice ale lui Hugh. Şi acesta nu s-a gândit de două ori şi a dus-o în patul lui, sau aşa i-a spus Meg lui Stephen.

Acesta a fost profund tulburat, când a dat în pat peste prietenul lui şi femeia pe care o iubea. Dar, destul de ciudat, tulburarea nu s-a transformat niciodată în furie, ci a realizat că de fapt nu o iubea pe Meg şi nici ea pe el, dacă a putut. Cu atâta uşurinţă să-l schimbe cu altul. Singurul lui gând a fost cum să i-o plătească lui Hugh, cu ceva asemănător tratamentului său. Înainte de a putea să-şi întocmească un plan, a venit un mesager anunţând că Gavin are nevoie de ajutor şi Stephen s-a dus la fratele lui, fără să se mai gândească la Hugh.

Acum Stephen întrevedea modul de a i-o plăti prietenului, pentru că Hugh îi era încă prieten.

Dacă el, Stephen, va putea să între pe proprietatea lui Hugh şi să plece de acolo neidentificat, după ce va lăsa un mesaj că trecuse pe acolo, va considera că îşi realizase treaba. Lui Hugh nu-i plăcea să simtă că în jurul lui se aflau străini; arareori ieşea undeva fără să fie straşnic păzit. Da, zâmbi Stephen, existau moduri de a i-o plăti lui Hugh Lasco.

Sosiră la reşedinţa Lasco înainte de apus. Era o casă înaltă, de piatră, cu ferestrele acoperite de obloane de metal. La intrarea în curte era o mulţime de lume, care umbla pe acolo cu rost, având sarcini pe care se grăbeau să le îndeplinească. Nu existau slujitori care să stea la palavre.

Stephen şi Bronwyn fură luaţi la rost de gărzi, imediat ce au intrat în raza lor de vedere. Stephen, cu un puternic accent scoţian, întrebă dacă ar putea să-i cânte ceva stăpânului la cină. Aşteptară răbdători, până când una dintre gărzi intră în casă şi luă aprobarea lui Sir Hugh.

Stephen ştia că Hugh se considera un cântăreţ din lăută excepţional şi că nu o să piardă ocazia de a-l judeca pe un alt cântăreţ. Zâmbi când garda de corp le-a spus să-i ducă pe cai în grajd şi apoi să meargă la bucătărie.

Era târziu, când s-au aşezat în faţa unor bucate îmbelşugate, aflate pe masa uriaşă de stejar din bucătărie, în timp ce Bronwyn încerca să-l facă

pe Stephen să renunţe la planul lui. Nu că i-ar fi spus prea multe amănunte! Tot ce a reuşit să scoată de la el, a fost că plănuia să-i joace prietenului său un fel de renghi copilăresc.

— Cum e Sir Hugh? întrebă ea, cu gura plină de pâine proaspăt coaptă.

Stephen fornăi ironic.

— E destul de frumos, bănuiesc, dacă la asta te referi, dar e scund, solid şi foarte brunet. Şi afurisit de furios, dacă se află un străin în jur. Se mişcă mai încet, decât orice respiră. În Lowlands mi-a fost întotdeauna teamă că vom fi atacaţi şi Hugh va fi ucis, înainte chiar de a putea deschide ochii, să nu mai vorbim de îmbrăcatul armurii.

— Căsătorit?

Îi aruncă o privire rapidă şi o studie o clipă speculând. El singur nu-şi dăduse niciodată seama, dar din anumite motive femeile îl găseau pe Hugh destul de atractiv. Pe Stephen, felul de a fi greoi şi în mod clar prudent al lui Hugh, îl înfuria. Dar femeile…

— Vreau să stai cu capul plecat tot timpul, rosti el ferm. Măcar de data asta vreau să încerci să te porţi ca o soţie supusă şi respectuoasă.

Ea ridică o sprânceană.

— Dar când am fost eu altfel?

— Bronwyn, te avertizez! Treaba asta e doar între mine şi Hugh şi nu vreau să fii implicată.

— Pare că ţi-e frică de el, îl tachină ea. E ceva în legătură cu el, care le face pe femei să se arunce la picioarele lui?

Rosti cuvintele cu nepăsare, dar privirea de pe figura lui Stephen îi spunea că fusese mai aproape de adevăr decât şi-a închipuit. Deodată, ar fi dorit să-l asigure că e foarte neplăcut să te arunci la picioarele oricărui bărbat. Desigur, au existat câteva ocazii, câteva poziţii, când se trezise cu capul la picioarele lui Stephen. Zâmbi cald aducându-şi aminte.

— Nu văd nimic de râs! rosti înţepat Stephen. Dacă nu mi te supui, am să... Se opri când una din gărzile lui Hugh se apropie şi îi spuse lui Stephen că poate să între, să-i distreze pe comeseni.

Mesele demontabile erau deja aşezate în sala mare şi ospăţul începuse. Stephen o împinse pe Bronwyn pe un scăunel scund, lângă cel mai îndepărtat perete. Ea zâmbi drăceşte din cauza comportamentului lui şi chiar scoase un chicotit, când el îi aruncă o privire încărcată de avertismente. Spera să-l facă să regrete toată această schemă copilărească.

Stephen luă lăuta ce-i fu dată, apoi se aşează la câţiva metri de capul mesei. Cântă destul de bine; cu vocea lui amplă şi profundă, interpretând minunat melodiile.

O vreme Bronwyn se uită prin încăpere. Omul

întunecat din capul mesei nu ridica deloc privirea spre cântăreţ. Ea îl privi cu interes cum mânca, foarte încet, aşa cum spusese Stephen. Fiecare mişcare părea că e plănuită şi gândită, înainte de a fi executată.

Apoi, curând îşi pierdu interesul de a-l mai privi pe Hugh Lasco şi îşi rezemă capul de peretele de piatră, închise ochii şi îşi concentră atenţia la muzica lui Stephen. Se simţea ca şi cum el cânta doar pentru ea; o dată a deschis ochii şi l-a văzut că şi el o privea, iar privirea îi era înspăimântătoare, ca o atingere. Simţi fiori alergându-i prin trup văzând expresia din ochii lui. Îi zâmbi ca răspuns, apoi închise din nou ochii. Cânta un cântec galez şi era încântată că şi-a dat osteneala să înveţe cuvintele, probabil de la Tam. Muzica dulce, cuvintele de dragoste spuse în propria ei limbă, o făcură să uite că se afla în Anglia, înconjurată de englezi, căsătorită cu un englez. În loc de asta, se simţea acasă la Larenston, împreună cu omul pe care îl iubea.

Zâmbi visătoare la acest gând, dar chiar în acel moment îşi dădu seama de schimbarea petrecută în cântecul lui Stephen. Deschise imediat ochii. Nu se uita la ea, ci dincolo de încăpere, la Hugh. Încet întoarse şi ea capul. Şi ştiu, înainte de a vedea, că Hugh o privea.

Era destul de arătos, într-un fel foarte terestru. Avea părul negru, ochii negri. Gura avea nişte

buze puţin cam groase pentru un bărbat, dar ele îi atraseră atenţia. În timp ce o privea, Hugh îşi linse buzele în felul lui lent şi ei îi trecu prin minte întrebarea, dacă tot aşa de încet şi îndelung se mişcă şi în pat.

Zâmbi de propriile ei gânduri. Deci cu asta atrăgea Hugh! Desigur, Stephen nu putea să vadă, dar ca femeie, găsi modul lui de comportament destul de interesant. Zâmbi iar la gândul că îi va comunica lui Stephen descoperirea.

Se întoarse spre soţul ei şi îl văzu încruntându-se la ea, cu sprâncenele împreunate şi ochii albaştri transformaţi în safir negru. Pentru o clipă se întrebă ce făcuse de l-a înfuriat aşa, apoi fu gata să izbucnească în râs. E gelos, gândi ea cu o senzaţie de uimire şi gândul acesta o înfioră, mai mult decât orice privire fierbinte a lui Hugh.

Se uită la fusta ei şi îşi plimbă degetul peste pled. N-ar fi trebuit, desigur, dar era extraordinar de încântată că Stephen e gelos. N-ar fi îndrăznit să-i spună că

Hugh nu o interesa mai mult decât decât grădinarul, deoarece gândul că lui Stephen îi păsa destul pentru a fi gelos, o făcea să se simtă înfierbântată cu adevărat.

Hugh îi spuse ceva uneia dintre cele două gărzi de corp din spatele lui şi acesta se duse la

Stephen. El îl ascultă şi îi dădu lăuta, apoi traversă furios camera, o apucă pe Bronwyn de braţ şi aproape că o târî după el.

Odată ce se aflară afară, în curtea luminată de lună, o răsuci spre el:

— Te-ai distrat de minune! şuieră printre dinţii încleştaţi.

— Mă doare, spuse ea destul de calmă, încercând să-i desfacă degetele de pe antebraţele ei.

— Ar trebui să te bat!

Îl privi fix. Pur şi simplu, a ajuns prea departe!

— Asta e cu adevărat logica unui bărbat! Tu ai fost cel care a vrut să venim aici. Tu ai fost cel care a insistat să se poarte ca un copil. Şi acum, pentru a-ţi acoperi propria prostie şi comportamentul copilăresc, vrei să mă baţi!

El îşi înfipse degetele şi mai adânc în braţele ei.

— Ţi-am spus să stai liniştită, să nu ieşi în evidenţă, dar tu i-ai oferit lui Hugh zâmbetele alea dulci şi excitante. L-ai transmis că orice ar vrea de la tine, ar putea să aibă.

Rămase cu gura căscată de surpriză.

— Ăsta e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Minţi! Te-am văzut!

Ochii ei se deschiseră şi mai mari, dar era foarte calmă când vorbi:

— Stephen, ce naiba e cu tine? M-am uitat la omul acela ca la oricare altul. Eram curioasă, pentru că mi-ai spus cât de molcom este, dar îţi închipuiai că a avut o mulţime de femei.

— Ai încercat să te alături şi tu ciurdei aceleia?

— Eşti crud şi mă insulţi, rosti ea categorică. Şi continui să-mi faci rău.

Nu-i dădu drumul.

— Poate că ai fi vrut ca regele să te dea lui de soţie, sau lui Roger Chatworth. Dacă am putut să-l bat pe unul, sigur voi putea să-l bat şi pe celălalt.

Afirmaţie era aşa copilăroasă, încât Bronwyn nu putu să facă altceva decât să râdă.

— Asta e o declaraţie iraţională. N-am făcut nimic, doar m-am uitat la omul acela. Dacă am zâmbit a fost din cauză că mă gândeam la altceva. Am să-ţi aduc aminte din nou că în primul rând nu eu am vrut să vin aici.

Deodată toată furia lui Stephen se topi şi o strânse lângă el într-o îmbrăţişare gata să-i rupă oasele.

— Să nu mai faci asta niciodată, rosti cu violenţă. Era gata să răspundă că de fapt n-a făcut nimic, dar felul în care o ţinea era aproape reconfortant. Braţele o dureau şi putea să simtă urma fiecărui deget, dar într-un fel îi plăcea ideea că era gelos deoarece alt bărbat s-a uitat la ea. O împinse deoparte. Aproape că aş vrea să

nu fii atât de afurisit de frumoasă, reluă el în şoaptă, apoi îi înconjură umerii cu braţul. Mi s-a făcut iar foame. Hai să vedem dacă a mai rămas ceva la bucătărie.

Când se îndreptară spre bucătărie, Bronwyn se simţea foarte apropiată de Stephen. Parcă se iubeau cu adevărat, nu era doar pasiune fizică. Personalul de la bucătărie bombăni pentru că s-au întors, dar Stephen îi făcu un semn cu ochiul bucătăresei şi Bronwyn văzu că bătrâna aceea grasă se topi la căldura ochilor lui albaştri. Simţi propria împunsătură de gelozie şi îşi dădu seama că voia ca toate privirile lui Stephen să fie doar pentru ea.

Stătură la o masă mâncând plăcinte suculente cu mere.

— Există prea multă risipă aici, constată Bronwyn.

Stephen era gata să replice în apărarea bucătăriei engleze, dar fusese în Scoţia prea mult timp. Locuise cu părinţii lui Kirsty, le văzuse sărăcia. Chiar şi la Larenston oamenii mâncau mai frugal, întotdeauna conştienţi de valoarea alimentelor şi că mâine s-ar putea să nu mai aibă nimic.

— Da, aşa e, rosti el ferm. Am putea folosi unele din aceste mâncăruri acasă.

Bronwyn se uită la el cu căldură. Întinse mâna şi-i dădu la o parte o buclă de pe ceafă. Părul

lung şi bronzul puternic îi stăteau bine. Îşi aruncă ochii prin încăpere şi văzu o rumenă tânără ajutoare de bucătăreasă uitându-se cu interes la coapsele lui goale şi musculoase, foarte vizibile pentru că îşi pusese un picior pe un scaun. Îl trase de mână.

— M-am săturat de locul ăsta. Nu putem ieşi afară?

Stephen fu de acord şi plecară, înainte ca el să o observe pe ajutoarea de bucătăreasă. Furtuna a fost cea care i-a reţinut să nu părăsească domeniul lui Hugh. Se dezlănţuise brusc o ploaie violentă. Un minut cerul părea senin şi în următorul ameninţa să se repete potopul lui Noe.

Bronwyn îl imploră pe Stephen să plece. Îi spuse că puţină ploaie n-o să-i dăuneze unei scoţiene, dar el nu voi să asculte. Nu voia ca ea să rişte o pneumonie, atunci când putea să o prevină. Aşa că se pregătiră să petreacă noaptea în casa lui Hugh.

Podeaua sălii mari era acoperită cu saltele de paie, pregătite pentru mulţimea de servitori şi de oaspeţi. Stephen încercă să găsească un colţ mai ferit, dar aşa ceva nu exista. Când se întinse lângă Bronwyn, îşi strecură mâna sub fusta ei şi îi atinse genunchiul. Ea îi şuieră, în termeni nesiguri, să nu se dea în spectacol într-un loc public. El oftă şi până la urmă fu de acord cu ea. Se ghemui lângă el şi adormi în câteva minute.

Dar Stephen nu putea să doarmă. Stătuse sub cerul liber prea multă vreme şi acum avea impresia că pereţii sunt gata să-i cadă în cap. Îşi schimbă poziţia iar şi iar, dar paiele erau prea moi. O dată, Rab mârâi la el, pentru că era aşa neliniştit. Îşi puse mâinile sub cap şi privi tavanul cu grinzi aparente. Continua să-şi amintească felul în care Hugh se uitase la Bronwyn. Al dracului om! îşi închipuie că poate să aibă orice femeie doreşte. Fără îndoială fusese încurajat în acest sens şi de felul cum Meg i-a căzut în braţe.

Cu cât se gândea mai mult la farsa pe care Hugh i-o jucase, cu atât mai furios devenea. În ciuda avertismentelor lui Bronwyn, dorea să-i facă cunoscut lui Hugh că a trecut pe aici.

În linişte, se strecură de pe saltea, îi porunci lui Rab să rămână cu Bronwyn şi tăcut se îndreptă spre uşa răsăriteană a sălii mari.

În copilărie, el şi fraţii lui vizitaseră adesea domeniile Lasco. Într-o zi, pe când erau foarte tineri, el şi Hugh au descoperit un culoar secret ce ducea la etaj. Tremuraseră de emoţie, când au ajuns la uşa din susul scărilor. Fură surprinşi să o găsească bine unsă şi silenţioasă, când s-au strecurat în camera din spatele unei tapiserii grele. Nu fuseseră siguri unde se aflau, până când au auzit zgomote provenind dintr-un pat. Dar era prea târziu. Bunicul lui Hugh se afla în

pat cu o servitoare foarte tânără şi amândoi păreau să petreacă de minune. Bătrânul nu găsi deloc distractiv momentul când ridicând ochii văzu doi băieţi de şapte ani privindu-l cu ochii larg deschişi, plini de interes. Stephen încă se mai cutremura când îşi amintea bătaia pe care bunicul lui Hugh le-o administrase şi cea pe care le-o promisese dacă vor dezvălui ce ştiu, despre culoarul secret. Cu patru ani în urmă, când bătrânul a murit, Stephen a plâns la funeraliile lui. Spera că o să le placă şi el tinerelor fete, când va fi de aceeaşi vârstă. Stephen râse şi fu încântat că Bronwyn nu-i auzea gândurile.

Se strecură în spatele unui paravan din anticamera sălii mari. Se îndreptă spre scaunul de la fereastră, scoase cuţitul şi îl înfipse în panoul tapetat cu ţesături, din spatele pernelor. Prima dată, cu aşa mult timp în urmă, avusese loc o luptă deosebit de violentă cu pernele, care a făcut ca panoul să se dea la o parte., Acum a trebuit să-şi vâre braţul prin trei centimetri de pânze de păianjen, înainte de a putea să vadă conturul casei scării de piatră. Odată înăuntru, trase panoul la locul lui.

Înăuntru era întuneric beznă şi parcă paşi mici alergau în sus şi-n jos. Mai multe pânze de păianjen îl izbiră peste faţă şi ar fi vrut să aibă cu el spada, pentru a-şi croi drum. Când trăia bunicul lui Hugh, trecerea fusese permanent

folosită şi era menţinută curată. Dar de când Hugh rămăsese singur, Stephen îşi închipuia că nu avea niciun motiv să-şi ascundă întâlnirile amoroase.

Uşa din capul scărilor se deschise doar cu un uşor trosnet, dar Stephen nu avu timp să se mire. Având ochii obişnuiţi cu întunericul din casa scării, camera luminată de o singură lumânare groasă, i se păru că sclipeşte de lumină. Văzându-l pe Hugh dormind în pat, Stephen zâmbi de extraordinarul lui noroc. Îi zâmbi şi omului aceluia liniştit şi nebănuitor, apoi îşi scoase cuţitul din teaca de la şold.

Chiar copil fiind, lui Hugh îi era frică nepăzit. Asupra lui avusese loc o tentativă de răpire, când avea doar cinci ani. Atunci, sau de atunci, i se spuseseră foarte puţine despre această întâmplare, dar n-a mai plecat niciodată nicăieri fără o gardă de corp. Să se trezească a doua zi dimineaţa şi să găsească un cuţit alături de capul lui va fi mai mult decât o binemeritată plată, pentru că-i furase cândva fata.

Stephen înfăşură o bucată de pled în jurul plăselelor, apoi prinse pe el cocarda MacArran. În linişte puse cuţitul alături de prietenul lui. Şi rânjind larg, se întoarse spre tapiseria ce acoperea uşa secretă.

— Puneţi mâna pe el! răsună vocea profundă a lui Hugh.

Din colţurile întunecoase ale camerei apărură patru oameni şi se îndreptară spre Stephen. De primul reuşi să se ferească, pe al doilea îl izbi cu pumnul în faţă. Era la uşă, când simţi vârful spadei lui Hugh în ceafă.

— Bine lucrat! comentă Hugh cu admiraţie. Văd că nu ţi-ai neglijat antrenamentele în Scoţia. Retrase puţin spada, aşa încât Stephen se putu întoarce. Hugh era complet îmbrăcat. Continua să ţină spada la gâtul lui Stephen şi le făcu semn gărzilor să-l înconjoare, apoi luă cuţitul de pe pernă. MacArran, nu-i aşa? Trecu cuţitul în mâna stângă. Ce bine că te văd din nou, Stephen.

Acesta zâmbi larg.

— Să te ia naiba! De unde ai ştiut!

— Acum vreo două zile, Gavin a trecut pe aici şi mi-a comunicat că eşti aşteptat. Auzise nişte zvonuri că ai dat de necaz în Scoţia şi începuse să fie îngrijorat. S-a gândit că probabil o să te opreşti aici mai întâi.

Stephen scutură din cap.

— Trădat de propriul meu frate! Ridică surprins ochii. Dar chiar ştiind că vin, cum…? Ştia că arăta destul de deosebit, faţă de Stephen englezul care fusese.

Hugh zâmbi, dar ochii lui străluceau cu căldură.

— Una dintre melodiile cântate de tine era cea pe care o învăţasem împreună în Lowlands, îţi

aminteşti? Cum de ai putut să uiţi, ce mult timp ne-a luat să învăţăm acordurile alea?

— Desigur! rosti Stephen realizând că prea mult crezuse în deghizarea lui. Mi-a spus mie Bronwyn că nu va funcţiona, că o să mă dau de gol.

— Trebuie să spun că accentul ăsta al tău e perfect, dar acum poţi să-l abandonezi.

— Accent? întrebă Stephen, profund mirat. Am încetat să mai folosesc accentul, când am plecat de pe pământurile lui MacGregor.

Hugh râse copios.

— Stephen, ai devenit un adevărat scoţian. Spune-mi ce s-a întâmplat în Scoţia. Te-ai însurat cu femeia aia oribilă? Cum e stăpâna clanului? Şi cine e creatura asta delicioasă, care se uita la tine cu o asemenea poftă, în timp ce cântai?

Stephen se încruntă.

— Ea e Bronwyn, rosti dârz.

— Bronwyn? Un nume galez, nu-i aşa? Ai găsit-o în Scoţia? Şi cum ai scăpat de soţia ta?

— Bronwyn e stăpâna clanului MacArran şi e soţia mea. Stephen era foarte înţepat, buzele de-abia mişcându-i-se în timp ce vorbea.

Hugh rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că îngerul acela cu ochi albaştri e conducătoarea unui clan şi tu ai avut norocul să te însori cu ea?

Stephen nu răspunse, dar îl privi pe Hugh. De

ce continua să fie înconjurat de gărzi?

— Ce se întâmplă aici? întrebă calm.

Hugh zâmbi cu ochii lui întunecaţi sclipitori.

— Nimic. Doar un mic joc, ca acela pe care ai vrut să mi-l joci tu mie. Îşi trecu cuţitul peste degete. Bronwyn, nu-i aşa? întrebă liniştit. Aplecase vârful spadei, dar era tot în gardă. Ţi-aduci aminte când am auzit prima oară vestea? Ai continuat să bombăni că n-o să te însori cu o femeie aşa urâtă. Ai vrut-o pe cum o chema? Elizabeth?

— Margaret, se repezi Stephen. Hugh, nu ştiu ce ai în cap, dar

— Am în cap exact ceea ce am avut şi înainte. Stephen îl privi, amintindu-şi cum îi văzuse pe Meg şi pe el în pat. Ideea că doar ar atinge-o pe Bronwyn

— Atinge-o şi te ucid, rosti cu un avertisment mortal. Hugh clipi surprins.

— Pari aproape serios.

— N-am fost niciodată mai serios.

Hugh zâmbi.

— Doar suntem prieteni. Ne-am împărţit şi înainte femeile.

— Bronwyn e soţia mea! strigă Stephen şi sări la el. Cele patru gărzi săriră imediat grămadă pe el, dar nu fură în stare să-l reţină. Hugh se mişcă cât de repede putu, dar Stephen continua să se îndrepte spre el. Brusc, uşa camerei se deschise

şi alte trei gărzi de corp năvăliră şi-l imobilizară pe Stephen.

— Duceţi-l în camera din turn, zise Hugh privindu-şi prietenul cu admiraţie, de abia învins de şapte gărzi.

— Nu face asta! îl ameninţă Stephen, pe când era tras afară din cameră.

— N-am să o forţez dacă asta vrei să spui, râse Hugh. Tot ce vreau este o zi întreagă şi dacă n-am să o am până la asfinţit, ai să afli că ai o soţie credincioasă.

— Să te ia dracu'! îl înjură Stephen şi mai făcu o tentativă de atac, înainte de a fi tras cu forţa din cameră.

Bronwyn stătea în faţa oglinzii înalte şi se studia cu ochi critic. Îi luase peste o oră să se îmbrace în toaleta asta englezească. Fusta şi mânecile erau din brocart oranj strălucitor. Legată cu panglici, avea pe umeri şi pe braţe o capă de hermină. Fusta era despicată în faţă pentru a se vedea catifeaua cafenie deschis de dedesubt. Decolteul pătrat era foarte adânc.

Părul îi atârna pe spate în bucle dese şi bogate, prins cu agrafe sub formă de pitici în spatele urechilor.

— Arăţi minunat, doamnă, rosti micuţa cameristă timidă din spatele ei. Sir Hugh nu a adus niciodată aici o doamnă aşa frumoasă.

Bronwyn o privi pe fată şi fu gata să vorbească,

dar se opri. Nu-i i-a trebuit prea mult, să înveţe cât de nefolositoare erau întrebările în gospodăria Lasco. În dimineaţa aceasta, a trebuit să-l ţină pe Rab să nu-l atace pe Hugh, când s-a apropiat de salteaua ei din sala mare. Din nu se ştie ce motiv, Rab nu-l putea suferi.

Hugh se lansase într-o lungă explicaţie privind absenţa lui Stephen, înainte ca Bronwyn să poată pune vreo întrebare. Când îşi termină povestea – că Stephen a plecat să vadă una din proprietăţile lui, ca o favoare făcută vechiului prieten – se aşează şi îi zâmbi lui Bronwyn încrezător.

Ea începuse să-i pună întrebări. De ce a plecat Stephen; fără să vorbească cu ea? Ce fel de treabă nu putea Hugh să şi-o facă singur? De ce ar fi fost Stephen mai indicat? Dacă Hugh a avut nevoie de ajutor, de ce nu i-a rugat pe fraţii lui Stephen, mai înainte?

Apoi îl privi pe Hugh care vorbea incoerent, parcă se împiedica în cuvinte. Se uita la ea ciudat, uneori incapabil să-i susţină privirea deschisă. Apoi după o clipă zâmbi, şi ea avu impresia că tocmai îi trecuse ceva prin cap. După care începu altă poveste, că Stephen voia să-i facă o surpriză, aşa că în ziua aceasta va fi distrată de Hugh.

Bronwyn nu mai puse alte întrebări. Pentru moment era mai bine să se poarte ca şi cum ar fi avut încredere în vorbele evident false ale lui

Hugh. Îi zâmbi dulce omului mai scund decât ea cam cu 3-5 cm.

— O surpriză! rosti cu ceea ce spera că e vocea ei cea mai feciorelnică şi mai inocentă. O, ce crezi că ar putea fi?

Hugh îi zâmbi binevoitor.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? Dar între timp eu am plănuit nişte distracţii. Au fost ridicate chioşcurile şi s-au aprins focurile.

— O! Ce frumos! rosti ea bătând din palme, cu o bucurie copilărească şi în acelaşi timp poruncindu-i lui Rab să plece de la gâtul omului.

Hugh o însoţi sus pe scări, într-o cameră curată şi caldă, unde fusese pregătită pentru ea rochia de brocart. Tivul fusese desfăcut, pentru a-l ajusta conform înălţimii ei. Bronwyn îşi dădu seama că cineva a lucrat toată noaptea la rochia aceea. În timp ce părăsea camera, Hugh îi adresă unul din zâmbetele lui lente, seducătoare şi Bronwyn trebui să facă mare efort pentru a-i înapoia un mic zâmbet afectat, pe care se pare că el îl aştepta drept răspuns.

Odată singură, alergă la fereastră. Pe terenul de dedesubt tâmplarii lucrau de zor la o platformă. Erau şase focuri aprinse deja şi un vas uriaş cu cărbuni, aşezat sub un baldachin deschis. Se încruntă consternată. De ce naiba a plănuit un englez o distracţie în aer liber, în decembrie? Ploaia de noaptea trecută se

transformase în ninsoare şi pământul era uşor pudrat de nea. Din ceea ce văzuse ea la englezi, aceştia erau nişte creaturi slabe, cărora le plăcea să stea mai mult în interior.

Camerista veni şi o ajută să se îmbrace, dar Bronwyn nu putu să obţină prea multe informaţii de la ea. L-a spus doar că Sir Hugh a fost în picioare toată noaptea organizând festivităţile zilei. Bronwyn se întreba, dacă făcuse ea ceva pentru a provoca toate astea. Poate că Stephen fusese chemat în altă parte şi Hugh voia să o onoreze pe soţia prietenului său. Dar ar fi lăsat-o Stephen, pentru a pleca să-i pregătească vreo surpriză? Stephen era prea realist. Mai curând, i-ar fi cerut să-l ajute aducându-şi propria contribuţie.

Înainte de a putea să-şi ordoneze gândurile, Hugh apăru în uşă. Se uită la ea copleşit, purtându-şi ochii lent pe toată statura ei.

— Eşti magnifică, şopti el. Stephen e un om foarte norocos. Ea îi mulţumi şi luă braţul pe care i-l oferea petru a coborî scările. Trebuie să-mi spui totul despre clanul acesta al tău, mai zise el, cu ochii lipiţi de buzele ei. Îmi imaginez că ai fost încântată să iei de soţ un englez. Poate că ai putea să te întâlneşti cu regele Henric cândva, să-i mulţumeşti.

Bronwyn aproape explodă de forţa reacţiei ei. Îşi închipuise că vanitatea lui Stephen era la

limita maximă, dar omul acesta depăşea orice imaginaţie.

— O, da, rosti cu voce amabilă. Stephen a fost foarte bun cu mine, şi am învăţat aşa multe de la el. Fu aproape şocată gândindu-se cum se schimbase Stephen, nu oamenii ei.

— Desigur, zâmbi Hugh. Noi englezii suntem luptători de frunte şi voi scoţienii puteţi învăţa o mulţime de la noi. Se opri. Trebuie să mă scuz. N-am vrut să spun astfel de lucruri. La urma urmei eşti, ce anume? Stăpâna unui clan.

Rostise vorbele ca şi cum erau o pomană aruncată unui cerşetor. Ea nu se obosi să răspundă, pentru că dacă el ar mai fi spus o singură vorbă, probabil că l-ar fi pus pe Rab să-l sfâşie pe fanfaronul acesta amărât.

— O, priveşte! exclamă ea încântată. Nu e frumos? strigă referindu-se la pavilionul vesel colorat.

Hugh se opri, se uită scurt în sus la zidurile casei, apoi îi luă mâna şi o sărută.

— Nimic nu e prea bun pentru tine, nimic nu e prea frumos.

Se uită la el detaşată. Când îl văzuse prima oară, se gândise că mişcările lui lente şi gura neobişnuită erau interesante, dar acum descoperi că erau mai curând anoste. Dintr-un anumit motiv părea că îşi închipuie, părea că are impresia, că ei îi place să-i sărute mâna.

Îşi folosi tot autocontrolul de care era capabilă, pentru a se ţine departe de el. Oare toţi bărbaţii se considerau aşa de atractivi? Deodată îşi dădu seama ce puţină experienţă avea ea. Bărbaţii clanului ei nu încercaseră niciodată să o atingă, probabil de frica pedepsei tatălui ei. În Anglia nu avusese ocazie să stea, decât cu Roger Chatworth, care nu vorbea decât despre planurile lui privind poporul ei. Stephen a fost singurul bărbat care a atins-o vreodată şi se pare că, singurul bărbat pe care a putut să-l suporte. Cel puţin aşa simţea, de când atingerea lui Hugh Lasco o făcu să dorească să se depărteze cât mai mult de el.

El însă părea satisfăcut de reacţia ei, sau de lipsa reacţiei şi o conduse la un scaun aurit de sub pavilion. Apoi bătu o dată din palme şi trei jongleri apărură pe platforma de lemn din faţa lor. Îi adresă lui Hugh un zâmbet mic şi se prefăcu că se uită la artişti. Adevărul e că era mai interesată de ceea ce era în jurul ei. Cu fiecare clipă, devenea din ce în ce mai suspicioasă. Ceva nu era în regulă. De ce această distracţie în aer liber?

Câteva dansatoare se alăturară jonglerilor şi Bronwyn le văzu umerii vineţi de frig. Un vânt rece începuse să-i izbească în faţă. Unul dintre servitorii lui Hugh sugeră să fie întors pavilionul astfel încât să-i ferească de vânt. Răspunsul lui

Hugh fu aproape violent, refuzând să întoarcă pânza de cort în altă direcţie.

— Scuză-mă, Sir Hugh, rosti Bronwyn cu vocea ei cea mai dulce. Trebuia să-şi facă timp să-i cerceteze casa. Poate că putea să găsească cheia misterului. Poate că în realitate Stephen nu plecase în altă parte.

— O, dar nu poţi pleca încă. Uite. Voi porunci să se facă un foc mai mare. Sau să se aducă încă un vas cu mangal.

— Nu mi-e frig, rosti ea sinceră, în timp ce se abţinea să nu râdă de nasul vânăt al lui Hugh. De fapt aş vrea să Coborî ochii confuză spre mâinile ei.

— Desigur! rosti el jenat. O să te însoţească o gardă de corp

— Nu! îl am pe Rab şi sunt sigură că am să mă descurc.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, zâmbi el apoi îi sărută din nou mâna.

Bronwyn trebui să se controleze să nu o ia la fugă spre casă. Nu voia să facă nimic care să-l facă pe Hugh bănuitor. Odată înăuntru, totuşi, ştia că trebuia să se grăbească.

— Rab, porunci ea, caută-l pe Stephen.

Rab ţâşni alergând vesel pe scări. Toată dimineaţa fusese constrâns de ordinele lui Bronwyn. Se opri în faţa uşii despre care ea suspectă că e a lui Hugh. Mirosi şi ţopăi puţin,

apoi mai urcă câteva trepte, în timp ce Bronwyn îşi ridica fustele grele şi se ţinea după el.

În vârful scării, la cel de al treilea nivel, se afla o uşă grea de stejar, cu o ferestruică zăbrelită. Rab sări în sus, cu labele dinainte pe fereastră. Şi lătră de două ori, ca o recunoaştere.

— Rab! se auzi vocea lui Stephen.

— Jos! comandă Bronwyn. Stephen, eşti bine? De ce eşti prizonier? întinse mâna spre el printre gratii.

El i-o luă în amândouă mâinile lui şi o privi.

— Asta e mâna pe care l-ai lăsat pe Hugh să ţi-o sărute de atâtea ori? întrebă el rece.

— Nu e timp pentru una din crizele tale de gelozie. De ce eşti ţinut prizonier? Şi ce e cu această sărbătorire absurdă?

— Absurdă? scuipă Stephen cuvintele împingându-i mâna înapoi printre gratii. Nu mi se părea că nu te distrezi. Spune-mi, îl găseşti atractiv pe Hugh? O mulţime de femei cred asta.

Ea îl privi, îl bătu uşor pe cap pe Rab, nervos pentru că stăpânul lui era ţinut captiv. Mintea ei galopa.

— Nu e ceva serios, nu-i aşa? întrebă ea calmă. E un fel de joc între tine şi prietenul tău?

— Nu e un joc, atunci când e implicată şi soţia mea, rosti el cu violenţă.

— Naiba să te ia, Stephen Montgomery! şuieră ea. Ţi-am spus să nu venim aici. Nu, te crezi

superior! Acum vreau să ştiu ce se întâmplă şi cum să te scot de aici, deşi n-am idee de ce-mi doresc asta.

Stephen îşi îngustă ochii.

— Dacă îl accepţi pe Hugh şi îl laşi să câştige, îţi rup gâtul.

Ea începuse să înţeleagă.

— Vrei să spui că am fost folosită într-un fel de rămăşag? Ce anume se presupune că va câştiga? Când Stephen nu-i răspunse, ea continuă: cred că am ghicit. Hugh îşi închipuie că mă poate seduce, iar tu îl crezi. Ţi-a trecut vreodată prin creierul acela îngâmfat, inutil şi minuscul, că şi eu aş avea ceva de spus în legătură cu asta? Crezi că sunt atât de lipsită de minte, încât orice bărbat care îmi zâmbeşte şi-mi sărută mâna poate să mă ducă în patul lui? Ar trebui să ştii că am un cuţit pregătit pentru orice eventualitate. Rab mârâie de fiecare dată când Hugh mă atinge.

— Ceea ce pare să fie destul de des, din câte am putut să văd.

Bronwyn observase fereastra din partea cealaltă a celulei, lată de ce Hugh a refuzat să întoarcă pavilionul ca să-i apere de vânt. Voia ca Stephen să poată să-i vadă împreună. Se uită cu răceală la Stephen şi la faţa lui furioasă, începând să se înfurie şi ea. Aceşti doi bărbaţi au folosit-o într-un fel de pariu copilăresc, mai

potrivit pentru nişte puşti de zece ani. Hugh a spus că poate să o ducă în patul lui şi Stephen în mod evident a avut aşa de puţină încredere în morala şi integritatea ei, încât şi-a închipuit că poate fi câştigată de oricare bărbat care-şi pune în minte asta. Şi Hugh! A insultat-o tratând-o ca pe o proastă, convins că va sucomba în faţa farmecelor lui.

— Să vă ia dracu' pe amândoi! şopti ea înainte să se întoarcă şi să plece.

— Bronwyn! Vino înapoi! porunci Stephen. Spune-i lui Hugh că ştii de complot şi ia-i cheia.

Ea se uită înapoi la el şi îi trimise cel mai dulce zâmbet:

— Şi să pierd distracţia pe care Sir Hugh a organizat-o pentru mine? întrebă ea mişcând din sprâncene. Începu să coboare scările strâmbând din gură la avalanşa de injurii pe care Stephen le striga după ea. Să-i ia dracu' pe amândoi, repetă pentru sine.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Bronwyn încă mai fierbea de mânie când ajunse la piciorul scării. Sir Hugh o aştepta cu o privire nerăbdătoare pe figură. Arăta ca şi cum ar fi fost în stare să o pedepsească aspru, pentru că a zăbovit atât de mult. Primul ei impuls a fost să-i ţină un discurs despre ceea ce încercase să

facă, dar gândul îi ieşi din cap tot atât de repede cât apăruse. Englezii! reflectă ea. Când l-a întâlnit pentru prima oară pe Stephen, acesta era convins că nu există alt mod de viaţă decât cel englezesc. A râs când i-a spus să îmbrace haine scoţiene în locul armurii grele englezeşti. Acum se îndoia că ar fi fost în stare să-l vadă într-una din jachetele grele şi căptuşite ale lui Sir Hugh. Dar Stephen a trebuit să treacă printr-o bătălie, înainte de a voi să se schimbe.

Poate că trebuia să-şi poarte şi ea propria bătălie, pentru ca aceşti doi englezi să poată învăţa ceea ce fiecare scoţian ştia – că femeile erau capabile să gândească cu propriul lor cap.

— Începusem să fiu îngrijorat, rosti Sir Hugh întinzându-i mâna.

Bronwyn deschise nişte ochi mari şi inocenţi.

— Sper că nu te deranjează, dar m-am uitat puţin la casa ta. E magnifică! Spune-mi, totul este al tău?

Sir Hugh îi luă braţul şi îl puse sub al lui. Pieptul i se umflase vizibil.

— Toate şi încă şapte sute de pogoane. Desigur, mai am o moşie şi mai la sud.

Ea oftă din greu.

— Stephen, începu ruşinată, Stephen nu are aşa ceva, nu-i aşa?

Hugh se încruntă.

— De ce nu? Posedă pământ pe undeva, cred,

şi acolo există un turn vechi, dar nu o casă. Însă şi tu posezi moşii, desigur...

Ea oftă din nou.

— Da, dar sunt în Scoţia.

— O, da, desigur. Înţeleg. E o ţară rece şi umedă, nu-i aşa? Nu e de mirare că vrei să trăieşti aici. Ei bine, poate că Stephen... se opri brusc.

Ea zâmbi în sinea ei. Era exact ceea ce crezuse. Hugh nu era realmente interesat de ea şi nici nu intenţiona să-şi dezonoreze prietenul; mai curând era plictisit şi voia să-l vadă pe Stephen înfuriindu-se. Îl pomenise pe prietenul lui mult prea des, pentru a-i fi duşman adevărat. Stephen credea că poate fi ademenită în patul oricărui bărbat atractiv, Hugh însă o folosea mai mult ca mijloc de a se opune prietenului său. Niciunul dintre bărbaţi nu avea în vedere dorinţele şi gândurile ei.

Zâmbi şi mai larg, la gândul ce s-ar fi întâmplat dacă într-un fel le-ar fi răsturnat planurile. Ce ar fi zis Sir Hugh, dacă i-ar fi spus că nu e mulţumită cu Stephen şi că i-ar plăcea să rămână în Anglia, cu un bărbat rafinat şi frumos ca el?

Când se apropiară de pavilion, se uită la cer.

— Cred că a ieşit soarele. Poate că am putea să ne mutăm scaunele de sub baldachin.

Sir Hugh zâmbi la sugestia ei, apoi porunci să

fie mutate.

Bronwyn porunci la rândul ei să le pună cât mai aproape unul de altul, apoi zâmbi când Hugh se încruntă. Odată ce se aşezară, nu-şi pierdu timpul. Muzicanţii cântau un cântec dulceag şi lung, dar ea nu-i privi; avea ochi doar pentru Hugh.

— Nu eşti căsătorit, domnule? întrebă calmă.

— Nu… nu încă. Nu am fost aşa norocos ca prietenul meu Stephen.

— E într-adevăr prietenul tău? Ar fi posibil să fii şi prietenul meu?

Hugh o privi profund în ochi, cu frică că s-ar putea pierde în ei. Stephen fusese într-adevăr norocos.

— Desigur, şi tu eşti prietena mea, rosti el cu un aer patern.

Ea oftă, îşi umezi buzele şi le întredeschise.

— Îmi dau seama că eşti un om sensibil şi inteligent. Aş vrea să fi avut un soţ ca tine. Zâmbi ispititor, aşa încât lui îi căzu falca. Trebuie că ştii de căsătoria mea. Nu am avut încotro. Am încercat să aleg pe altcineva dar… Lord Stephen…

Hugh îşi îndreptă spatele.

— Am auzit că Stephen a trebuit să se lupte pentru tine şi a făcut o treabă afurisit de bună. Am auzit că Chatword l-a atacat pe la spate.

— O, da. Stephen e un luptător bun, dar nu e…

cum aş putea să spun? Nu mă mulţumeşte.

Ochii lui Hugh se deschiseră mari.

— Vrei să spui că Stephen Montgomery are lipsuri de un anumit fel? Lasă-mă să-ţi zic că am fost prieteni o viaţă întreagă. Iar în ce priveşte femeile! începuse să se înfurie. Când am fost împreună în Scoţia, Stephen aproape s-a îndrăgostit de o târfuliţă, orb la faptul că ea se culcase cu jumătate din trupă. Am plătit-o să mă culc şi eu cu ea o dată, când am ştiut că vom putea fi descoperiţi.

— De aceea e aşa de furios pe tine? întrebă ea uitând pentru o clipă să-şi folosească vocea mieroasă.

— Nu m-ar fi crezut niciodată, dacă i-aş fi spus ce femeie e. Nu putea să vadă nimic, dincolo de gropiţele ei. Bronwyn se retrase, în timp ce digera informaţia. Aşa! Deci Stephen o folosea într-o schemă, prin care să i-o plătească acestui bărbat că i-a luat una din femei. O femeie de care era aproape îndrăgostit! Simţi o durere ascuţită în piept şi lacrimi arzătoare i se adunară în ochi. Nu voise să se însoare cu ea, deoarece era îndrăgostit de o târfă cu gropiţe

— Lady Bronwyn, te simţi bine?

Îşi atinse ochii cu încheieturile degetelor.

— Mi-a intrat ceva în ochi, aşa cred.

— Stai, lasă-mă să văd. Îi luă faţa în mâinile lui mari şi puternice şi Bronwyn - ridică ochii spre

el. Ştia că Stephen îi privea şi îi trecu prin minte să se întrebe dacă se gândea la femeia pe care o voise. Nu văd nimic, adăugă Sir Hugh fără să-i lase faţa din mâini. Eşti o femeie incredibil de frumoasă, şopti el. Stephen este…

Ea se răsuci scăpând din mâinile lui.

— Nu mai vreau să aud numele acesta, rosti ea furioasă. Astăzi sunt eliberată de el şi aşa vreau să rămân. Poate că muzicanţii ar putea să ne facă puţin loc, să dansăm. Aş putea să-ţi arăt nişte dansuri scoţiene.

El aruncă o privire nervoasă spre casa lui, apoi fu de acord să fie tras pe platforma de lemn.

Sir Hugh nu ştia când se mai distrase aşa bine. Nu era obişnuit să vadă părul unei femei fluturând liber pe trupul mlădios. Ochii lui Bronwyn străluceau şi râdea, în timp ce el încerca stângaci să-i imite paşii complicaţi de dans. Ziua friguroasă părea că devenise mai caldă şi uită că de sus soţul ei îi priveşte.

— Bronwyn, râse el părăsind oficialul „lady” cu o oră mai devreme. Trebuie să mă opresc! Mi-e frică că am căpătat un junghi în coaste.

Ea râse.

— Ai putea să ajungi un bun scoţian, dacă ai face puţin exerciţiu.

El o luă de braţ.

— Nu am mai muncit aşa din greu, de când am petrecut o săptămână antrenându-mă cu fraţii

Montgomery.

— Da, acceptă ea aşezându-se. Stephen se antrenează din greu. Expresia îi deveni serioasă.

— E un om bun, rosti Hugh în timp ce lua o bucată de brânză de pe o tavă adusă de un servitor.

— Poate, zise ea, sorbind o gură bună din vinul cald şi aromat.

— Îl invidiez.

— Adevărat? întrebă ea căutându-i ochii. Poate că ai putea să-l înlocuieşti într-un fel. Îl privi cu interes, în timp ce Hugh începuse să înţeleagă ce spunea. Păun înfumurat! gândi ea. Nu-i trecea prin minte – nici lui şi nici unui bărbat – că nu însemna deloc un dar de la Dumnezeu pentru femei.

— Lady Bronwyn, rosti din nou formalist. Trebuie să vorbesc serios cu tine. Despre Stephen…

— Că e copilăros? întrebă ea întrerupându-l.

Hugh era în mod evident uluit.

— Serios, ca şi Gavin. Toţi fraţii au crescut într-o lume a bărbaţilor. Poate că dacă Stephen e cam stângaci, este din cauză că ştie foarte puţine despre femei.

— Spre deosebire de tine, toarse ea ca o pisică.

Hugh zâmbi încrezut.

— Am avut nişte experienţe şi sunt sigur că de asta eşti tu… Atrasă de mine. Eşti măritată cu

Stephen de puţin timp. Sunt sigur că în anii care vin veţi ajunge… Îndrăgostiţi unul de altul.

— Asta este ceea ce vrei tu de la viaţă? Dragoste?

— Eu sunt altfel decât Stephen, rosti el îngâmfat.

Bronwyn îi zâmbi, în timp ce în mintea ei planul începuse să ia formă.

— Nu de mult, în timp ce eram în Scoţia, Stephen şi cu mine am stat la nişte fermieri. Una dintre femei a făcut o băutură delicioasă din licheni. Când am trecut prin domeniile tale, am văzut astfel de licheni crescând pe lângă stânci. Poate că am putea să facem o plimbare să-i adunăm. Mi-ar plăcea să-ţi fac băutura aceea.

Hugh arătă o clipă îngrijorat, apoi dădu din cap afirmativ. Nu-i plăcea felul cum se desfăşurau lucrurile. Părea că soţia lui Stephen voia să-şi înşele bărbatul. De fapt, Hugh voise să demonstreze că Bronwyn nu poate fi câştigată de alt bărbat, dar se pare că ea arăta o preferinţă pentru el.

În timp ce mergeau, Hugh începu să vorbească despre Stephen, ce bărbat onorabil e, cât de mult merita o femeie de calitatea lui Bronwyn. Spuse ce generos a fost că a îmbrăcat costumul acela ridicol de scoţian.

Bronwyn vorbi foarte puţin, în timp ce adunau licheni şi petale uscate de flori în coşuleţul pe

care i-l dăduse Hugh. Asculta cu atenţie şi nu spunea nimic.

Când s-au întors spre casă, începuse din nou să plouă. Sir Hugh a fost foarte oficial când a condus-o sus, la solarul lui personal. O servitoare aduse vin fierbinte şi căni, pentru ca Bronwyn să poată pregăti băuturile. În timp ce combina cu grijă şi amesteca ingredientele, îl privea pe Hugh, cu pieptul lui bombat, cu gura lui încrezută, convins că era grozav de nobil refuzând avansurile lui Bronwyn.

— Domnule, rosti ea calmă întinzându-i cana fierbinte. Pentru o clipă, mâna ei o atinse mângâietoare pe a lui. Zâmbi când el se minună ce băutură delicioasă preparase şi goli ceaşca, apoi ceru alta.

— Trebuie să vorbesc cu tine, rosti el serios sorbind din a doua cană cu lichidul fierbinte. Nu trebuie să pleci de aici crezând ceea ce crezi.

— Şi ce anume cred? întrebă ea dulce.

— Stephen este prietenul meu şi a fost întotdeauna. Sper că va fi prietenul meu şi după asta.

— Şi de ce n-ar fi?

— Bănuiesc că depinde de tine. Nu trebuie niciodată să menţionezi… Atracţia ta faţă de mine.

— Atracţia mea faţă de tine? întrebă ea inocentă. Îşi trase un scaun vizavi de el. Ce vrei

să spui?

— O, haide, doamnă! Tu şi cu mine ştim amândoi ce s-a întâmplat între noi astăzi. Toate femeile ştiu ce înseamnă problemele inimii.

Ea ridică din sprâncene.

— Toate femeile? Spune-mi te rog ce mai ştiu toate femeile?

— Nu o mai face pe sfioasa! o repezi el. Eu nu sunt la fel de inocent în legătură cu femeile, cum e Stephen Montgomery. Poate că vei putea să-l convingi că nu te uiţi la alţi bărbaţi şi, pentru că e prietenul meu, am să-ţi susţin afirmaţiile, dar nu încerca să o faci pe inocenta cu mine.

— M-ai prins! rosti zâmbind. Ştii aşa de multe despre femei şi despre prietenul tău, încât mi-e imposibil să scap. Hugh încercă să vorbească, dar o bruscă durere îi răscoli intestinele şi închise gura. Vai, lasă-mă să-ţi umplu cana. Arăţi cam palid.

Hugh apucă cana şi o goli. Nu mai putea nici să respire, când îşi reveni.

— Trebuie că peştele a fost stricat, zise el apoi abandonă subiectul. Unde eram?

— Îmi spuneai că sunt gata să-mi părăsesc soţul pentru tine.

— Îmi răstălmăceşti cuvintele, afirmă el. Eu…

Bronwyn izbi ulciorul gol de masă, încât îi crăpă smalţul.

— Nu! Lasă-mă să-ţi spun! Se ridică

dominându-l, cu mâinile în şold. Spui că eşti prietenul lui Stephen şi totuşi, îi joci o festă copilărească încuindu-l acolo, de unde poate să te vadă făcând-o pe nebunul cu soţia lui.

— Nebun! Doar nu crezi că am fost nebun astăzi.

— Crezi că poţi să-mi citeşti gândurile? Eşti aşa de orgolios, încât ai impresia că am petrecut luni de zile în patul lui Stephen Montgomery şi nu sunt satisfăcută?

— Ai spus…

— Ai fost dispus să crezi orice ai vrut tu. Ai acţionat ca şi cum ai făcut ceva nobil plătind-o pe târfa aia ca să se culce cu tine. Crezi că i-ai făcut un serviciu lui Stephen, dar mă întreb dacă nu erai doar gelos. Fiecare bărbat din tabără a trebuit să o plătească – cu excepţia unuia: Stephen al meu!

— Stephen al tău! începu Hugh încercând să se ridice, dar altă durere îl răscoli. Ridică ochii oripilat: M-ai otrăvit!

Ea zâmbi.

— Nu chiar, dar vei fi destul de bolnav mai multe zile. Vreau să-ţi aduci aminte mult timp de ziua de azi.

— De ce? şopti el masându-şi stomacul. Ce ţi-am făcut?

— Nimic, rosti ea serioasă. Absolut nimic. Am fost folosită prea mult de englezi, pentru a mai

suporta. M-ai folosit pentru a-i juca un renghi lui Stephen. Nu ţi-a trecut prin cap că am şi eu ceva de spus în această problemă. Am putut să văd încă de azi noapte, în timp ce Stephen cânta la lăută. Erai aşa de sigur că orice femeie e moartă după tine.

Hugh se îndoi de durere.

— Căţea, gâfâi el. Stephen e bun pentru tine.

— Sunt căţea pentru că am hotărât să fiu mai mult decât un pion, în micile voastre jocuri? Aduţi aminte, Sir Hugh, nu există decât o singură femeie pe tabla de şah şi ea e piesa cea mai versatilă şi mai puternică. Se aplecă şi înainte de a pleca scoase cheia din buzunarul jiletcii lui.

— Stephen te-a văzut. Nu va crede niciodată că nu te-ai aprins pentru mine.

Spatele ei înţepeni.

— Contrar impresiei tale despre el, Stephen Montgomery e bărbatul cel mai echilibrat şi mai inteligent pe care l-am întâlnit. Se opri la uşă. O, da! Şi Sir Hugh, data viitoare când ai nevoie de ajutor în relaţia cu femeile tale, te sfătuiesc să-i ceri sfatul lui Stephen. După câte pot eu să spun, sunt foarte puţine lucruri pe care nu le ştie. Şi părăsi camera.

Rab o aştepta în faţa uşii şi împreună urcară în fugă scările, spre camera unde era reţinut Stephen. Privi prin ferestruica cu gratii şi îl văzu uitându-se la ea urât. Furia şi ura din ochii lui o

făcură să se înfioare. Băgă cheia în broască şi deschise uşa.

— Eşti liber, rosti ea calmă. E încă ziuă, am putea să călărim până pe domeniile fraţilor tăi. Stephen stătea tăcut, cu sprâncenele împreunate. Se apropie de el, întinse mâna şi îi atinse o buclă de păr de pe guler. Ar fi mai bine să vorbeşti despre furia asta.

El îi dădu mâna la o parte.

— Îndrăzneşti să vii la mine, direct de la el? Porţi rochia pe care ţi-a dat-o el şi pe care ai fluturat-o prin faţa lui. L-a plăcut? l-a plăcut să vadă jumătatea ta de sus, aşa de goală?

Ea oftă şi se aşeză pe scaunul de la fereastră.

— Mi-a spus Hugh că n-ai să mă crezi inocentă, după cele văzute.

— Hugh, nu-i aşa? mârâi Stephen ridicând amândoi pumnii spre ea, dar apoi neajutorat îi lăsă să cadă de-a lungul trupului. M-ai răsplătit pe deplin, că m-am însurat cu tine. Ai aşteptat destul de mult să-ţi iei revanşa. Se aşeză greoi pe un scaun, ignorându-l pe Rab care îşi freca botul de el. În noaptea nunţii noastre, cuţitul ăla al tău ar fi trebuit să-mi găsească inima.

Bronwyn acţionă atât de brusc, încât nici Rab nu-şi dădu seama ce face. Îl izbi pe Stephen peste faţă, aşa «de tare încât capul îi căzu pe spate.

— Iadul să te înghită, Stephen Montgomery!

gâfâi ea. Sunt bolnavă de atâtea insulte. Întâi, aşa numitul tău prieten mă tratează ca pe un obiect personal, pentru a-ţi face ţie o demonstraţie, apoi când l-am refuzat şi l-am răsplătit pentru vanitate, m-a numit căţea. Acum trebuie să stau şi să te ascult acuzându-mă că am fost târfă. Eu nu sunt femeia cu gropiţe, din tabără!

Stephen se opri să-şi mai maseze falca rănită.

— Despre ce vorbeşti? Care femeie?

— N-are importanţă, rosti ea furioasă. Ce am făcut, care să te determine să crezi că sunt târfă? Când ţi-au demonstrat faptele mele că sunt lipsită de cinste, sau că nu mi-am respectat jurămintele?

— Eşti lipsită de judecată. Ce jurăminte?

Scoase un suspin exasperat.

— Jurămintele de la nunta noastră, prostule! Am fost de acord cu ele. N-am să le încalc niciodată.

— Ai fost de acord şi să mi te supui, rosti el ursuz.

Ea îi întoarse spatele.

— Hai, Rab. Să mergem acasă.

Într-o clipă, Stephen era în picioare. O apucă de brat.

— Ce-ţi închipui că faci? Te întorci la Hugh? Ea îşi duse un picior spre spate, pentru a-i trage un şut, dar el o răsuci şi o trase cu spatele la el.

Aproape am înnebunit, şopti el. Cum de ai putut să-mi faci asta? Ştiai că mă uit.

Cuvintele lui o făcură să roşească. Părea o eternitate de când o ţinea aşa. Îşi puse obrazul pe braţul lui.

— M-am înfuriat. Amândoi m-aţi folosit, ca şi cum eu n-aş fi avut niciun drept.

El o întoarse cu faţa la el, cu mâinile pe umerii ei.

— Am uitat că eşti MacArran, nu-i aşa? Bronwyn, eu…

— Strânge-mă în braţe, şopti ea, doar strânge-mă.

Îmbrăţişarea aproape o strivi.

— N-am putut suporta să te atingă. De fiecare dată când îţi atingea mâna… Şi când ţi-a ţinut faţa în palme!

— Opreşte-te! porunci ea. Opreşte-te chiar acum. Se trase de lângă el. Nimic nu s-a întâmplat între mine şi Hugh Lasco. Îşi închipuia că poate să câştige orice femeie din lume, iar eu am vrut să-i arăt că nu poate.

Furia lui Stephen reveni.

— În mod cert ai făcut o treabă bună. De aici se vedea ca şi cum aţi fi fost îndrăgostiţi de ani întregi.

— Asta crezi tu? îţi închipui că aş fi lăsat un bărbat să pună mâna pe mine, aşa cum a făcut el, dacă n-aş fi avut un motiv?

Ochii lui Stephen se întunecară devenind aproape negri.

— Ai avut un motiv! Ştiu ce faci tu în pat. Poate că ai vrut să afli dacă şi alt bărbat poate să te facă să ţipi. Spune-mi, ţi-a descoperit genunchii?

Ea îl privi fix.

— Crezi în mod cinstit că mi-am petrecut după-amiaza în pat cu el?

— Nu, rosti el învins. Nu a fost destul timp şi Hugh…

— Lasă-mă pe mine să termin, rosti ea hotărâtă. Hugh este prietenul tău şi tu ştii că e un bărbat onorabil şi nu ar face cu adevărat ceva aşa lipsit de onorabilitate. Pe de altă parte, eu sunt doar o femeie şi deci fără onoare. Sunt doar un*puf de păpădie, care mă duc unde mă bate vântul, nu-i aşa?

— Îmi interpretezi cuvintele!

— Nu cred. În dimineaţa asta, când te-am văzut prima oară aici, erai convins că Hugh poate să mă aibă dacă doreşte. Tot ce avea de făcut era să-mi ceară asta, sau să-mi vorbească dulce. Dacă ai fi învăţat ceva despre mine, ai fi stat în celula asta şi m-ai fi aşteptat cu calm. Apoi am fi putut să râdem amândoi despre distracţia pe care i-am oferit-o lui Sir Hugh al tău.

— Ce distracţie? întrebă el cu asprime.

Bronwyn simţi că i se taie respiraţia. Ea învăţase destul de multe despre Stephen în

ultimile câteva luni, încât ajunsese să aibă încredere în el, să-l creadă, chiar să-şi închipuie că-l iubeşte. Dar el nu învăţase nimic despre ea! Credea că e un obiect de joacă, slabă şi lipsită de minte.

Vocea ei fu inexpresivă.

— L-am dat o băutură din nişte ierburi, despre care Kirsty spunea că ar cauza crampe puternice la stomac. Va suferi zile întregi.

Stephen o privi o clipă. Ce mult ar fi vrut să o creadă! I se părea că pierduse jumătate din viaţă, în timp ce o privise sprijinindu-se de Hugh, vorbind cu el. Îndoise gratiile de la fereastră, când au dansat împreună. Lui Bronwyn i se vedeau gleznele de sub fustă; razele soarelui sclipeau pe rochia ei. Cum putea să-i ceară să fie raţional, când ea l-a transformat aproape într-un animal? Dacă atunci ar fi putut să se elibereze, l-ar fi ucis pe Hugh, şi-ar fi sfâşiat prietenul cu mâinile goale.

Îşi trecu palma peste ochi. Cum putea să-i ceară să gândească raţional, când nu putea să gândească deloc? O privi minunându-se. Oare ce i-a făcut? N-a mai avut un gând senin, de când a văzut-o pentru prima oară, prăbuşită pe duşumea, în cămăşuţa aia udă. Sa luptat pentru ea, era aproape să moară, când ea şi-a riscat viaţa pe stâncă aceea, pentru unul din oamenii ei, şi aproape a ucis-o, când felul ei copilăresc de

a se purta, l-a costat viaţa pe Chris. Cum putea să-i vorbească despre raţiune? Alături de ea, dispărea tot ce părea sănătos în el.

— Trebuie să mergem, rosti ea rece şi se întoarse.

O privi părăsind camera, cu Rab după ea. Ar fi vrut să meargă cu ea, să-i spună că are încredere în ea şi că ştie că e cinstită, dar nu putu. Hugh dovedise încă o dată că putea să-i ia femeia lui Stephen. Dulcea Meg îl iubise pe el, dar Hugh a fost capabil să i-o ia. Bronwyn nu făcea niciun secret din faptul că îl considera duşmanul ei. Pentru ea, un englez era la fel de bun ca altul. Poate că Hugh îi făcuse promisiuni în legătură cu clanul ei. Dacă şi clanul a fost implicat

Ridică ochii, când Rab îl lătră tare. Reveni în prezent şi fugi pe scări, până în camera lui Hugh.

Acesta zăcea pe pat, cu genunchii adunaţi la piept şi înconjurat de patru servitori şi trei gărzi de corp.

— Ieşi afară, gâfâi el prin marea de durere care-l năpădise. Nu vreau să te mai văd niciodată, nici pe tine, nici pe căţeaua cu care te-ai însurat. Stephen făcu un pas înapoi, dar nu înainte de a zâmbi. Îi spusese adevărul! Ieşi de aici, am spus! porunci Hugh. Se apucă de stomac şi căzu înapoi în pat.

— Învins de o femeie, râse Stephen în timp ce

părăsea camera. Apoi se grăbi pe scări, până în sala mare. Bronwyn îl aştepta, îmbrăcată cu fusta, pledul şi bluza albă. Era din nou fetiţa lui din Highlands. Se îndreptă spre ea, îi atinse braţul, îi zâmbi. Ea se întoarse rece. Bronwyn… începu el.

— Dacă eşti gata, cred că trebuie să plecăm. Dar desigur, tu eşti stăpânul şi vom rămâne dacă porunceşti.

Se uită o clipă în ochii ei albaştri, de gheaţă.

— Nu, nu vreau să rămânem, zise el după o vreme, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei.

Bronwyn îl urmă încet. Întregul episod începuse ca un joc, un joc copilăresc de puştani, dar în acest fel aflase ceva surprinzător despre soţul ei. Pentru un motiv oarecare, crezuse că ea e cea care trebuie să înveţe să aibă încredere în el. Îl privise în ultimile câteva luni, observase fără patimă schimbările din el. Îl văzuse trecând de la un englez arogant la aproape un scoţian. Văzuse cum mult din răceala faţă de oamenii lui îl părăsise şi aceştia, care erau tot englezi, se schimbaseră aproape la fel de mult ca stăpânul lor. Unul după altul începuseră să poarte pledul şi încetaseră să-şi petreacă ore întregi din zi lustruindu-şi armurile. Apoi, doar cu câteva zile înainte, Stephen ucisese trei englezi, în efortul de a o salva pe ea şi pe copilaşul lui Kirsty.

Pentru Bronwyn acesta fusese gestul final, de care avusese nevoie pentru a crede în el.

Dar Stephen ce a învăţat despre ea? Dezaproba tot ce făcea. O înjura dacă se ocupa de oamenii ei. A fost furios când şi-a riscat viaţa, pentru a o salva pe a altuia. Ce trebuia să facă pentru a-i plăcea? Trebuia să încerce să devină altcineva? l-ar plăcea mai mult de ea, dacă ar fi fost ca ca frumoasa lui cumnată?

Avea o idee clară despre felul cum arăta Judith: amabilă, fără să ridice niciodată vocea, zâmbindu-i în permanenţă şi dulce soţului ei, fără să se certe cu el niciodată, întotdeauna agreabilă.

— Asta e ceea ce vor bărbaţii cu adevărat! îşi spuse ea cu voce scăzută. Stephen se aştepta să stea calmă şi tăcută, să nu-l contrazică niciodată. Exact cum fac englezoaicele! Să-l ia naiba! înjură. Ea nu era o englezoaică papă-lapte! Ea era MacArran şi cu cât Stephen Montgomery învăţa asta mai repede, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

Îşi ridică nasul în vânt şi se îndreptă spre grajduri.

Printr-un acord tăcut reciproc, nu făcură niciun popas peste noapte. Călăriră în ritm constant, fără să vorbească, fiecare cu propriile lui gânduri privind ultimile două zile. Stephen nu putea să se gândească decât la imaginea

mâinilor lui Hugh pe ea. Ştia că i-a plătit-o, dar nu putea să se oprească să nu-şi dorească să fi fost mai puţin subtilă şi să fi scos cuţitul la el.

În ceea ce o privea pe Bronwyn, ea aproape îl uitase pe Hugh. Ceea ce conta pentru ea era că Stephen nu avusese încredere în ea, că o acuzase de minciună.

În zorii zilei, în faţa ochilor lor se ridicară zidurile vechiului castel Montgomery. Nu se aşteptase la această fortăreaţă întunecată şi masivă, ci la o casă în genul celei a lui Hugh Lasco. Îşi aruncă privirea spre Stephen şi văzu că i se luminase faţa, probabil cum trebuie că arăta şi ea, de fiecare dată când ajungea la Larenston.

— Vom intra prin poarta dinspre râu, rosti el grăbindu-şi calul.

Faţada zidurilor înalte era dotată cu două turnuri masive, care protejau porţile. Îl urmă pe Stephen spre zidurile mai scunde ce mărgineau un tunel neacoperit care ducea la o poartă mai mică, de pe o altă latură a zidurilor castelului.

Stephen încetini şi intră prudent pe aleea îngustă dintre ziduri. Imediat o săgeată zbură prin aer şi ateriză la picioarele calului său.

— Cine e acolo? întrebă o voce fără faţă, de sus de pe zid.

— Stephen Montgomery! declară el cu voce tare.

Bronwyn zâmbi, deoarece vocea lui continua să aibă accentul din Highlands.

— Nu eşti lord Stephen, pentru că pe el îl cunosc bine! Acum întoarce-ţi mârţoaga înapoi şi pleacă. Doar prietenii pătrund între aceste ziduri. Întoarce-te într-o oră la porţile din faţă şi cere permisiune portarului să intri.

— Matthew Greene! strigă Stephen. Ţi-ai uitat propriul stăpân?

Omul se aplecă peste zid şi se uită în jos.

— Tu eşti! rosti el după o clipă. Deschideţi poarta! strigă apoi cu voce plină de bucurie. Lord Stephen e sănătos! Bine ai venit acasă, my lord!

Stephen îi făcu omului cu mâna şi se conformă. Pe tot parcursul, oamenii de strajă de pe ziduri îi urau bun sosit. La terminarea aleii se deschise o poartă şi intrară într-o curte privată, dominată de casă.

— My lord, ce bine că te văd, rosti un bătrân luând frâul din mâna lui Stephen. Nu te-aş fi recunoscut, dacă nu mi-ar fi spus oamenii că eşti tu.

— Ce bine e să fiu acasă, James. Fraţii mei sunt aici?

— Lord Gavin s-a întors acum o oră.

— S-a întors?

— Da, my lord, toţi fraţii tăi te-au căutat. Am auzit că ai fost ucis de soţia aia sălbatică a ta.

— Fii atent ce spui, James! îi porunci Stephen. Absent, făcu un pas înapoi şi o luă pe Bronwyn de mână. Ea e soţia mea, lady Bronwyn.

— O, my lady, oftă bătrânul. Iartă-mă, am crezut că eşti una din ale lordului Stephen. Vreau să spun, că adesea a adus acasă…

— Ai spus destule. Hai, Bronwyn, rosti Stephen.

Nu-i dădea răgazul să se pregătească. Va fi prezentată familiei, arătând ca o servitoare. Chiar şi slujitorul lui a gândit aşa. Ştia cum judecau englezii pe cineva, după îmbrăcăminte, şi se gândea cu nostalgie la frumoasele rochii pe care le purtase la Sir Thomas Crichton. Tot ce putea să facă era să-şi ţină capul sus şi să îndure umilinţele englezeşti. Cu excepţia perfectei Judith. Fără îndoială, ea va fi amabilă şi politicoasă, un fel de pernă din puf.

— Arăţi speriată de moarte, se repezi Stephen privind-o. Te asigur că Gavin arareori bate femei şi Judith…

Ea ridică o. Mână.

— Scuteşte-mă. Am auzit destule despre această Judith. Îşi îndreptă spatele. Mai curând scoţienii vor renunţa la pledurile lor, decât să o vezi tu pe MacArran temându-se de englezi.

El îi zâmbi, apoi împinse uşa unei încăperi strălucitoare de la razele matinale ale soarelui. Bronwyn îi aruncă doar o privire camerei

lambrisată minunat, înainte ca atenția ei să fie atrasă de două persoane care se aflau în mijlocul ei.

— Naiba să te ia, Judith! striga un bărbat înalt. Avea părul negru, ochii cenuşii şi pometii ascuţiţi. Un bărbat extraordinar de frumos, dar acum faţa îi era cuprinsă de furie. Am lăsat indicaţii precise de felul cum vreau să fie reconstruită lăptăria. Am lăsat şi schiţe. Ca şi cum nu aş fi avut suficientă treabă cu dispariţia lui Stephen şi a noii lui soţii, când mă întorc acasă găsesc fundaţiile turnate, dar fără nicio asemănare cu planurile mele.

Judith ridică privirea calmă. Avea un păr bogat roşcat, doar parţial acoperit de o glugă franţuzească. Ochii ei străluciră aurii.

— Deoarece planurile tale erau total ineficiente. Ai făcut vreodată unt sau brânză? Măcar ai muls o vacă pentru a face aşa ceva?

Omul o domina, dar micuţa femeie nu tresări.

— Ce dracu' contează dacă nu am muls niciodată o nenorocită de vacă? Era aşa de furios că pometii păreau gata să-i răzbată prin piele. Chestiunea este că ai contramandat ordinele mele. Cum va face asta să arăt în faţa lăptarilor?

Judith îşi îngustă ochii.

— Nu vor fi decât recunoscători că nu trebuie să muncească în cuşca aia de iepuri, pe care ai proiectat-o tu.

— Judith! mârâi el amenințător. Dacă mi-aș închipui că ar fi de folos, te-aș bate până te-aș învineți, pentru insolență.

— E remarcabil cât de furios devii, când am dreptate.

Omul strânse din dinți și făcu un pas înainte.

— Gavin! strigă Stephen din spatele lui Bronwyn, luând o secure din panoplia de pe perete.

Gavin, antrenat pentru război, cu simțurile în permanentă alertă, recunoscu îndemnul. Se răsuci rapid și apucă securea de război, pe care i-o aruncă Stephen. Pentru o clipă Gavin își privi uluit fratele, îmbrăcat în hainele acelea ciudate, apoi securea pe care o ținea în mână.

— Pentru a te apăra de Judith, râse Stephen.

Înainte ca Gavin să poată reacționa, Judith traversă în goană camera și se aruncă în brațele lui Stephen.

— Unde ai fost? Te căutăm de zile întregi. Am fost așa îngrijorați pentru tine.

Stephen își îngropă fața în ceafa cumnatei lui.

— Acum ești bine? Temperatura?

Gâfâitul lui Gavin îi întrerupse.

— E suficient de bine, pentru a-și băga nasul în toate treburile mele.

— Treburile tale? râse Stephen. Încă n-ai învățat lecția?

— Tăceți, amândoi, rosti Judith plecând din

braţele lui Stephen.

Gavin îl trase pe fratele lui spre el.

— Unde ai fost? Am auzit că ai fost ucis, apoi că ai fost ucis a doua oară. A fost... Nu fu în stare să termine, sau să-i spună lui Stephen despre agonia prin care au trecut în timp ce-l căutau.

— Acum sunt bine, după cum poţi vedea, râse Stephen şi se depărtă cu un pas de fratele lui.

— Eu văd că ai devenit şi mai frumos, râse Judith apreciind în mod deschis picioarele bronzate şi musculoase ale cumnatului ei.

Gavin o înlănţui posesiv cu braţul.

— Încetează să mai flirtezi cu fratele meu şi, îţi spun de pe acum, că nu intenţionez să îmbrac vreunul din obiectele alea.

Judith râse uşor şi se lipi de soţul ei.

Bronwn stătea în umbra unui scaun înalt, o străină privind o familie. Aşa că, asta era Judith cea amabilă! Era mai scundă decât Bronwyn; o fiinţă micuţă, frumoasă ca o bijuterie. Acuma stătea fără teamă lângă soţul ei cel înalt. Asta nu era o femeie care-şi petrecea zilele cu acul în mână!

Judith fu cea dintâi, care o observă pe Bronwyn privindu-i. Prima ei impresie a fost că Stephen a făcut ceea ce ameninţase cândva: că şi-a încuiat soţia într-un turn şi şi-a găsit o fată din popor frumoasă, care să-l facă fericit. Dar în timp ce o

studia, realiză că nicio fată nu putea să se poarte ca Bronwyn. Nu era doar mândria de a fi strălucitor de frumoasă, era un fel de mândrie interioară, care o făcea să stea acolo aşa. Asta era o femeie care ştia că valorează ceva.

Judith îl împinse pe soţul ei deoparte şi se îndreptă spre Bronwyn.

— Lady Bronwyn? întrebă ea blând întinzându-i mâna.

Ochii lui Bronwyn îi întâlniră pe ai Judithei şi chiar în momentul acela se înţeleseră reciproc. Se recunoșteau una pe alta ca egale.

— Cum ţi-ai dat seama? râse Stephen. James a crezut că e una din ei bine, în mod cert nu soţia mea.

— James e un prost, rosti Judith hotărâtă. Se depărtă cu un pas de Bronwyn studiind îmbrăcămintea femeii mai înaltă ca ea. Această fustă trebuie că îţi permite o mare libertate de mişcare, nu-i aşa? Şi nu e grea, ca rochia asta, nu?

Bronwyn zâmbi cald.

— E minunat de uşoară, dar şi rochia ta e frumoasă.

— Vino la mine în solar să stăm de vorbă, zise Judith.

Bărbaţii îşi priviră soţiile plecând, cu gura căscată de uimire.

— Niciodată n-am văzut-o pe Judith tratând pe

cineva în felul acesta, comentă Gavin. Şi de unde a ştiut că e soţia ta? După felul cum e îmbrăcată, eu aş fi fost de acord cu James.

— Şi Bronwyn! afirmă Stephen. Urăşte îmbrăcămintea englezească. Poţi să-ţi imaginezi câte prelegeri mi s-au ţinut, despre felul îngrăditor în care îşi îmbracă englezii femeile.

Gavin încercă să zâmbească.

— Păr negru şi ochi albaştri! Am văzut-o în realitate, sau a fost doar imaginaţia mea? Credeam că ai spus că e urâtă şi grasă. Nu poate fi realmente stăpâna unui clan, s-ar putea oare?

Stephen chicoti.

— Hai să stăm jos şi, nu crezi că aş putea primi ceva de mâncare? Ochii îi sclipiră. Sau acum servitorii ascultă doar de Judith?

— Dacă n-aş fi aşa de bucuros că eşti bine-sănătoși, ţi-aş plăti pentru această remarcă, zise Gavin în timp ce părăsea camera pentru a comanda mâncare şi a trimite pe cineva să-i găsească pe Raine şi pe Miles.

— Cum se simte Judith, în realitate? întrebă Stephen când le fu adusă mâncarea. Ştiu că în scrisorile tale mi-ai spus că şi-a revenit complet după pierderea copilului, dar…

Gavin luă din farfuria lui Stephen un ou fiert tare.

— Ai văzut-o, rosti aprig. Trebuie să mă lupt pentru fiecare centimetru de control asupra

propriilor mei oameni.

Stephen râse tare.

— Şi îţi place, rosti el încet.

Gavin zâmbi.

— În mod cert, îmi face viaţa interesantă. De fiecare dată când le văd pe unele din soţiile afectate albe-roz ale celorlalţi, sunt mulţumit că o am pe Judith. Cred că aş înnebuni dacă n-aş. Avea o ceartă bună şi stimulativă, măcar o dată pe săptămână. Destul despre mine! Cum e Bronwyn a ta? E întotdeauna aşa dulce şi docilă, ca acum câteva minute?

Stephen nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Docilă? Bronwyn! Nici nu ştie ce înseamnă acest cuvânt. Stă rezervată, probabil pentru a se hotărî dacă să folosească un cuţit, sau pe câinele ăla îndrăcit al ei.

— De ce ar face asta?

— E scoţiană, omule! Scoţienii îi urăsc pe englezi, pentru că le dau foc recoltelor, le violează femeile, petru că englezii sunt o ceată de ticăloşi răi, nesuferiţi, aroganţi, care îşi închipuie că sunt mai buni decât scoţienii cinstiţi, generoşi şi

— Stai puţin! râse Gavin. Ultima oară când te-am văzut erai englez.

Stephen se întoarse la mâncarea lui, forţându-se să rămână calm.

— Bănuiesc că am uitat pentru o clipă.

Gavin se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi studie fratele.

— După lungimea părului, aş zice că ai uitat de câteva luni.

— Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş critica îmbrăcămintea scoţiană, până n-aş încerca-o, se repezi Stephen.

Gavin puse mâna pe braţul fratelui său.

— Ce nu e în regulă? Ce te nelinişteşte?

Stephen se ridică şi se îndreptă spre şemineu.

— Uneori nu ştiu cine sunt. Când am plecat în Scoţia, ştiam că sunt un Montgomery, şi mă simţeam chiar plin de nobleţe, în legătură cu misiunea mea acolo. Mă aflam acolo pentru a-i învăţa pe scoţienii ignoranţi felul nostru de a fi, mai civilizat. Îşi trecu mâna prin păr. Nu sunt ignoranţi, Gavin. Departe de asta. Doamne, câte am putea să învăţăm noi de la ei! Noi nu ştim nici măcar ce înseamnă loialitate. Clanul lui Bronwyn ar muri pentru ea şi să fiu al naibii, dacă ea n-ar fi în stare – şi chiar a făcut-o – să-şi primejduiască viaţa pentru ei. Femeile lor iau parte la consilii şi decizii şi am auzit femei dând verdicte bune.

— Ca Judith, rosti liniştit Gavin.

— Da! afirmă tare Stephen. Dar ea trebuie să se lupte cu tine pentru fiecare centimetru.

— Sigur că da, răspunse ferm Gavin. Femeile trebuie

Râsul lui Stephen îl opri.

— Undeva, de-a lungul drumului, am încetat să mai cred că „femeile trebuie”.

— Spune-mi mai multe despre Scoţia, rosti Gavin vrând să schimbe subiectul.

Stephen se aşează din nou întorcându-se la mâncarea lui. Vocea lui părea îndepărtată.

— E un loc frumos.

— Am auzit că nu face altceva decât să plouă.

Stephen dădu din mână.

— Ce înseamnă puţină ploaie pentru un scoţian?

Gavin rămase gânditor privindu-și fratele şi intuind ce se afla în spatele cuvintelor.

— Christopher Audley s-a dus acolo acum câtva timp. Te-a găsit, înainte de a te însura?

Stephen îşi împinse mâncarea deoparte.

— În Scoţia, Chris a fost ucis.

— Cum?

Stephen se întreba cum ar putea să explice că Chris a fost omorât, în ceea ce pentru un cavaler ca Gavin, însemna o luptă lipsită de onoare.

— Un raid la furat de vite. Unii dintre oamenii lui Bronwyn au fost ucişi încercând să-l apere.

— Să-l apere pe Chris? Dar era un luptător excelent. Armura lui…

— La dracu’ cu armura lui! se repezi Stephen. Omul n-a fost în stare să alerge. Era, aşa cum a spus Douglas, prins în capcana unui sicriu de

fier.

— Nu înţeleg. Cum?

Stephen a fost scutit să mai răspundă de uşa care s-a deschis brusc.

Raine şi Miles năvăliră în încăpere. Raine tropăi pe podea, paşii lui zguduind ferestrele. Îl ridică pe fratele lui mai mare, dar mai uşor, într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Stephen! Am auzit că ai murit.

— Şi chiar va muri, dacă nu-i dai drumul, rosti Miles calm.

Raine mai slăbi din strânsoarea îmbrăţişării.

— Eşti tot un mititel piele şi os, rosti plin de el.

Stephen îi zâmbi fratelui său, apoi îşi îndreptă braţele spre cele ale lui Raine. Şi zâmbi şi mai larg simţind braţele acestuia mişcându-se pentru a scăpa. Stephen strânse şi mai tare, iar Raine se încordă şi mai mult. Raine pierdu.

Stephen zâmbi de o plăcere pură. Nu existau mulţi bărbați care să învingă puterea fratelui său, fără să recurgă la o armă. Îi adresă mulţumiri tăcute lui Tam.

Raine făcu un pas lateral şi îi zâmbi fratelui cu mândrie.

— Se pare că Scoţia ţi-a priit.

— Sau tu ţi-ai neglijat antrenamentele, rosti Stephen încrezut.

Gropiţele lui Raine se adânciră.

— Poate că ţi-ar plăcea să încerci şi tu.

— Hei! interveni Miles făcând un pas între ei. Nu-l lăsa pe Raine să te ucidă, înainte de a-ţi putea ura bun venit acasă. Îl îmbrăţişă pe Stephen.

— Ai crescut, Miles, rosti acesta, şi ai luat în greutate.

Gavin sforăi.

— Femeile! Două din ajutoarele de la bucătărie încearcă să vadă care dintre ele o poate întrece pe cealaltă.

— Am înţeles, râse Stephen. Şi premiul este mezinul nostru?

Raine râse la rândul lui.

— Ceea ce mai rămâne din el, după ce celelalte femei l-au terminat.

Miles îşi ignoră fraţii. Arareori zâmbea deschis, aşa ca fraţii lui. Era un bărbat solemn şi emoţia pe care o resimţea se vedea doar în ochii lui cenuşii, pătrunzători. Acum privi prin încăpere.

— James spune că soţia ta a venit cu tine.

— Lasă-i-o lui Miles, râse Gavin. Cel puţin acum pot să o am pe Judith doar pentru mine. De fiecare dată când mă uit, ea e cu unul din fraţii ăştia ai mei, lipsiţi de valoare.

— Gavin o munceşte ca pe un şerb, rosti Raine pe jumătate serios.

Stephen zâmbi. Era bine să fie din nou acasă, să-i vadă pe Gavin şi pe Raine certându-se, să-i audă necăjindu-l pe Miles. În ultimile câteva luni,

fraţii lui se schimbaseră foarte puţin. Raine, dacă se putea, arăta mai puternic şi mai plin de sănătate, cu dragostea lui pentru omenire manifestată deschis. Miles încă mai stătea deoparte, depărtat de grupul lor. Dar Gavin îi ţinea pe toţi uniţi. Gavin era cel solid, cel îndrăgostit de pământ. Unde era Gavin, era şi căminul fraţilor Montgomery.

— Nu sunt sigur că sunt gata să o întâlneşti pe Bronwyn, începu Stephen.

— Ruşinoasă, nu-i aşa? întrebă Raine interesat. Speram că nu ai cărat-o toată Anglia după tine. Dar unde sunt căruţele cu bagaje? Unde sunt oamenii tăi?

Stephen inspiră adânc şi râse. N-o să-l creadă niciodată dac. A le va spune adevărul.

— Nu, n-aş numi-o pe Bronwyn ruşinoasă, chicoti el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Bronwyn era cufundată până la gât într-o cadă cu apă fierbinte şi plină de spumă. Un foc ardea strălucitor în şemineul cel mare, încălzind camera şi parfumând-o. Se relaxă în cadă şi privi în jur. Camera unde se afla baia era frumoasă, de la tavanul cu grinzi aparente până la pardoseala din gresie spaniolă. Pereţii erau din lemn, vopsiţi în alb, cu mici boboci de trandafir răsucindu-se

pe la colţuri. Patul enorm cu baldachin avea perdele de catifea de un roşu aprins. Scaunele, băncile şi dulapurile erau toate frumos sculptate de mână, cu arcade înalte, gotice.

Bronwyn zâmbi şi se întinse în cadă. Era plăcut să te afli într-un asemenea lux, chiar dacă în acelaşi timp simţea că banii puteau să fie cheltuiţi pentru altceva. Ea şi Stephen văzuseră mare sărăcie, în timp ce călăreau pe proprietatea Montgomery. În ceea ce o privea, ea ar fi folosit banii pentru oamenii ei, dar ştia că englezii sunt altfel.

Închise ochii şi se gândi la ultimele câteva minute. Zâmbi gândindu-se la acea Judith la care se aşteptase şi la Judith pe care o întâlnise. Se aşteptase la o femeie blândă, dulce, dar nu era nimic blând în Judith. Nu exista niciun servitor care să nu sară la porunca ei.

Înainte ca Bronwyn să-şi fi dat seama pe deplin ce se întâmplă, se trezise dezbrăcată şi băgată în cadă. Nu ştiuse, dar apa fierbinte era exact ceea ce avea nevoie.

Uşa se deschise încet şi intră Judith.

— Te simţi mai bine? întrebă ea.

— Mult. Uitasem cum e când eşti aşa răsfăţată.

Judith se strâmbă şi îi întinse un prosop de baie, mare şi cald.

— Mi-e teamă că bărbaţii Montgomery nu sunt dintre cei care-şi răsfaţă femeile. Gavin nu

pregetă să-mi ceară să călăresc cu el, prin cea mai rea furtună.

Bronwyn îşi înfăşură prosopul în jurul trupului şi o privi atentă pe Judith.

— Şi ce ai face dacă, te-ar pofti să stai acasă? întrebă calmă.

Judith râse cu căldură.

— N-aş sta acasă. Adesea, lui Gavin îi scapă ceea ce consideră el că sunt nişte detalii lipsite de importanţă, cum ar fi un administrator care fură grâul din magazii.

Bronwyn se aşează în faţa focului şi oftă.

— Aş vrea să poţi să te uiţi la registrele mele. Mi-e teamă că şi eu le cam neglijez.

Judith luă un pieptăn de fildeş şi începu să descâlcească părul proaspăt spălat al cumnatei ei.

— Tu trebuie să ai în vedere ceva mai mult decât recolta dintr-o magazie. Spune-mi, cum este să fii stăpâna unui clan, cu toţi tinerii aceia frumoşi supunându-se fiecărei dorinţe pe care o ai?

Bronwyn izbucni în râs, atât din cauza tonului plin de alean al lui Judith, cât şi de absurditatea ideii. Se ridică, se strecură într-o rochie de la Judith şi începu să tragă de încâlcelile din păr.

— E o mare responsabilitate, afirmă serioasă. Iar în ceea ce-i priveşte pe bărbaţii care mi se supun

Oftă şi scoase câteva fire de păr din pieptăn. În Scoţia nu suntem ca voi, în Anglia. Aici femeile sunt tratate ca şi cum ar fi altfel decât bărbaţii.

— Ca şi cum n-am avea minte! sublinie Judith.

— Da, adevărat, dar atunci când se crede că femeile sunt inteligente, se aşteaptă mai mult de la ele.

— Nu înţeleg, afirmă Judith.

— Oamenii mei nu mi se supun orbeşte. Ei pun întrebări despre fiecare pas pe care-l fac. În Scoţia fiecare bărbat crede că e egalul tuturor celorlalţi. Stephen le spune oamenilor lui să pună şeaua pe cai şi să fie gata într-o oră. Oamenii nu-l întreabă nimic.

— Încep să înţeleg, rosti Judith. Oamenii tăi vor să ştie unde merg şi de ce? în cazul acesta, asta poate...

— Să mă înfurie uneori, termină Bronwyn propoziţia. Există un bărbat, mai bătrân, Tam, care îmi supraveghează fiecare mişcare şi comentează fiecare hotărâre pe care o iau. Apoi există şi fiii lui Tam, care mă contrazic de câte ori au ocazia. De fapt, eu iau numai hotărârile minore. Toate cele majore sunt un efort comun.

— Dar ce se întâmplă când tu vrei ceva şi ei sunt împotrivă? Ce faci?

Bronwyn zâmbi uşor.

— Există metode de ai ocoli pe bărbaţi, chiar pe cei care te supraveghează ca nişte vulturi.

A fost rândul lui Judith să râdă.

— Ca povestea cu lăptăria! Nu puteam să-l las pe Gavin să construiască una oribilă, aşa cum a proiectat-o el. A trebuit să-i pun pe oameni să muncească toată noaptea, pentru a săpa fundaţiile înainte de întoarcerea lui. Ştiam să e prea cumpătat pentru a le schimba şi prea mândru pentru a admite că am avut dreptate.

Bronwyn se aşează pe bancă lângă cumnata ei.

— Şi când te gândeşti că mi-a fost teamă să mă întâlnesc cu tine. Stephen spunea ei bine, felul în care te-a descris m-a făcut să cred că nu erai nimic altceva decât o idioată frumoasă, dar fără viaţă.

— Stephen! râse Judith, apoi îi luă mâna. Eu am fost cea care l-a făcut să întârzie la nunta voastră. Am fost îngrozită, când am descoperit că nu ţi-a trimis nici măcar un mesaj, pentru a se explica. Ezită un moment. Am auzit că ţi-a cauzat nişte probleme.

— Stephen Montgomery îşi cauzează lui însuşi probleme, răspunse Bronwyn hotărâtă. Sunt clipe când poate fi cel mai arogant, nesuferit, iritant…

— Fascinant om în viață, completă Judith. Nu-mi spune mie. Îi cunosc prea bine pe toţi, de când m-am măritat cu unul. Dar nu l-aş trăda pe Gavin pentru toţi bărbaţii parfumaţi şi galanţi din lume. Trebuie că simţi acelaşi lucru pentru

Stephen.

Bronwyn ştia că ar fi trebuit să răspundă, dar nu avea idee despre ce voia ea să vorbească.

Brusc Rab se ridică în picioare dând din coadă şi lătrând emoţionat la uşa camerei.

Stephen intră, îngenunche şi îl scărpină după urechi.

— Voi două păreţi încântate de ceva, rosti el.

— O clipă de pace şi linişte e o încântare, replică Bronwyn.

Stephen îi zâmbi lui Judith.

— Poate că atât timp cât ne aflăm aici, ai putea să-i: mai îndulceşti puţin limba. Apropo, jos se află un om care vorbeşte aiurea despre nişte rochii.

— Minunat! declară Judith şi practic ieşi alergând din cameră.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Stephen ridicându-se şi îndreptându-se spre soţia lui. Îi luă o buclă udă de pe piept. Arăţi la fel de ispititoare, ca o dimineaţă proaspătă de primăvară. Ea se retrase de lângă el şi privi focul. Bronwyn, tot mai eşti supărată în legătură cu ce s-a întâmplat la Hugh, nu-i aşa?

Se întoarse pentru a-i face faţă.

— Supărată? întrebă rece. Nu. Nu sunt supărată. Mai curând am fost nesăbuită, asta-i tot.

— Nesăbuită? întrebă punându-şi mâna pe

umărul ei. Nu-i păsa de furiile ei şi nici când scotea cuţitul la el, cum îl supăra această răceală a ei. Cum adică nesăbuită?

Se întoarse spre el.

— Începusem să cred că ar putea să existe ceva între noi.

— Dragoste? întrebă el şi ochii îi străluciră, în timp ce un zâmbet îi curba buzele. Nu greşesc dacă admit că mă iubeşti.

Ea se strâmbă la el şi îi împinse mâna deoparte.

— Dragoste! rosti ea furioasă. Vorbesc despre lucruri mai importante, decât dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Vorbesc despre încredere şi loialitate şi despre fidelitatea unui om faţă de altul.

El se încruntă.

— Nu am idee despre ce vorbeşti. Am crezut că dragostea e cel mai important lucru pe care îl doresc cele mai multe femei.

Ea oftă exasperată şi vocea îi era calmă când vorbi:

— Când o să ajungi să înveţi că eu nu sunt „cele mai multe femei”? Eu sunt Bronwyn MacArran şi sunt unică. Poate că cele mai multe femei cred că dragostea e scopul major al vieţii lor, eu însă am dragoste. Oamenii mei mă iubesc, Tam mă iubeşte. Am prietenia femeilor din clanul meu şi acum chiar şi a lui Kirsty, o

MacGregor.

— Şi eu unde mă încadrez în toată schema asta? întrebă Stephen cu falca căzută.

— Sunt sigură că ne iubim unul pe altul, în felul în care crezi tu. Am fost îngrijorată pentru tine, când săgeata lui Davey te-a rănit, iar tu adeseori demonstrezi că eşti îngrijorat pentru mine.

— Mulţumesc pentru aceste mici favoruri, rosti el crunt. Şi cred că ţi-ar face plăcere să auzi că şi eu te iubesc.

Ea îl privi iute şi simţi cum îi sare inima la vorbele lui, dar nu i-o spuse.

— Vreau mai mult decât dragoste. Vreau ceva care să dureze dincolo de pielea mea fină şi de talia mea subţire. Făcu o clipă pauză. Vreau respect. Vreau onoare şi încredere. Nu vreau să fiu acuzată că sunt mincinoasă, şi nici nu vreau gelozia ta. Ca o MacArran, trebuie să trăiesc într-o lume a bărbaţilor, şi nu vreau un soţ care mă acuză de tot felul de lucruri lipsite de onoare, când nu e el de faţă.

Un muşchi din maxilarul lui Stephen se mişca.

— Aşa! Deci trebuie să stau şi să văd un bărbat după altul atingându-te şi să nu spun nimic?

— Nu cred să fi fost mai mult de unul. Ar fi trebuit să judeci că există un motiv în spatele acţiunilor mele.

— Să judec! Să te ia naiba, Bronwyn! Cum aş

putea să mai judec, când te atinge altcineva?

Lătratul lui Rab o scuti de răspuns. Uşa se deschise scârţâind.

— E cuminte? întrebă Judith privindu-l pe Rab.

— Vino, Rab, porunci Bronwyn în timp ce Judith intra. Nu-ţi va face nimic, decât dacă vii la mine înarmată.

— Am să-mi aduc aminte, râse Judith şi ridică braţele. În ele ducea o rochie de catifea cafenie închis, brodată peste tot cu fir greu de aur. Pentru tine, afirmă ea. Să vedem dacă ţi se potriveşte.

— Cum? începu Bronwyn luând luxoasa rochie.

Judith zâmbi ca de un secret.

— Există un omuleţ îngrozitor care lucrează pentru Gavin; îl încuie în pivniţă pentru orice fel de… Indiscreţii. Am hotărât să folosesc talentele omului, l-am dat o pungă de arginţi, i-am comunicat înălţimea ta şi i-am spus să-mi facă o rochie demnă de o lady.

— E minunată, şopti Bronwyn dezmierdând catifeaua cu degetele. Ai fost aşa de amabilă cu mine, m-ai făcut să mă simt atât de binevenită.

Judith se uita fix la Stephen, care stătea cu spatele la ele. Îi puse mâna pe umăr.

— Stephen, te simţi bine? Arăţi obosit.

El încercă să zâmbească şi absent îi sărută mâna.

— Poate că aşa şi sunt. Se întoarse spre

Bronwyn. Fraţii mei ar dori să te cunoască, spuse el oficial. Aş fi onorat dacă ne-ai face o vizită. Apoi se răsuci şi părăsi încăperea.

Judith nu întrebă ce s-a întâmplat între noii însurăţei. Voia doar să le facă vizita cât mai lipsită de neînţelegeri posibil.

— Vino, te ajut să te îmbraci. Mâine va trebui să încerci noua îmbrăcăminte, pe care am comandat-o pentru tine.

— Noua…? N-ar fi trebuit să faci asta.

— Dar am făcut-o, aşa că cel puţin vei putea să te bucuri de ele. Acum, hai să vedem dacă ţi se potriveşte.

Câteva ore mai târziu, Bronwyn era îmbrăcată şi dichisită, spre marea satisfacţie a lui Judith. Aceasta îi spusese că învăţase o mulţime de trucuri cât a fost la curte, un loc care nu are să-i pese dacă nu-l va mai vizita vreodată, l-a plăcut atât de mult felul scoţian cum îşi lăsa părul liber Bronwyn, încât şi-a scos gluga şi şi-a lăsat şi ea părul bogat şi roşcat să-i atârne pe spate. Judith purta o rochie de satin violet, cu mânecile şi tivul garnisite cu nurcă maro închis. O centură de aur împodobită cu ametiste purpurii îi înconjura talia.

Bronwyn îşi netezi catifeaua pe şolduri. Rochia era grea şi strânsă pe trup, dar astăzi îi plăcea. Decolteul pătrat, adânc, îi punea în evidenţă pieptul plin. Mânecile bufante erau despicate

dând la iveală ţesătura subţire aurie. Îşi îndreptă umerii şi coborî scările pentru a-şi întâlni cumnaţii.

Cei patru bărbaţi stăteau unul lângă altul, în faţa şemineului de piatră din salonul de iarnă şi atât Bronwyn cât şi Judith se opriră o clipă pentru a-i privi cu mândrie.

Stephen îşi tăiase puţin părul lung şi-şi scosese hainele scoţiene, astfel că Bronwyn simţi un junghi brusc, de parcă l-ar fi pierdut pe highlander-ul care fusese. Purta o haină de catifea bleumarin, cu guler bogat de zibelină. Picioarele puternice şi musculoase erau strânse în ciorapi lungi de lână bleumarin.

Gavin era îmbrăcat în cenuşiu, cu haina garnisită cu blană de veveriţă gri. Raine purta catifea neagră, cu gulerul brodat cu fir de argint, lucrat cu un model complicat spaniol. Haina lui Miles era din catifea verde-smarald, cu mânecile crestate, pentru a se vedea ţesătura argintie de dedesubt. Pe mânecile cămăşii avea cusute perle.

Miles a fost primul care s-a răsucit şi le-a văzut pe cele două femei. Puse cupa de argint cu vin pe poliţa căminului şi le veni în întâmpinare. Apoi se opri în faţa lui Bronwyn, cu ochii întunecaţi aproape negri – foc negru fierbinte – şi puse un genunchi în pământ în faţa ei.

— Sunt onorat, şopti cu o reverenţă mare şi

capul plecat.

Bronwyn se uită la ceilalţi consternată.

Judith îi zâmbi cumnatei sale cu mândrie.

— Îmi dai voie să ţi-l recomand pe Miles?

Bronwyn întinse mâna şi Miles o luă şi o sărută îndelung.

— Ţi-ai spus punctul de vedere, Miles, rosti Stephen sarcastic.

Gavin râse şi îl bătu pe Stephen pe umăr, cu atâta putere că vinul îl stropi pe mână.

— Acum am pe cineva care să mă ajute cu fratele ăsta al nostru, rosti Gavin. Lady Bronwyn, pot să mă recomand puţin mai oficial? Sunt Gavin Montgomery.

Bronwyn îşi trase mâna din strânsoarea lui Miles şi cu regret ochii ei îl părăsiră. Exista ceva extraordinar, ce te intriga la tânărul acesta. Dădu mâna cu Gavin, apoi se întoarse spre celălalt frate.

— Şi tu trebuie să fii Raine. Am auzit câte ceva despre tine.

— Ceva şi de bine? întrebă Raine luându-i mâna şi zâmbind, încât gropiţele i se adânciră.

— Foarte puţine, răspunse ea cinstit. Unul din oamenii mei, Tam, mare cât un stejar, a fost antrenorul lui Stephen în Scoţia. Săptămâni întregi am auzit numele tău rostit ca un îndemn pentru Stephen, de câte ori încerca să scape de pretenţiile destul de extenuante ale lui Tam.

Raine râse tare.

— Trebuie că a funcţionat, pentru că m-a băut în dimineaţa asta într-o luptă scurtă. Îl privi pe Stephen. Deşi desigur va trebui să accepte provocarea mea la un meci mai lung.

Bronwyn deschise larg ochii şi studie masivitatea umerilor largi ai lui Raine şi pieptul bombat.

— Mie mi se pare că prima oară va fi singura dată necesară pentru a bate un bărbat.

Raine o apucă de umeri şi exuberant o sărută pe obraz.

— Stephen, trebuie să o păstrezi cu mare atenţie, râse el.

— Încerc, răspunse acesta în timp ce o luă de mână, chiar înainte ca Miles să o apuce din nou. Cina e gata, nu mergem? întrebă el privind-o în ochi.

Ea îi zâmbi dulce, ca şi cum niciodată nu s-ar fi certat.

— Da, te rog, rosti sfioasă.

Şi de abia atunci când se aşezară la masă şi fură aduse rânduri-rânduri de mâncare, realiză Bronwyn ce diferiţi erau aceşti oameni de englezii pe care îi întâlnise înainte. Această familie veselă şi fericită nu semăna cu oamenii pe care îi întâlnise la Sir Thomas Crichton. Judith cheltuise enorm străduindu-se să-i ureze bun sosit. Fraţii lui Stephen au acceptat-o şi n-au

făcut nicio remarcă ironică, în legătură cu faptul că era conducătoarea unui clan.

Deodată totul părea să se învârtească în jurul ei. Crescuse urându-i pe MacGregori şi pe englezi. Acum era naşa unui MaGgregor şi se trezi iubind această familie englezească, atât de apropiată şi de caldă. MacGregorii îi uciseseră pe MacArrani secole de-a rândul. Englezii îi uciseseră tatăl. Cum putea să iubească nişte oameni, pe care trebuia să-i urască?

— Lady Bronwyn? i se adresă Gavin. Vinul e prea tare pentru tine?

— Nu, zâmbi ea. Totul e perfect. Şi mi-e teamă că tocmai asta e problema mea.

O studie o clipă.

— Vreau să ştii că acum şi noi suntem familia ta. Dacă ai nevoie de vreunul dintre noi, oricând, vom fi aici.

— Mulţumesc, răspunse ea serioasă. Ştia că el înţelegea exact ceea ce spunea.

După masă, Judith o luă pe Bronwyn la un tur al spaţiului dintre zidurile castelului. Zidurile formau două cercuri. Cel exterior unde servitorii castelului trăiau şi munceau şi cercul interior ce proteja familia. Bronwyn asculta şi punea sute de întrebări despre eficienţa incredibilă şi bine organizată a complexului castelului. Pogoanele de teren din interiorul zidurilor înalte şi groase aproape că se puteau întreţine singure.

Stephen le opri, în timp ce vorbeau cu un fierar, şi Judith îi arăta o nouă tehnică de forjare.

— Bronwyn, rosti Stephen, aş putea să vorbesc puţin cu tine?

Ştia că are ceva serios de spus, aşa că îl urmă afară, unde putea să fie mai intim.

— Gavin şi cu mine ne întoarcem la Larenston, pentru a aduce trupul lui Chris.

— Probabil că Tam l-a îngropat deja până acum.

El dădu din cap.

— Ştiu, dar simt că datorăm asta familiei lui Chris. Ei nici măcar nu ştiu că a murit. Va fi de mare ajutor, dacă va putea fi îngropat în pământul lui.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Lui Chris nu-i plăcea Scoţia, rosti ea solemnă.

El îşi plimbă degetele pe obrazul ei.

— Este pentru prima oară de când ne-am căsătorit că vom fi despărţiţi. Mi-ar plăcea să cred... Se opri şi mâna îi căzu.

— Stephen... Începu ea.

Deodată el o luă în braţe şi o ţinu strâns lipită de el.

— Aş vrea să ne întoarcem la timpul petrecut cu Kirsty şi Donald. Păreai aşa fericită acolo. Se agăţă de el. În ciuda pericolului în care fuseseră, şi ea îşi amintea vremea aceea fericită. Ai ajuns

să însemni aşa de mult pentru mine, şopti el. Urăsc să te părăsesc când eşti aşa... Rece cu mine.

Când ea râse, el o împinse de lângă el încruntându-se.

— Te amuz? o întrebă furios.

— Mă gândeam că mă simt foarte departe de a fi rece, în acest moment. Spune-mi cât mai aveţi înainte de a pleca?

— Câteva minute, răspunse el cu un ton de atât de plin de regrete, încât ea râse din nou.

— Şi cât de mult până vă întoarceţi?

El îşi puse degetele sub bărbia ei.

— Cel puţin trei zile lungi, lungi. Cunoscându-l pe Gavin, vom călări în forţă. Zâmbi. Nu ne vom opri la fiecare câteva ore, cum am făcut noi doi.

Ea îşi aruncă braţele de gâtul lui.

— N-ai să mă uiţi cât timp eşti plecat? şopti cu buzele lipite de ale lui.

— La fel de uşor cum aş putea să uit un uragan, rosti el şi chicoti când ea încercă să-i scape din braţe. Vino aici, supusa mea, ordonă el.

Gura lui o prinse pe a ei, în aşa fel încât uită toate gândurile despre onoare şi respect. Îşi aminti doar de zbenguielile din mlaştinile din Highlands. Mâna lui îi mută capul aducându-l spre gura lui şi ea deschise buzele, sorbind dulceaţa vârfului limbii lui. Îşi lipi trupul şi mai

strâns de el şi îşi încordă mai tare braţele.

— Stephen… Începu ea.

El îi puse două degete pe buze.

— Avem multe despre care trebuie să vorbim, când mă întorc. Eşti dornică?

Ea zâmbi fericită.

— Da, sunt foarte dornică.

O sărută încă o dată, cu nostalgie şi cu promisiunea a ceea ce va urma. Când se întoarse, a făcut-o cu o evidentă neplăcere.

Era noapte când Bronwyn realiză ce mult îi lipsea Stephen. Marele pat din frumosul dormitor pardosit cu plăci de ceramică părea rece şi insuportabil. Se gândi la Stephen călărind spre Scoţia, fără să-şi permită odihna de noapte. Se blestemă pentru că nu a insistat să se ducă cu el.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai neliniştită devenea. Aruncă cuverturile de pe ea şi se îndreptă repede pe pardoseala rece, spre un dulap din colţ. Îşi scoase de acolo îmbrăcămintea din Highlands şi în câteva minute îşi încheia pledul pe umăr. Gândea că poate o plimbare prin curtea de jos o va ajuta să adoarmă.

Imediat ce fu afară, un bocănit de copite de cal, în curtea acoperită cu cărămizi, stârni un ecou ce se izbi de ziduri.

— Stephen! gâfâi ea şi începu să alerge. Ştia că

numai familiei i se permitea să între noaptea în acest loc.

— Lady Mary, rosti, imediat cineva. Ce bine să vă revăd! Aţi avut o călătorie plăcută?

— Cât de plăcută mi-am dorit, James, se auzi un glas amabil şi blând.

— Să o chem pe Lady Judith?

— Nu. Nu o deranja. Are nevoie de odihnă. Pot să-mi găsesc singură drumul.

Bronwyn stătea în umbră şi privea cum unul dintre servitorii castelului o ajuta pe Lady Mary să descalece. Îşi aminti cum Stephen o comparase pe sora lui cu o Madonă şi spunea că aduce pacea şi că locuieşte într-o mănăstire de lângă proprietăţile Montgomery.

— V-am aşteptat mai de mult, rosti James. Sper că nu e nimic în neregulă.

— Unul dintre copii s-a îmbolnăvit. Am rămas să-l îngrijesc.

— Ai o inimă aşa bună, Lady Mary. Nu poţi să ai grijă de toţi copiii cerşetorilor. Unii dintr ei au taţi asasini. Şi mamele la fel, ca să spunem adevărul.

Mary fu gata să vorbească, apoi se opri şi se întoarse spre Bronwyn. Zâmbi.

— Aveam senzaţia stranie că sunt privită. Făcu un pas înainte. Tu trebuie să fii Bronwyn a lui Stephen.

Curtea era foarte slab luminată, doar de razele

lunii şi un singur felinar. Mary era scundă şi durdulie, cu o faţă perfect ovală. Era o faţă în care putea oricine să se încreadă.

— De unde ştii? zâmbi Bronwyn. N-am fost în stare să-l prostesc pe niciunul din familie.

— Am auzit despre inimoşii scoţieni. Pentru a rezista vântului care bântuie acolo, au nevoie de multă vitalitate.

Bronwyn râse.

— Vino în salonul de iarnă şi am să fac pentru tine un foc uriaş, în câteva minute.

— Sună paradisiac, rosti Mary ţinându-şi mâinile sub mantaua întunecată de lână.

Mary o urmă pe cumnata ei în camera mare şi lambrisată, apoi rămase liniştită în timp ce Bronwyn zgândărea şi alimenta focul. Zâmbi, încântată că o doamnă de rangul lui Bronwyn, se simţea bine făcând munci umile.

Bronwyn se întoarse.

— Trebuie că eşti obosită. Poate că ar trebui să se aprindă focul în camera ta.

Mary se aşează pe un scaun acoperit cu o pernă şi îşi întinse mâinile spre foc.

— Sunt obosită, prea obosită ca să mă duc la culcare. Mi-ar plăcea să stau doar aici o clipă, să mă încălzesc. Bronwyn se opri înainte de a aşeza vătraiul în suportul lui. Mary într-adevăr arăta ca o Madonă. Faţa ei ovală avea o frunte înaltă şi senină, deasupra unor ochi căprui, blânzi şi

expresivi. Gura era mică, gingaşă, delicată şi avea şi o gropiţă în unul din obraji. Gropiţele lui Raine, gândi Bronwyn. E bine să fii din nou acasă, continuă Mary, apoi se uită la Bronwyn. De ce eşti trează? întrebă cu asprime. Stephen a?

Bronwyn râse şi-şi luă un scaun lângă Mary.

— El şi Gavin s-au înapoiat în Scoţia să… Aducă acasă cadavrul unui prieten.

— Christopher, rosti Mary şi oftă rezemându-se de speteaza scaunului.

— Ştiai de el? întrebă Bronwyn aproape înfricoşată.

— Da. Stephen mi-a scris de moartea lui.

Bronwyn era foarte tăcută.

— Ţi-a spus că eu am fost una din cauzele morţii lui Chris?

— Nu! Şi nici nu trebuie să crezi asta. A spus că aroganţa lui Chris i-a provocat moartea. A spus că englezii se sinucid când intră în Highlands.

— Şi englezii au ucis o mulţime de highlanderi! rosti dârză Bronwyn, apoi se întoarse şi o privi rapid pe Mari. Scuză-mă. Am uitat…

— Că şi noi suntem englezi? E un compliment, sunt sigură. O studie pe Bronwyn în lumina blândă a focului. Stephen mi-a vorbit de frumuseţea ta, dar nu mi-a spus nici pe jumătate adevărul.

Bronwyn se strâmbă.

— Dă prea multă importanţă felului cum arată o femeie.

Mary râse.

— Ai să descoperi ce a descoperit şi Judith. Fraţii mei cred că toate femeile sunt ca mine, fără minte şi pasiune.

Bronwyn se uită la ea.

— Dar, în mod sigur…

Mary ridică o mână.

— În mod sigur, o femeie cu fraţi aşa pasionali ca ai mei ar trebuie să fie şi ea la fel? Nu asta ai vrut să spui? Dar nu mai aşteptă răspunsul. Nu. Mi-e teamă că tind să fug de viaţă. Femeile ca Judith – şi ca tine dacă am ghicit bine din scrisorile lui Stephen – apucă viaţa cu ambele mâini.

Bronwyn nu ştia ce să răspundă. Se gândi ce ciudată eră conversaţia lor. Discutau ca şi cum se cunoşteau de ani de zile, în loc de câteva minute. Dar într-un fel, liniştea încăperii şi felul în care lumina focului părea că le izolează de colţurile întunecate, făcea ca totul să pară ceva normal.

— Spune-mi, te simţi singură? întrebă Mary. Îţi lipseşte modul de trai al scoţienilor? Familia ta, prietenii?

Trecu o vreme, până când Bronwyn răspunse.

— Da, îmi lipsesc prietenii. Se gândea la Tam,

la Douglas şi la tot poporul ei. Da, îmi lipsesc foarte mult.

— Şi acum a plecat şi Stephen. Poate că mâine am putea să călărim împreună. Mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre Scoţia.

Bronwyn zâmbi şi se lăsă pe speteaza scaunului, l-ar plăcea foarte mult să petreacă o zi alături de această femeie. Exista ceva calm şi plin de pace în legătură cu ea, ceva de care Bronwyn simţea că are nevoie în această clipă.

Bronwyn petrecu următoarele două zile cu Lady Mary şi nu după mult timp o îndrăgi pe această femeie. În timp ce Judith era ocupată cu registrele şi grijile administrării propriei ei moşii vaste, ca şi a lui Gavin, Mary şi Bronwyn descoperiră reciproca lor dragoste de oameni. Bronwyn nu fusese niciodată interesată de cifre şi hârtii, dar putea să afle mai multe despre prosperitatea unui loc vorbind cu oamenii, decât în alte feluri. Ea şi Mary călăriră pe pogoane şi pogoane de teren şi vorbiră cu toată lumea. Şerbii au fost timizi la început, dar în curând răspundeau la felul deschis de a fi al lui Bronwyn. Era obişnuită să vorbească cu supuşii de la egal la egal şi Mary văzu că unul după altul bărbaţii şi femeile îşi îndreptau umerii cu mândrie. Bronwyn trimise la pat oamenii bolnavi. Ceru şi i se dădură cu bucurie, provizii suplimentare pentru unele familii cu copii.

Dar nu întotdeauna era generoasă cu darurile. Se gândea la supuşi ca la nişte oameni şi nu îi privea cu milă. Descoperi că unii bărbaţi furau de la arendaşi şi că au fost pedepsiţi. Unele familii loiale, liniştite şi muncitoare, fură puse în locuri şi poziţii responsabile, în seara primei zile, Judith şi Bronwyn petrecură ore întregi împreună, Judith ascultând cu admiraţie tot ce îi spunea Bronwyn. Astfel, realiză cât de înţeleaptă e cumnata ei şi îi acceptă toate sfaturile.

Pe de altă parte, Bronwyn învăţă o mulţime despre organizare şi eficienţă, cunoştinţe pe care plănuia să le aplice la Larenston. Studie desenele de clădiri ale lui Judith, planurile grădinii. Judith îi promise să trimită la Larenston la primăvară o încărcătură cu răsaduri.

Judith era minunată şi în privinţa creşterii animalelor. Bronwyn fu fascinată de felul cum a prăsit şi a încrucişat oile şi vitele, până când a obţinut mai multă carne, lapte şi lână.

Când Bronwyn se retrăgea la culcare, era prea obosită pentru a rămâne trează. Prin faţa ochilor i se perindau numai grafice şi cifre. Sute de feţe şi nume îi apăreau în vis.

Într-o dimineaţă se trezi devreme şi se afla la grajduri, înainte ca cea mai mare parte din oamenii castelului să se scoale. Îmbrăcase din nou hainele din Highlands, pentru că descoperise că oamenii apreciau cu entuziasm

lucrurile simple.

Aruncă o şa uşoară pe spatele unei iepe roşcovane.

— Doamnă, se auzi o voce puternică şi tânără de lângă ea. Permite-mi.

Se întoarse şi văzu un bărbat scund, blond şi frumos, unul din oamenii lui Miles, care o însoţise pe ea şi pe Mary cu o zi înainte.

— Mulţumesc, Richard.

Ochii lui, verzi întunecaţi, se încălziră când se uită la ea.

— N-am ştiut că îmi cunoşti numele. E o onoare pentru mine.

Ea râse.

— Nonsens! în Scoţia cunosc numele tuturor oamenilor mei şi ei îmi spun pe nume.

El se aplecă pentru a strânge chinga.

— Am vorbit cu unii din oamenii lordului Stephen, care au fost cu el în Scoţia. Au spus că adesea călătoreşti noaptea, singură cu oamenii tăi.

— Adevărat, rosti ea încet. Sunt o MacArran şi stăpâna oamenilor mei.

El zâmbi agale, provocator.

— Aş putea să spun că îi invidiez pe highlanderi? în Anglia arareori suntem conduşi de o femeie şi niciodată atât de frumoasă.

Ea se încruntă şi apucă frâul calului.

— Mulţumesc, rosti înţepată şi scoase animalul

din grajd.

— Ce îţi închipui că faci? îl repezi pe Richard un om din spatele lui.

Acesta se uită la uşa pe care ieşise Bronwyn, după care se întoarse spre cel din spatele lui.

— Nimic care să te intereseze pe tine, George, rosti croindu-şi drum pe lângă cavaler.

George îl apucă pe Richard de braţ.

— Te-am văzut vorbind cu ea, şi vreau să ştiu ce ai spus.

— De ce? se repezi Richard. Vrei să o ai toată doar pentru tine? Am auzit ce ai spus despre ea, tu şi ceilalţi oameni ai lui Stephen.

— Lord Stephen pentru tine.

— Eşti un ipocrit! îi spui pe nume şi vorbeşti cu ea, ca şi cum ar fi sora ta mai mică, şi dacă altcineva vorbeşte cu ea, vrei să scoţi, spada. Lasă-mă să-ţi spun că nu intenţionez să o tratez altfel, decât ca pe o târfă scoţiană care e. Nicio doamnă n-ar vorbi cu oamenii şi supuşii cum face ea, dacă nu ar umbla după ceea ce au ei între picioare. Şi eu…

Pumnul lui George îl izbi pe Richard peste gură, înainte de a mai putea scoate o vorbă.

— Pentru asta, am să te ucid! ţipă George vizându-i lui Richard gâtul.

Acesta putu să evite a doua lovitură. Îşi uni mâinile şi le aruncă după ceafa lui George. Astfel că acesta căzu înainte, cu faţa în paie.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Bronwyn din uşă. George se ridică şi-şi masă ceafa. Nasul lui Richard sângera şi îşi şterse sângele cu dosul mâinii. Am întrebat ceva, rosti ea calmă privindu-i pe cei doi. N-am să întreb care e motivul certii, dacă e ceva personal, dar vreau să ştiu cine a dat primul.

Richard îl privi pe George semnificativ.

— Eu, doamnă, răspunse George încercând să se ridice.

— Tu, George? Dar… Bronwyn se opri. Trebuie că a fost un motiv serios, ca cineva aşa liniştit ca George, aşezat din fire, să dea prima lovitură. Pe Richard nu-l plăcea şi nici n-avea încredere în el. Ieri se uitase prea des şi lacom după fetele şerbilor. Dar acum nu putea să-i lase singuri pe George şi pe Richard şi nici nu putea să-l ia cu ea pe George, deoarece el a fost cel care a început cearta. Era mai bine să-l ţină pe Richard pe lângă ea şi să-l protejeze astfel pe omul lui Stephen.

— Richard, rosti ea calmă, astăzi poţi să mergi cu Lady Mary şi cu mine. Îi aruncă lui George o privire plină de regret şi părăsi grajdurile.

— Femeia asta e moartă după mine, râse Richard, părăsind grajdurile înainte ca George să-l poată ataca din nou.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mary sări în şa şi îi aruncă cumnatei sale o privire somnoroasă. Se întreba dacă frigul sau epuizarea erau cuvinte cunoscute de Bronwyn. Ieri călăriseră toată ziua, până când chiar şi gărzile care le însoţeau obosiseră. Apoi Bronwyn a stat cu Judith, până după miezul nopţii, dornică să vorbească cu ea şi să-i pună întrebări.

Mary se întinse şi căscă, apoi zâmbi. Nu e de mirare că Stephen i-a scris că trebuie să muncească din greu, pentru a ţine pasul cu soţia lui. Deodată, se întrebă dacă Stephen îi spusese vreodată lui Bronwyn cât de mult o admira. Scrisorile lui erau pline de aprecieri pentru noul lui popor şi noua lui viaţă şi în special pentru curajoasa lui soţie.

Mary îşi îndemnă calul să înainteze, pentru a o ajunge pe Bronwyn. Deja scoţiana se oprise la coliba unui şerb.

Era dimineaţa târziu, când în sfârşit se opriră pe o culme, pentru o scurtă odihnă. Oamenii se întinseră în iarbă, respirând adânc şi mâncând înfometaţi pâine, brânză şi vin.

Mary şi Bronwyn stăteau mai spre vârful colinei, într-un loc de unde Bronwyn putea să vadă câmpia. Îi trebuise toată forţa ei de stăpânire, pentru ca Mary să o poată urma.

— Ce e asta? întrebă deodată Bronwyn. Mary ascultă o clipă, dar tot ce auzi era suspinul blând

al vântului şi vocile gărzilor. Auzi, iară! Bronwyn îşi aruncă privirea peste umăr şi Rab veni să se lipească de ea. Da, băiete, şopti ea, apoi se ridică repede. Cineva e rănit, i se adresă lui Mary începând să alerge spre vârful colinei, cu Rab alături.

Gărzile ridicară ochii, dar îi oferiră intimitate femeii, gândindu-se că e chemarea naturii ce o îndemna spre vârful colinei.

Mary îşi miji ochii, dar nu văzu nimic. Sub ele se afla un iaz, cu malurile pe jumătate îngheţate şi bucăţi mari de gheaţă subţire plutind la suprafaţă Bronwyn strânse din ochi, când deodată Rab scoase un lătrat ascuţit.

— Acolo! ţipă Bronwyn şi o luă la goană.

Mary nu vedea nimic, dar îşi ridică fustele grele şi o urmă. Doar când se află la jumătatea drumului până la iaz, desluşi capul şi umerii copilului. Acesta era prins în capcana gheţii.

Mary simţi un fior de-a lungul spinării şi începu să alerge, din ce în ce mai repede.

Nici nu observă când trecu de Bronwyn. Intră direct în apă şi îl apucă pe copil.

Micuţul se uită la ea cu ochi mari şi goi. Numai câteva minute şi copilul ar fi îngheţat.

— E imobilizat în apă! îi strigă Mary lui Bronwyn. Se pare că i s-a prins piciorul în ceva. Poţi să-mi arunci cuţitul tău?

Mintea lui Bronwyn lucra repede. Copilul nu

mai putea să reziste mult în apa îngheţată, aşa că timpul era cel mai important. Dacă îi arunca lui Mary cuţitul şi nu putea să-l prindă, probabil că îl vor pierde pe copil. Era o singură cale pentru a se asigura că Mary va pune mâna pe cuţit.

— Rab! strigă Bronwyn şi câinele recunoscu urgenţa din glasul ei. Du-te şi adu ajutoare. Adu pe cineva aici. Avem nevoie de ajutor, Rab. Câinele ţâşni ca o săgeată scăpată din arc. Dar nu se îndreptă spre gărzi, care se aflau de partea cealaltă a colinei. La naiba! înjură Bronwyn, dar era prea târziu să-l cheme înapoi.

Scoase cuţitul de la brâu şi se aruncă în apa rece. Se mişcă cât putu de repede, stingherită de plantele acvatice. Mary era vânătă de frig, dar încă mai ţinea copilul, a cărui faţă devenise cenuşie.

Bronwyn îngenunchie, cu apa pleznindu-i pieptul, ca un zid de cărămidă. Bâjbâi după picioarele copilului, bâjbâi după buruienile care-l reţineau. Dinţii începuseră să-i clănţăne pe când tăia plantele rigide.

— E liber! şopti ea după o vreme. Văzu că faţa lui Mary începuse să-şi piardă din culoarea vânătă, devenind de un cenuşiu şi mai periculos. Bronwyn se aplecă şi luă copilul. Poţi să vii după noi? îi strigă ea lui Mary peste umăr.

Aceasta nu mai avea putere nici să răspundă.

Îşi concentră toată energia să-şi mişte picioarele şi să urmeze cât mai repede forma mişcătoare din faţa ei

De abia ajunse la malul iazului, că lui Bronwyn îi fu luat copilul din braţe. Şi atunci văzu faţa serioasă a lui Raine.

— Cum…? începu ea.

— Miles şi cu mine călăream încoace, pentru a vă ieşi în întâmpinare, când câinele tău ne-a ajuns. Sărea ca un apucat. În timp ce vorbea, Raine se mişca fără oprire. Puse copilul în braţele unuia dintre oamenii lui, apoi îşi înfăşură mantia în jurul umerilor reci şi uzi ai lui Bronwyn.

— Mary? întrebă aceasta începând să tremure.

— Se ocupă Miles de ea, răspunse Raine şi îşi urcă cumnata în şa, apoi încălecă şi el în spatele ei.

Se îndreptară în viteză spre castelul Montgomery. Raine îşi controla calul cu o mână, în timp ce cu cealaltă masa umerii şi braţele lui Bronwyn. La rândul ei, ea îşi dădu seama că e pe cale să îngheţe, aşa că se adună într-o minge şi se ghemui la pieptul solid şi cald al lui Raine.

Odată intraţi pe porţi, Raine o cără în braţe sus pe scări, în dormitorul ei. O puse jos în mijlocul încăperii şi deschise un dulap, de unde scoase o mantie grea de lână aurie.

— Uite, pune asta pe tine, porunci el şi se

întoarse cu spatele, pentru a aţâţa focul.

Când încercă să-şi descheie bluza, degetele lui Bronwyn tremurau. Materialul ud şi lipicios atârna pe ea. Îl dezlipi de pe piele şi luă mantia pe care Raine o întinsese pe pat lângă ea. Lâna era groasă şi grea, dar nu putu să-i simtă căldura.

Raine se întoarse din nou la ea, îi aruncă o privire feţei ei lipsită de culoare şi o luă în braţe. Apoi se aşeză pe un scaun larg din faţa căminului, cu ea pe genunchi. Strânse în jurul ei mantia mare a lui Stephen şi o ţinu aproape, adunându-i picioarele şi strângându-i capul la pieptul lui lat.

Trecură câteva minute, înainte de a se putea opri din tremurat.

— Mary? şopti ea după o clipă.

— Miles are grijă de ea, iar Judith a i-a pregătit o cadă cu apă fierbinte.

— Şi copilul?

Raine se uită la ea, cu ochii lui de un albastru întunecat.

— Ai ştiut că nu era decât un copil de şerb? întrebă el calm.

Ea se depărtă de el.

— Şi ce contează? Avea nevoie de ajutor.

Raine îi zâmbi şi o strânse din nou la piept.

— Nici nu mi-am închipuit că va conta pentru tine. Şi nici pentru Mary. Totuşi ai să ai necazuri

cu Gavin. N-ar risca un fir de păr, al cuiva din familia lui, pentru toţi şerbii din lume.

— M-am descurcat cu Stephen luni de zile, aşa că bănuiesc că o să mă descurc şi cu Gavin. Scoase un profund suspin resemnat.

Raine izbucni într-un râs, care provenea din abdomenul lui plat. Ea îl simţi, chiar înainte de a-l auzi.

— Bine spus! Văd că îi înţelegi bine pe fraţii mei mai mari.

Ea zâmbi la pieptul lui.

— Raine, de ce nu te-ai însurat?

— Întrebarea universală a femeilor, chicoti el. Nu-ţi închipui că nimeni nu m-a vrut? Dar întrebarea era atât de absurdă, că ea nu răspunse. De fapt, am refuzat şase femei în opt luni.

— De ce? întrebă ea. Erau prea urâte, prea slabe, prea grase? Sau nici nu le-ai văzut măcar?

— Le-am văzut, rosti el liniştit. Eu nu sunt ca fraţii mei, care îşi văd miresele doar în ziua nunţii. Taţii miau făcut oferta şi eu am petrecut trei zile cu fiecare dintre ele.

— Deci le-ai refuzat pe toate.

— Da, aşa am făcut.

Ea oftă.

— Ce aştepţi tu de la o femeie? în mod sigur, măcar una dintre ele trebuie să fi fost drăguţă.

— Drăguţă! sforăi Raine. Trei dintre ele erau

frumoase! Dar eu vreau ceva mai mult decât o femeie frumoasă. Vreau o femeie, care să aibă în cap nişte idei, în afară de ultimile modele de broderie. Ochii lui sclipiră veseli. Vreau o femeie, care să între într-un iaz îngheţat şi să-şi rişte viaţa pentru a salva copilul unui şerb.

— Dar, categoric, orice femeie ar fi văzut copilul…

Raine îşi mută ochii de la ea la foc.

— Tu şi Mary sunteţi deosebite, ca şi Judith. Ştii că Judith i-a condus pe oamenii lui Gavin, când acesta era ţinut captiv de un nebun? Şi-a riscat viaţa, pentru a o salva pe a lui. Îi zâmbi. Aştept, până când voi găsi pe cineva ca tine, sau ca Judith.

Bronwyn reflectă o clipă.

— Nu, nu pot să cred că noi suntem ceea ce vrei tu. Gavin e legat de pământ şi la fel şi Judith. Se potrivesc. Eu am Scoţia. Stephen e liber să trăiască acolo, cu mine. Dar tu… Simt că nu vei sta niciodată prea mult într-un loc. Ai nevoie de cineva la fel de liber ca tine, cineva care să nu fie legat de o bucată de stâncă, sau de pământul de undeva.

Raine se uita la ea cu gura căscată, apoi o închise şi zâmbi.

— N-am să te întreb cum de ştii asta. Sunt sigur că răspunsul va fi că, de fapt, eşti vrăjitoare. Acum, pentru că se pare că ştii atât

de multe despre mine, mi-ar plăcea să-ţi pun şi eu câteva întrebări personale. Făcu o pauză şi o privi în ochi. Ce nu merge între tine şi Stephen? întrebă el blând. De ce eşti furioasă tot timpul pe el?

Bronwyn nu se grăbi să răspundă. Ştia cât de apropiaţi erau fraţii între ei şi nu era sigură cum ar primi Raine vreo critică adusă fratelui mai mare. Dar cum putea să mintă?

Trase adânc aer în piept şi spuse adevărul.

— Stephen crede că nu am nici onoare nici mândrie. Crede pe oricine, în loc să mă creadă pe mine. În Scoţia credea că orice fac e greşit şi, adevărat, au fost şi unele greşeli, dar el nu avea dreptul să mă trateze ca şi cum tot ce făceam era greşit.

Raine dădu din cap înţelegând. Şi lui Gavin îi luase o vreme îndelungată, până a realizat că Judith era ceva mai mult decât un trup frumos.

Dar, înainte de a mai scoate un cuvânt, uşa sări în lături şi Stephen obosit şi murdar intră ca o furtună în cameră.

— Miles spune că Bronwyn a sărit în lacul îngheţat! tună el. Unde e? Chiar când rosti vorbele, o văzu pe genunchii lui Raine. Făcu doi paşi lungi traversând camera şi i-o smulse din braţe. Să te ia naiba! mugi el. Nu pot să te las nicio oră singură, fără să dai de necaz.

— Dă-mi drumul! rosti ea rece. Fusese plecat

zile întregi, era prima dată când s-au despărţit, şi acum tot ce putea să facă era să o înjure.

Stephen trebuie că a simţit ce gândea. O lăsă jos pe duşumea, în faţa lui.

— Bronwyn, rosti el blând atingându-i obrazul.

Ea strânse mantia de lână de pe duşumea în jurul picioarelor, şi se îndreptă spre uşă. Era una din puţinele femei din lume, care putea să arate demnă, chiar şi în picioarele goale şi purtând o mantie ce-i atârna cu mai mulţi centimetri în urmă.

Puse mâna pe clanţa uşii şi fără să se întoarcă zise:

— Într-o zi ai să înveţi că nu sunt nici copil, nici idioată. Apoi deschise uşa şi părăsi încăperea.

Stephen făcu un pas spre uşă, dar vocea lui Raine îl opri:

— Stai jos şi las-o în pace, rosti el resemnat.

Stephen se mai uită puţin la uşă, apoi se întoarse şi luă un scaun din faţa lui Raine.

Îşi trecu mâna obosit prin părul murdar.

— Nu e rănită? O să fie bine?

— Sigur că da, răspunse Raine plin de încredere. E puternică şi sănătoasă şi, din câte spui tu despre scoţieni, trăieşte în aer liber cea mai mare parte a vieţii.

Stephen se uită în foc.

— Ştiu, rosti greoi.

— Ce te frământă? îl întrebă Raine. Nu eşti

Stephen, cel pe care-l ştiu eu.

— Bronwyn, şopti el. O să ajungă să mă omoare, într-o noapte, în Scoţia, a hotărât să-şi conducă oamenii într-un raid împotriva duşmanilor clanului ei. Pentru a se asigura că n-am să-i stau în cale, m-a drogat.

— Ce a făcut? explodă Raine realizând pericolul măreţei fapte a lui Bronwyn.

Stephen se strâmbă.

— Unul din oamenii ei şi-a dat seama ce a făcut şi m-a ajutat să-mi revin. Când am dat de ea, atârna pe un perete de stâncă, agăţată de o funie legată în jurul mijlocului.

— Dumnezeule mare! i se opri răsuflarea lui Raine.

— N-am ştiut dacă să o bat, sau să o sechestrez, pentru a o apăra de ea însăşi.

— Şi ce ai făcut?

Stephen se lăsă pe spătarul scaunului.

Vocea lui era încărcată de dispreţ.

— Ceea ce sfârşesc întotdeauna să fac: am făcut dragoste cu ea.

Raine chicoti din fundul gâtului.

— Mie mi se pare că ai avea probleme, dacă ar fi egoistă şi i-ar păsa doar de ea.

Stephen se sculă în picioare şi se îndreptă spre şemineu.

— Îi pasă prea puţin de ea însăşi. Uneori mă face să-mi fie ruşine de mine. Când e vorba de

clanul acela al ei, face tot ce crede că e mai bine, fără să-i pese de propria siguranţă.

— Şi tu eşti îngrijorat în legătură cu asta? întrebă Raine.

— La dracu', sigur că da! De ce nu poate să stea acasă, să facă copii şi să se îngrijească de ei – şi de mine – aşa cum trebuie să facă o soţie? De ce trebuie să conducă raiduri împotriva hoţilor de vite, să-şi scrijelească iniţialele pe pieptul unui bărbat, să se înfăşoare în pled şi să doarmă pe pământ, simţindu-se cât se poate de confortabil? De ce nu poate fi… Nu poate fi…

— O ţărăncuţă prostuţă, cu gura ţuguiată, care să se uite la tine plină de adoraţie şi să-ţi brodeze gulerele cămăşilor? sugeră Raine.

Stephen se aşează greoi.

— Nu vreau asta, dar trebuie să existe o cale de mijloc.

— Vrei realmente să o schimbi? întrebă Raine. În primul rând, ce are că te-a făcut să o iubeşti? Şi să numi spui că e frumuseţea. Te-ai culcat cu nenumărate femei frumoase, dar nu te-ai îndrăgostit de niciuna.

— E aşa de evident?

— Pentru mine da, şi probabil şi pentru Gavin şi Miles, dar nu cred că şi pentru Bronwyn. Crede că nu-ţi pasă deloc de ea.

Stephen oftă.

— N-am întâlnit niciodată pe nimeni ca ea,

bărbat sau femeie. E aşa de puternică, aşa de nobilă, aproape ca un bărbat. Ar trebui să vezi felul în care o tratează clanul ei. Scoţienii nu sunt ca noi. Copiii şerbilor aleargă la ea şi o îmbrăţişează, iar ea îi sărută pe toţi bebeluşii. Cunoaşte numele fiecărei persoane de pe domeniile ei şi toţi îi spun pe nume. Se lasă fără hrană şi îmbrăcăminte, pentru ca să aibă mai mult clanul, într-o noapte, cam la o lună după ce ne-am căsătorit, am observat că înfăşoară în pled pâine şi brânză. Pe mine m-a ignorat, dar continua să se uite după Tam. E un bărbat, care adesea îi ţine loc de tată. Mi-am dat seama că face ceva, ce nu voia să vadă Tam, aşa că după cină am urmărit-o ieşind din peninsulă. A dus mâncare la unul din copiii unui arendaş, un băieţaş rebel, fugit de acasă.

— Şi ce i-ai spus apoi? întrebă Raine.

Stephen clătină din cap aducându-şi aminte.

— Eu, marele deştept, i-am spus că ar fi trebuit să-l trimită pe băiat înapoi, la părinţii lui, în loc să-i încurajeze fuga ele acasă.

— Şi ea ce a spus?

— Mi-a zis că băiatul e la fel de important pentru ea, ca şi părinţii lui, şi nu avea dreptul să-l trădeze, doar pentru că e copil. Mi-a spus că, în câteva zile, se va întoarce acasă şi va accepta pedeapsa pe care o merită.

Raine scose un fluierat uşor de admiraţie.

— Sună ca şi cum ar trebui să înveţi câte ceva de la

— Crezi că nu am făcut-o? Mi-a schimbat complet viaţa. Când m-am dus în Scoţia eram englez, acum uită-te la mine. Nu mai suport nici hainele astea englezeşti. Mă simt ca Samson cu părul tuns scurt. Am descoperit că mă uit la regiunea rurală englezească şi mă gândesc cât de uscată şi fierbinte este, în comparaţie cu cele de acasă. Acasă! Jur că mi-e dor de un loc, despre care cu câteva luni înainte habar nu aveam.

— Spune-mi, rosti Raine, lui Bronwyn i-ai spus ce simţi? l-ai spus că o iubeşti şi că nu te preocupă decât siguranţa ei?

— Am încercat. O dată am încercat să-i spun că o iubesc şi ea mi-a spus că nu asta contează, că pentru ea onoarea şi respectul sunt mai importante.

— Dar, din ceea ce spui, ai pentru ea şi astfel de sentimente.

Stephen începu să zâmbească.

— Nu e uşor să-i spui ceva lui Bronwyn. Trebuie… Bănuiesc că tu ai numi asta să te cerţi, înainte de a ajunge acolo. Îi relată pe scurt lui Raine şiretlicul cu Hugh Lasco.

— Hugh! sforăi pe nas Raine. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult omul acesta, cu felul lui lent de a fi.

— Lui Bronwyn n-a părut să-i pese de asta, zise Stephen scârbit.

Raine râse.

— Nu-mi spune că eşti şi tu atins de gelozie, ca Gavin.

Stephen îşi răsuci fratele cu faţa la el.

— Aşteaptă numai, până o să fii obsedat de o femeie! Pun pariu că atunci n-o să mai ai capul atât de limpede.

Raine ridică mâna.

— Sper să privesc dragostea ca pe o bucurie, nu ca pe boala de care se pare că eşti măcinat tu.

Stephen se întoarse cu spatele şi privi în foc. Câteodată dragostea lui pentru Bronwyn părea într-adevăr o boală. Simţea că i-a furat şi sufletul, odată cu inima.

Când Bronwyn părăsi dormitorul, se duse direct la Mary. Aceasta era în pat, cu Judith aplecată asupra ei şi punând cărămizi fierbinţi în pat.

— Judith, rosti Mary blând. N-am să mor de puţină apă rece. Se uită prin cameră şi îi zâmbi lui Bronwyn. Vino, ajută-mă să o conving pe Judith că escapada noastră n-a fost ucigătoare.

Bronwyn zâmbi la rândul ei şi o studie. Pielea ei palidă era şi mai palidă şi avea pete roz strălucitoare în obraji.

— A fost un fleac, comentă ea, dar te invidiez

că poţi să te stăpâneşti atât de mult, încât eşti în stare să te odihneşti. Ochii îi străluciră. Eu sunt aşa încântată de noua rochie pe care mi-a promis-o Judith, că nu am linişte deloc. Poate că mâine vom putea să o vedem, i se adresă semnificativ lui Judith.

Aceasta înţelese imediat şi amândouă femeile părăsiră în linişte camera.

— Crezi că va fi bine? întrebă Judith, imediat ce ajunseră în hol.

— Da, pot să spun doar că are nevoie de odihnă. Nu cred că Mary trăieşte în totalitate în lumea noastră. Cred că Paradisul a pus stăpânire pe o parte din ea. Poate că de asta e şi aşa slabă.

— Da, fu de acord Judith. Acum în legătură cu rochia…

Bronwyn dădu din mână.

— A fost doar o scuză, pentru a-i permite lui Mary să se odihnească.

Judith râse.

— Cât despre primitoarea mantie a lui Stephen, nici n-ar fi nevoie să o înlocuieşti cu rochia de care vorbeşti. Acum, vino cu mine, şi fără nicio scuză.

O oră mai târziu, Bronwyn era îmbrăcată cu o rochie luxoasă, din catifea verde închis. Era culoarea pădurii în razele soarelui. Partea de sub mâneci era dintr-o mătase verde strălucitoare, iar partea ce atârna peste mânecile de dedesubt

era tivită cu o bandă lată de blană de vulpe roşie. Şnururi grele de aur erau agăţate de umeri şi atârnau până sub decolteul adânc, pătrat.

— E frumoasă, Judith, şopti Bronwyn. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Toţi aţi fost atât de generoşi.

Judith îşi sărută prietena pe obraz.

— Acum trebuie să plec să-mi rezolv treburile zilnice. Poate că lui Stephen i-ar plăcea să-ţi vadă noua rochie, sugeră ea.

Bronwyn se întoarse.

— Stephen se va plânge că decolteul e prea adânc, sau alte acuzaţi de felul acesta.

După ce Judith plecă, Bronwyn coborî în în curtea rece. Îşi aruncase pe umeri o capă tivită cu vulpe şi se îndreptă spre grajduri.

— Bronwyn, rosti o voce necunoscută, când intră în locul acela întunecos.

Privi în umbră şi-l văzu pe omul care se luptase cu George al lui Stephen, în dimineaţa aceea.

— Da, rosti ea scurt. Ce e?

Ochii bărbatului sclipiră, chiar în lumina aceea scăzută.

— Rochia englezească ţi se potriveşte. Înainte de a putea răspunde, comportamentul lui deveni mai oficial. Am auzit că scoţienii tăi sunt maeştri la tir cu arcul. Poate că tu – părea că se amuză – ai putea să mă înveţi un mod mai bun de a mânui arcul.

Ea ignoră unda de râs din vocea omului. Probabil hazul însemna un fel de apărare, în caz că i-ar fi refuzat cererea. Bronwyn petrecuse multe ore învăţând să mânuiască arcul şi era obişnuită să-i antreneze pe oameni. Era bine că acest englez voia să înveţe modul scoţian de a trage.

— Aş fi fericită să te instruiesc, rosti ea apoi trecu pe lângă el – izbindu-se direct în pieptul tare al lui Stephen. Omul părăsi repede grajdul.

— Ce îi spuneai omului ăluia? întrebă Stephen dârz.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Nu poţi să-mi spui nimic, niciodată, decât cu furie? De ce nu poţi să fii ca alţi soţi şi să-ţi saluţi soţia prietenește? Nu te-am văzut de zile întregi, şi tot ce ai făcut a fost să mă înjuri.

El o prinse în braţe.

— Bronwyn, şopti el. Ai să mă ucizi. De ce a trebuit să sari într-un iaz îngheţat în toiul iernii?

Ea se trase de lângă el.

— Refuz să răspund la astfel de întrebări.

El o apucă din nou şi îi trase gura spre a lui, apăsându-și puternic dinţii peste buzele ei. Simţea, ca şi cum ar fi vrut mai mult de la ea, decât un sărut.

— Mi-ai lipsit, şopti el. M-am gândit la tine în fiecare clipă. Inima ei se zbătea în piept. Se simţea ca şi cum ar fi putut să se dizolve în el.

Dar următoarele lui vorbe rupseră vraja. Nu era unul din oamenii lui Miles, cel cu care vorbeai când am intrat?

Încercă să se rupă de el.

— Din nou gelozia ta? Pot să o desluşesc în voce.

— Nu, Bronwyn. Ascultă-mă. Vreau doar să te avertizez. Englezii nu sunt ca highlanderii tăi. Nu poţi vorbi cu ei, ca şi cum ar fi fraţii tăi, aşa cum faci cu oamenii tăi. În Anglia adesea femeile se culcă cu oamenii de arme ai soţilor lor.

Ochii lui Bronwyn se deschiseră mari.

— Mă acuzi că m-am culcat cu oamenii tăi? gâfâi ea.

— Nu, sigur că nu, dar…

— Dar m-ai acuzat că exact asta am făcut cu Hugh Lasco.

— Hugh Lasco e un gentleman! se repezi Stephen.

Aproape sări în sus, depărtându-se de el.

— Aşa deci! se inflamă ea. Crezi că sunt o târfă care fac şi discriminări! Se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

Stephen o apucă de braţ.

— Nu te acuz de nimic. Încerc să-ţi explic că în Anglia lucrurile sunt altfel decât în Scoţia.

— O! Acum sunt şi prea proastă, pentru a înţelege diferenţa dintre o ţară şi alta. Tu poţi să te adaptezi, dar eu nu!

El o privi fix.

— Ce nu e în regulă cu tine? Nu te porţi defel ca tine însăţi.

Ea îi întoarse spatele.

— Ce ştii tu despre mine? N-ai făcut nimic niciodată, de când te-am întâlnit, decât să mă înjuri. Nimic din ce fac, în afară de pat, nu-ţi place. Dacă îmi conduc oamenii, te înfurii. Dacă încerc să-l salvez pe unul din şerbii fratelui tău, te înfurii. Dacă sunt amabilă cu oamenii tăi, mă acuzi că mă culc cu ei. Spune-mi, ce pot să fac ca să-ţi placă?

Stephen o privi cu ochi reci.

— N-am avut idee că mă găseşti aşa de neplăcut. Am să te las cu tine însăţi. Se întoarse rigid şi plecă.

Bronwyn se uită după el, cu lacrimile începând să i se formeze în ochi. Ce nu era în regulă cu ea? De fapt, Stephen nu o acuzase că se culcă cu omul acela şi avea tot dreptul să o atenţioneze de ce ar putea crede oamenii lui. De ce nu putea să-i ureze bun sosit acasă, aşa cum ar fi vrut? Tot ce dorea era să fie ţinută în braţe de el, să fie iubită de el. Şi totuşi, fără niciun motiv, începea să se certe cu el, de fiecare dată când se apropia de ea.

Deodată se simţi ca şi cum tot trupul o durea. Îşi puse mâna pe frunte. Nu era obişnuită să se simtă rău şi acum realiză că a ignorat felul cum

s-a simţit în ultimile zile. Desigur, ultimile nopţi cu Judith şi dimineaţa asta petrecută în iazul pe jumătate îngheţat, n-au ajutat-o cu nimic. Blestemă provincia engleză bântuită de boli şi părăsi grajdurile.

— Bronwyn, strigă Judith, nu vrei puţină pâine proaspătă?

Bronwyn se rezemă de zidul de piară al grajdului. Cearta îi răscolise stomacul. Gândul la mâncare îi făcu greaţă.

— Nu, şopi ea cu mâna pe stomac.

— Bronwyn, ce e? întrebă Judith punând coşul jos. Te simţi bine? Puse mâna pe fruntea cumnatei ei. La, stai jos, îi indică ea un butoiaş de lângă perete. Respiră adânc şi o să-ţi treacă.

— Ce anume, rosti Bronwyn aprigă.

— Greaţa.

— Ce? gâfâi Bronwyn. Despre ce vorbeşti?

Judith făcu o pauză.

— Dacă nu cumva greşesc, eşti pe cale să ai un bebeluş. Zâmbi larg văzând privirea lui Bronwyn. E des tul de înspăimântător, când descoperi pentru prima oară. Îşi mângâie propria burtă. Vom naşte aproape odată, rosti ea mândră.

— Tu! O să ai şi tu un bebeluş?

Judith avea pe figură un zâmbet depărtat.

— Da. Eu…pe primul l-am pierdut. Am avortat, aşa că de data asta sunt aşa de grijulie, încât nici măcar n-am spus nimănui. Cu excepţia lui Gavin,

desigur.

— Desigur, repetă Bronwyn privind în zare, apoi întoarse ochii spre ea.

— Când e sorocul tău?

— Peste şapte luni. Chicoti.

— De ce râzi? întrebă Bronwyn. Chiar am nevoie de ceva vesel.

— Mă gândeam că mama mea va putea să vină totuşi la naştere. Făcu o pauză, apoi începu să explice. Mă gândeam că nu va putea să vină, pentru că şi ea va naşe cam în acelaşi timp.

— Mama ta! Ce norocoasă eşti să-ţi trăiască părinţii.

— Nu, zâmbi Judith. Tata a murit acum câteva luni.

— Şi copilul nu e al lui? întrebă repede Bronwyn.

— O, nu, şi sunt încântată de asta. Tata o bătea deseori pe mama. Şi când a fost ţinută captivă de un tânăr, gardianul ei a fost cavalerul de onoare al lui Gavin, John Bassett. Mi-e teamă că mama şi el au găsit o cale minunată de a-şi petrece timpul. Bronwyn râse. Da, continuă Judith. Când Gavin a aflat că urmează şi un copil, le-a permis lui John şi mamei mele să se căsătorească.

— Şi acum vor avea un bebeluş?

— Asta cam în câteva luni, aşa că va fi destul de bine încât să vină la mine, când îmi va veni rândul. Acum trebuie să mă duc la treabă. De ce

nu stai aici să te odihneşti?

— Judith, ai spus că mama ta a fost ţinută captivă. Cum a scăpat?

Ochii aurii ai lui Judith se întunecară aducându-şi aminte.

— L-am ucis pe răpitorul ei şi oamenii lui Stephen au dărâmat zidul vechii temniţe.

Bronwyn putea să vadă durerea din ochii lui Judith. Nu mai puse şi alte întrebări, iar ea se întoarse spre poarta care separa cele două părţi ale complexului castelului.

Bronwyn rămase o vreme liniştită. Un copilaş! reflectă ea. O fiinţă bună şi dulce, ca bebeluşul lui Kirsty. Părea că nu mai e în stare să gândească şi de-abia îşi dădu seama, când se ridică şi începu să meargă. Se gândi la Tam şi cât de mândru va fi de ea. Zâmbi visătoare, când îşi imagină reacţia lui Stephen auzind vestea. Va fi aşa de fericit! O va prinde şi o va ridica deasupra capului râzând de plăcere. Apoi se vor certa, dacă acest copil trebuia să poarte numele MacArran sau Montgomery. Fără îndoială, desigur, va fi un MacArran.

Continua să meargă, parcă în vis, fără să realizeze că ajunsese la poarta deschisă. Oamenii de pe zid, care străjuiau intrarea, nu i se adresară şi nici nu o opriră, în niciun fel.

Ce nume o să-i dea copilului ei? gândi ea. James după tatăl ei, sau poate alt nume din

familia lui Stephen. Dar dacă bebeluşul va fi fată? continuă să reflecteze şi zâmbi cald. Clanul MacArran va avea două stăpâne una după alta. Va trebui să-şi înveţe fiica toate lucrurile pe care trebuie să le cunoască un şef.

— Doamnă, rosti cineva. Bronwyn aproape că nu auzi vocea. Era ca în transă şi foarte puţin din realitate ajungea până la ea. De fapt, de-abia îşi dădea seama că mergea de câtva timp, acum fiind în afara privirilor străjerilor castelului. Doamnă, repetă vocea. Te simţi bine?

Bronwyn îl privi pe bărbat cu un zâmbet angelic, foarte cald.

— Sunt bine, rosti vag. Sunt mai bine decât bine.

Omul descălecă şi se apropie de ea.

— Asta pot să văd şi eu, rosti el cu voce scăzută şi cu buzele aproape de urechea ei.

Bronwyn nu-i dădea omului decât puţină atenţie. La tot ce se putea gândi era copilul ei. Lui Morag îi va face plăcere să aibă încă un copil de care să aibă grijă, continua ea să mediteze, în timp ce buzele omului îi atinseră urechea. Atingerea o smulse din reverie.

Sări departe de el..

— Cum îndrăzneşti, gâfâi ea. Niciun bărbat în afară de Stephen n-o atinsese, fără permisiunea ei. Repede îşi aruncă privirea în jur şi realiză cât de departe era de castel.

Richard îi interpretă greşit privirea.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Suntem singuri şi Lord Gavin tocmai s-a întors din Scoţia, aşa că toată lumea e ocupată pentru moment. Avem timp. Se trase înapoi. O mie de gânduri îi zburau prin minte. Avertismentele lui Stephen urlau în ea. Şi grija pentru bebeluşul ei îi ocupa cea mai mare parte a gândurilor.

Te rog nu permit să i se facă rău copilului!

— N-ai niciun motiv să-ţi fie frică de mine, adăugă Richard cu o voce mieroasă. Noi doi am putea să ne distrăm grozav.

Bronwyn îşi îndreptă umerii.

— Sunt Bronwyn MacArran şi tu ai să te întorci la castel.

— MacArran! râse el. Oamenii spun că eşti o femeie independentă, dar n-au spus că ai merge chiar aşa de departe încât să-ţi renegi soţul.

— Mă insulţi. Acum pleacă şi lasă-mă în pace.

Lui Richard i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— Crezi că intenţionez să te las în pace, după felul în care m-ai aţâţat? M-ai ales pe mine să te însoţesc în dimineaţa asta. Pariez că ţi-ar fi părut rău, dacă n-am fi putut să fim singuri.

Era îngrozită.

— Asta e ceea ce crezi tu? Că am vrut să fiu singură cu tine?

El îi atinse părul, trecându-şi degetul mic peste pieptul ei.

Ochii ei se deschiseră mari, apoi se uită după Rab. Câinele era întotdeauna cu ea.

— Am fost precaut şi am încuiat câinele în hambar, zâmbi Richard. Acum, vino şi încetează să mai joci astfel de jocuri. Ştii bine că mă doreşti, tot atât de mult cât te doresc şi eu. O apucă pe Bronwyn de păr smucind-o. Îşi apăsă buzele pe ale ei.

Bronwyn simţi străbătând-o valuri de furie. Se relaxă în braţele lui, se lăsă pe spate şi când el se aplecă pentru a se lipi de ea, ridică genunchiul.

Richard gemu şi îi dădu brusc drumul.

Bronwyn se strădui să nu cadă, apoi se poticni de fusta grea de catifea. Înjură adunând materialul în pumn şi o luă la fugă. Dar indiferent cât de mult apucase în pumn, o mulţime de material se înfăşură pe picioarele ei stingherind-o. Se împiedică din nou, apoi îşi aruncă imediat catifeaua pe braţ. Se împiedică a treia oară. Richard o ajunse. O apucă de gleznă şi ea căzu înainte, cu faţa pe pământul rece şi dur. Gâfâi după aer.

Richard îşi plimbă mâinile pe picioarele ei.

— Acum, scoţiana mea aprinsă, să vedem dacă focul ăsta poate fi pus la treabă. Bronwyn încercă să-l izbească cu piciorul, dar el o ţinea ţintuită la pământ. Apoi o apucă de rochie şi i-o rupse dezvelindu-i spatele, în aerul rece al iernii.

Acuma, rosti el şi îşi lipi buzele de ceafa ei.

În secunda următoare Richard zbieră, când o cantitate uriaşă de blană cenuşie şi de colţi ascuţiţi îl atacară. Bronwyn se rostogoli într-o parte, în timp ce Richard încerca să se ridice şi să se lupte cu Rab.

Un braţ o ridică. Miles o trase la el şi o ţinu cu un braţ, în celălalt având spada scoasă.

— Cheamă-ţi câinele de pe el, rosti Miles calm.

Vocea lui Bronwyn tremura.

— Rab! comandă ea.

Câinele renunţă la atac cu părere de rău şi i se alătură.

Richard încercă să se ridice în picioare. Din braţ şi de pe coapsă îi curgea sânge.

Hainele îi erau sfâşiate în mai multe locuri.

— Afurisitul de câine m-a atacat fără motiv! începu el. Lady Bronwyn a căzut şi eu m-am oprit să o ajut.

Miles se depărtă de cumnata lui cu un pas. Ochii îi erau grei ca oţelul.

— De femeile Montgomery nu se atinge nimeni, rosti el cu o voce mortală.

— Ea a venit la mine! zise omul. M-a rugat…

Au fost ultimile cuvinte pe care le-a rostit. Spada lui Miles îi străpunse lui Richard inima. Miles de-abia se uită la cadavru, unul din oamenii lui. Se întoarse spre Bronwyn şi părea că-şi dă seama cum se simte – neajutorată şi

violată.

O înconjură blând cu braţele şi o trase la el.

— Acum eşti în siguranţă! rosti calm. Nimeni nu va mai încerca să-ţi facă rău.

Deodată ea începu să tremure şi Miles o strânse mai aproape de el.

— A spus că l-am încurajat, şopti ea.

— Şşşşt, interveni Miles. L-am urmărit. N-a înţeles felul de a fi al scoţienilor.

Bronwyn îl împinse mai departe pentru a-l privi.

— Asta a spus şi Stephen. M-a atenţionat să nu vorbesc cu oamenii. Mi-a spus că englezii nu înţeleg de ce stau de vorbă cu ei.

Miles îi dădu părul de pe frunte.

— De fapt, există o situaţie între unele doamne englezoaice şi oamenii soţilor lor, care nu se găseşte în cultura voastră. Acum hai să ne întoarcem. Sunt sigur că cineva m-a văzut plecând în urmărirea câinelui tău.

Ea se uită la mortul de lângă ei.

— L-a încuiat pe Rab şi eu nici nu mi-am dat seama. Am fost... Nu putea să spună nimănui despre copil, înainte de a vorbi cu Stephen.

— L-am auzit scheunând şi când i-am dat drumul, parcă înnebunise lătrând la mine şi adulmecând pământul. Se uită cu admiraţie la câinele uriaş. Ştia că te afli în primejdie.

Ea îngenunche şi îşi frecă faţa de blana aspră a

lui Rab.

La zgomotul copitelor, amândoi se întoarseră. Gavin şi Stephen călăreau în viteză spre ei. Stephen coborî din şa, înainte de a i se opri calul.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

— Omul a încercat să o atace pe Bronwyn, rosti Miles.

Stephen se uită la soţia lui observând zgârietura de pe obraz şi rochia ruptă.

— Ţi-am spus, rosti el printre dinţii încleştaţi. Nu m-ai ascultat.

— Stephen, interveni Gavin, cu mâna pe braţul fratelui său. Nu e momentul!

— Nu e momentul, explodă Stephen spre soţia lui. Nu e mai mult de o oră de când mi-ai înşirat toate greşelile mele. Ai găsit pe cineva cu mai puţine greşeli? L-ai încurajat cu adevărat?

Înainte ca oricare dintre ei să poată spune ceva, Stephen se întoarse şi încălecă. Bronwyn, Miles şi Gavin îl priveau neajutoraţi.

— Ar putea fi biciuit pentru asta! surâse batjocoritor Miles.

— Linişte! porunci Gavin. Apoi se întoarse spre Bronwyn. E supărat şi confuz. Trebuie să-l ierţi.

— E gelos! şopti dârză Bronwyn. Această gelozie pură a lui îl înnebuneşte. Se simţea slabă şi înfrântă. Lui nu-i păsa de ea, doar de gelozia lui.

Gavin o înconjură protector cu un braţ.

— Hai acasă şi las-o pe Judith să-ţi dea ceva de băut. Face o băutură delicioasă din mere.

Bronwyn dădu din cap indiferentă şi se lăsă urcată pe calul lui Miles.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Băutura pe care i-o dădu Judith o făcu pe Bronwyn să adoarmă aproape imediat. Trecuse prin prea multe într-o singură zi – salvarea copilului şi aproape un viol. Visă că s-a rătăcit şi că îl căuta pe Stephen, dar nu era de găsit.

Se trezi brusc, cu trupul acoperit de sudoare şi întinse mâna după el. Patul era gol. Se ridică şi privi în jur, căutându-l prin camera slab luminată.

Se simţea insuportabil de singură. Oare de ce se certa tot timpul cu Stephen? Când Miles i-a spus că modul de viaţă al scoţienilor e altfel, nu s-a înfuriat. Numai atunci când spunea Stephen acelaşi lucru, izbucnea.

Aruncă cuverturile de pe ea şi apucă un halat pe care i-l dăduse Judith. Trebuie să-l găsească pe Stephen, să-i spună că ea a greşit. Trebuie să-i spună despre copil şi să-l roage să o ierte, pentru comportamentul ei prostesc.

Rab o urmă când se îndreptă spre un dulap şi îşi scoase pledul. Câinelui îi era frică să nu o

piardă din ochi. Se îmbrăcă repede şi părăsi camera. Când coborî scările, casa era tăcut şi întunecată. O singură lumânare groasă se vedea prin uşa pe jumătate deschisă a salonului de iarnă. Focul era aproape stins.

Împinse uşa deschizând-o şi auzi un glas de femeie chicotind. Bronwyn se opri realizând că probabil era Raine sau Miles, cu una din fetele din casă. Se întoarse să plece, când vorbele femeii o opriră:

— O, Stephen, gânguri femeia. Mi-a fost aşa dor de tine. Niciun bărbat nu are mâini ca ale tale.

Bronwyn auzi hohotul profund al unui râs familiar.

Nu era o femeie timidă, care să fugă din cameră plângând. Primise încă o insultă alături de celelalte nenumărate din timpul zilei. Împinse uşa grea deschizând-o cu un ghiont plin de răutate şi se îndreptă spre şemineu.

Stephen şedea pe. Un scaun mare, complet îmbrăcat, cu o tânără durdulie, goală de la mijloc în sus, răsturnată pe genunchii lui. Ţinea cu indiferenţă o mână pe sânii ei; în cealaltă ţinea un recipient cu vin.

Rab îşi dezgoli colţii la fată şi privind de la Bronwyn la câine, aceasta ţipă, apoi fugi din cameră.

Stephen se uită la soţia lui.

— Bine ai venit, articulă el poticnit ridicând cupa spre ea. Bronwyn simţi cum îi sare inima. Să-l vadă pe Stephen atingând altă femeie! îşi simţea pielea parcă arsă în foc, iar capul îi pulsa. Stephen o privea. Cum se simte asta, dragă nevastă? continuă el. Avea ochii roşii şi mişcările lente. În mod evident era beat. A trebuit să stau deoparte şi să te văd jucându-te cu un bărbat după altul. Ştii cum m-am simţit eu, când l-ai lăsat pe Hugh să te atingă?

— Ai făcut-o intenţionat, şopti ea. Ai făcut-o ca să mă pedepseşti. Îşi îndreptă umerii. Voia să-l rănească, să-l facă să-l doară, aşa cum o durea pe ea. Am avut dreptate când i-am spus lui Sir Thomas Crichton că nu pot să mă mărit cu tine. Nu eşti potrivit să te însori cu o scoţiană. Am stat luni întregi privindu-te cum imitai modul nostru de trai. Şi te-am văzu cum ai eşuat în toate.

În ciuda beţiei reacţionă pe loc. Aruncă recipientul cu vin pe duşumea şi sări în picioare apucând-o de gulerul rochiei.

— Şi tu ce mi-ai oferit? scrâşni el. Am făcut toate eforturile să învăţ de la tine, dar tu, când m-ai ascultat? Te-ai luptat cu mine în orice moment. Ai râs de mine în faţa oamenilor tăi, mi-ai tratat cu dispreţ sfaturile, în faţa fraţilor mei. Am suportat tot, pentru că am fost destul de prost să cred că te iubeam. Cum poate cineva

iubi o fiinţă atât de egoistă ca tine? Când o să te maturizezi şi o să încetezi să te mai ascunzi în spatele clanului tău? Nici măcar nu te interesează clanul; singurul tău interes este faţă de ce vrei tu şi de ce ai tu nevoie. O împinse deoparte, ca şi cum brusc se săturase de ea. Am obosit încercând să-i plac unei femei reci, adăugă el. Mă duc să găsesc una, care poate să-mi dea ce am eu nevoie.

Se întoarse şi părăsi camera clătinându-se.

Bronwyn rămase acolo, încă mult timp. Nu-şi închipuise că o dispreţuia atât de mult. De câte ori a fost gata să-i spună că o iubeşte, iar ea l-a ignorat? O, dar fusese înfocată, pătimaşă şi mândră, când i-a spus că în mod cert le păsa la amândoi unul de altul, însă ceea ce voia ea era mult mai important decât iubirea.

Totuşi, ce conta mai mult pentru ea, decât dragostea lui Stephen? Acum putea să vadă că nu era nimic la fel de important. Avusese această iubire în mână şi i-a aruncat-o în faţă. În Scoţia s-a străduit din toată puterea să fie cinstit şi să înveţe cum să trăiască în ţara ei. Dar ea ce făcuse, pentru a se conforma felului lui de viaţă? Cea mai mare concesie a fost să se îmbrace după moda englezească luxoasă plângându-se tot timpul.

Îşi încleştă pumnii. Stephen avea dreptate! Era egoistă. Ceruse ca el să devină scoţian, să

schimbe fiecare fibră a fiinţei lui, în timp ce ea nu făcuse nimic pentru el. Din clipa în care s-au întâlnit, l-a făcut tot timpul să plătească pentru privilegiul de se însura cu ea.

— Privilegiul! oftă ea tare. L-a determinat să lupte pentru ea în ziua nunţii. A scos cuţitul la el în noaptea nunţii. Şi ce a spus el? „într-o zi ai să afli că o picătură din sângele meu valorează mai mult decât toate sentimentele de furie care te domină."

Cum ar fi putut să rănească acest trup minunat, pe care îl cunoştea atât de bine? Cum ar fi putut să facă să-i curgă sângele?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu o mai iubea. A spus-o. A avut iubirea lui şi a aruncat-o, ca pe un gunoi.

Clipi din cauza lacrimilor şi se uită în jur. Stephen era bun şi familia lui la fel. L-a urât pentru că era englez, aşa cum îi ura pe toţi MacGregorii. Dar Stephen i-a arătat că existau şi MacGregori buni, ca şi englezi calzi şi generoşi.

Stephen i-a arătat! O învăţase atât de multe şi ea nu s-a îmblânzit niciodată. Când a fost ea amabilă cu el? L-a drogat, l-a înjurat, l-a înfruntat – tot ce era plin de răutate.

Orice care să o facă să nu-l iubească, realiză ea. N-a vrut să iubească un englez. Îi era frică de faptul că clanul ei va crede că e prea slabă, prea nepotrivită pentru a le fi stăpână. Apoi Tam l-a

îndrăgit şi cea mai mare parte dintre oamenii ei au ajuns să-l iubească.

Se întoarse spre uşă şi trecu tăcută prin sala mare, apoi afară în curte. Îl căuta pe Stephen. Poate că va putea să-l găsească. Cumva, ştia că nu urcase pe scări.

— Stephen a plecat călare, acum câteva minute, rosti Miles blând, din spatele ei.

Se întoarse încet. Şi omul acesta a fost amabil cu ea. A susţinut-o când a fost atacată.

Brusc o pală de vânt rece trecu peste ea şi avu viziunea Scoţiei. Mai mult decât orice pe lume, voia să meargă acasă. Poate că acasă va putea să se gândească ce să facă, pentru a recâştiga dragostea lui Stephen. Poate că va putea să-şi imagineze cum să-l facă să înţeleagă că şi ea îl iubea şi că voia să cedeze, aşa ca şi el.

Se uită la Miles ca şi cum nu l-ar fi văzut, apoi se întoarse şi se îndreptă spre grajduri.

— Bronwyn, rosti el şi o apucă de braţ. Ce se întâmplă?

— Mă duc acasă, rosti ea calmă.

— În Scoţia? întrebă el surprins.

— Mda, şopti ea rostogolind cuvintele. Acasă în Scoţia. Zâmbi. Eşti bun să-i transmiţi scuzele mele lui Judith?

Miles îi studie o clipă figura.

— Judith înţelege lucrurile, fără să i se explice. Haide, să mergem.

Bronwyn încercă să protesteze, apoi închise gura. Ştia că nu-l putea împiedica pe Miles să o însoţească, aşa cum nu se putea opri ea să plece acasă.

Călăriră prin lunga şi teribila noapte, fără să-şi spună un cuvânt. Bronwyn nu simţea decât durerea că l-a pierdut pe Stephen. Poate că va fi mai fericit în Anglia, unde se afla familia lui, unde nu trebuia să se lupte pentru supravieţuire. Adesea îşi ducea mâna la burtă şi se întreba când o să înceapă să crească. Ar fi vrut un semn exterior, că în curând va avea copilul lui.

Intrară în Scoţia dimineaţa devreme şi brusc îi trecu prin minte ce egoistă fusese că i-a permis lui Miles să o însoţească. Existau prea mulţi scoţieni ca bătrânul. Harben, căruia i-ar plăcea să ucidă orice englez apărea. Îi sugeră lui Miles că, deoarece nu aveau cu ei gărzi, ar fi mai în siguranţă dacă s-ar îmbrăca ca un highlander. Miles se uită la ea într-un mod ciudat, pe care ea nu-l înţelese.

Mai târziu, în timp ce se îndreptau spre nord, începu să înţeleagă. Miles va fi întotdeauna în siguranţă acolo unde existau femei. Fete frumoase se opreau şi le ofereau căni cu lapte, iar lui Miles mult mai multe. O femeie, care mergea alături de fiica ei de patru ani, se opri şi vorbi cu ei. Fetiţa alergă şi sări în braţele lui Miles. Acesta părea că nu vede nimic neobişnuit

în asta. Cocoţă copilul pe umeri şi continuară să meargă împreună o bucată de drum.

Aproape de apusul soarelui ajunseră la căsuţa unui bătrân arendaş. Şi o babă urâtă şi fără dinţi le ură bun sosit. Îi zâmbi încântată lui Miles şi îi luă mâna, apoi o presă cu căldură între ale ei, după care îi ţinu palma în sus la lumina slabă.

— Ce vezi? întrebă amabil Miles.

— Îngeri, croncăni ea. Doi îngeri. Un înger frumos şi un heruvim.

Miles zâmbi dulce şi femeia râse cu putere.

— Sunt îngeri pentru alţii, dar de fapt sunt proprii tăi diavoli. Lumina strălucitoare a fulgerului străbătu cerul. O, da, iată ce sunt! Pentru tine sunt îngerii ploii şi ai fulgerului. Râse din nou şi se întoarse spre Bronwyn. Acum să văd şi palma ta.

Bronwyn se depărtă cu un pas de ea.

— Mai bine nu, rosti hotărâtă.

Bătrâna ridică din umeri şi îi invită să petreacă noaptea la ea.

Dimineaţă apucă palma lui Bronwyn şi faţa i se întunecă.

— Fereşte-te de un bărbat cu părul blond, o avertiză ea.

Bronwyn îşi smulse palma din mâinile ei.

— Mi-e teamă că atenţionările tale vin prea târziu, rosti ea gândindu-se la părul lui Stephen sărutat de soare şi părăsi căsuţa.

Călăriră toată ziua şi se opriră seara, într-un adăpost fără acoperiş dintr-un castel distrus.

Miles era cel care şi-a amintit că era ajunul Crăciunului. Au celebrat într-un fel, dar Miles observându-i tristeţea, a lăsat-o pe Bronwyn cu propriile ei gânduri. Îi trecu prin cap că o parte din fascinaţia lui rezida din felul în care părea că înţelege sentimentele unei femei. Nu pretindea nimic de la ea, aşa cum făcea Stephen şi nici nu încerca să vorbească cu ea, aşa cum făcea Raine. Cu calm, Miles o înţelese şi o lăsă singură. Ea nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi dorit să vorbească, Miles ar fi fost un ascultător excelent.

Îi zâmbi şi luă turta de ovăz pe care i-o oferea.

— Mi-e teamă că te-am făcut să ratezi Crăciunul alături de familia ta.

— Tu eşti familia mea, sublinie el. Se uită la cerul negru de deasupra zidurilor ruinate din jurul lor. Sper doar ca măcar să nu plouă.

Bronwyn râse.

— Eşti prea obişnuit cu ţara ta uscată. Zâmbi aducându-şi aminte. Lui Stephen se pare că nu-i pasă de ploaie. El… Se opri şi privi în depărtare.

— Cred că Stephen ar trăi şi sub apă, pentru a fi cu tine.

Ea ridică privirea uimită şi îşi aminti de ajutoarea de bucătăreasă răsturnată pe genunchii soţului ei. Clipi de mai multe ori, pentru a-şi limpezi privirea.

— Cred că am să mă culc.

Miles privi amuzat când ea se strânse sub pledul subţire şi se relaxă imediat. Oftă şi îşi înfăşură mai aproape de trup mantia tivită cu blană. Nu credea că ar putea să devină vreodată un bun scoţian.

Era încă dimineaţă, când ajunseră la colina de deasupra lui Larenston. Miles rămase calm dar plin de uimire, în timp ce căsca gura la fortăreaţa de pe peninsulă. Bronwyn dădu pinteni calului, apoi se aruncă în braţele unui uriaş.

— Tam! strigă ea îngropându-şi faţa la pieptul familiar.

Tam o dădu deoparte.

— Mi-ai scos o mulţime de peri albi, şopti el. Cum poate cineva atât de mic să între în atâtea necazuri? întrebă el ignorând faptul că era puţin mai înaltă decât el. Dar, cu adevărat, era mică în comparaţie cu masivitatea lui. Ştiai că MacGregor a cerut să se întâlnească cu tine? A trimis un mesaj despre o băutură şi o ţărăncuţă savuroasă, care a râs de el. Bronwyn, ce ai făcut?

O clipă Bronwyn l-a privit uluită. MacGregor a cerut să se întâlnească cu ea! Poate că acum va apărea o cale de a-i dovedi lui Stephen că nu era aşa egoistă.

Îl îmbrăţişă din nou pe Tam.

— O să fie timp să-ţi spun tot. Acum vreau să merg acasă. Mi-e teamă că această călătorie m-a obosit.

— Obosit? întrebă Tam alarmat. Nu o auzise niciodată rostind acest cuvânt.

— Nu te uita la mine ca şi cum nu aş fi în toate minţile, zâmbi ea. Nu e deloc uşor să cari tot timpul încă o persoană cu tine.

Tam înţelese pe loc şi faţa lui aproape se despică în două de rânjetul lui larg.

— Ştiam că englezul poate face ceva bun şi fără antrenamente. Unde e, de fapt? Şi cine e el?

Bronwyn răspunse la întrebări tot drumul cât traversară bucata îngustă de pământ şi apoi cărarea în sus spre Larenston. Oamenii ei i se alăturară şi îi puseră sute de întrebări. Miles rămăsese în urmă, studiind priveliştea cu respect şi teamă.

Slujitorii şi arendaşii lui Bronwyn se purtau mai mult ca o familie uriaşă, nu ca acei din clasa socială din care făceau parte. Bărbaţii îi urau cu afecţiune lui Miles bun sosit, vorbind într-una despre Stephen aşa şi Stephen pe dincolo.

Bronwyn îi părăsi şi urcă scările spre camera ei. Morag o întâmpină.

— L-ai trădat pe un frate, pentru altul? o acuză ea.

— Asta e urarea ta de bun venit? rosti Bronwyn obosită îndreptându-se spre pat. Ţi-am adus un

copil nou şi tu nu poţi să-mi urezi un bun sosit drăgăstos?

Faţa ridată a lui Morag se lăţi într-un zâmbet.

— Ăsta e dulcele meu Stephen! Am ştiut eu că e bărbat.

Bronwyn se întinse pe pat şi nu se obosi să se mai certe cu Morag.

— Du-te şi întâlneşte-l pe celălalt englez, pe care ţi l-am adus. O să-ţi placă. Îşi trase o pătură peste ea. Tot ce voia era să doarmă.

Săptămânile treceau una după alta şi tot ce făcea Bronwyn era să doarmă. Trupul îi era epuizat de la grijile şi schimbările aduse de bebeluş. Într-o dimineaţă Miles a venit la ea să-i spună că se întoarce în Anglia, îi mulţumi pentru ospitalitate şi îi promise să-i transmită scuze lui Judith şi lui Gavin. Nu pomeni de Stephen.

Bronwyn încerca să nu se gândească la soţul ei, dar nu era uşor. Toată lumea întreba de el. Tam ceru să afle de ce dracu' părăsise Anglia aşa brusc. De ce n-a rămas să lupte pentru el? rămase cu gura căscată când Bronwyn izbucni brusc în lacrimi şi fugi din cameră. După asta, din ce în ce mai puţini oameni puneau întrebări, la care nu putea răspunde.

La trei săptămâni după întoarcerea acasă, unul din oamenii ei îi spuse că o gardă de corp a englezilor se apropie de Larenston.

— Gavin! strigă ea şi fugi la etaj să-şi schimbe

hainele. Îşi puse rochia argintie dăruită de Stephen şi aştepta să-l salute pe cumnatul ei. Era sigură că Gavin e cel care vine. Mai fusese în Scoţia şi va putea să-i dea noutăţi despre Stephen. Poate că Stephen a iertat-o şi venea şi el. Nu, era prea mult să ceară asta.

Zâmbetul i se şterse de pe figură, când Roger Chatworth intră în sala mare. Era îngrozită de ceea ce a făcut. Dăduse ordin să se permită intrarea vizitatorului în Larenston, fără să ştie de fapt cine era. Şi oamenii ei s-au supus fără să pună întrebări. Se uită la feţele oamenilor şi văzu cât de îngrijoraţi erau pentru ea. Ar face orice pentru a o determina să se întoarcă la ceea ce fusese înainte.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi întinse mâna.

— Lord Roger, ce plăcut să te revăd.

Roger puse un genunchi în pământ şi îi luă mâna ducând-o la buze. Părul lui blond era mai închis la culoare decât îşi amintea ea, cicatricea de lângă ochi mai proeminentă. Asta îi aminti de vremea petrecută în casa lui Sir Thomas Crichton. Fusese aşa de singură atunci şi Roger fusese aşa amabil, aşa înţelegător! Era dornic chiar să-şi rişte viaţa pentru a face ceea ce voia ea.

— Eşti mai frumoasă decât îmi aminteam, rosti el calm.

— Haide, haide, lord Roger, nu-mi amintesc de tine ca de un linguşitor.

El se ridică cu ochii într-ai ei.

— Şi ce îţi aminteşti despre mine?

— Numai că ai fost dornic să mă ajuţi, pe vremea când aveam nevoie de ajutor. Douglas, strigă ea, urează-le bun sosit lordului Roger şi oamenilor lui. Roger privi cum omul i se supuse imediat. Se uită în jur la pereţii goi, neornamentaţi de la Larenston. Drumul până în peninsulă fusese mărginit de căsuţe foarte sărace. Oare asta era toată averea ce aparţinea MacArranilor? Lord Roger, vino în solar, să stai de vorbă cu mine. Ce te aduce în Scoţia? O, dar am uitat că ai rude aici, nu-i aşa?

Roger ridică o sprinceană.

— Da, am. O urmă sus pe scări până într-o altă cameră goală, unde un foc mic pâlpâia vesel în şemineu.

— Nu vrei să iei loc? Bronwyn aruncă o scurtă privire spre Morag, apoi îi ceru femeii deloc binevoitoare, să-i aducă vin şi aperitive.

Când rămaseră singuri, Roger se aplecă spre ea.

— Am să fiu cinstit cu tine. Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor. Când l-am văzut pe Stephen la curtea regelui Henric şi…

— L-ai văzut pe Stephen la curte! i se opri ei răsuflarea.

El o privi în faţă.

— Am crezut că s-ar putea să nu ştii. Erau o mulţime de femei în jurul lui şi…

Bronwyn se ridică şi se îndreptă spre foc.

— Prefer să nu aud ce mai ai de spus, rosti ea rece. Începuse să-şi aducă aminte totul despre Roger Chatworth. Îl atacase cândva pe Stephen pe la spate.

— Lady Bronwyn, rosti el disperat. Nu vreau să te rănesc. Am crezut cu ar trebui să ştii.

Ea se întoarse spre el.

— M-am maturizat mult, de când te-am văzut ultima oară. Odată am fost o pradă uşoară pentru metodele tale încântătoare şi eram copilărește furioasă, pentru că soţul meu întârziase la nuntă. Dar acum sunt mai în vârstă şi mult, mult mai înţeleaptă. Aşa cum ai ghicit, sunt sigur, soţul meu şi cu. Mine ne-am certat. Dacă ne vom aplana diferendele sau nu, nu ştiu, dar cearta rămâne între noi.

Ochii întunecaţi ai lui Roger se strânseră. Avea un fel de a-şi lăsa capul pe spate, astfel încât părea că se uită de-a lungul nasului îngust, acvilin.

— Crezi că am venit aici pentru a răspândi bârfe, ca o nevastă de pescar?

— Aşa a sunat. Ai menţionat deja femeile din jurul lui Stephen.

Roger începu să zâmbească uşor.

— Poate că am făcut-o. Iartă-mă. Am fost doar surprins să-l văd fără tine.

— Aşa că te-ai grăbit să-mi vorbeşti despre... Escapadele lui?

El o privi, cu faţa lui frumoasă, caldă şi vie.

— Vino şi stai jos, te rog. N-ai fost întotdeauna aşa ostilă faţă de mine. O dată chiar ai spus că am putea să ne căsătorim.

Ea luă scaunul de lângă el.

— Asta a fost cu mult timp înainte. Cel puţin, suficient timp pentru ca vieţile şi sentimentele să se schimbe radical. Privi în foc şi rămase tăcută.

— Nu eşti curioasă să afli care a fost motivul real al călătoriei mele până aici? Când ea nu răspunse, el continuă: am un mesaj de la o femeie cu numele Kirsty.

Capul lui Bronwyn se ridică brusc, dar înainte de a apuca să vorbească, Morag intră cu o tavă cu mâncare. Părea că au trecut ore, de când plecase. Bătrâna rămase să adauge lemne pe foc şi să-i pună întrebări lui Roger.

Bronwyn voia şi ea la rândul ei să întrebe: cum a cunoscut-o pe Kirsty? Ce mesaj putea să aducă? Oare avea de a face cu mesajul pe care MacGregor îl trimisese lui Tam, că doreşte să se întâlnească cu Bronwyn?

— Dacă ai terminat Morag! rosti nerăbdătoare

Bronwyn ignorând privirea bătrânei, în timp ce părăsea camera. Acum! Ce ai aflat de la Kirsty?

Roger se lăsă pe speteaza scaunului. Această Bronwyn nu era ceea ce se aşteptase el să fie. Poate pentru că se afla în ţara ei, sau poate era influenţa lui Montgomery, dar nu era tânăra uşor de manevrat, pe care o cunoscuse el. Auzise o parte din întâmplarea lui Bronwyn şi a lui Stephen de pe proprietatea lui MacGregor. Un om, sărac şi flămând, ceruse să se alăture garnizoanei sale. Şi într-o noapte, din întâmplare, Roger îl auzise vorbind despre aventurile lui în Scoţia, cu fermecătoarea stăpână MacArran. Roger l-a luat pe om sus la el şi a aflat întreaga poveste.

Desigur, era numai o parte şi Roger cheltui bani serioşi să afle şi restul.

Când toate piesele au fost asamblate, ştia că va putea să le folosească într-un fel. A râs de Stephen, care s-a prostit umblând prin faţa acestor cruzi scoţieni îmbrăcat la fel de urât ca şi ei. Bău vin şi se gândi din nou cu ură la vremea când Stephen l-a dezonorat pe câmpul de bătaie. Prea mulţi oameni au aflat de această luptă şi adesea auzise şoapte despre „omul care loveşte pe la spate”. Îi va plăti lui Stephen pentru această nouă poreclă pe care o purta acum.

Planul lui fusese să o seducă pe soţia lui Stephen şi să-i ia astfel obiectul pentru care luptase. Dar Bronwyn îi împiedica planurile. În

mod cert, nu mai era femeia pe care o putea vâna cu uşurinţă un bărbat. Poate că dacă ar avea timp… Dar nu, nu avea idee cât va mai sta Stephen departe de ea.

Apoi în minte începu să-i încolţească un nou plan. O, da, gândi el, îi va plăti lui Montgomery cu vârf şi îndesat.

— Ei bine! rosti Bronwyn. Care e mesajul? Are nevoie de mine?

— Da, are mare nevoie, zâmbi Roger, iar eu am şi mai multă, reflectă în gând.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Bronwyn stătea întinsă pe pat, cu ochii la baldachin. Tot trupul îi era încordat de emoţie. Pentru prima dată de săptămâni întregi, se simţea vie. Somnolenţa dispăruse, greţurile încetaseră, rămăsese doar încântarea faţă de ceea ce urma să se întâmple.

Când a sosit acasă şi Tam i-a comunicat mesajul lui MacGregor, l-a ignorat. Era prea acaparată de propriile ei probleme, de nefericirea ei, pentru a se gândi şi la altcineva, în afară de ea. Stephen spunea că e egoistă, că nu l-a ascultat niciodată şi nici n-a învăţat ’ nimic de la el. Acum avea ocazia să facă ceva ce i-ar fi plăcut şi lui. Întotdeauna şi-a dorit să aplaneze conflictele dintre ea şi MacGregor şi acum Kirsty

îi deschidea calea.

Când Tam i-a comunicat pentru prima oară mesajul lui MacGregor, cu jumătate de inimă s-a gândit să se; întâlnească cu el. Dar protestele oamenilor au zguduit pereţii. Astfel că ea părăsise cu uşurinţă problema revenind la indispoziţia plină de milă pentru ea însăşi.

Acum toate trecuseră. Vedea în asta un mod de a-l recuceri pe Stephen. Trebuia să-i dovedească că învăţase ceva de la el, că nu era egoistă.

Roger Chatworth îi relatase o poveste incredibilă, despre cum a întâlnit-o pe Kirsty şi cum l-a rugat să-i spună că ea a aranjat o întâlnire. MacGregor şi MacArran trebuiau să se întâlnească singuri, doar ei doi, mâine noapte. Kirsty a spus că MacGregorii se împotriveau întâlnirii, ca şi MacArranii, era convinsă. Totuşi, ea a făcut tot ce a putut, pentru a organiza o întâlnire privată, l-a trimis lui Bronwyn şi lui Stephen toată dragostea ei şi a rugat-o să facă asta, de dragul păcii dintre ei toţi.

Bronwyn îşi aruncă cuverturile de pe ea şi se duse la fereastră. Luna încă nu apusese, aşa că mai era suficient timp. Trebuia să se întâlnească cu Roger Chatworth în curtea castelului Larenston, lângă grajduri şi să-l conducă în afara peninsulei. Caii îi aşteptau şi vor călări împreună pentru a ajunge la întâlnirea cu Kirsty şi Donald.

Aşteptarea nu era uşoară. Era deja îmbrăcată

cu mult înainte de a sosi ora. O clipă rămase lângă pat, mângâind perna unde dormea de obicei Stephen.

— În curând, dragostea mea, în curând, şopti ea. Odată ce va fi pace între clanuri, ea va putea să-şi ţină din nou capul sus în faţa lui Stephen. Poate că atunci va considera că merita să aibă dragostea ei.

Era uşor să se strecoare afară din cameră. Când erau copii, ea şi Davey o făcuseră adeseori, furişându-se afară, la grajduri, uneori pentru a se întâlni cu Tam, sau cu unul din fii lui. Rab o urmă pe treptele de piatră uzate, simţind că stăpâna lui are nevoie de linişte.

Roger Chatworth apăru din umbră, la fel de tăcut ca un scoţian.

Bronwyn dădu din cap amabilă, apoi îi făcu un semn lui Rab să rămână liniştit. Câinelui nu-i plăcuse niciodată Roger şi nu făcea un secret din asta. Roger o urmă de-a lungul cărării abrupte şi întunecoase. Putea să simtă cât de tensionat era şi nu numai o dată o apucă de mână pentru a se echilibra. Se agăţa de ea şi rămânea liniştit până îşi trăgea sufletul.

Bronwyn încerca să-şi înăbuşe dezgustul. Era încântată că acum ştia că nu toţi englezii erau ca acesta. Acum ştia că există bărbaţi bravi şi curajoşi, ca soţul ei şi fraţii lui. Erau nişte bărbaţi de care o femeie se putea ataşa şi nu

exista altă cale.

Când ajunse la platoul continental şi la cai, Roger începu să respire mai uşor. Dar nu putură să vorbească, până nu ieşiră din valea MacArran. Bronwyn alese calea care ocolea valea, pe lângă parapetul dinspre mare. Mergea încet pentru ca Roger să-şi poată stăpâni calul. Noaptea era neagră şi ea se ghida doar după instinct şi memorie, nu după vizibilitate.

Era aproape dimineaţă când făcură o haltă pe colina care domina câmpia. Se opri, pentru a-i permite lui Roger să se odihnească puţin.

— Eşti obosită, Lady Bronwyn? întrebă el cu voce tremurătoare. Tocmai experimentase ceea ce pentru el a fost în mod evident un chin.

— N-am putea să mergem mai departe? îl grăbi ea.

Nu ne-am depărtat prea mult de Larenston. Când oamenii mei

Se opri, pentru că nu-i veni să creadă ce vedea. Cu o mişcare rapidă şi fluidă, Roger scoase din şa o secure de război grea şi-l izbi pe Rab. Câinele tocmai se. Uita la stăpâna lui, preocupat mai mult de ea decât de Roger, aşa că reacţionă prea încet pentru a evita izbitura mortală.

Pe loc Bronwyn fu jos din şa. Apoi căzu în genunchi lângă Rab. Chiar şi în întuneric putea să vadă rana mare deschisă în coastele lui.

— Rab? reuşi să articuleze cu gâtul sugrumat.

Câinele mişcă uşor din cap.

— E mort, rosti Roger categoric. Acum scoală-te!

Bronwyn se întoarse spre el.

— Tu! Nu îşi mai risipi energia pe vorbe. Într-o secundă era la pământ şi în secunda următoare zbura prin aer, cu cuţitul scos ţintit spre gâtul lui Roger.

Nu era pregătit pentru această acţiune şi se dădu înapoi sub greutatea ei. Lama cuţitului i se înfipse în umăr, foarte aproape de gât. O apucă de păr şi îi trase capul pe spate, exact când ea îşi aruncă genunchiul între picioarele lui. Roger făcu din nou un pas înapoi, dar continuă să o ţină de păr şi când căzu la pământ, o trase după el. Ea îşi dădu capul într-o parte şi îl lovi cu pumnii până îi dădu drumul. Când fu liberă, îl atacă din nou cu cuţitul.

Dar nu-l mai ajunse, deoarece patru perechi de mâini o apucară şi o traseră deoparte.

— V-a luat destul timp. Se repezi Roger la oamenii care o ţineau. Încă un minut şi putea să fie prea târziu.

Bronwyn se uită la Rab, nemişcat pe pământ, apoi la Roger.

— N-ai avut niciun mesaj de la Kirsty, nu-i aşa?

Roger îşi trecu mâna peste rana pe care i-o făcuse la umăr.

— De ce mi-ar păsa mie de nişte nenorociţi de

scoţieni? îţi închipui că port mesaje, ca un şerb oarecare? Ai uitat că sunt conte?

— Am uitat ce eşti, rosti Bronwyn încet. Am uitat cum ataci oamenii pe la spate.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit pentru o vreme, deoarece pumnul lui Roger zbură spre falca ei. A putut să se mişte destul de repede evitând lovitura, încât el nu reuşi decât să o izbească în obraz, în loc să-i zdrobească nasul cum intenţionase. Căzu, adunată într-o grămadă inconştientă.

Când se trezi, îi fu dificil să conştientizeze unde se afla. Capul îi zvâcnea cu o furie neagră, prin care nu trecuse niciodată înainte şi gândurile îi erau tulburi. O durea trupul şi gura îi era înţepenită. Nu făcu decât câteva încercări să gândească, apoi adormi din nou.

Când se trezi a doua oară, se simţea mai bine. Rămase întinsă în tăcere şi realiză că o parte din durere provenea de la un căluş, cu care îi era astupată gura. Avea mâinile şi picioarele legate. Ciulind urechile, îşi dădu seama că se afla într-o căruţă, aruncată pe o grămadă de paie. Era noapte şi ştia că probabil a dormit toată ziua.

Erau momente când îi venea să plângă de durere şi din cauza imobilităţii. Sfoara îi intra în carne şi gura îi era uscată şi umflată, din cauza căluşului.

— S-a trezit, auzi vorbind un bărbat.

Căruţa se opri şi Roger Chatworth se aplecă peste ea.

— Am să-ţi dau nişte apă dacă juri că n-ai să ţipi. Oricum, suntem într-o pădure şi nimeni nu poate să te audă, dar vreau să-ţi dai cuvântul.

Gâtul îi era atât de înţepenit, încât de abia putea să-l mişte. Îi dădu cuvântul.

O ridică şi îi scoase căluşul.

Bronwyn îşi dădu seama că niciodată n-a simţit ceva atât de minunat, în viaţa ei. Îşi masă falca, cutremurându-se când atinse locul unde o izbise pumnul lui Roger.

— Bea, rosti el nerăbdător, întinzându-i o cană cu apă. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

Bău lacomă apa.

— Unde mă duci? gâfâi ea.

Roger îi smulse cana din mână.

— Montgomery îţi poate tolera insolenţa, eu nu. Dacă aş fi vrut să ştii ceva, ţi-aş fi spus. Înainte de a se putea opri să se mai uite cu jind la cana pe care i-o luase, ei o apucă de păr, puse cana pe jumătate plină deoparte şi îi fixă din nou căluşul. Apoi o împinse înapoi pe paie.

Toată ziua care urmă Bronwyn moţăi. Roger aruncă nişte saci de ambalaj peste ea, pentru a o ascunde. Lipsa de aer şi mişcarea o ameţiră. Simţurile o părăseau şi rămase într-o stare jumătate conştientă, jumătate adormită.

A fost scoasă din căruţă de două ori, i s-a dat

de mâncare şi apă şi i s-a permis să-şi rezolve nevoile intime.

În a treia noapte, căruţa s-a oprit. Sacii au fost luaţi de pe ea şi fu ridicată brutal de pe culcuşul de paie. Aerul rece al nopţii o izbi, ca şi cum ar fi fost aruncată într-o apă îngheţată.

— Du-o sus, porunci Roger. Şi încuie-o în camera de est.

Omul ţinea forma lipsită de vlagă a lui Bronwyn aproape cu blândeţe.

— Pot să o dezleg?

— Dă-i drumul. Poate ţipa cât doreşte. Nimeni nu o va auzi.

Bronwyn ţinea ochii închişi şi trupul moale, dar făcea efort să-şi recapete cunoştinţa. Începu să numere, apoi rosti în gând numele tuturor copiilor lui Tam străduindu-se să-şi amintească şi vârstele. Când omul o depuse pe un pat, mintea ei funcţionă rapid. Trebuia să scape! Chiar acum, înainte de a se intra în rutina zilnică a casei, era cel mai bun moment.

Când omul i-a dezlegat cu blândeţe picioarele, a fost greu să rămână liniştită, ca neînsufleţită. Apoi şi le dez morţi, folosindu-şi mintea, în loc să-şi mişte gleznele. Se concentră asupra picioarelor şi încercă să ignore miile de ace dureroase, ce păreau că îi circulă prin încheieturile mâinilor.

Căluşului îi veni rândul ultimul, după care

închise gura şi îşi mişcă limba prin uscăciunea ei. Zăcea tot liniştită, dar mintea începuse să-i alerge, când omul îi atinse părul şi obrazul. Îi înjură atingerea, în gând, dar asta cel puţin îi dădu timp trupului să ajute sângele să se pună din nou în mişcare.

— Unii bărbaţi au totul, rosti omul cu un oftat plin de alean, în timp ce se ridica de pe pat.

Bronwyn aşteptă, până când îi auzi paşi, sperând că a plecat. Deschise ochii doar puţin şi-l văzu zăbovind lângă uşă. Se întoarse repede şi văzu un vas, pe o masă de lângă pat. Se rostogoli spre el, îl apucă şi îl aruncă în partea opusă a camerei. Metalul se izbi zgomotos de perete.

Rămase din nou nemişcată, cu ochii de abia întredeschişi, în timp ce omul se grăbea spre locul de unde venise zgomotul. În câteva secunde, Bronwyn coborî din pat şi alergă spre uşă. Deşi gleznele îi cedară o dată, continuă să meargă, fără să se uite ce face omul. Apucă clanţa uşii grele şi o smulse deschizând-o, apoi ieşi încuind-o şi trăgând zăvorul. Putea să-l audă deja pe om bătând, dar zgomotul răzbătea înăbuşit şi slab prin uşa de stejar.

După care auzi nişte paşi şi nu avu timp decât să se strecoare în firida unei ferestre, când îl văzu pe Roger Chatworth. Acesta se opri în faţa uşii, ascultând o clipă bubuiturile şi glasul nedesluşit al omului. Bronwyn îşi reţinu

respiraţia. Roger zâmbi satisfăcut, apoi trecu de ea şi se îndreptă spre scări.

Bronwyn nu-şi acordă decât câteva secunde, pentru a-şi calma palpitaţiile şi, pentru prima oară, îşi masă încheieturile dureroase ale mâinilor şi gleznele. Apoi îşi mişcă de mai multe ori falca rănită, după care ieşi tăcută din umbra firidei şi îl urmă pe Roger pe scară, în jos.

La capătul scărilor, acesta coti la stânga şi intră într-o cameră. Bronwyn se strecură din nou într-o pată de umbră, exact lângă uşa pe jumătate deschisă. Putea să vadă destul de bine interiorul cămăruţei. Exista acolo o masă, patru scaune şi o singură lumânare groasă în mijlocul mesei.

Bronwyn văzu din profil o femeie frumoasă, care stătea pe scaun. Era îmbrăcată cu o splendidă rochie scânteietoare, din satin în. Dungi purpurii şi verzi. Trăsăturile delicate ale feţei erau perfecte, de la gura mică, până la ochii albaştri migdalaţi.

— De ce a trebuit să o aduci aici? Am crezut că poţi să o ai oricând doreşti, rosti femeia furioasă, cu o voce batjocoritoare, total nepotrivită cu faţa ei frumoasă.

Roger se aşează pe un scaun, cu spatele la Bronwyn şi vizavi de femeie.

— N-am putut să fac nimic altceva. N-ar fi ascultat ce intenţionam eu să-i spun despre

Stephen.

— Nu te-ar fi ascultat? îl ironiză femeia. Blestemaţi să fie bărbaţii Montgomery! Oricum, ce făcea Stephen la curtea regelui Henric?

Roger dădu din mână.

— Ceva în legătură cu o petiţie adresată regelui, care să oprească raidurile asupra Scoţiei. Ar fi trebuit să-l vezi! Practic a reuşit să facă întreaga curte să plângă la poveştile lui despre ce i s-a făcut neamului nobil al scoţienilor.

Bronwyn închise pentru o clipă ochii şi zâmbi. Stephen! gândi ea. Dragul, dulcele Stephen! Se întoarse la realitate şi realiză că pierdea timp ascultându-i pe cei doi. Trebuia să scape!

Dar următoarele cuvinte ale lui Roger o opriră.

— De unde dracu' să fi ştiut că ai ales tocmai acest moment pentru a o răpi pe Mary Montgomery?

Bronwyn înţepeni ca moartă, ascultând cu toată fiinţa ei.

Femeia îşi ţinu faţa întoarsă zâmbind larg şi dezvelindu-şi dinţii strâmbi.

— Am intenţionat să-i răpesc soţia, rosti ea visătoare.

— Prin asta trebuie să înţeleg că e vorba de soţia lui Gavin, Judith.

— Da! Târfa aia care mi l-a furat pe Gavin!

— Nu sunt sigur că a fost vreodată al tău şi

dacă a fost, tu ai fost cea care l-a trădat, când ţi-ai dat acordul să te măriţi cu dragul şi răposatul meu frate mai mare. Femeia îl ignoră. Şi de ce ai luat-o pe Mary în locul ei? continuă Roger. Parcă ar fi discutat despre vreme, aşa puţin interes arăta.

— Se înapoia la mănăstirea unde trăieşte şi mi-a fost la îndemână. Mi-ar plăcea să-i ucid pe toţi Montgomery, unul câte unul. Nu contează cu care încep. Acum, vorbeşte-mi despre cea pe care ai răpit-o. E soţia lui Stephen? Femeia continua să stea tot cu profilul spre Roger şi spre Bronwyn.

— Femeia asta s-a schimbat. În Anglia, înainte de a se mărita, era uşor de manipulat, l-am spus o poveste grozavă despre nişte veri din Scoţia. Se opri râzând ironic. Cum a putut crede că eu pot fi înrudit cu murdarii ăia de scoţieni?

— Dar a fost nevoie să lupţi cu ei, rosti frumoasa femeie.

— A fost destul de uşor să bag nişte idei în capul ei gol, afirmă el. Iar Montgomery era foarte dornic să lupte pentru ea. Era aşa de înfierbântat, că îi ardeau ochii în cap.

— Am auzit că e frumoasă, rosti femeia cu amărăciune.

— Nicio femeie nu e aşa frumoasă, ca pământurile alea pe care le posedă. Dacă s-ar fi măritat cu mine, aş fi trimis fermieri englezi

acolo şi aş fi pus mâna pe o mulţime de teren. Scoţienii ăştia cred că pot împărţi pământul cu şerbii.

— Dar ai pierdut-o, şi pe ea şi lupta, rosti liniştită femeia.

Roger se ridică aproape răsturnând scaunul greu.

— Ticălosul! înjură el. M-a ridiculizat. A râs de mine – şi a determinat toată Anglia să râdă.

— Şi dacă te-ar fi ucis? întrebă ea.

Roger stătea în faţa ei.

— N-ai fi vrut mai bine să fie ucis el? comentă calm.

Femeia îşi înclină capul.

— Da, o, da, şopti ea ridicând privirea. Dar îi vom face să plătească, nu-i aşa? Acum le avem pe nevasta lui Stephen şi pe sora lui Gavin. Spune-mi, ce intenţionezi să faci cu ele?

Roger zâmbi.

— Bronwyn e a mea. Dacă nu pot avea pământurile, trebuie să mă mulţumesc cu femeia. Desigur, Mary e a ta.

Femeia ridică o mână.

— E o biată recompensă pentru oricine. E îngrozită de toţi şi de toate. Poate că ar trebui să o trimit acasă, rosti ea cu ură întorcându-se, astfel că Bronwyn îi putu vedea toată faţa.

Combinaţia între vederea obrazului femeii oribil desfigurat de o cicatrice şi cuvintele

despre Mary, îi tăie respiraţia lui Bronwyn. Dar înainte de a se putea mişca, Roger era deja la uşă apucând-o de braţ. Apoi o trase în cameră.

Bronwyn tresări de durere, când degetele lui Roger îi pătrunseră în carne.

— Aşa! Deci asta e stăpâna de clan pe care ai răpit-o, rosti femeia cu ironie.

Bronwyn o privi. Cândva, faţa ei frumoasă a fost desfigurată pe o parte, cicatricele lungi şi urâte trăgându-i ochiul în jos şi gura în sus. Îi dădeau un aspect drăcesc, sarcastic.

— Uită-te cât vrei! ţipă ea strident. Trebuie să vezi, pentru că vei face parte din plata acestor acte.

Roger îi dădu lui Bronwyn drumul şi apucă mâinile femeii.

— Stai jos! porunci el. Avem mai multe de pus la cale, în afară de ura ta imediată.

Femeia se aşeză, dar continuă să se uite fix la Bronwyn.

— Unde e Mary? întrebă aceasta calmă. Dacă îi daţi drumul, n-am să mai încerc să scap. Poţi face cu mine ce vrei.

Roger râse.

— Ce nobil din partea ta! Dar nu posezi nimic, cu care ai putea încheia un târg. Nu ţi se va da o a doua şansă, pentru a încerca să scapi.

— Dar de ce folos ţi-ar putea fi Mary? Nu a făcut rău nimănui, niciodată în viaţa ei.

— Numeşti asta nimic? strigă femeia pipăindu-şi cu degetele cicatricele.

— Nu Mary a făcut aşa ceva, rosti Bronwyn cu convingere. Începuse să creadă că cicatricele arătau adevărata fire a femeii.

— Tăceţi, amândouă! interveni Roger. Apoi se întoarse spre Bronwyn. Ea e cumnata mea, Lady Alice Chatworth. Amândoi avem motive să-i urâm pe Montgomery şi am jurat să-i distrugem.

— Să-i distrugeţi! gâfâi Bronwyn. Dar Mary…

Roger o apucă de braţ.

— Nu te preocupă mai mult soarta ta?

— Ştiu ce-şi doresc bărbaţii, scuipă ea cuvintele. Nu poţi avea o femeie fără minciuni şi înşelăciuni?

Roger îşi trase mâna în spate pentru a o plezni, apoi se opri la chicotitul lui Alice.

— Pentru asta te-ai dus în Scoţia, nu-i aşa, Roger? râse ea. De ce a mai fost nevoie să o aduci încoace, legată într-o căruţă?

Roger privi de la o femeie la cealaltă, apoi o apucă pe Bronwyn şi o scoase afară din cameră. Aproape o târî pe scări în sus, se opri în faţa uşii zăvorâte, apoi o trase mai departe într-o altă încăpere mare. O împinse pe un pat larg din mijlocul camerei bogate. La baldachinul patului atârna catifea cafenie-închis. Draperii de catifea tot cafenie acopereau fereastra. Panglici de aur tiveau cafeniul.

— Dezbracă-te! porunci el.

Bronwyn zâmbi.

— Niciodată, rosti ea prieteneşte.

El îi înapoie zâmbetul.

— Dacă ţii la viaţa lui Mary, ai să mi te supui. Fiecare secundă de amânare, o va costa pe ea un deget.

Bronwyn căscă gura la el, apoi începu să-şi desfacă broşa. Roger se sprijinise de un scrin sculptat înalt şi o privea cu interes. Ştiai că în noaptea nunţii tale m-am îmbătat? întrebă el. Nu, sigur că nu ştiai. Pariez că nu te-ai gândit nicio clipă la mine. Nu-mi place să fiu folosit. Ai avut nevoie de mine într-un fel de joc pe care-l jucai cu Stephen Montgomery.

Ea se opri cu mâna pe nasturii de la bluză.

— Nu te-am folosit niciodată. Dacă ai fi învins în luptă, ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Am crezut că erai cinstit, când mi-ai spus că îţi pasă de clanul meu.

Râse zgomotos şi batjocoritor.

— Joci prost. Vreau să văd ce m-a costat atât de multă durere şi dezonoare.

La cuvintele lui, Bronwyn îşi muşcă buzele. Voia să-i spună că el şi-a provocat propria dezonoare.

Mâinile îi tremurau pe nasturi. Înainte nu se dezbrăcase niciodată în faţa nici unui bărbat, cu excepţia lui Stephen. Clipi reţinându-şi lacrimile.

Stephen nu o va mai iubi niciodată, dacă o atingea alt bărbat. Era deja aşa de gelos, încât nu avea încredere în ea în nicio situaţie. Cum va fi după ce Roger Chatworth va termina cu ea?

Se ridică, îşi desfăcu centura şi fusta şi le lăsă să cadă pe duşumea. Şi ea cum va reacţiona la atingerea lui Roger? Stephen nu trebuia decât să se uite la ea şi era gata să-l atace. Cea mai uşoară atingere a lui o făcea să tremure de pasiune. Va putea Roger să facă la fel?

— Grăbeşte-te! porunci Roger. Am aşteptat luni de zile asta.

Bronwyn închise ochii o clipă şi inspiră adânc, în timp ce-şi lăsa bluza să cadă pe podea. Îşi ridică bărbia în vânt şi îşi trase umerii înapoi, când Roger luă o lumânare şi se îndreptă spre ea.

O privi, cu ochii hoinărind pe pielea ei satinată, pe sânii înalţi şi mândri. Îi atinse blând şoldul, şi-şi plimbă degetul de-a lungul perniţei de carne din jurul ombilicului.

— Frumos, şopti el. Montgomery a avut dreptate să lupte pentru tine.

O neaşteptată bătaie în uşă îi făcu pe amândoi să sară în sus.

— Linişte! porunci Roger privind spre uşă.

— Roger, se auzi vocea unui tânăr. Eşti treaz?

— Du-te în pat! i se adresă Roger în surdină lui Bronwyn. Stai sub cuverturi şi nu scoate un

sunet. E nevoie să te ameninţ?

Bronwyn se supuse rapid, încântată de orice scuză pentru a-şi ascunde trupul gol de privirile lui. Se îngropă sub blănuri şi cuverturi, în timp ce Roger trăgea perdelele în jurul patului.

— Brian, ce este? întrebă Roger cu voce blândă, complet diferită, deschizând uşa. Iar ai avut un coşmar?

Bronwyn se mişcă în linişte, pentru a putea vedea printre perdele. Roger aprinsese mai multe lumânări pe masa de lângă pat. Şi când făcu un pas lateral, ea putu să-l vadă pe tânărul care intrase.

Brian avea probabil douăzeci de ani, dar constituţia lui subţire îl făcea să pară doar puţin mai mare ca un băiat. Mergea cu pas ezitant, ca şi cum un picior era înţepenit, dar învăţase să meargă şchiopătând doar uşor. În mod evident, era fratele lui Roger, o versiune mai tânără, mai slabă şi mai delicată decât fratele mai mare, puternic şi sănătos.

— Ar trebui să fii în pat, rosti Roger cu voce amabilă, o voce pe care Bronwyn nu o auzise niciodată. Aparent, dragostea lui Roger pentru acest băiat răzbătea din fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Brian se aşează pe un scaun.

— Am aşteptat să te întorci. Şi n-am putut să aflu unde ai fost. Alice spunea… Se opri.

— Te-a supărat? întrebă Roger pe un ton serios.

Dacă a făcut-o

— Nu, sigur că nu, răspunse Brian. Alice e o femeie nefericită. E tristă din cauza morţii lui Edmund..

— Da, sunt sigur că da, rosti Roger sarcastic. Apoi schimbă subiectul. Am vizitat celelalte moşii ale mele, să văd dacă şerbii nu mă fură.

— Roger, cine e femeia care plânge tot timpul?

Roger ridică capul.

— Eu… Nu ştiu ce vrei să spui. Nu există nicio femeie care plânge.

— De trei nopţi aud pe cineva plângând. Chiar şi în timpul zilei, am prins puţin din acest sunet.

Roger zâmbi.

— Poate că prin casă există o fantomă. Sau poate Edmund… Se opri brusc.

— Ştiu ce vrei să spui, rosti Brian hotărât. Ştiu mai multe despre fratele nostru mai mare decât îţi închipui tu. Intenţionai să spui că probabil plânsul e al fantomei uneia din femeile lui Edmund. Poate a celei care s-a sinucis, în noaptea în care a fost el omorât.

— Brian! De unde ai auzit tu aceste lucruri? E târziu, ar trebui să fii în pat.

Brian oftă, apoi îi permise lui Roger să-l ajute să se ridice de pe scaun.

— Cred că am să mă duc în pat. O să te văd

dimineaţă? Alice e mult mai bine când eşti aici şi mie îmi lipseşte deja Elizabeth. Crăciunul e mult prea scurt.

— Da, desigur. Am să fiu aici. Noapte bună, frăţioare. Somn uşor. Rămase în picioare o clipă, după ce uşa se închise.

Bronwyn nu se mişcă privindu-l pe Roger. Acesta putea fi un mincinos, putea ataca un bărbat pe la spate, dar îşi iubea fratele mai mic.

Roger se întoarse şi trase perdelele patului.

— Ai sperat că te-am uitat? Vocea lui era din nou rece.

Ea îşi ţinea aşternutul până la gât şi se retrase spre marginea cea mai depărtată a patului.

— Cine e Elizabeth?

Roger îi aruncă o privire atotştiutoare.

— Elizabeth e sora mea. Acum, vino încoace.

— E mai mare sau mai mică decât Brian? Vorbea repede.

— Ţi-ar plăcea să-mi cunoşti arborele genealogic? O apucă de braţ şi o trase spre el. Elizabeth e cu trei ani mai mică decât Brian.

— Este... Cuvintele i se opriră pe buze când Roger o trase în braţele lui şi începu să o sărute flămând.

A rămas destul de liniştită când a sărutat-o. Buzele lui erau ferme şi plăcute, respiraţia destul de dulce, dar nu exista foc. El îşi purtă gura în jos pe gât, în timp ce mâinile lui îi mângâiau

spatele. Degetele i se jucau de-a lungul spinării, apoi o apucară de fese şi o presară de trupul lui. Era complet îmbrăcat şi catifeaua căptuşită a hainelor lui se simţea bine pe pielea ei goală şi rece.

Dar în afară de această senzaţie plăcută, nu exista foc. Îl simţea ca pe un străin, ca şi cum ar fi fost doar un observator a ceea ce se întâmplă, nu făcea parte din experiment.

— Nu te împotriveşti? întrebă Roger cu o şoaptă răguşită şi cu o urmă de umor în voce.

— Nu, rosti ea cinstită. Eu… El îi opri cuvintele cu un sărut. Blând o întinse pe pat şi începu să-i sărute gâtul, în timp ce mâinile îi mângâiau nestingherite sânii. Buzele urmară mâinilor. Nu, Roger, nu mă împotrivesc, continuă cu voce calmă. De fapt, găsesc că n-am la ce să mă împotrivesc. Trebuie să admit că eram curioasă cum voi reacţiona, când alt bărbat mă va atinge. Stephen spune că îl solicit atât de des, că nici nu are timp să-şi revină. Scoase un mic hohot de râs uitându-i se în sus spre baldachin şi punându-şi mâinile sub cap. Nu că Stephen ar spune întotdeauna adevărul, chicoti ea. Dar descopăr că nu e deloc la fel. Mă atingi în aceleaşi locuri ca Stephen, dar cu tine nu simt nimic. Nu e ciudat? Se uită cu ochi nevinovaţi la Roger aplecat deasupra ei, ţinându-şi mâinile liniştite şi ochii larg deschişi. Îmi pare cu adevărat rău,

continuă ea. Nu am intenţionat să te ofensez. Sunt sigur că unele femei te plac. Bănuiesc că se întâmplă ca eu să aparţin doar unui singur bărbat. Roger ridică mâna pentru a o plezni, dar ochii lui Bronwyn deveniră reci. N-am să mă împotrivesc ţie şi nici n-am să reacţionez când faci dragoste cu mine. Te înfurie că nu eşti nici pe jumătate bărbatul care e Stephen Montgomery? Nici în pat, nici în afara lui?

— Pentru asta am să te ucid! mârâi Roger întinzând mâna după ea.

Bronwyn se rostogoli mai departe, încât el căzu cu faţa în salteaua moale. Imediat ea sări din pat căutând o armă, dar nu putu găsi nimic.

Roger se opri, după ce încercase să se ia după ea. La dracu', dar oferea o imagine uimitoare. Părul negru era învolburat în jurul ei, ca un nor diavolesc. Trupul mândru şi puternic râdea de el. Îţi tăia răsuflarea, ca o regină antică primitivă, arogantă, sfidătoare, amenințându-l cu mica ei putere.

Fiecare cuvânt pe care îl spusese despre soţul ei ţipa în el. Îi cunoştea bine pe bărbaţi, nu-i aşa? Cu fiecare cuvânt simţea cum pasiunea lui se stingea. Ce bărbat putea să o aibă, când ştia că râde de el? Dacă i-ar fi fost frică de el, ar fi violat-o, dar acest hohot al ei era prea mult pentru el..

— Gărzi! mugi el. Bronwyn ştia că intenţiona să

o elibereze de îndatoririle faţă de patul lui. Îşi apucă hainele şi când uşa se deschise, era deja înfăşurată în pled, cu restul îmbrăcăminţii sub braţ. Ia-o şi du-o în camera de est, rosti Roger obosit. Am să tai capul celui care-i va permite să scape.

Bronwyn nu reuşi să respire uşurată, decât după ce auzi zăvorul tras şi rămase singură în încăpere. Gărzile dăduseră drumul omului pe care-l încuiase ea în cameră, cu câteva ore înainte.

Se aşeză pe pat şi brusc începu să tremure. Trupul o durea din cauză că stătuse legată în căruţă, timp de trei zile. Frica pentru Mary o chinuia, iar episodul cu Roger o slăbise şi mai mult.

Odată, când era fată, a plecat călare însoţită de unul din oamenii tatălui ei. S-au oprit să-şi odihnească toţi caii şi omul a trântit-o la pământ şi a început să o dezbrace. Bronwyn era extrem de inocentă şi foarte înfricoşată. Omul s-a dezbrăcat şi el şi stând în picioare deasupra ei îi arăta bărbăţia, ca şi cum era grozav de mândru de ea. Bronwyn, care nu văzuse decât cai şi tauri, începu să râdă de el şi chiar sub ochii ei omul se dezumflă. Învăţase multe în ziua aceea. În primul rând, să nu mai iasă niciodată însoţită doar de unul sau doi bărbaţi, apoi că frica pare să-i excite pe bărbaţi, dar râsul îi termină.

Nu i-a spus niciodată tatălui ei de întâmplarea şi trei luni mai târziu, omul a fost ucis în timpul unui raid la furat de vite.

Ar fi trebuit să-i placă să-l vadă pe Roger, rănit aşa cum îl rănise, dar n-a fost aşa.

Căzu pe cuverturile patului ascunzându-şi faţa, îngropându-şi capul în ele. Îl dorea pe Stephen aşa de tare, avea nevoie de el aşa de mult! Era temelia existenţei ei. O ferea să nu facă lucruri prosteşti, impulsive. Dacă ar fi fost cu ea, n-ar fi părăsit niciodată Larenston. Rab ar trăi şi ea n-ar fi prizoniera lui Roger Chatworth.

Stephen era cu regele lui, pledând pentru oprirea raidurilor în ţara ei. Ţara ei! Nu se dovedise Stephen că e scoţian? Merita denumirea mai mult decât oricine altcineva.

Bronwyn n-a avut idee când a început să plângă. La început, lacrimile doar curgeau liniştit, apoi însoţite de suspine profunde, dureroase. Jură că, dacă va reuşi vreodată să scape de această năpastă, va fi cinstită cu Stephen. Îi va spune ce mult îl iubeşte şi ce multă nevoie are de el. O, da! Ce foarte, foarte multă nevoie are de el.

Plânse pentru Mary, pentru Rab, pentru Stephen şi cel mai mult pentru ea însăşi. Avusese ceva aşa minunat şi l-a aruncat cât colo.

— Stephen, şopti ea şi plânse şi mai tare.

Când trupul i se secătui de atâtea lacrimi,

încetă să plângă şi adormi.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Brian Chatworth cobora foarte tăcut scara spre pivniţă. Casa Chatworth fusese construită pe locul unui vechi castel, pe care bunicul lui îl cucerise şi îl distrusese. Unii oameni spuneau că a fost greşit că s-a construit pe locul casei unui duşman.

Brian se gândi la cuvintele fratelui său despre fantomă şi zâmbi. Roger era aşa de protector faţă de frăţiorul şi surioara lui! Când erau copii, au avut nevoie de protecţia fratelui lor mai mare. Dar acum, de la moartea lui Edmund, nu mai era nevoie să se ascundă şi să mintă. Era aici o femeie care plângea şi Brian voia să o găsească. Probabil că era o fată de la bucătărie, care se îndrăgostise de Roger şi acum plângea pentru că el nu-i împărtăşea iubirea. Brian realizase că Roger îşi închipuia că frăţiorul lui nu ştie nimic despre ce se petrece între bărbaţi şi femei. Pentru Roger, Brian era încă un băieţaş îngrozit şi gata să se ascundă.

Se opri în josul scărilor. Pivniţele erau întunecoase, pline de butoaie de vin şi poloboace cu peşte sărat.

Ascultând, auzi rostogolirea unor zaruri de fildeş şi gărzi râzând şi înjurând. Se strecură

printre butoaie şi se îndreptă spre fund, unde ştia că se află o celulă încuiată. Habar nu avea de ce se furişa, cu excepţia faptul lui că pe vremea când trăia Edmund învăţase că aşa e mai bine. Şi apoi, mai ales pentru că Roger nu-şi închipuia că Brian nu mai avea încredere în el.

Plânsul deveni mai puternic, pe măsură ce se apropia de uşa celulei. Era un sunet blând şi sfâşietor, care ieşea din fundul inimii unei femei. Acum, ştia de ce gărzile se mutaseră în partea cea mai depărtată a pivniţei: nu voiau să audă plânsul neîntrerupt.

Brian privi în celulă. Într-o grămadă fără formă dintr-un colţ zăcea o femeie, în haine de călugăriţă.

Brian icni în timp ce apucă cheia dintr-un cui de lângă uşă şi descuie uşa. Aceasta se deschise pe nişte balamale bine unse, silenţioase.

— Soră, şopti Brian în timp ce îngenunchia lângă ea. Te rog, dă-mi voie să te ajut.

Mary ridică privirea cu teamă în ochi.

— Te rog, dă-mi drumul, şopti ea. Fraţii mei vor stârni un război din cauza asta. Te rog! N-aş putea suporta să-i văd răniţi.

Brian o privi consternat.

— Fraţii tăi? Cine eşti tu? Ce ai făcut pentru a-l determina pe Roger să te ţină prizonieră?

— Roger? întrebă Mary. El e omul care mă ţine ostatică? Unde mă aflu? Tu cine eşti?

Brian o privi fix. Faţa ei ovală era umflată, ochii căprui blânzi şi roşii erau iritaţi. Şi brusc îi aduse aminte de sora lui, Elizabeth. Aceasta era la fel de perfectă şi drăguţă ca un înger, iar această femeie semăna cu o Madonă.

— Sunt Brian Chatworth şi asta e casa mea, moşia Chatworth. Fratele meu, Roger, e stăpânul casei.

— Chatworth? rosti Mary ridicându-se. Fratele meu a fost cândva îndrăgostit de o femeie drăguţă, dar ea s-a căsătorit cu un bărbat cu numele Chatworth.

Brian se lăsă pe călcâie. Începuse să întrezărească o legătură cu această femeie încarcerată.

— Eşti o Montgomery! oftă el. Eu ştiam doar de patru fraţi. Nu am avut idee că exista şi o soră.

— Eu sunt cea mai mare, Mary Montgomery. Brian nu vorbi câteva minute. Spune-mi ce ştii tu. Fraţii mei mă protejează uneori prea mult. De ce sunt ţinută prizonieră? De ce trebuie ca fratele tău să-mi urască familia?

Brian se simţi parcă înrudit cu Mary.

— Şi pe mine mă protejează fratele meu. Dar am ascultat şi am auzit unele lucruri. Am să-ţi spun ce ştiu. O tânără cu numele Alice Valence a fost odată îndrăgostită de fratele tău cel mare, Gavin nu-i aşa? Mary dădu din cap afirmativ. Dar din anumite motive, pe care nu le cunosc, nu s-

au căsătorit. Alice s-a măritat cu fratele meu mai mare, Edmund, iar Gavin s-a însurat...

— Cu Judith, completă Mary.

— Da, Judith, continuă Brian. Fratele meu a fost ucis într-o noapte. Se opri o clipă Nu vorbi despre răutatea fratelui lui mai mare, despre felul cum fiecare trăia terorizat de el. Nu menţionă nici tânăra drăguţă, care şi-a tăiat venele în noaptea în care Edmund a fost ucis.

— Şi Alice a rămas văduvă, rosti Mary calmă.

— Da, aşa e. Eu cred că a încercat să-l recâştige pe Gavin. A avut loc şi un accident, şi-a opărit faţa cu ulei fierbinte. A fost rănită rău.

— Crezi că există vreo legătură între asta şi motivul pentru care sunt eu aici? Unde e acum această Alice?

— Locuieşte aici. Nu mai are pe nimeni. Se gândi la amabilitatea fratelui său, Roger. În toamna asta Roger s-a luptat în public, cu un alt frate al tău. S-au luptat pentru o femeie.

— Ăsta trebuie că a fost Stephen. Bronwyn... N-a spus nimic. Mary îşi frecă faţa cu mâna. N-am avut idee că s-a întâmplat aşa. O, Brian, ce trebuie să facem? Nu putem să ne lăsăm familiile să înceapă un război.

Brian era uimit de vorbele ei. Ce voia să spună cu „noi”? Cum putea ea să-şi închipuie că era de partea ei? Roger era fratele lui. Desigur, îi va ţine partea lui Roger. Trebuie că exista un motiv

bun, că Roger o ţinea prizonieră pe această femeie liniştită şi amabilă.

Înainte ca Brian să poată spune ceva, Mary vorbi din nou.

— De ce şchiopătezi? întrebă blând.

Brian era uimit. Nu l-a întrebat nimeni despre asta, de multă vreme.

— Mi-am rupt piciorul din cauza unui cal, spuse el hotărât. Mary îl privea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la mai mult şi Brian se trezi transportat în vremea de care nu-i plăcea să-şi amintească. Elizabeth avea cinci ani, continuă el cu voce îndepărtată. Chiar şi atunci arăta ca un înger. Unul din sculptorii în lemn o folosea ca model pentru toţi heruvimii din capelă. Eu aveam opt ani. Ne jucam în nisipul de pe terenul pentru turniruri. Fratele nostru Edmund era deja mare pe atunci, avea douăzeci şi unu de ani. Brian se opri o clipă. Nu-mi amintesc chiar tot. Mai târziu, mi-au spus că Edmund era beat. Nu ne-a văzut nici pe Elizabeth, nici pe mine, când a intrat în galop pe teren. Lui Mary i se opri răsuflarea de oroare. Am fi fost ucişi dacă n-ar fi fost Roger. Avea paisprezece ani, dar era mare şi puternic. S-a aruncat în faţa calului lui Edmund şi ne apucat pe amândoi. Dar copita calului m-a izbit peste piciorul stâng şi el m-a scăpat. Brian privi o clipă în depărtare. Calul mi-a strivit piciorul mai jos de genunchi. Avu un zâmbet

slab. Sunt norocos că nu l-am pierdut. Elizabeth a spus că grija lui Roger a fost cea care mi-a salvat piciorul. A stat lângă mine patru luni.

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

— Da, răspunse Brian simplu. El... Ne-a protejat pe mine şi pe Elizabeth toată copilăria. Apoi a băgat-o pe Elizabeth într-o mănăstire, când avea şase ani.

— Şi acum e tot acolo?

Brian zâmbi.

— Roger spune că îi caută un bărbat potrivit pentru ea, dar încă n-a găsit niciunul. Cum ai putea să găseşti un soţ pentru un înger? râse aducându-şi aminte de ceva ce spusese Elizabeth. L-a sugerat lui Roger să-i găsească un diavol. Dar el n-a găsit deloc nostimă gluma ei. Adesea, Roger nu râdea la remarcile aprige ale lui Elizabeth. Uneori limbajul ei e ciudat, cu tot aspectul ei dulce.

— Nu le putem permite familiilor noastre să se lupte, rosti Mary. Mi-ai demonstrat că fratele tău e un bărbat amabil şi iubitor. E probabil furios doar pe Stephen. Şi probabil că şi cumnata ta e supărată.

Brian aproape izbucni în râs. Furiile semi-nebuneşti ale lui Alice, erau mai mult decât supărare. Uneori a fost cu adevărat nebună şi a trebuit să i se dea ierburi de dormit. Ţipa tot timpul despre Judith şi Gavin Montgomery.

— Ai vorbit aşa puţin despre tine însăţi, rosti blând Brian. Eşti ţinută prizonieră aici, ai plâns zile întregi şi acum te preocupă persoana mea. Spune-mi, de ce ai plâns? Pentru tine sau pentru fraţii tăi…

Mary îşi privi mâinile.

— Eu sunt o fiinţă slabă şi laşă. Aş vrea să pot să mă rog cu toată puterea, dar fraţii mei m-au învăţat realitatea. Când vor descoperi că am plecat, vor fi aşa de furioşi. Gavin şi Stephen se vor pregăti calmi de război, dar nu va fi nimic calm în legătură cu Raine sau cu Miles.

— Ce vor face?

— Nimeni nu poate spune. Vor face ceea ce li se pare mai bine în acel moment. Raine este de obicei amabil, un urs mare, dar nu poate accepta nedreptatea. Iar Miles are un temperament oribil! Nimeni nu poate ghici ce vor face..

— Acest lucru trebuie oprit, spuse Brian ridicându-se. Am să mă duc la Roger şi am să-l rog să te elibereze.

Mary stătea alături de el, dar era mai scundă decât el.

— Nu crezi că rugămintea asta îl va înfuria? Trebuie să-l rogi?

Brian o privi. Rotunjimea ei blândă, ochii uriaşi şi lăcrimoşi! îl făcea să se simtă puternic cât un munte. Nu l-a rugat niciodată pe Roger nimic – care nu aparţinea de viaţa lui. Ea avea dreptate.

Cum putea să-i ceară ceva, cuiva pe care îl iubea aşa de mult?

Atinse faţa lui Mary.

— Am să te scot eu din acest loc. Îţi promit.

— Iar eu te cred, rosti Mary cu încredere. Acuma trebuie să pleci.

Brian privi celula mică şi umedă. Pe pardoseală era fân şi nu prea era curat. Singurul mobilier era un pat tare şi o găleată într-un colţ.

— E un loc mizerabil. Trebuie să vii cu mine, chiar acum.

— Nu! Se depărtă de el. Trebuie să fim atenţi. Nu putem să-l înfuriem pe fratele tău. Dacă e ca ai mei, poate spune lucruri pe care le va regreta mai târziu, dar va fi forţat să le respecte. Trebuie să aştepţi până dimineaţă, când e odihnit, apoi să vorbeşti cu el.

— Cum poate să te preocupe fratele meu, când asta înseamnă pentru tine încă o noapte în această gaură de infern?

Ea îi răspunse doar privindu-l.

— Acum, mergi în pace. Nu trebuie să ai grijă de mine.

Brian o privi o clipă, apoi îi apucă mâna şi o sărută.

— Eşti o femeie bună, Mary Montgomery. Se întoarse şi plecă.

Mary privi în gol, când auzi uşa încuiată din nou. Spera că nu l-a lăsat pe Brian să vadă cât de

înfricoşată era în realitate. Ceva fugi pe duşumea şi ea sări în sus. N-ar fi trebuit să plângă, ştia asta, dar era aşa laşă!

Roger îl privi şocat pe frăţiorul lui.

— Vreau să fie scoasă din celula aia, rosti Brian calm. Făcuse ce-i spusese Mary şi aşteptase până dimineaţa pentru a se confrunta cu Roger. Nu că ar fi dormit ceva, dar nici Roger, după cearcănele negre de sub ochii lui.

— Brian, te rog… Începu Roger cu vocea pe care o folosea doar pentru fratele şi sora lui mai mici.

Brian nu se potoli.

— Încă nu am aflat de ce o ţii prizonieră, dar indiferent de motiv, vreau să fie scoasă din celula aia.

Roger se întoarse cu spatele la Brian, pentru a nu observa durerea din ochii lui. Cum ar fi putut să explice umilinţa pe care i-o provocase familia Montgomery? A fost rănit, când cumnata lui s-a aruncat în braţele lui Gavin şi el a respins-o. Mai târziu Bronwyn l-a ales pe el şi s-a simţit reabilitat. Dar Stephen a beneficiat de o lovitură norocoasă, care l-a trimis la pământ. Fusese aşa de furios, încât n-a mai judecat, ci l-a atacat pe Stephen pe la spate. Acum voia să-i facă pe fraţii Montgomery să afle că nu putea să fie bătut întotdeauna.

— Nu i se va face nici lin rău, rosti Roger. Îţi

promit că nu am să o rănesc.

— Atunci de ce o ţii? Dă-i drumul acum, înainte de a izbucni un război la scară mare.

— E prea târziu acum.

— Ce vrei să spui?

Roger se uită la fratele mai mic.

— Raine Montgomery conducea mai multe sute de soldaţi ai regelui spre Wales, când a auzit că am pus mâna pe Mary. Şi-a întors oamenii şi acum îi conduce încoace, pentru a ne ataca.

— Ce? Suntem pe cale să fim atacaţi? Dar nu avem apărare. Nu ştie că nu poate conduce oamenii aşa, în aceste zile? Avem tribunale şi legi pentru a ne apăra de atacuri.

— Regele s-a întâlnit cu Raine, înainte de a ne putea ataca pe noi. Regele a fost aşa de furios din cauza folosirii oamenilor lui într-un conflict personal, încât l-a declarat pe Raine proscris. Şi acesta s-a retras în pădure.

— Dumnezeule mare! gâfâi Brian lăsându-se pe un scaun. Nu avem apărare, ca fortăreaţa aceea masivă a lui Montgomery. Dacă i-am da drumul lui Mary

Roger îşi privi fratele plin de admiraţie.

— Nu am intenţionat să te implic în această treabă. Trebuie să pleci de aici. Du-te şi stai pe una din celelalte proprietăţi ale mele. Am să vin şi eu curând.

— Nu! rosti Brian ferm. Trebuie să aplanăm

această ceartă. O să le trimitem mesaje regelui şi fraţilor Montgomery. Până atunci mă voi ocupa eu personal de Mary. Se ridică şi ieşi din cameră şchiopătând.

Roger privi fix uşa pe care o închisese Brian. Scrâşni din dinţi de furie, apoi apucă o secure de război din panoplia de pe perete. Şi azvârli cu ea în cealaltă parte a camerei, unde se înfipse în uşa de stejar.

— Blestemaţi fie toţi Mongomery, înjură el. Era încântat că regele era supărat pe ei. Nu făceau nimic decât luau. Luaseră frumuseţea cumnatei lui şi parţial şi mintea. Luaseră toate terenurile acelea din Scoţia, care trebuiau să fie ale lui. Şi acum cuceriseră şi admiraţia fratelui său. Niciodată înainte, Brian nu-l sfidase, nu făcuse nimic care să-l contrazică. Acum Brian credea că poate lua hotărâri şi să-i spună lui ce să facă.

Uşa se deschise şi intră Alice. Rochia ei era din satin verde-smarald tivită cu blană de iepure vopsită galben. Un voal de mătase subţire îi acoperea faţa.

— Tocmai l-am văzut pe Brian, rosti ea cu o voce gata de ceartă. Tocmai o ajuta pe femeia aia Montgomery să urce scările. Cum de ai putut să porunceşti să fie scoasă din celulă? O femeie ca asta trebuie să fie aruncată la câini.

— Brian a găsit-o singur. A fost hotărârea lui să aibă grijă de ea.

— Să aibă grijă de ea! ţipă strident Alice. Vrei să spui că o să o tratezi ca pe un oaspete, ca pe cealaltă de sus? zâmbi cu superioritate, apoi izbucni în râs. Sau nu mai dai tu ordine în casa asta? Se pare că Brian e responsabilul familiei acum.

— Trebuie că i-ai cunoscut pe toţi bărbaţii, nu-i aşa? Din câte am auzit, i-ai avut pe toţi.

Alice zâmbi.

— Eşti gelos? Am auzit că ai expediat-o pe soţia lui Stephen din camera ta, noaptea trecută. N-ai putut să faci nimic cu ea? îl ironiză ea. Poate că ar trebui să-l trimiţi pe Brian să-ţi ţină locul.

— Ieşi! rosti Roger cu voce scăzută, care nu lăsa niciun dubiu de ceea ce voia să însemne.

Bronwyn privea pe fereastră zăpada din curtea de jos. Era prizoniera lui Roger Chatworth de o lună şi în acest timp nu văzuse pe nimeni, cu excepţia uneia sau a două cameriste. Îi aduceau mâncare, lemne de foc, lenjerie curată. Camera îi era dereticată, oala de noapte golită, dar nu vorbea cu nimeni. Încercase să le pună cameristelor întrebări, dar ele se uitau la ea îngrozite şi ieşeau din cameră în vârful picioarelor.

Nu exista nicio metodă pe care să nu o fi folosit, în încercarea de a scăpa de acolo. Legase una de alta fâşii de cearşaf şi îşi dăduse drumul în jos, într-o parte a casei. Dar, când a ajuns pe

pământ, gărzile lui Roger au prins-o. A doua zi a venit un om şi a pus zăbrele la fereastră.

Încercase chiar să dea foc, pentru a crea o diversiune, dar gărzile au reţinut-o şi au stins focul. Şi-a făcut o armă din mânerul ulciorului de tablă şi a rănit un gardian. Cele două gărzi au fost înlocuite cu trei şi Roger a venit şi i-a spus că o leagă, dacă îi mai face probleme. L-a rugat pe Roger să-i dea veşti despre Mary. Fraţii Montgomery ştiu că femeile sunt ţinute captive?

Roger n-a răspuns la niciuna din întrebările ei.

Bronwyn se cufundă în singurătate. Singurul lucru de care putea să se ocupe erau amintirile ei despre Stephen. Avu timp să recapituleze fiecare moment al vieţii lor împreună şi acum ştia unde ar face schimbări. A trebuit să-şi dea seama că o rasă întreagă de oameni nu poate fi la fel de rea, ca oamenii care i-au făcut ochi dulci acasă la Sir Thomas. N-ar fi trebuit să fie furioasă că Stephen era aşa de interesat de persoana ei şi nu de clanul ei. N-ar fi trebuit să creadă atât de mult în poveştile lui Roger.

Nu e de mirare că Stephen a spus că e egoistă. Se pare că întotdeauna a văzut doar o parte a problemei. Se gândea la Stephen şi la regele lui şi ştia că atunci când – şi dacă – va scăpa vie din mâinile lui Roger Chatworth, se va duce la Kirsty şi va încerca să încheie pacea cu MacGregor. Îi datora asta lui Stephen.

— Brian, ce drăguţi sunt! zâmbi Mary acceptând pantofii de piele aduşi de el. Mă răsfeţi!

Brian o privi şi din ochii lui se revărsa dragoste. Au petrecut împreună cea mai mare parte a ultimei luni. Nu l-a mai rugat niciodată pe Roger să o elibereze, deoarece nu mai voia să o vadă plecând. Pentru că Mary izgonise singurătatea din viaţa lui. Roger era plecat prea des la tot felul de turniruri şi Elizabeth era tot timpul închisă la mănăstire. În ce priveşte celelalte femei, Brian învăţase de mult că femeile îl făceau să se simtă ruşinat şi stingher. Mary era cu zece ani mai mare şi tot atât de naivă ca el. Nu chicotea niciodată şi nici nu-i cerea să danseze cu ea şi nici nu se aştepta să o alerge prin tufişuri. Mary era liniştită şi simplă şi nu cerea nimic de la el. Petreceau zilele cântând din lăută şi uneori Brian îi spunea poveşti, poveşti pe care le avusese întotdeauna în cap, dar nu le spusese nimănui. Mary asculta întotdeauna şi întotdeauna îl făcea să se simtă puternic şi protector, ceva mai mult decât un frate mai mic.

Noile lui sentimente protectoare îl reţineau să-i spună că Bronwyn a fost şi ea luată prizonieră. Nu mai credea aşa orbeşte în fratele lui ca altădată şi le punea întrebări servitorilor, vrând să ştie ce se întâmplă în propria lui casă. Ceruse eliberarea imediată a lui Bronwyn şi Roger a fost

silit s-o facă. Acum numai Mary mai era captivă.

— Nimeni nu poate să te răsfeţe destul, zâmbi el.

Mary roşi şi îşi plecă genele.

— Vino şi stai lângă mine. Ai mai aflat ceva veşti?

— Nu, nimic, minţi Brian. Ştia că Raine era tot proscris, trăia tot undeva într-o pădure, capul unei bande de tâlhari, dacă o credea pe Alice. Dar lui Mary nu i-a spus niciodată care e situaţia lui Raine. Azi noapte s-a făcut frig, rosti el încălzindu-şi mâinile la focul din cămin. Printr-un acord tacit, nu-i menţionau niciodată pe Roger sau pe Alice. Erau doi oameni singuri, care stăteau împreună dintr-o nevoie reciprocă. Lumea lor era formată dintr-o încăpere mare şi plăcută, de la ultimul etaj al casei Chatworth. Aveau muzică, linişte, se bucurau unul de altul şi niciunul dintre ei nu fusese vreodată mai fericit.

Brian se lăsă pe pernele scaunului din faţa focului şi se gândi pentru a mia oară ce mult i-ar plăcea ca asta să dureze pentru totdeauna. Nu voia ca Mary să se înapoieze vreodată la „cealaltă” familie a ei.

În seara aceasta, Brian i-a vorbit lui Roger despre visele lui.

— Ce?! icni Roger cu ochii larg deschişi.

— Vreau să mă însor cu Mary Montgomery.

— Să te însori! Roger se lăsă pe speteaza

scaunului. Să fie aliat cu o familie pe care o considera duşmana lui! Femeia este a bisericii, nu poţi

Brian zâmbi.

— Nu şi-a depus jurămintele. Stă cu călugăriţele, parcă ar fi una dintre ele, asta e tot. Mary e aşa blândă. Nu doreşte decât să ajute lumea.

Cei doi bărbaţi fură întrerupți de hohotul de râs al lui Alice.

— Ei bine, Roger, în mod sigur ai aranjat totul de minune. Fratele tău mai mic vrea să se însoare cu sora mai mare a fraţilor Montgomery. Spune-mi, Brian, câţi ani are?

Destul de mulţi, ca să-ţi fie mama pe care ţi-ai dorit-o mereu?

Brian nu avusese niciodată până atunci vreun motiv să se înfurie. Întotdeauna fusese protejat de Roger, să nu se confrunte cu neplăcerile lumii, dar acum mârâi repezindu-se la Alice.

Roger îl prinse pe fragilul lui frate mai mic.

— Nu e nevoie de aşa ceva.

Brian se uită în ochii lui Roger. Pentru prima oară în viaţa lui, nu mai crezu despre fratele lui că e perfect.

— Intenţionezi să-i permiţi să spună astfel de lucruri? îl întrebă calm.

Roger se încruntă. Nu-i plăcea felul cum se uita Brian la el, aşa de rece, ca şi cum n-ar mai fi fost

cei mai apropiaţi prieteni.

— Sigur că greşeşte. Totuşi cred că nu te-ai gândit prea bine la toate astea. Ştiu că eşti tânăr şi ai nevoie de o soţie şi…

Brian sări depărtându-se de Roger.

— Vrei să spui că sunt aşa de prost, încât nu ştiu ce vreau?

Alice scoase un hohot uriaş.

— Răspunde, Roger! Intenţionezi să-ţi laşi fratele să se însoare cu o Montgomery? Pot să aud deja vorbindu-se în întreaga Anglie.. Vor spune că n-ai putut să-l termini pe Stephen pe la spate, aşa că încerci în alt mod. Vor spune că familia Chatworth ia doar ce lasă familia Montgomery. Eu nu l-am putut avea pe Gavin. Tu n-ai putut s-o ai pe Bronwyn, aşa că-l dai pe fratele tău invalid după fata-bătrână care e sora lor.

— Taci odată! zbieră Roger.

— Adevărul doare, nu-i aşa? îl ironiză Alice.

Maxilarele lui Roger se încleştară.

— Fratele meu nu se va însura cu o Mongomery.

Brian se ridică în toată înălţimea lui. Era jumătate cât Roger.

— Mă voi însura cu Mary, rosti ferm.

Alice râse din nou.

— Ar fi trebuit să i-o dai în grijă pe cealaltă. Poate că şi-ar fi satisfăcut poftele cu ea, dar cel

puţin nu ar fi vorbit de însurătoare.

— Despre ce vorbeşti, ciumă ce eşti? întrebă Brian. Care cealaltă?

Alice îl privi fix, prin văl.

— Cum îndrăzneşti? gâfâi ea. Cum îndrăzneşti să-mi spui ciumă? Frumuseţea mea a fost aşa de mare, că nu m-aş fi dat niciodată unui neputincios infirm ca tine.

Roger făcu un pas înainte.

— Ieşi afară, înainte de a-ţi face o cicatrice şi pe celălalt obraz.

Alice mârâi la el, înainte de a se întoarce să plece.

— Întreabă-l de Bronwyn de sus, râse ea şi ieşi în grabă din cameră.

Roger se întoarse şi dădu de ochii reci ai lui Brian. Nu-i plăcea felul cum se uita Brian la el. Era ca şi cum Brian nu-şi mai adora fratele mai mare.

— Ai spus că i-ai dat drumul, rosti Brian hotărât. Câte alte minciuni mi-ai mai spus?

— Te rog, Brian, începu Roger cu tonul acela special, pe care îl folosise întotdeauna faţă de frăţiorul şi surioara lui.

Dar Brian se depărtă de el.

— Nu mai sunt copil şi nu voi permite să fiu tratat în acest fel! Ce prost am fost! Nu e de mirare că fraţii Montgomery nu ne atacă. Ţii captive două din femeile lor, nu-i aşa? Cum am

putut să te ascult? Nu te-am întrebat niciodată, dacă ceea ce ai făcut e drept. Am fost prea fericit cu Mary, ca să mai gândesc. Am fost întotdeauna prea ocupat, pentru a gândi de unul singur, nu-i aşa?

— Brian, te rog

— Nu! strigă Brian. Măcar o dată o să mă asculţi. Mâine dimineaţă le escortez pe Mary şi pe Bronwyn, înapoi la familia lor.

Roger simţi ridicându-i-se părul de pe ceafă.

— Sunt prizonierele mele şi nu o să faci aşa ceva.

— De ce sunt prizonierele tale? întrebă Brian. Pentru că l-ai atacat pe Stephen Montgomery pe la spate? Pentru că ai fost învins de el?

Roger se clătină, dându-se înapoi.

— Brian, cum poţi să-mi vorbeşti în felul acesta? După tot ce am făcut pentru tine?

— Sunt sătul să mai aud cum mi-ai salvat viaţa, a mea şi a lui Elizabeth! Sunt sătul să-ţi fiu recunoscător în orice clipă a vieţii mele. Mi-am petrecut tot timpul ca frăţiorul tău. Acum am crescut, sunt bărbat şi pot să iau propriile mele hotărâri.

— Brian, şopti Roger. N-am intenţionat niciodată să-ţi cer recunoştinţă. Tu şi Elizabeth aţi fost toată viaţa mea. Nu mai am pe nimeni. Şi nu am vrut pe nimeni altcineva.

Brian oftă şi furia îl părăsi.

— Ştiu. Întotdeauna ai fost bun cu noi, dar a venit timpul să te las şi să-mi croiesc propriul drum. Vreau să mă însor cu Mary şi asta intenţionez să fac. Se întoarse. Mâine am să le duc pe femei acasă la ele.

Imediat ce Brian părăsi camera, Roger începu să tremure. Nicio luptă sau turnir nu l-au lăsat aşa de secătuit, ca această confruntare cu Brian. Clipă de clipă l-a văzut pe dragul şi dulcele lui frăţior schimbându-se. Văzuse cum îl părăseşte adoraţia oarbă faţă de fratele lui mai mare.

Roger se prăbuşi pe un scaun şi privi fix ceramica pardoselii. Brian şi Elizabeth erau tot ce avea. Toţi trei au fost împreună o forţă puternică împotriva răutăţii drăceşti a lui Edmund. Elizabeth fusese întotdeauna independentă. Faţa ei angelică ascundea o fire puternică şi adesea i se împotrivise lui Edmund. Dar Brian căutase întotdeauna dragostea şi protecţia lui Roger.

Brian era mulţumit să-l lase pe Roger să ia toate hotărârile, în locul lui. Şi lui Roger i-a plăcut acest rol. Îi plăcea adoraţia lui Brian pentru el.

Dar în seara aceasta a văzut cum toată această adoraţie dispare. Brian se schimbase dintr-un băiat dulce şi iubitor într-un bărbat ostil, revendicativ, arogant.

Şi totul din cauza familiei Montgomery!

Roger nu-şi dădu seama când a început să bea. Vinul părea la îndemână şi îl luă, fără să se gândească ce făcea. Tot ce putu să-şi amintească erau ochii reci ai lui Brian şi faptul că familia Montgomery îi furase dragostea fratelui său.

Cu cât bea mai mult, cu atât mai mult se gândea la toate necazurile pe care i le provocase familia Montgomery. Frumuseţea pierdută a lui Alice părea o insultă directă adusă lui. La urma urmei, era ruda lui. Judith şi Gavin se distraseră pe seama lui Alice; şi cel mai rău, au râs de ea – exact cum au râs de el. Putea să audă ironiile oamenilor de la curte, unde s-a dus după lupta cu Stephen.

— Am auzit că ai luptat într-o partidă, pentru şefuliţa aia a Montgomery-lor. Nu că te-aş blama pentru ceea ce am auzit, dar erai aşa de aprins pentru ea, încât ai căutat-o pe la spatele lui Stephen?

Cuvintele îi răsunau în cap, iar şi iar. Fiul regelui Henric tocmai se însurase cu o prinţesă spaniolă şi regele nu voia ca buna lui dispoziţie să fie stricată de activităţile lipsite de cavalerism ale lui Roger.

Roger izbi cana cositorită cu capac de braţul scaunului şi un ornament de pe ea se desprinse.

— La dracu’ cu toţi! blestemă el. Brian era gata să se lepede de toţi anii de dragoste şi loialitate, pentru o femeie pe care de abia o cunoştea. Se

gândi la şmecheria lui Bronwyn, care a râs de el când a încercat să facă dragoste cu ea. O şmecherie de târfă! Exact ca şmecheria folosită de Mary, când i-a declarat lui Brian că nu aparţine bisericii. Brian părea să-şi închipuie că Mary e pură şi vrednică de căsătorie, când de fapt era destul de înţeleaptă să fie în stare să seducă un băiat inocent, cu zece ani mai tânăr decât ea. Sperase oare să-l folosească pentru a-şi recăpăta libertatea, sau încerca să pună mâna pe proprietăţile Chatworth? Fraţii Montgomery îşi făcuseră un obicei din a se însura cu mari bogăţii.

Roger se ridică în picioare nesigur. Era datoria lui, în calitate de protector al lui Brian, să-i arate frăţiorului său ce căţele mincinoase erau toate femeile. Erau ca Alice, sau ca Bronwyn. Niciuna nu era dulce şi blândă, şi în mod cert niciuna nu era demnă de fratele lui, Brian.

Ieşi din cameră clătinându-se şi urcă scările. Nu avea idee unde se duce şi numai când ajunse la uşa camerei lui Bronwyn se opri. Imaginea părului ei negru şi a ochilor albaştri plutea înaintea lui. Îşi amintea fiecare curbă a trupului ei demn de a fi dorit. Puse mâna pe zăvorul uşii, după care îşi aminti felul cum îşi ridica sfidătoare în aer bărbia cu gropiţă. Plecă de la uşă. Nu, nu era suficient de beat pentru a putea să ţină piept ironiilor ei. N-a fost în stare să

ajungă aşa beat!

Urcă încă un rând de scări, până la ultimul etaj al casei. Problemele de acum îi fuseseră cauzate de târâtura asta, care se îmbrăca asemeni unei călugăriţe şi-l ademenea pe frăţiorul lui. Metodele ei diavoleşti provocau destrămarea familiei lui. Brian a spus că mâine va pleca de pe moşia Chatworth. Se va duce să se însoare cu o Montgomery şi să-l părăsească pe el. Ca şi cum fraţii Montgomery nu ar fi avut o familie destul de mare, intenţionau să o ia şi pe a lui!

Roger trase zăvorul de la uşa camerei lui Mary. Razele lunii se strecurau pe fereastră şi lângă pat ardea o lumânare de noapte.

— Cine e? şopti Mary ridicându-se în pat. Era frică în vocea ei. Roger se împiedică de un scaun, apoi îi dădu un picior şi îl zdrobi de perete. Cine e? rosti mai tare Mary, Vocea începuse să-i tremure.

— Un Chatworth, mârâi Roger. Unul din temnicerii tăi. Stătea deasupra patului privind în jos, la ea. Părul şaten lung era împletit într-o coadă. Ochii îi erau larg deschişi de frică.

— Lord Roger, eu…

— Tu, ce? întrebă el. Nu vrei să-mi urezi bun sosit în patul tău? Nu e un Chatworth la fel de bun ca celălalt? Pot şi eu să te eliberez, ca şi Brian. Vino, hai să vedem ce posezi de l-ai ademenit aşa pe fratele meu.

Roger apucă cuvertura, pe care Mary o ţinea adunată până sub bărbie, şi o trase de pe ea. Se uită cu ochi sticloşi la cămaşa lungă de bumbac pe care o purta. Cele mai multe femei nu sunt îmbrăcate cu nimic în pat, dar asta, o ultimă târfă, purta cămaşă. Dintr-un motiv oarecare, aceasta îl înfurie şi mai rău. Prinse cămaşa de guler şi o smulse de pe ea. Nici măcar nu-i observă trupul şi nici nu o auzi când începu să ţipe îngrozită. Tot ce putea auzi era cum Brian spunea că va părăsi casa lui, pentru femeia asta. Are să-i arate lui Brian ce târfă era şi că nu era demnă de afecţiunea dragului lui frăţior.

Căzu peste trupul durduliu şi inocent al lui Mary într-o stare de nebunie. Îşi scosese doar atâtea haine, cât să-şi realizeze fapta. Picioarele ei erau strâns lipite unul de altul şi a trebuit să se înfigă cu forţa între ele, petru a le desface. Ţipetele ei se transformară într-un scâncet terorizat. Trupul ei era la fel de rigid, ca. O bucată de fier.

Nu a fost nicio plăcere să o violeze. Era uscată şi încordată şi Roger a trebuit să se izbească cu putere în ea pentru a reuşi să o pătrundă. Totul a fost gata în câteva secunde. Băutura şi emoţia prin care trecuse acţionară împreună pentru a-l epuiza. Se rostogoli de pe ea şi căzu alături în pat. Acum Brian nu o să-l mai părăsească, se gândi în timp ce închidea ochii. Crăciunul

următor, Brian, Elizabeth şi cu el vor fi împreună, ca întotdeauna.

Mary rămase liniştită, când Roger se rostogoli departe de ea. Îşi simţea corpul violat, murdar. Primul ei gând a fost la fraţii ei. Cum ar putea să apară iar în faţa lor, când a fost ceea ce Roger spusese de atâtea ori, o târfă? Brian nu va putea să mai stea niciodată cu ea, să vorbească cu ea.

Se ridică din pat calmă. Ignoră durerea din corp şi sângele de pe coapse. Cu mare grijă îşi trase peste cap singura ei rochie. Era un obiect simplu din lână bleumarin, o rochie pe care surorile o făcuseră pentru ea. Se uită în jurul camerei pentru ultima oară, apoi se duse la fereastră.

Aerul rece al nopţii o izbi în faţă şi ea îl inspiră profund. Apoi ridică ochii spre cer. Ştia că Domnul nu o va ierta pentru ceea ce face, dar nici ea nu putea să se ierte pentru ceea ce i se întâmplase.

— La revedere, fraţilor, îi şopti ea vântului. La revedere, Brian al meu.

Îşi făcu cruce, îşi încrucişă mâinile peste sâni şi sări spre pietrele de dedesubt.

Animalele moşiei Chatworth au simţit că s-a întâmplat ceva rău, înaintea oamenilor. Câinii au început să latre; caii au devenit neliniştiţi în grajduri.

Brian, supărat şi incapabil să doarmă, aruncă

un halat pe el şi ieşi afară.

— Ce e? îl întrebă pe băiatul de la grajduri, care trecea în fugă pe lângă el.

— O femeie s-a aruncat de la fereastra ultimului etaj, strigă el peste umăr. Trebuie să-l găsesc pe Lord Roger.

La vorbele băiatului, inima lui Brian se opri. Probabil că era una dintre femeile ţinute prizoniere. Te rog, fă să fie femeia pe care nu o cunoştea, Bronwyn, se rugă el. Dar chiar când gândea aceasta, ştia deja cine zăcea moartă.

Se îndreptă calm spre partea casei, în care se afla fereastra camerei lui Mary. Se strecură prin mulţimea de servitori şi privi fix cadavrul.

— A fost violată, rosti încet o femeie. Priviţi sângele ăla de pe ea.

— E exact ca atunci când trăia Lord Edmund. Şi eu care am crezut că cel tânăr e mai bun.

— Plecaţi de aici! strigă Brian. Îi făcea rău să vadă că se simţeau liberi să o privească pe iubita lui Mary. M-aţi auzit? Plecaţi de aici!

Servitorii nu erau obişnuiţi să primească ordine de la Brian, dar recunoscură tonul autoritar din vocea lui. Se întoarseră repede şi plecară, pentru a se ascunde în colţurile mai umbroase şi a-l privi pe Brian şi pe această femeie pe care nu o văzuseră niciodată.

Cu blândeţe, Brian netezi hainele lui Mary. Apoi îi îndreptă gâtul aflat într-o poziţie

neobişnuită. Voia să o ducă în casă şi chiar făcu câteva încercări, dar nu era suficient de puternic. Chiar şi slăbiciunea asta părea să alimenteze furia care se ridica în el. Servitorii şi-au dat seama că Roger o violase, dar Brian nu-i credea. Una dintre gărzile de corp! se gândi el.

În timp ce stătea acolo îşi imagina tortura la care îl va supune, ca şi cum asta ar fi ajutat să i-o aducă pe Mary înapoi.

Ca în transă, urcă scările spre camera lui Mary. Gărzile încercară să-l oprească, dar se dădură înapoi când îi văzură faţa. Împinse uşa camerei lui Mary deschizând-o.

Privi câteva clipe forma lui Roger, care dormea ca mort şi sforăia, lungit pe patul lui Mary. Nu mai avea în cap niciun gând, doar sentimentele care-l bântuiau. Părea că creşte şi devine mai puternic cu fiecare minut.

Foarte calm se întoarse şi luând un ulcior cu apă rece de pe masă îl turnă pe capul lui Roger.

Acesta gemu şi deschise ochii.

— Brian, rosti el ameţit zâmbind slab. Tocmai te visam.

— Scoală! rosti Brian cu voce mortală.

Roger deveni atent. Era antrenat pentru luptă şi ştia cum să-şi controleze simţurile, când simţea că se iveşte un pericol.

— Ce s-a întâmplat? Elizabeth… Se opri brusc, când se ridică şi realiză unde se află. Unde e

femeia Montgomery?

Pe faţa lui Brian, privirea de oţel nu se schimbă.

— Zace moartă pe pietrele de jos.

O pâlpâire îi străbătu faţa lui Roger.

— Am vrut să-ţi dovedesc ce fel de femeie e. Am vrut să-ţi arăt

Vocea reţinută a lui Brian îi tăie argumentaţia.

— Unde e soţia lui Stephen Montgomery?

— Brian, trebuie să mă asculţi, pledă Roger.

— Să te ascult! gâfâi Brian. Tu ai ascultat ţipetele lui Mary? Ştiu că era o femeie timidă, dar pariez că a ţipat mult. Ţi-a făcut plăcere?

— Brian…

— Încetează! Astea au fost ultimile cuvinte, pe care mi le-ai adresat. Mă duc să o caut pe cealaltă femeie pe care o ţii captivă şi plecăm de aici. Ochii i se îngustară. Dacă am să te mai văd vreodată, am să te ucid!

Roger căzu pe spate, ca şi cum ar fi fost lovit. Se uită amorţit cum Brian iese din cameră. Se uită la sângele de lângă el de pe cearşaf şi se gândi la femeia care zăcea moartă jos. Oare ce făcuse?

Lui Brian nu i-a trebuit prea mult timp să o găsească pe Bronwyn. Ştia că trebuie să fie în camera unde Edmund îşi ţinea odată femeile. Din nou, gărzile din faţa uşii nu-l opriră. Curentul subteran al tragediei nopţii răzbătuse prin ziduri.

Când Brian intră în cameră, Bronwyn era trează şi pregătită.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă încet pe tânărul cu aspect groaznic din faţa ei.

— Sunt Brian Chatworth, rosti el şi te duc la familia ta. Eşti gata?

— Şi cumnata mea este ţinută ostatică aici. Nu plec fără ea.

Brian îşi încleştă maxilarele.

— Fratele meu ţi-a violat sora şi ea s-a sinucis.

Rosti cuvintele aproape cu indiferenţă, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el, dar Bronwyn simţi ce se afla în profunzime. Mary, gândi ea, dulcea, draga, blânda Mary!

— Nu putem să o lăsăm aici. Trebuie să o duc înapoi, la fraţii ei.

— Nu trebuie să te preocupe Mary. O să am eu grijă de ea.

Ceva în felul cum pronunţase „Mary” îi spuse multe lui Bronwyn.

— Sunt gata, rosti calmă şi îl urmă, în timp ce părăsea camera.

Odată ce fură afară, în aerul rece al nopţii, Brian se întoarse spre ea.

— Voi aranja să te însoţească gărzile. Te vor duce unde doreşti. Sau poţi să mergi cu mine la castelul Montgomery.

Lui Bronwyn nu i-a trebuit prea mult să se hotărască. Avusese o lună de gândire, cât timp a

fost sechestrată singură în cameră. Trebuia să facă pace cu MacGregory, înainte de a-l revedea pe Stephen. Trebuia să dovedească faptul că dragostea ei îl merita.

— Trebuie să mă întorc în Scoţia şi nu vreau gărzi englezeşti. Voi călători mai uşor singură.

Brian nu o contrazise. Nefericirea şi ura lui proprie îi ocupau toate gândurile. Dădu scurt din cap.

— Poţi să iei un cal şi atâtea provizii câte ai nevoie. Se întoarse să plece, dar ea îl prinse de braţ.

— O să ai grijă de Mary?

— Cu propria mea viaţă, rosti el din străfunduri, şi îi voi răzbuna moartea. Apoi plecă.

Bronwyn se încruntă gândindu-se cât de mult ar un Mary orice discuţie despre răzbunare. Deodată se privi şi realiză pentru prima oară că e liberă. Trebuia să plece cât mai repede posibil, înainte ca aici să aibă loc mai multă violenţă. Avea treburi multe de făcut. Poate că salvarea unor vieţi, chiar a unor vieţi de scoţieni, i-ar plăcea fantomei lui Mary. Se îndreptă spre grajduri.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Bronwyn îşi rezemă capul de trupul cald al

vacii pe care o mulgea. Era încântată că venise la căsuţa părinţilor lui Kirsty, în loc să se întoarcă la Larenston. Kirsty şi Donald îl luaseră pe micuţul Rory Stephen şi se întorseseră la casa lor din nord. Bronwyn îşi privise calul şi era gata să încalece, când Harben o prinse de braţ.

— Tu o să rămâi la noi, fato, până ne întâlnim cu MacGregor. Dacă mai vrei asta.

Se uită de la Harben la Nesta şi înapoi.

— De cât timp ştiţi?

— Donald mi-a spus, după ce aţi plecat. Bănuiam eu ceva, totuşi. Nu vorbeşti ca o femeie obişnuită. Ai mai multă…

— Încredere în mine? întrebă Bronwyn plină de speranţă.

Harben răsuflă zgomotos.

— Aş zice mai multă insolenţă. O privi. Lui MacGregor o să-i placă de tine. Ochii i se îndreptară spre sarcina ei deja evidentă. Văd că omului tău i-a plăcut berea de casă. Ea râse. Harben o conduse pe drumul spre căsuţa lui. Un lucru nu înţeleg, continuă el. Pot să văd că tu eşti MacArran, dar pe omul ăla al tău nu pot să-l văd ca pe un englez. Aş crede mai mult că e un MacArran, decât un englez.

Intraseră în casă râzând, iar Nesta le zâmbi la amândoi. Ea era cea care făcea ferma să funcţioneze şi era conştientă că Bronwyn şi Harben munceau, în timp ce se certau.

Fusese nevoie de câteva zile pentru a aranja o întâlnire cu MacGregor. Acesta a fost de acord să nu spună nimănui şi să nu ia niciun om cu el, ca şi Bronwyn. Mâine dimineaţă în zori, se vor întâlni, în ceţurile mlaştinilor.

Trase mai tare de uger şi-şi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr ce o deranja. Termină de muls şi îşi netezi absentă părul. Trebuia să ducă găleata în partea cea mai depărtată a şopronului, când observă că afară era deja întuneric. Exact când ultima picătură de lapte căzu în găleată, auzi un zgomot ce o făcu să se oprească brusc.

Era un lătrat slab, doar un sunet mic, dar care îi amintea de Rab, şi în ochi îi apărură lacrimi. Îşi amintea foarte clar cum l-a văzut pe Rab căzut la pământ, cu gaura rănii din coaste.

Sunetul se auzi din nou şi se întoarse, cu găleata încă în mână. Acolo, stând liniştit, cu ochii vii şi dând din coadă, se afla Rab.

Avu timp doar să pună jos găleata, pentru că în clipa următoare toate cele peste şaptezeci de kilograme ale câinelui erau grămadă pe ea. O izbi cu spatele de o iesle, încât aproape o rupse în două.

— Rab! şopti ea strângându-l în braţe. Rab! Râdea de ameninţarea că o va doborî în entuziasmul lui. O, dulcele meu căţel! ţipă ea. De unde ai apărut? Am crezut că ai murit? îşi îngropă faţa în blana lui. Deodată se auzi un

fluierat uşor dar pătrunzător şi Rab înţepeni. În clipa următoare se afla pe pământ în faţa ei. Ce e băiete?

Ridică ochii şi-l văzu pe Stephen. Avea părul mai scurt, dar era îmbrăcat tot în scoţian. Îl cercetă încet de sus până jos. Parcă uitase se solid era, ce puternic şi musculos. Ochii lui albaştri o priveau intens.

— O să am şi eu parte de acelaşi bun venit, ca Rab? întrebă calm.

Nu se mai gândi, ci sări pe el, cu braţele agăţându-i-se de gât şi cu picioarele în aer.

Stephen nu scoase niciun cuvânt, ci începu să o sărute cu toată foamea pe care o simţea. Era aşa de mult de când n-o atinsese. Se retrase cărând-o şi pe ea şi căzură pe o grămadă groasă de paie. Chiar în timp ce cădeau, mâinile lui se aflară pe nasturii bluzei ei.

— Nu putem… murmură Bronwyn sub buzele lui. Harben…

Stephen o muşcă de lobul urechii.

— L-am spus că am programat o orgie, pentru tot restul zilei.

— Nu se poate!

— Aşa am făcut! o sfidă el cu o privire amuzată. Apoi expresia feţei lui se schimbă. Ochii i se deschiseră mari şi se uită la ea uluit. În următoarea clipă îi trăgea de pe ea îmbrăcămintea şi rămase cu gura căscată văzând

proeminenţa tare a abdomenului ei.

O privi întrebător.

Ea zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

Strigătul de fericire al lui Stephen sperie găinile de pe stinghiile şopronului.

— Un copil! râse el. Harben a avut a naibii de multă dreptate în privinţa berii de casă.

— Am rămas însărcinată înainte de a o întâlni pe Kirsty, aşa spune Morag.

El se întinse lângă ea şi îi trase trupul gol mai aproape de el.

— Atunci poate că eu am fost cauza, nu Harben, rosti cu o bucurie interioară profundă.

Bronwyn se ghemui lângă el, frecându-şi coapsele de ale lui.

— Totuşi, s-ar putea să fie de vină şi berea de casă, rosti ea întristată. Nu-mi amintesc de nimic altceva, care să-mi poată da un copilaş.

El chicoti, apoi mişcându-se repede o trânti cu faţa în jos, în fân. Într-o clipă scăpă şi el de pled. Îşi ţinea genunchiul pe spatele ei mic. Când fu gol, se aplecă şi îi sărută partea din spate a genunchilor.

— Te-am uitat complet, murmură el în timp ce-i încolţea tendoanele cu dinţii. Mâinile îi mângâiau picioarele, în timp ce gura o chinuia. Mormăi sub el şi încercă să se întoarcă, dar el o ţinu strâns continuând dulcea tortură.

Pielea lui lipită de a ei îi trimitea fiori prin tot

trupul. Gura lui porni în sus pe spate, picioarele îi erau lipite de ale ei. Duritatea şi pilozitatea coapselor lui o excitau. Mâinile lui mari îi mângâiau spatele, jucându-se cu forma ei dulce.

Exact când îşi dădu seama că nu mai putea suporta, el o întoarse. O sărută în timp ce mâinile îi mângâiau burta, apoi se urcară spre sâni. Se arcui spre el, când gura lui îi atinse sânii.

Apoi el se ridică mai sus, dinţii lui alergându-i pe gât. Se agăţă de el şi-l trase în jos, pe ea.

— Flămândă, stăpâna mea? îi mormăi la ureche.

Ea îl muşcă, aproape prea tare, şi în următoarea clipă el se lăsa peste ea. Era aşa de mult de când nu mai fuseseră împreună, şi gura lui Stephen pe genunchii ei o excitase până la febră. N-a fost nevoie decât de câteva pătrunderi, înainte ca amândoi să vibreze în convulsiile iubirii.

— O, Stephen, şopti lipindu-l de ea. Era aşa de bine să se simtă din nou în siguranţă, să nu mai fie singură. Nici nu-şi dădu seama când începură să-i curgă lacrimile. Stephen se dădu jos de pe ea şi o trase în paradisul braţelor lui puternice. Se acoperiră cu pledul şi Rab îşi frecă botul de spatele stăpânei lui.

Siguranţa şi securitatea pe care le simţea o făcură să plângă şi mai tare.

— A fost oribil? întrebă el cu blândeţe. Ne-am simţit aşa de neajutoraţi, era aşa de puţin ce puteam să facem.

Îşi şterse lacrimile şi-l privi.

— Mary?

Îşi lăsă capul.

— Brian Chatworth ne-a adus-o. Rămase tăcut o clipă. Nu era timpul să vorbească acum despre tristeţea – şi furia – cauzate de moartea surorii lui. Dulcea, blânda Mary, care n-a făcut decât bine în viaţa ei, nu meritase o moarte aşa crudă. Miles fusese gata să-l ucidă pe Brian, înainte ca Gavin şi Stephen să-l oprească. Când Brian şi-a spus povestea, a reieşit adevărul că, şi atunci când era ţinută captivă, May a oferit doar iubire. Nefericirea lui Brian era evidentă, în timp ce ţinea în braţe trupul lipsit de viaţă al femeii pe care a iubit-o.

— Brian s-a dus să-l caute pe Raine, indiferent unde se află, continuă Stephen. Am auzit că se ascunde în pădure. De ce nu te-ai întors la Larenston? Tam a îmbătrânit cu douăzeci de ani în ultima lună. Ştie aşa de puţine despre ceea ce s-a întâmplat. Ei l-au găsit pe Rab dimineaţa. Tam era convins că e mort.

— Am vrut să fac ceva pentru Mary.

— Pentru Mary? Ai venit la Harben din cauza lui Mary?

Bronwyn începu să plângă şi mai tare.

— Ai avut dreptate. Am avut destul timp să mă gândesc la asta. Sunt aşa de egoistă şi nu merit iubirea ta.

— Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă el.

— Aşa cum ai spus tu, când o ţineai în braţe pe femeia aia, se smiorcăi ea fără prea mare legătură.

Stephen se încruntă încercând să-şi amintească despre ce vorbea. De când erau căsătoriţi, nu atinsese nicio altă femeie. Fiecare femeie pe care o vedea pălea în comparaţie cu frumuseţea şi spiritul ei. Apoi zâmbi amintindu-şi noaptea din castelul lui Gavin.

— Aggie! râse el. Târfa castelului. Stăteam acolo simţindu-mă îngrozitor şi compătimindu-mă, când ea a intrat în cameră, şi-a desfăcut bluza şi s-a aruncat pe genunchii mei.

— Şi în mod sigur n-ai împins-o deoparte! Te distrai cu ea când am intrat eu.

— Mă distram? întrebă el, apoi ridică din umeri. Sunt bărbat şi pot să fiu furios şi supărat, dar nu mort.

Bronwyn apucă o mână de fân şi i-o aruncă în cap.

El îi fixă braţele de-a lungul trupului.

— Spune-mi ce am zis în noaptea aceea, insistă el.

— Nu-ţi aminteşti! Cum a putut să uite ceva ce însemna aşa de mult pentru ea?

— Tot ce îmi amintesc e cum ţipam unul la altul, apoi eu am încălecat. Nu-mi amintesc nici unde m-am dus. Undeva pe drum, am căzut la pământ şi am adormit. Dimineaţa mi-am dat seama că probabil te-am pierdut din cauza idioţeniei mele, aşa că am hotărât să fac ceva pentru a încerca să te recâştig.

— De aceea te-ai dus la regele Henric? Să mă recâştigi pe mine?

— Pentru niciun alt motiv, rosti el. Urăsc curtea. Toată pierderea aia de timp!

Ea îl privi fix, apoi râse.

— Vorbeşti ca un scoţian.

— Regele Henric a spus că nici nu mai sunt englez, că într-adevăr vorbesc ca un scoţian. Ea râse şi începu să-l sărute. O împinse deoparte. Încă nu mi-ai răspuns. Tot timpul cât am stat la curte am crezut că eşti cu fraţii mei. Gavin era aşa furios, încât a refuzat să-mi scrie. Cred că şi-a închipuit că ştiu că ai să pleci din casa lui, în noaptea când am părăsit-o şi eu. Tu şi Miles i-aţi speriat de moarte, să ştii.

— Pe tine nu? întrebă ea. Ce ai crezut când ai aflat că m-am întors în Scoţia?

— N-am avut timp să gândesc! rosti el dezgustat. Gavin, Raine, Miles şi Judith mi-au ţinut nişte prelegeri zile întregi. Când au terminat, nu mi-au mai vorbit.

— Şi în tot acest timp, cât am fost eu în Scoţia,

nu mi-ai trimis nici măcar un mesaj!

— Dar, tu m-ai părăsit! strigă el aproape. Tu ar fi trebuit să-mi trimiţi mesaje!

— Stephen Montgomery! oftă ea. Nu te-am părăsit. Tocmai ai spus că ai plecat la regele Henric. Îţi închipuiai că eu voi sta să aştept întoarcerea ta? Ce ar fi trebuit să spun familiei tale, că ai preferat o slujnică grasă în locul meu? Şi după toate cele ce le-ai spus! îşi luă ochii de la el.

El îşi puse degetele sub bărbia ei şi îi trase faţa înapoi, să se uite la el.

— Vreau să ştiu ce am spus. Ce te-a făcut să mă părăseşti? Te cunosc şi chiar dacă eram cu servitoarea aia, nu trebuia să pleci. Probabil că ai fi luat un vătrai fierbinte la ea.

— Merita torturată! rosti Bronwyn înfierbântată.

Tonul lui Stephen fu ferm, aproape rece.

— Vreau să aud ce ai de spus.

Deşi el se afla deasupra, ea privi în altă parte. Uşor, în ochi îi apărură lacrimi. Nu strigase niciodată aşa mult în toată viaţa ei, gândi cu dezgust.

— Ai spus că sunt egoistă, că am fost prea egoistă pentru a iubi. Ai spus că mă ascund în spatele clanului, deoarece mi-e frică să mă maturizez. Ai spus… Că intenţionezi să găseşti o femeie, care nu e rece şi care poate să-ţi dea

ceea ce ai nevoie. Stephen rămase cu gura căscată de uimire, apoi începu să râdă. Ea ridică ochii la el şocată. Nu văd nimic vesel în defectele mele, rosti ea rece.

— Defecte! gâfâi el printre hohote. Dumnezeule! Trebuie că eram foarte beat! Nu cunosc pe nimeni, care să poată bea ca mine.

Ea încercă să se rostogolească de lângă el.

— N-am să râd! Probabil că e firea mea egoistă, care mă face să fiu incapabilă să văd ceva vesel în cuvintele tale.

Stephen o trase înapoi la el. Îl împinse şi pentru o clipă el o lăsă să câştige bătălia, dar apoi, continuând să râdă, o trase din nou la el.

— Bronwyn, rosti el serios. Ascultă-mă. Eşti cea mai lipsită de egoism persoană pe care am întâlnit-o. N-am văzut pe nimeni căruia să-i pese aşa de puţin de sine şi aşa de mult de alţii, aşa cum faci tu. Nu-ţi dai seama că de aceea eram aşa supărat, când te-ai atârnat dincolo de marginea stâncii? Aveai putere să porunceşti oricui altcineva să meargă, ai fi putut să faci ce te-a sfătuit Douglas crezându-l pe Alex mort. Dar tu, nu! Nu draga, dulcea mea stăpână. Tu te-ai gândit doar la viaţa unuia din membrii clanului, nu la tine însăţi.

— Dar mi-a fost aşa frică, mărturisi ea.

— Sigur că ţi-a fost! Asta demonstrează doar curajul – şi lipsa ta de egoism.

— Dar de ce? începu ea.

— De ce te-am numit egoistă? Bănuiesc că din cauză că eram aşa rănit, din cauză că te iubeam aşa mult şi tu nu mă iubeai deloc. Şi ca să-ţi spun adevărul, uneori mă faci să mă simt de-a dreptul îngrozitor. Mi-e teamă că nu am nici pe jumătate curajul tău.

— O, Stephen, nu e adevărat. Eşti foarte curajos. Ai învins patru englezi cu o singură săgeată, când am ajuns pentru prima oară la Kirsty. Şi ţi-a trebuit mult curaj să renunţi la hainele englezeşti şi să devii scoţian.

— Să devin scoţian? întrebă el ridicând o sprinceană. Era foarte serios. Odată ai spus că o să mă iubeşti numai dacă devin scoţian. Aşteptă, dar nu comentă. Bronwyn, reluă el, te iubesc şi cea mai mare dorinţă a inimii mele este ca şi tu să mă iubeşti. Îşi puse un deget pe buze şi îi aruncă o privire ameninţătoare. Şi dacă repeţi toată treaba aia cu „desigur suntem îndrăgostiţi unul de altul” am să-ţi rup frumosul tău gâtuţ.

— Sigur că te iubesc, nebunule! De ce crezi că mă doare stomacul şi capul îmi ameţeşte când eşti pe aproape? Şi e şi mai rău, când eşti departe. Singurul motiv pentru care am plecat cu Roger Chatworth a fost ca să-ţi dovedesc că nu sunt egoistă. Aş fi făcut orice, să te fac să mă iubeşti.

— Să alergi după duşmanul meu, nu seamănă

cu ceva care să-mi dovedească făptui că mă iubeşti, rosti el rece, apoi începu să zâmbească. Spui că mă iubeşti, sau că te îmbolnăvesc?

— O, Stephen, râse ea, realizând că el credea în ea. N-a acuzat-o că s-a culcat cu Roger Chatworth. Începuse să-şi stăpânească gelozia!

Brusc, amândoi se opriră şi ridicară privirile. O mişcare puternică în abdomen fu resimţită de amândoi.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— S-a simţit ca un şut, rosti ea minunându-se. Cred că copilul tău tocmai mi-a dat un picior.

Stephen se rostogoli de lângă ea şi îi mângâie respectuos abdomenul.

— Ştiai de copil când m-ai părăsit?

— Nu te-am părăsit, sublinie ea, şi într-adevăr, ştiam de el.

. Rămase tăcut, în timp ce-şi ţinea mâna cu căldură pe burta ei goală.

— Eşti fericit în privinţa copilului nostru? şuşoti ea.

— Puţin speriat poate. Judith a pierdut primul ei copil. Şi nu vreau să se întâmple aşa ceva cu tine.

Ea îi zâmbi.

— Cum s-ar putea întâmpla, cu tine în jur, protejându-mă?

— Protejându-te? explodă el. Niciodată nu mă asculți, nu faci niciodată nimic din ce spun eu.

M-ai drogat. Ai părăsit protecţia familiei mele în toiul nopţii. Tu…

Ea îi puse degetele pe buze.

— Dar te iubesc. Te iubesc foarte, foarte mult şi am nevoie de tine. Am nevoie de puterea ta, de înţelepciunea ta, de loialitatea ta şi de felul tău de a face pace. M-ai reţinut pe mine şi pe clanul meu să nu le declarăm război duşmanilor noştri. Şi ne-ai făcut să vedem că englezii nu sunt toţi ignoranţi, lacomi, mincinoşi îi dădu un sărut blajin, pentru a o linişti.

— Nu spune tot, rosti sarcastic. Şi eu te iubesc. Te-am iubit din momentul în care te-am văzut cu clanul tu. N-am văzut o femeie frumoasă, cu excepţia lui Judith, care să fie altceva decât de decor. A fost un şoc să văd cum oamenii tăi te ascultă şi felul în care te respectă. A fost prima oară că te-am văzut altfel, nu numai…

Ochii ei străluciră.

— O ştrengăriţă grozavă în pat?

El râse.

— O, da, categoric şi asta. Începu să o sărute mai serios, cu mâinile pe trupul ei.

— Stephen, şopti ea, în timp ce el o săruta în spatele urechii. Mâine mă întâlnesc cu MacGregor.

— Frumos, murmură el, coborând cu gura spre gât. Foarte frumos. Ea îşi întoarse capul pentru a putea să o sărute pe gură. Deodată sări în sus de

lângă ea. Rab scoase un mic lătrat alarmat. Stephen îşi privi soţia oripilat. Glumeşti!

Ea zâmbi dulce.

— Mă întâlnesc cu MacGregor mâine în zori. Începu să-l sărute.

El se depărtă de ea, apoi sări drept în picioare.

— Să te ia dracu'! rosti printre dinţii încleştaţi. Iar începi? Fără îndoială că vei merge la întâlnire singură şi într-un loc secret.

— Sigur că singură. Nu pot să îi cer clanului meu să mă însoţească. Intenţionez să pun capăt acestui război, înainte de a intra şi mai mult în el.

Stephen închise ochii pentru o clipă şi încercă să se calmeze.

— Nu te poţi întâlni cu omul acela singură. Îţi interzic.

Dezamăgirea se instală imediat pe figura lui

Bronwyn.

— Ce faci? îmi interzici! Cum îndrăzneşti? Ai uitat că sunt MacArran? Pentru că te iubesc, asta nu-ţi dă dreptul să hotărăşti asupra datoriilor mele de şef.

— Poţi să stai un minut? întrebă el. Întotdeauna ai crezut că sunt împotriva ta. Acum ascultă-mă. Cine mai ştie de această întâlnire?

— Harben, singurul. El a aranjat-o. Ne-a fost teamă să-i spunem chiar şi lui Nesta ce dată s-a fixat, de frică să nu îi înşel speranţele.

— Să-i înşeli speranţele! răsuflă el din greu. Asta e tot ce ai tu în cap? Consideraţie pentru alţii?

— Faci să sune de parcă ar fi ceva rău.

— În cazul tău, aşa e uneori. Încercă din nou să se calmeze. Bronwyn, nu-ţi dai seama că trebuie câteodată, să te gândeşti şi la tine?

— Dar mă gândesc! Vreau pace pentru clanul meu.

Stephen o privi cu mare dragoste.

— În regulă, ascultă-mă. Imaginează-ţi, dacă vrei asta. Tu şi cu MacGregor vă întâlniţi într-un loc singuratic, fără îndoială în ceaţă şi singura persoană care ştie de întâlnire este Harben. Ce se întâmplă dacă

MacGregor hotărăşte să termine cu această vrajbă cu MacArranii, omorându-le stăpâna?

— Asta e o insultă! i se tăie ei răsuflarea. E o reuniune de pace. MacGregor n-are să facă asta.

El îşi ridică mâinile spre cer, parcă ar fi cerut ajutor.

— Nu pot să te fac să vezi nicio cale de mijloc? Acum şase luni ai urât totul în legătură cu MacGregor şi acum plănuieşti să-ţi depui viaţa în mâinile acestui om.

— Dar ce altceva pot să fac? Dacă MacGregor şi cu mine ajungem la un fel de acord de pace, putem opri omorurile. Nu asta e ceea ce vrei tu? N-ai spus tu întotdeauna că vrei să se termine

vrajba? Războiul nostru a cauzat moartea prietenului tău.

El o trase spre el şi o îmbrăţişă.

— Da, sunt de acord cu tine. Vreau toate aceste lucruri – dar când mă gândesc la ce poate să te coste! Cum pot să te las să mergi acolo singură, să te întâlneşti cu un bărbat de două ori mai mare ca tine? Poate să te ucidă doar cu o lovitură. Ea îşi înălţă capul, dar el o împinse la loc. N-ai să mergi singură. Merg cu tine.

— Dar nu poţi! explodă ea. Mesajul a fost ca eu să fiu singură.

— Deja mai porţi o persoană cu tine, aşa că ce mai însemnă încă una.

— Stephen… Pledă ea.

— Nu! o privi. Măcar o dată ai să mi te supui, ai înţeles?

Ea începu să argumenteze, dar ştia că nu-i era de niciun folos. De fapt, era încântată că va veni cu ea. Îşi ridică faţa după un sărut.

El îşi atinse buzele de ale ei, apoi se trase deoparte.

Ea îl privi surprinsă.

El îi făcu semn spre fereastră.

— Dacă nu greşesc, nu mai e decât o oră până la răsărit. Cred că trebuie să plecăm.

— N-am putea să mai rămânem, măcar câteva minute? întrebă ea visătoare.

— Eşti un copil rău, o ironiză el. Acum hai să

ne îmbrăcăm şi să mergem să-l cucerim pe MacGregor, aşa cum m-ai cucerit tu pe mine.

Ea se întinse pe spate în fân şi îl privi cum se îmbracă repede. Trupul lui puternic fu prea curând acoperit. Şi să te gândeşti că odată îl considera duşmanul ei!

— Tu, domnul meu, eşti cuceritorul meu, oftă ea începând să se îmbrace fără nicio tragere de inimă.

Se calmară când îşi înşeuară caii şi se pregăteau pentru scurta călătorie, până la locul întâlnirii. Stephen ar fi dorit să o încuie pe Bronwyn în grajd şi să se ducă singur, dar ea, părând că i-a citit gândurile, refuză să-i spună unde trebuia să se întâlnească cu MacGregor.

Locul întâlnirii era aşa cum îşi închipuise Stephen – izolat, înconjurat de stânci, deprimant sub linţoliul greu al ceţii.

Imediat ce descălecară, Stephen simţi vârful unei spade la baza cefii.

— Tu cine eşti? mârâi MacGregor.

— Am venit să o protejez, răspunse Stepehn. Chiar dacă e stăpâna, nu trebuie să se întâlnească singură cu bărbaţi.

MacGregor se uită la Bronwyn, înaltă, subţire, frumoasă. Ţinea uriaşul câine sub control, pentru că amenințа să-l atace pe omul acela mare. MacGregor râse şi îşi băgă spada în teacă.

— Nu te acuz, băiete. Deşi ar putea că aibă

nevoie de protecţie pentru alt motiv, decât cel la care te referi.

Stephen se întoarse şi-l privi pe om în ochi.

— Am să o protejez în toate felurile, răspunse semnificativ.

MacGregor râse din nou.

— Vino aici şi stai jos. M-am gândit la ideea asta de pace şi singurul fel în care am putut să o văd rezolvată a fost să ne unim într-un fel clanurile. Se uită la Bronwyn, aşa cum stătea pe o piatră. Nu mai sunt însurat. Dacă aş fi cunoscut-o pe MacArran mai devreme m-aş fi oferit.

Stephen stătea în spatele soţiei lui şi puse mâna posesiv pe umărul ei.

— E deja angajată şi am să lupt

— Opriţi-vă, amândoi! ceru Bronwyn dând la o parte mâna lui Stephen. Sunteţi doi masculi în călduri, gata de harţă. Stephen, dacă nu te stăpâneşti, va trebui să te întorci la Harben.

MacGregor râse.

— Şi tu, Lachlan! Ar fi trebuit să ştiu bă există mai multe feţe ale unui MacGregor. Dacă nu poţi să te ocupi de mine în mod inteligent, poate că ai putea să-l trimiţi pe unul din căpitanii tăi. A fost rândul lui Stephen să râdă. Lachlan MacGregor ridică o sprinceană.

— La urma urmei, nu te prea invidiez, băiete.

— Are calităţi care compensează, adăugă

Stephen îngâmfat.

Bronwyn nu îl asculta.

— Davey, murmură ea.

Stephen o privi şi înţelese ce voia ea să spună.

— A încercat să ne ucidă, rosti el calm, dar privirea lui Bronwyn îl opri. Şi înţelese ce simţea ea: sângele apă nu se face. Se întoarse spre MacGregor. Are un frate mai mare, cam de douăzeci de ani. Băiatul e nebun de gelozie. Decât să stea într-un clan unde sora lui mai mică e conducătoarea, s-a ascuns undeva pe dealuri. Recent a atentat la vieţile noastre.

MacGregor se încruntă şi dădu din cap.

— Îl pot înțelege pe băiat. Aş fi făcut acelaşi lucru.

— Îl înţelegi! rosti Bronwyn. Sunt şefa lui. Ar fi trebuit să accepte ceea ce a spus tatăl nostru. Eu am acceptat.

— Sigur, dădu Lachlan din mână. Dar tu eşti femeie, îi ignoră scuipatul. Stephen îi zâmbi lui MacGregor cu căldură. Eu am o soră, continuă Lachlan. Are şaisprezece ani şi e o micuţă, frumoasă şi tot aşa de dulce şi supusă cum poate fi o femeie. Îi aruncă o privire lui Bronwyn. Poate că am putea să aranjăm o căsătorie.

— Ce altceva îi oferi, în afară de nesărata ta fiică? întrebă Bronwyn cu glas egal.

Lachlan sări ca ars, înainte de a răspunde.

— Nu poate fi conducător, dar poate fi căpitan.

Este mai mult decât e acum, şi va fi ginerele şefului.

— E un tip cu temperament vulcanic, rosti Stephen. De aceea Jamie MacArran nu l-a numit pe el stăpânul clanului.

— Nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată! rosti Bronwyn. De unde ştii cum e?

— Am auzit, rosti Stephen dându-se înapoi.

— Aş putea să-l stăpânesc, afirmă cu convingere Lachlan. N-am să mor aşa devreme ca Jamie şi să-l las singur pe băiat. Îl voi ţine cu mine şi am să-l învăţ calea cea dreaptă. Prefer un tânăr furios unuia bleg.

Nu pot să sufăr bărbaţii, sau femeile, fără personalitate, îi zâmbi el lui Bronwyn.

— Pot garanta pentru personalitatea MacArranilor, râse Stephen.

— Pariez că poţi, chicoti MacGregor. Dacă seamănă cu sora lui, acest Davey ar putea să o facă fericită pe fiica mea.

Stephen deveni serios.

— Ce va spune clanul tău, când le vei aduce un MacArran?

— Mie nu îmi vor spune nimic, dar vor avea multe să-i spună tânărului Davey. Să sperăm că se va putea descurca.

Bronwyn înţepeni.

— Fratele meu poate. Să se descurce cu oricare MacGregor.

Lachlan râse apoi îi întinse mâna lui Stephen.

— Atunci, hai să batem palma. După care se întoarse spre Bronwyn. Acum cu tine, tinerico, îţi sunt dator cu ceva pentru un B pe care îl port pe umăr. O apucă şi o sărută cu putere pe gură.

Imediat, Bronwyn îl privi pe soţul ei, îngrijorată din cauza geloziei lui, dar acesta îi privea cu dragoste. Când Lachlan plecă, rămaseră unul lângă altul. Apoi Bronwyn se întoarse spre el.

— Pe viitor, aş vrea să-ţi aminteşti că eu sunt MacArran, aşa cum ţi-am demonstrat şi azi noapte.

Stephen zâmbi alene.

— Plănuiesc să schimb asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-am zis că am făcut o petiţie către rege, pentru a-mi schimba numele? Bronwyn îl privi prostită. Acum mă cheamă Stephen MacArran. Îţi place?

Îşi aruncă braţele după gâtul lui şi începu să-i acopere faţa cu sărutări.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Eşti un MacArran! Asta îi va dovedi clanului meu că poate avea încredere în tine.

Stephen o strânse în braţe şi râse.

— Niciodată nu s-au îndoit de mine. Doar tu. O trase şi mai aproape. Bronwyn, nu mai suntem duşmani. Hai să încercăm să fim de aceeaşi parte a baricadei.

— Eşti un MacArran, şopti ea cu un respect plin de uimire.

El o mângâie pe păr.

— Acum totul va fi în regulă. Am să merg să-l găsesc pe Davey şi…

— Tu! Ea se depărtă de el. E fratele meu!

— Ultima oară când l-ai văzut a încercat să te ucidă!

Bronwyn înlătură argumentul.

— Atunci era furios. Familia mea e plină de temperament. Nu va mai fi furios când îmi va cunoaşte planul.

— Planul tău! Eu cred că a fost rezultatul unui efort comun.

— Posibil, dar Davey mă va asculta doar pe mine.

Stephen era gata să argumenteze, dar în loc de asta o sărută.

— Am putea să continuăm asta mai târziu? Brusc simt că ceva a intervenit între noi.

Ea se uită la el cu nevinovăţie.

— Burta mea?

El o apucă de păr şi îi trase capul pe spate.

— Cum te simţi sărutând un MacArran?

— Eu sunt MacArran! sublinie ea. Eu

N-a mai putut să spună altceva, pentru că mâna lui Stephen alunecase în jos, spre partea din spate a genunchilor ei.

SFÂRŞIT

BRONWYN MacARRAN
ESTE O SCOȚIANĂ MÎNDRĂ,
STEPHEN MONTGOMERY ESTE
UNUL DINTRE ENGLEZII PE
CARE-I URĂȘTE.

A venit în Scoția ca un învingător, i-a descoperit frumusețea și a fost învins de iubire. Ea a devenit scopul vieții lui, cu toate că îl respingea cu înverșunare. Dar în timp ce un clan luptă împotriva altui clan, în timp ce fratele scoate sabia împotriva fratelui și pămînturile din Highland se umplu de sînge, destinul lor este hotărît: o iubire înflăcărată îi va uni pentru totdeauna...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-49-1
9 789731 789491